DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

A DARK ROMANCE NOVEL
BEAUTIFUL PREY
UNMASKED DUET
LORA DARC

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÜZEL AV

MASKELENMEMİŞ DÜET

LORA DARC

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Güzel Av İçeriği

Önce

I. Tanıştığımıza Çok Memnun Oldum Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16

II. Koş, Küçük Tavşan Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

III. Evim Güzel Evim Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

IV. Acı Sona Kadar Bölüm 31
Bölüm 32

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maskesiz Düet'in 2. Kitabı Çok Yakında! Haber Bülteni
Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Trajik bir geçmişe, yaralı bir kalbe ve yanlış anlaşılmış bir ruha sahip olanlar için.

Telif Hakkı© 2024 Lora Darc

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: The Blue Couch Edits

Kapak: Artscandare

http://loradarc.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçerik uyarıları için lütfen yazarın web sitesini kontrol edin:
https://loradarc.com/beautifulprey/

ÖNCE

MUTLU DOĞUM GÜNLERİ

Ölecektim. Babamın eski cin dolabının alçak dolabına tıkışırken aklımdan bu düşünce geçti. Çocukken kardeşim ve kuzenimle saklambaç oynarken hep oraya saklanırdım. İlk seferinde beni bulmaları saatler sürmüştü, alttaki dolabı gizleyen sürgülü kapıyı bilmiyorlardı.

Şimdi, dizlerimi göğsüme bastırarak zar zor sığıyorum.

Mutfağın önünden geçerken botlarının gümbürtüsü daha da arttı. Kapı tamamen kapanmamıştı, mumların turuncu ışığının gizli yerimin karanlığına girmesine izin veren küçük bir çatlak bırakmıştı. Açıklıktan yemek odasını görebiliyordum. Doğum günü pastamın mumları -artık bir kırıntı ve çilekli krema yığınından başka bir şey değildi- bir masa peçetesini tutuşturmuş, duman tavana doğru kıvrılıyordu. Pizzadan gelen sarımsak kokusu yanıklara karışıyordu. Tabaklar, çatallar, bıçaklar ve şarap şişelerinin kırılmış camları da etrafa saçılmıştı.

Bir yerden bir inilti duydum ve etrafı tararken kardeşimin masanın diğer tarafındaki cesedini gördüm, kolu avuç içine doğru uzanmıştı, etrafında kan birikmişti ve birkaç parmağı yoktu.

Masanın üzerinde başka bir ceset yatıyordu ama bakmayı ya da görmeyi reddettim. Kan masanın ayaklarından aşağı sızıyor, bez kırmızıya bulanıyor ve damlıyordu.

Gümbürtüler yaklaştıkça gözlerimi kapadım, sonra iniltiler yalvarmaya ve ardından hıçkırıklara . Ağzımı kapattım, parmaklarımı ısırdım, boğazımı yırtan çığlığı bastırmaya çalıştım. Sonra kuzenimin çığlıklarını, mobilyaların çarpışını ve vücudunun ahşap zemin üzerinde kayma sesini duyunca kulaklarımı kapattım.

Güm, güm, güm.

Sıkıcı bir vuruş. Dışarıda. Kafamın içinde. Her yerde. Çığlıklar, onları bastıramıyordum. Ama çok geçmeden durdular.

Sessizliği ortaya çıkarmak için ellerimi yavaşça indirdim. Dışarı baktığımda iri bir gölgenin uçarak geçtiğini gördüm.

Çığlığımı bastırarak ellerimi bir kez daha ağzıma kapattım. Kendimi tutamıyordum. Duyacaktı. Beni bulacaktı.

Güm, güm, güm.

Şimdi masanın diğer tarafına doğru yürüyordu. Ve ben onu gördüm.

Dev gibi bir adam. Maskeli. Elinde uzun bir bıçak. Kırmızı damlıyor.

O sırada siren seslerini duydum. Adam yavaşça başını çevirdi, görünüşe göre endişelenmemişti.

Ve bana doğru baktı.

Nefesim gibi kalbim de durdu. İçimde zerre kadar cesaret olsaydı, fırlar ve kaçmaya çalışırdım. Bunun yerine, kurdun karşısındaki bir tavşan gibi donup kaldım, işimin bittiğini biliyordum.

Dolaba yaklaştı ve orada durdu. Kapıyı bekledim.

Swissshh. SLAM.

Üstümdeki dolabın kapağını açıp camı kırarak babamın cin şişelerini döktüğünde irkildim.

Dua ettim. Dindar değildim ama yine de dua ettim. Dolabın içinden geçerken, dolap şiddetle sarsıldı ve beni de onunla birlikte sarstı.

Pantolonumun bacaklarımın arasında ıslak ve sıcak olduğunu hissettim. Altımdaki su birikintisi kapının altından geçerek onun ayakkabısına doğru birikti. Midem bulanıyor, beni hasta etmekle tehdit ediyordu. Umarım fark etmemiştir ya da en azından cin ile sidik arasındaki farkı anlayamamıştır.

Durdu ve geri . Çatlaktan bakarken, uzaklaşmadan önce babamın şişelerinden birini taşıdığını gördüm.

Gölgesi kaybolduğunda, gözlerim anında masanın üzerindeki cesede kaydı. Kaçmaya çalıştığım ama artık kaçamadığım cesede.

Babamın cesedi. Ağzından kasıklarına kadar yarılmıştı, başı bir tarafa düşerken artık yarılmış olan çenesi bana gülümsüyordu. Midem bulanarak bakışlarımı onun üzerinde, tavanda titreyen balkabağı ışıklarına ve onların arasında, adamın bıçağının vurduğu yerde bir tarafı yırtılmış olan tabelaya kaydırdım. Tabelaya, adamın şekli sonsuza dek kaybolurken kırmızıyla beneklenmiş mor ve turuncu kelimelere baktım, sirenler daha yüksek sesle çalarken, gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken, kelimeleri hafızamda yaktım.

Doğum günün kutlu olsun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

SIZINLE TANIŞTIĞIMA ÇOK MEMNUN OLDUM.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yağmur arabamın üzerine yağıyor, silecekler suyu uzaklaştırana kadar öndeki devasa binayı bulanıklaştırıyor, bana sadece kapılı tesisin kısa bir görüntüsünü veriyordu. Arabamı bırakıp içeri girecek gücü kendimde bulup bulamayacağımı ya da arabayla uzaklaşıp bu şansı tepip tepmeyeceğimi merak ederek binaya baktım.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Beş yıl, on ay, dört gün.

Hepsi o gün başlıyor. Cadılar Bayramı arifesi. On altıncı doğum günüm.

Demirle karışık sarımsak kokusunun midemi bulandırdığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Titreyen alevler, kırmızıya bulanmış zemin, kardeşimin bedeni, babamın yüzü.

Ve korku. Mutlak, saf dehşet. Yüksek oktanlı dehşet beni derimden dışarı fırlatmak istedi.

Gölge, o evdeki her aile üyesini katleden ama beni ıskalayan maskeli iblis.

İnsanlar ona Harper Pointe'in Şeytanı ya da Yeni Venedik Katili diyordu, çünkü sokağımızın adı buydu. Hatta bazıları çocukları korkutmak için ona Doğum Günü Karabasanı adını taktı ve hediyelerinizin kıymetini bilmezseniz kapınızı çalacağını söyledi. Olaydan sonra bazı gençler işi daha da ileri götürdü. On altıncı yaşınızda hala bakireyseniz, gidiciydiniz ve o sizin için gelecekti.

Gerçek bir katliam olarak başlayan olay, yaklaşık altı yıl önce yaşanmış olmasına rağmen bir şehir efsanesine dönüştü. Orada olmayanlar sonrasını görmedi. Benim yaptıklarıma tanık olmadılar.

O gece elde edilen tek gerçek kanıt, yerel bir kurucu olan Sir Marcus Leer'in kasaba meydanındaki heykeliydi. Katil evimi terk ettikten günler sonra babamın cinini ne için kullandığını öğrendim. Kimse onu bunu yaparken görmemiş; sadece heykeli yanarken bulmuşlar, gecenin içinde bir fener gibi, etrafındaki balkabakları parçalanmış halde.

Heykelin erimiş yüzü hala orada. Belediye başkanı her yıl heykeli yeniden söz veriyor. Ancak heykelin değiştirilmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Heykelin

Kasaba çoktan yara almıştı. Aileler o gecenin yıldönümünde çocuklarının etrafta dolaşmasına izin vermedi. Bir hafta sonrasına kadar doğum günleri kutlanmadı. Bazıları, nehrin hemen aşağısındaki Detroit'te patlak veren kötü şöhretli geceden sonra bu geceye Harper Şeytan'ın Gecesi adını vermişti. Cinayetler kasabayı sarsmış, efsaneyi tuhaf bir hatıra olarak canlı tutmak isteyenler ile unutmak isteyenler arasında bölünmüştü.

Asla arkasına bakmak istemeyenlerden biri olmalıydım.

Yine de burada, şeytanın barındırıldığı tesisin önündeydim.

Gözlerimi açtım ve ellerimi direksiyon simidinde sıktım.

Her gün ne düşündüğümü merak ediyordum. Başlangıçta hiçbir şey hakkında fazla düşünmedim. Katliamdan sonra bir aile dostumuzun yanında kaldım ve terapiye gittim. Bana ilaç vermeye çalıştılar ama ben reddettim. Terapistime gittim ve tekrar normal bir hayat sürmeyi umarak bir dönem okula gitmedim.

Evet, doğru.

Terapistim bir gün bana pek bir şey anlatamadığında ve ben de ona okul ödevlerimle ilgilenmediğimi söylediğimde, "Tutkulu olduğun bir şey bul," demişti.

Aklımda, rüyalarımda sadece tek bir şey vardı. Kabuslarımda.

Maskeli adam.

Bu yüzden aklıma çılgınca bir düşünce geldi. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum.

Nedenini anladım. Anladıkça her şeyin üstesinden daha fazla gelebiliyordum.

Harper Devil'i olaydan iki gece sonra nehir kenarındaki terk edilmiş bir parkta yakalamışlardı.

Sanki yakalanmak istiyor gibiydi. Duruşmada, cezai ehliyetinin olmadığına karar verildi. Normal bir hapishane için çok tehlikeli olduğundan, onu vahşi doğadaki özel bir tesise gönderdiler - Alaska'daki bir yere, tıpkı onun gibi psikopatlar için.

Birçok kez karakola gittim, gazetecilerle konuştum. Ama hikayenin benim tarafımı anlatmayı reddettim. Paylaşmak istemedim. Sadece ortadan kaybolmak istedim.

Ama bana ne istediğimi söylediler. Onun hakkında ne kadar az şey bildiklerini söylediler. Harper Pointe Şeytanı'nın bir adı vardı.

Emery Blakmor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanın merakının bir saplantıya dönüşmesi ne tuhaf. Okulu bitirdim, ileri düzey dersler aldım ve Michigan State'te adli psikoloji bölümüne tam burslu olarak girdim.

Artık lisans eğitimim bitmiş, yüksek lisansıma başlamıştım. Aynı yıl Emery St. Agnes'e nakledildi; bu tesis anakaranın hemen dışında küçük bir adadaydı. Her iki noktasında da güvenlik olan bir köprüyle geçilebilecek kadar kısa bir mesafe.

Bu benim anımdı. Dört yıl boyunca suçlu psikolojisi okumuş, ailemi katleden adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim. Ki bu neredeyse hiçbir şey değildi.

Emery'nin geçmişi o kadar gizliydi ki, var olmasa da olurdu. Onu gerçekliğe bağlayan tek şey, istismar ve koruyucu aileyle geçen çocukluğuna dair küçük kanıtlardı. Ve ölü bir kız kardeş.

Ama daha fazlasını öğrenmeye kararlıydım. Ve öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğimde, ona gerçekte kim olduğumu ve ne yaptığını söyleyecektim. Ve hepimizi yakalamayı başaramadığını. Ondan kurtulduğumu.

Kararlı ruhum köprü geçişi ve kapıya kadar devam etmişti. Ama şimdi bu cesaret azalmaya başlamıştı.

Ya konuşmadıysa? Ya takma isimle bile olsa kim olduğumu hemen anladıysa? Ya ona bakmak tüm kabusları geri getirdiyse ve ben panik atakla onun önünde çatladıysam?

Hayır, bu fırsat için çok uzun süre beklemiştim. Ya şimdi ya da asla.

Derin bir nefes alarak koltukların arasındaki bardaklıktan bir hap şişesi aldım ve bir Xanax patlattım. Arabayı kapattım, ceketimin kapüşonunu yukarı çektim, sonra kapıyı açtım ve çantamı bir omzuma attım.

Tesisin devasa olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Batı ve doğu kanatları, aralarındaki merkez kule ile birlikte görülebiliyordu - demir parmaklıklı pencereleri olan, yosun ve ölü sarmaşıklarla kaplı tuğla bir dev. Yukarıda sarı bir saat, ürpertici bir göz gibi tik tak ediyordu.

Hafif, aceleci adımlarla, her iki yanında pirinç aslan başlı tokmakları olan bir dizi büyük kapıya doğru yürüdüm.

Tepemde asılı duran turuncu ışığın parıltısında, bir tarafı çekerek açtım ve ardından kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim.

Hava hafif bir çamaşır suyu kokusuyla birlikte bayat ve soğuktu. Üzerimdeki ışıklar vızıldayıp titrerken hastalıklı sarımsı bir renk yayıyordu. Girişe yakın bir güvenlik masasında iki adam oturuyordu. Onları yakalamış olmalıyım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şakanın ortasındaydım çünkü gülüyorlardı. Beni gördüklerinde sustular.

"Eve Layne?" diye sordu bir adam. Diğerine kıyasla daha iri ve hantaldı.

"Bu doğru."

Arkadaşı telefona gidip dahili numarayı çevirirken o masanın altındaki çekmeceye doğru eğildi.

"Kayıtlarımız için bunları doldurmanızı istiyorum." Kâğıtları bir kalemle birlikte masanın üzerine koydu.

Gök gürültüsü ayaklarımı titretirken kalemi aldım ve gösterilen satırlara imzamı attım. Kırmızı mürekkep ruhumu kanla imzalamak gibiydi.

Arkadaşı telefonu kapattığı sırada formu aldı. "Gitmeye hazır," dedi.

"Harika, yağmurluğunuzu buraya asabilirsiniz," diye talimat verdi formamı taşıyan adam.

Çantamı masanın üzerine koydum, sonra paltomu çıkardım ve uzattım. İri yarı adam beni tepeden tırnağa süzdü, toplanmış saçlarımdan bluzuma ve eteğime kadar, en sonunda da siyah topuklu ayakkabılarıma baktı. Boğazını temizledi ve arkasındaki çift kapıya doğru döndü.

Dışarıdan iyi görünebilirdim, ama içimde, o korkmuş küçük kızın boğazımı tırmaladığını, kaçmak istediğini hissedebiliyordum ve onu aşağı itmek için tüm irademi kullandım.

Kapının kilidini açtı ve takip etmemi işaret etti.

Diğer uçta ana salona geldik. Eski bir konaktan fırlamış gibiydi; gri-yeşil mermer zeminler, ikinci kata çıkan geniş bir merdiven ve kenarındaki balkon. Başımı eğdiğimde cam çatıyı gördüm ve gökyüzü tekrar tekrar aydınlandı. Bir zamanlar portrelerin asılı olduğu yerde şimdi tabelalar vardı. Bir zamanlar odayı aydınlatan fenerlerin yerinde şimdi çirkin sarı ışıklar vardı. Duvarda sadece bir portre asılıydı ve o da delici siyah gözleri ve kırmızı dudakları olan bir kadına aitti. Bir zamanlar mülkün sahibi olduğunu tahmin ettiğim kadın. Muhtemelen buraya musallat olduğunu hayal ettim.

"Yakın durun," diye seslendi adam merdivenlerden yukarı çıkarken. Ona katılmak için acele ettim. "Demek eyaletten geliyorsun, ha?" diye sordu. "Yeğenim oraya gidiyor."

"Bu doğru."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını çevirip bana baktı. "Tezini bu adam üzerine mi yapıyorsun?"

"Öyleyim."

Başını sallayarak tırmanmaya devam etti. "Çok iyi bir konu seçmişsin. Bu adamı biliyorsun, değil mi? Yaptığı şeyleri."

Boğazım . "Evet, biliyorum."

"Ve hala onunla röportaj yapmak istiyorsun?" Hiçbir şey söylemedim ve tepeye vardığımızda arkasını döndü. "Üzgünüm, beni ilgilendirmediğini biliyorum ama..." Başını salladı. Bu konu hakkında konuşurken gerildiği belliydi.

Sen ben, dostum.

"Tehlikeli olduğunun farkındayım."

Adam gergin bir kahkaha attı. "Tehlikenin ta kendisi. Tam bir şeytan. Kusura bakmayın, bunu söylediğimi kimseye söylemeyin."

Sırıttım. "Dudaklar mühürlü."

Batı kanadına doğru yürüdük, bir dizi kapıyı daha geçtik ve başka bir güvenlik noktası olarak hizmet veren cam bir ofise girdik.

"Onu akladılar mı?" diye sordu bir başka muhafız, bir dizi monitörün yanındaki koltuğunda dönerken.

Büyük muhafızım başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Telsizinden "Mahkûm 0034'ün Oda 5B'ye gönderilmesini" isterken, yanındaki monitörlerden beyaz üniformalı bir grup gardiyanın iki yanında kalın çelik kapılar olan bir koridorda ilerleyişini izledim. Sona az kala durdular ve adam kapıya doğru adım attığında diğerleri şok tabancalarını ve coplarını çıkardılar, onları sıkıca kavradılar ve sanki kavgaya hazırmış gibi bir duruş aldılar.

"Bunlar gerekli mi?" Şok tabancalarını göstererek sordum.

Adam bana sanki üçüncü bir gözüm çıkmış gibi baktı. "Bu mı? Evet. Kahretsin, daha iyi bir şeyimiz olmalı."

Kaşlarım çatıldı. "Mesela... silahlar?"

Adam omuz silkti.

"Şok tabancalarına izin var mı?"

Hiçbiri cevap vermedi. Monitörün başında oturan görevli arkamdan başını salladı ve ben de dönüp Dr. Langley'nin bana baktığını gördüm.

"Bayan Layne..." Dr. Langley'nin büyük çift gözlüğünün arkasındaki gri gözleri beni görmezden geliyor gibiydi ama gülümsemesi gerçek gibiydi. "Geçtim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fırtına tamam, anlıyorum. Umarım sizi kapıda çok bekletmemişlerdir?"

"Hayır, efendim, ."

"Güzel, güzel. John da seni korkutup kaçırmadı. Harika bir başlangıç." İri muhafızın sırtını sıvazladı.

John bana mahcup bir bakış attı. "Onu kaçıran ben olmayacağım."

Dr. Langley kıkırdadı. "Haklı. Nasıl hissediyorsun, Eve? Eğer bu senin için çok fazlaysa..."

"Hayır, ben iyiyim." O bilmiyordu, hiçbiri bilmiyordu. Benim psikopatlara ve suçlu zihinlere sapkın bir ilgi duyan başka bir öğrenci olduğumu düşünüyorlardı. Ama birkaç torpille profesörlerimden birini bana bu erişimi sağlamaya ikna etmekle kalmadım, bu süreçte kimliğimi de güvende tuttum. Takipçilerden ya da dikkat çekmekten kaçınmak için olaydan sonra soyadımı değiştirmem ve haberlerden ve kamuoyundan uzak durarak röportaj vermeyi reddetmem yardımcı oldu. Sadece lisedekiler biliyordu, ama hepsinden bir münzevi gibi kaçmış ve sosyal medyadan uzak durmuştum. Sadece üniversitedeki yeni arkadaşım Jamie ne yaptığımın farkındaydı ve çenesini kapalı tutacağına söz vermişti.

Göz ucuyla monitörlerden bir hareket fark ettim ve adamlar açık kapının etrafını sardığında omuzlarımı dikleştirdim, mahkûmun sırtını görebiliyordum, elleri kelepçelenmeye zorlanıyordu.

"Eve?"

Kalbim küt küt atarken Dr. Langley'e döndüm. "Evet?"

Bana baktı, endişeli görünüyordu. "Gel biraz otur." Güvenlik noktasının hemen dışındaki bir ofisi işaret etti.

Dayanamayıp tekrar monitöre döndüm. Şimdi ayaklarını zincirliyorlardı. Neredeyse hiç kıpırdamıyordu ama muhafızların hızla çalıştıklarını ve her an saldıracakmış gibi silahlarını ona doğrulttuklarını görebiliyordum.

Tereddütle bakışlarımı ekrandan ayırdım ve doktorun peşinden ofise girdim.

"Telefonda konuştuğumuzu biliyorum," diye başladı, ben masanın yanındaki deri yeşil koltuğa otururken ve o kapıyı kapatırken. "Profesörünüz Bayan Conley size en yüksek notları verdi, övgü dolu bir eleştiri." Karşımdaki sandalyeye oturdu. O otururken küçük yeşil masa lambası titredi. "Ona bir arkadaş olarak saygı duyuyorum, ancak bu ona bir iyilikten daha fazlası. Ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu vurgulayamam. Elbette, kontrol altında tutulacak, yakınlarda korumalar ve kameralar olacak. Fiziksel olarak güvendesiniz. Ama umarım bunun getirebileceği duygusal zararı anlıyorsunuzdur."

"Farkındayım. Konuştuğum ilk kişi o değil."

"Evet, East River Strangler ile bir röportaj için ona katıldığınızdan bahsetti. İlginç bir röportaj olmalı. Ve eminim o gün çok şey öğrenmişsinizdir. Ama Emery çok... benzersizdir. Yaptıklarından pişmanlık duymuyor ama diğer katillerin aksine bunu inkar etmeye ya da adil olmayan bir sistemin kurbanı olmaya da çalışmıyor. Akli durumu hakkında son birkaç yıldır çok az şey söyledi. Sadece sizi uyarmak istiyorum; konuşkan biri değil. Konuştuğunda da en iyi ihtimalle verdiği cevaplar tehlikeli oluyor. Ondan hiçbir şey öğrenemeyebilirsiniz. Birçok psikoloğumuz onunla iletişim kurmakta zorlandı. Söyleyeceklerimizle ilgilenmiyor."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu zaman kaybı olabilir."

Doktor omuz silkti. "Daha az profesyonel kelimelerle ifade etmek gerekirse, evet. Bunu anladığınız sürece sorun yok."

"Biliyorum." Ve onu konuşturacağımdan emindim. Ya da en azından gece bitmeden bir tepki alacağıma.

Doktor bir süre beni değerlendirdikten sonra tatmin olmuş gibi başını salladı. "Seansı istediğiniz zaman durdurabilirsiniz, tabii ki. Tek istediğim, ondan ne öğrenirseniz öğrenin, raporunuzun bir kopyasını çıkarmanız ve kendi kayıtlarımız için bana göndermeniz. Anlaştık mı?"

"Sorun değil," dedim. "Bunun için tekrar teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme. Aksine, umarım pişman olmazsınız ve gereken içgörüyü elde edersiniz. Ne beklemen gerektiğinin sana öğretildiğini biliyorum. Ama yerinde olsaydım, şimdi hepsini bir kenara bırakırdım."

* * *

Diğer muhafızlar odadan çıkarken koridorda John'un yanında bekledim, bazıları ya onu taşımaktan ya da yapabilecekleri karşısında gerginlikten terlemişti. Birkaçı yanımdan geçerken bana bakıp başlarını salladı.

Kapıdan biraz uzaklaştılar ve ben bunu içeri girebileceğime dair bir işaret olarak algıladım. Odaya doğru bir adım atmıştım ki John kolumu yakaladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cidden, eğer sana bir bok verirse, hemen bize söyle, tamam mı? Biz kapının önünde olacağız," dedi nazikçe, beni bırakmadan önce.

Gülümsedim ve başımı salladım. Çantamı sıkıca kavrayarak kendimi ilerlemeye zorladım.

Oda beklediğimden daha büyüktü. Ve eskiydi. Tavan hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu, yüzeyin bazı kısımlarının soyulduğu yerlerde renklerden oluşan bir mozaik soluyordu. Binanın bir zamanlar hem yetimhane hem de enstitü olarak hizmet verdiğini ve daha tehlikeli denekleri barındırmak için yapılan tadilatlar sırasında eski odalardan bazılarının olduğu gibi bırakıldığını biliyordum. Karşı duvarda iki büyük pencere vardı, ikisi de kapalıydı ve diğer taraflarında masa ve sandalyeler diziliydi. Burada genellikle grup seansları yaptıklarını tahmin ettim.

İçeri girdiğimde gözlerim ortadaki iki sandalyeye takıldı; biri boştu, diğerinde Emery vardı - sırtı bana dönük, elleri ve ayakları sandalyeye zincirlenmiş bir dev. Başı öne eğikti ama hareket etmiyordu. Işıklar loş bir sarıydı, tavana ve duvarlara gölgeler düşürüyordu. Görüşme yapmak için tuhaf bir yerdi ama arkamı dönüp şikâyet edecek değildim.

Bu gerçekten oluyordu. Sonunda ailemi katleden adamla konuşacaktım. Yıllar boyunca yaşadığım tüm öfke ve üzüntü şimdi korkunun gölgesinde kalmıştı. Ama ne olursa olsun şimdi geri dönecektim.

Zincirlenmiş, kafese konmuştu. Artık bana zarar veremezdi.

Kendimden emin bir şekilde sandalyeme doğru yürüdüm ve topuklarımın mermer zemine sertçe vurmasına izin verdim. Oturmadan önce ona baktım ve gülümsedim.

"Merhaba, Emery." Emery'ye iyice baktığımda sesim neredeyse çatlayacaktı. Yüzünü.

İçi boş gözler, bal rengi. Hayır, sarıydılar. O gece olmayan gözler bir yük

treni gibi üzerime çarptı. Saçma ve

Ne kadar çılgınca olsa da hâlâ maske takıyordu. Kırmızı bir kafatası yüzü.

Gardiyanların onu zorla çıkarmasını nasıl engelleyebildi?

Götürüp kanıt olarak saklamaktan mı yoksa yakmaktan mı? Nasıl?

Hayal kırıklığım midemdeki korkunç kasılmayla birleşince beni ona dönük koltuğa oturmaya zorladı. Gülümsememi sıkı tuttum, soğukkanlılığımdaki küçük düşüşü görmemiş olmasını umuyordum. "Ben Eve Layne." Sesim yine neredeyse çatlayacaktı ve kendime onlarca kez lanet ettim. *kendini kaybetme Eve.* "Bu gece nasılsın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek kelime etmedi, etmesini de beklemiyordum zaten. Ancak hafifçe kıpırdandı, sırtı dikleşti ve kucağında duran elleri yumruk oldu.

Çantamdan kayıt cihazımı ve not defterimi çıkarırken onu olabildiğince rahat bir şekilde izledim. Üzerinde siyah bir mahkûm üniforması vardı ve her iki kolunda da dirseklerinin hemen üzerinde iki beyaz şerit bulunuyordu. Kolları kelepçelenmek üzere kıvrılmıştı ve geniş ön kolları ortaya çıkmıştı. Koyu kızıla çalan koyu kahverengi saçları kulaklarının etrafında ve ensesinde kıvrılıyor, birkaç dalgalı tutam maskenin üzerine düşüyordu. İri bir adamdı, John'dan da iriydi, on altıncı yaş günümde onu hatırladığımdan da iriydi.

"Alabilir miyim?" Ona kayıt cihazımı göstererek sordum.

Cevap vermedi, ben de açtım ve yere bıraktım. Not defterimi kucağıma aldım ve kalemi elime alıp istediğimden daha sıkı tuttum. Sonunda kendimi ona gerçekten bakmaya zorladım ve onun bana baktığını görünce gerildim. Gözleri beni bir bıçak gibi kesiyordu.

Doğruldum ve gülümsememi küçük de olsa dostça tutmaya çalıştım. "Utangaç olduğunu duydum, bu yüzden konuşmak istemiyorsan sorun değil." Bir şey söyleyecek mi diye bekledim ve söylemeyince devam ettim: "Michigan State'te Psikoloji ve Adli Tıp bölümündenim. Orada öğrenciyim, okuyorum-"

"*Ben*."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sesi alçaktı, hatta boğuktu, yine de dikkatimi çeken boğuk bir sesti. Hayır, talep ediyordu.

"Doğru," dedim. "Sen... ve senin gibi diğerleri."

Bunu tuhaf bir şekilde büyüleyici bulmuş gibi başını eğdi.

Bakışları beni tedirgin etti ve kıpırdandım. "Bunun ani olduğunu biliyorum. Genelde bu saatte kimseyle konuşmazsın. Eminim benim geleceğim konusunda seni uyarmadılar."

"Kesinlikle yapmadılar..."

"Ama bunu kısa tutmaya çalışacağım. Sadece birkaç sorum var..." "Benim gibiler derken ne demek istedin?"

Bunun üzerine geri adım attım. Biraz düşündükten sonra, "Geçmişte ağır suçlar işlemiş olanlar, genellikle zihinsel bozukluğu veya bir tür psikolojik sıkıntısı olanlar" dedim.

Başını öne eğdi. "Psikopat demenin ne kadar akademik bir yolu. Size ders kitaplarından ezberlettikleri tanım bu mu?"

Sırıttım. "Hayır, aslında Wiki sitemizde var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kısa bir nefes tıslaması onun kahkahasıydı. "Sevimli." Bana dosdoğru baktı. "Söyle o zaman Eve, ben senin ilkin miyim?"

Elimdeki kalemi sıktım ama yüz ifademi bozmamaya dikkat ettim. "Önce ne?"

"Psikopat." Pencerelerden çakan bir şimşek odayı bir anlığına aydınlattı ve Emery'nin gözlerini parlak sarıya çevirdi. Bu görüntü beni neredeyse ürpertiyordu.

"Görüştüğüm ilk kişi mi? Hayır. O East River Strangler'dı." Gözleri karardı. "Yazık."

Kalemi not defterime vurdum. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, uzun zamandır seninle röportaj yapmak için can atıyordum."

Beni inceledi. "Gerçekten mi?"

Bacaklarımı çaprazladığımda gözlerinin aşağıya kaydığını fark ettim. "Evet, gerçekten. Beni büyülüyorsun. Bu yüzden benimle konuşmanı umuyordum."

Zincirleri koltuğa sürtündü. "Vay canına. Bunu daha önce de duymuştum. Katillerden hoşlanan kadınlar. Mahkemelerine gidip onlara bebek gibi bakıyorlar. Katilin dönüp onları göreceğini ve 'Kahretsin, bir bakışıyla beni değiştirdi' diye düşüneceğini varsayarak. Bir düzine kız öldürürdüm ama bunu değil. Hayır. Bununla evlenirdim. Ve sonsuza kadar mutlu yaşardık. Çarpık, berbat bir fantezi ama senin için okşandı. Bunu düşünebilirim."

Çenemi sıktım, kalbimin kulaklarımda çarptığını hissettim. "Yanlış bir fikre kapılmışsın."

Öne doğru eğildi. "Öyle mi?"

Cidden benimle flört mü ediyordu? Kahretsin, ona öyle bir izlenim mi verdim? Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Size sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Doğrulmadan önce sinirli bir ses çıkardı. "Sorular. Tek iyi olduğum şey bu." Sanki orada birini görüyormuş gibi başını çevirip arkasına baktı. Nefesinin altında bir şeyler fısıldadı ama tam olarak yakalayamadım.

Onun dikkatini çekmiştim ve bu nadir, değerli bir şeydi. Ama ben sorgulama konusunu açar açmaz, kendi içine çekilmek istedi. İlgilenmiyordu. En azından şimdi. Ama bu şansı kaçıramazdım.

Cevaplara ulaşmak için her zaman bir yol bulabilirdim. Ve onu yanımda tutmam gerekiyordu. Provasını yaptığım her şey zaten duman olmuştu, bu yüzden belki de doğaçlama yapmam gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ," dedim. "Beni yakaladın. Cevap vermen için seni sıkıştırmayacağım, bana şu anda ne düşündüğünü söylersen."

Bakışlarında karanlık bir eğlence vardı. "Mmm, bu pek uygun olmazdı."

"Dene beni."

Bir elini sıktı ve açtı. "Başka bir gün yapacağıma söz vermeme ne dersin?"

Kaşlarım kalktı. "Beni tekrar göreceğini sana düşündüren nedir?"

Sanki biri kulağına bir şey fısıldıyormuş gibi başını tekrar çevirdi. Tek gördüğüm gölgelerdi.

"Emery?"

Bana geri döndü. "Bir soru. Bu gece sana bir tane vereceğim."

"Tamam..." Ne olmasını istediğimi biliyordum. Ona neden doğum günümde yaptığı şeyi yaptı. Ama daha yeni tanışmıştık ve yalan söyleyebilirdi. Dr. Langley cevabının tehlikeli olabileceğini söyledi. Ben de basit bir şey seçtim.

"En sevdiğin film hangisi?"

Bana deliymişim gibi baktı. Öne doğru eğildi ve birkaç saniye boyunca sessizce güldü. Kendini toparladığında, "Şu anda... *Fil Adam*." dedi.

"David Lynch'in *Fil Adam*'ı mı?" Başını salladı ve ben de not yazdım. "Bir klasik. Çok şaşırdım. Senin daha çok *John Wick* ya da *Funny Games* tarzında bir adam olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Wick, erkek odaklı fantezi için biraz fazla burnu havada olmasa da eğlenceliydi. Hafızamda bir yolculuk yapmak istersem *Funny Games* eğlenceli olur."

Kendim için birkaç yorum yazarken boğazım sıkıldı, ellerim biraz titredi. Bir an için bana neredeyse kim olduğunu unutturmuştu. Şimdi tekrar hatırladım. Ama profesyonel kalmalı ve duygularımı kontrol altında tutmalıydım. Zamanla intikamımı alacaktım. Onu içeri alacak, önemsediğimi düşünmesini sağlayacak, sonra her şeyi itiraf edecek ve onu toz içinde bırakacaktım.

"Senin mi?"

Ona baktım. Gerçekten bilmek istiyor muydu?

Gerçekten merak ediyor muydu yoksa öyle mi davranıyordu anlayamadım ama yine de onu şımarttım, "Aslında iki tane var. *Doğru* Olan *İçeri Girsin*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orijinal İsveç versiyonu, dandik Amerikan versiyonu değil ve son zamanlarda... *Nightcrawler*."

"Bir gerilim hayranı."

"Duruma göre değişir. Ama ben de *Pretty in Pink* gibi filmleri severim." "Öyle olmalı, ama ben *On Altı Mum'*u tercih ederim."

Çığlık atmak istesem de gülümsedim.

"Burada tek yaptığın bu mu yani? Film izlemek mi? Eğlenceli grup aktiviteleri veya açık hava sporları yok mu?"

Koltuğunda kıpırdandı, zincirler şıngırdadı. "Filmler sadece pazar günleri. Günde bir kez dışarı çıkmama izin veriliyor."

"Elinizde çok fazla zaman var. Düşünmek için çok zamanın var."

Bakışlarında bir miktar duygu parladı. "Merak ediyorsan ben de okuyorum. Ve eğer anlayamadıysan, spor yapıyorum."

Bir not daha almadan önce onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Oh, yapabilirim."

"Müzik dinlemeyi, resim yapmayı ve geceleri bile olsa güzel yürüyüşler yapmayı severim. Gerçekten dik duran bir adamım."

"Oh, evet, eğer dökülen kanı ve masum insanların vahşice katledilmesini gelirsem, değil mi?" İnce buz üzerinde olduğumu biliyordum ama elimde değildi.

"Masum güçlü bir kelime," diye cevap verdi.

Bu beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Dilini şaklattı ve elini kaldırarak parmağını salladı. "Asıl sorulardan *de bu*."

Not defterimi sıkıca kavradım. "O insanların onlara yaptığın şeyi hak ettiğini mi söylüyorsun?"

Başını tekrar çevirdi. Kapı aralığında John duruyordu. "Bunu söylemek zorundayız, Bayan Layne. Sokağa çıkma yasağı geliyor."

"Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

"Yapacak bir şey yok, vardiya değişimi yaklaşıyor. O saatten önce odasına dönmesi gerekiyor."

İtiraz etmek istedim ama John koridorda kayboldu. Emery'ye döndüm ve onun dikkatle beni izlediğini gördüm.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu gırtlaktan gelen bir sesle. Gözlerim kapıya kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"Evet."

"Onlar yaptı. Hepsi. Bıçağımın her bir darbesini hak ettiler. Ve eğer her şeyi yeniden yapabilseydim, yapardım ve bunu gülümseyerek yapardım. Ve eğer daha fazla zamanım olsaydı, çok daha fazlasını yapardım. Onları ikiye bölerdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafatasları ve cesetleriyle dışarıyı süsler, onları verandaya asar ya da çitlere şişlerdim. Duvarları kanlarıyla boyar, vahşi köpekler için çorbadan başka bir şey olmayana kadar onları keser, her birinden zevk alırdım. Lanet olsun. İnme." Her kelime saplanan bir bıçak gibiydi ve kanım dondu. "Peki Evee, bu soruna cevap oldu mu?"

Nutkum tutulmuştu. Sessizliğe gömülmüştüm. John ve diğer adamlar odaya girmeye başlamışlardı bile, şok tabancaları ve copları hazırdı.

John, "Zaman doldu, tatlım," dedi ve Emery fısıltıyla tekrarladı.

Bunu yapabilirdim, tam orada ve o anda, ona hepimizi alamadığını söyleyebilirdim. Kaybetti ve asla bir şansı olmayacaktı. Ona bağırabilirdim, profesyonel tavrı ve itibarı lanetlenebilirdi.

Ama hayır, bu gece olmaz, diğerlerinin önünde olmaz. Böyle baştan savma bir bitiş için çok uzun süre bekledim. İçim yansa da gülümsemeye devam ettim. Kayıt cihazımı alıp kapattım ve not defterimle birlikte çantama attım.

Adamlar etrafını sararken ayağa kalktım ve John onu arkadaki sandalyeden indirdi.

Emery gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Bu kesinlikle anlayışlıydı. Seninle tanıştığıma memnun oldum diyeceğim Emery, ama yalan söylemiş olurum. Ve bence sen ve ben birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

"Katılıyorum," dedi. "Bu durumda, seninle tanışmak güzeldi Eve."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

"Bıçağımın her bir darbesini hak ettiler..."

Kaydı tekrar durdurdum, yarattığı görüntüleri engellemek için gözlerimi kapattım, sanki onları temizleyecekmiş gibi burnumu ovuşturdum, sonra dizüstü bilgisayarımda o anda tezim olarak kullanılan sayfaya döndüm. Birkaç yorumla birlikte notlarımı yazdım ve sonra ekrana baktım.

Aptal.

Babamın katili Emery ile tanışmamın üzerinden üç gün geçmişti. Kardeşimin, amcamın ve kuzenlerimin katiliyle. Yakın ailem ve geniş ailemin yarısından fazlası neredeyse altı yıldır yoktu. Annem ben dört yaşındayken kanserden ölmüş, büyükannem ve büyükbabam ise ben doğmadan önce vefat etmişlerdi. Eğer babamın arkadaşı Wes ve karısı olmasaydı, koruyucu aileye verilecektim. Jamie ve küçük arkadaş çevrem olmasaydı, tamamen yalnız kalacaktım.

Hepsi Emery sayesinde.

Sonunda onunla tanıştım, onu mecazi anlamda parçalara ayırma şansım vardı ve ben bunu mahvettim. Ya da en azından ben öyle hissettim. Dr. Langley, Emery'nin yıllardır kimseyle o gece benimle konuştuğu kadar konuşmadığını açıkça belirtti.

Ama yine de bir başarısızlık gibi hissettim. Pek bir şey öğrenemedim. Sadece Emery bir şekilde ailemin başlarına geleni hak ettiğini düşünüyordu. Bu doğru olmadığı kadar dehşet vericiydi de.

Hikayede daha fazlasını istedim. İhtiyacım vardı. Bayan Conley'e röportaj hakkında e-posta gönderdim ve bunun yeterli olmadığını söyledim. Ama Emery'nin benden çektiği duygular... anılar... çok fazlaydı. Belki de çok fazlaydı. Onu tekrar görmeye dayanabilir miydim bilmiyordum.

Ama ailem için, kendim için gerçeği öğrenmek istiyordum. Üç gece boyunca Dr. Langley'e e-posta gönderip Emery'ye bir şans daha vermesi için yalvarma kararım konusunda bir ileri bir geri gittim. Sonunda pes ettim. Ama tek bir kelime bile cevap alamadım.

O gece elime geçen tek şey olabilir. Belki de benim için çok fazla olduğunu düşündü. Korkumu güzel bir gülümsemenin arkasına saklamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, solgun bir yüze ve parlak gözlere tanık olmuştu.

Dehşete düşmüş. Harper Pointe'in Şeytanı gibi biriyle başa çıkacak kadar güçlü olmayan biri.

Bakışlarım masamda, bilgisayarımın yanındaki resim çerçevesine takıldı. Ben, babam ve kardeşim Terri, onuncu yaş günümde bir balkabağı tarlasında. Terri benden dokuz yaş büyüktü ve üniversiteye yeni başlamıştı. Ayrıca bir yıl önce babamın şirketi Martel Health Industries'de çalışmaya başlamıştı. Ya babam gibi klinik nörolog ya da Pete Amca gibi cerrah olmak istiyordu çünkü kuzenimiz Vince iç hastalıkları alanında yüksek lisans yapmaya başlamıştı bile. Çünkü ailem bunu yapardı... yapmıştı. İnsanlara yardım ediyorlardı, zarar vermiyorlardı.

Peki Emery nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Başlarına geleni hak ettiklerini nasıl söyleyebilir?

Telefonum titredi ve Jamie'den bir mesaj geldi.

Geri döndüm ve olan her şeyi duymak istiyorum. TELEFONLA ARAMAK YOK. Benimle Lela'nın yerinde buluş. 2:30.

Gözlerimi devirdim ve bir mesaj gönderdim. Sanki arayacakmışım gibi. Ayrıca günlerdir evimden dışarı çıkmamıştım, kütüphaneye ya da kampüse gitmek için bile. Yarına kadar Bayan Conley'le buluşmayacaktım ve diğer derslerim de üzerinde daha fazla çalışabilmem ve araba kullanıp sınıfta oturmak zorunda kalmamam için çevrimiçiydi.

Kayıt cihazını kapattım ve çantama yerleştirdim. Jamie'nin hiçbirini duymasına izin vermeyecektim ama yanımda olması gerekiyordu, garip bir paranoya Emery'yle konuşmalarımızı bilgisayarıma kopyaladığımda bile bir şekilde silinmemesi için yakınımda tutmamı gerektiriyordu. Ya da belki de arabada tekrar dinlemek istediğim içindi.

Paltomu almaya gittiğimde, Sammy -siyah ve turuncu kediciğim- miyavladı ve usulca bacağıma sürtündü.

"Geri döneceğim, tatlım," dedim, başını kaşımak için eğildim. Ben kapıya yönelirken o da yanıt olarak tekrar miyavladı.

Lela's yolun hemen aşağısında olmasına rağmen arabayla gittim. Eylül başında hava çoktan soğumuştu ve bulutlar yağmura işaret ediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, küçük kahve dükkânı bugün çok kalabalık değildi. İçeri girdiğimde Jamie pencere kenarından bana el salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İşte benim kızım," dedi kulaktan kulağa sırıtarak. Sarı saçları her zamanki gibi geriye doğru taranmıştı ve üzerinde bana değişen yaprakları hatırlatan kıpkırmızı bir yün kazak vardı. Bana sıkıca sarıldı ve ben de onun selamına her zaman yaptığım gibi gülümsedim.

"Chicago nasıldı?" Oturmaya gittiğimde, en sevdiğim karamel aromalı kahveyi çoktan sipariş ettiğini fark ederek sordum.

"Oh, nefret ettim!" dedi coşkuyla, önünde espressosu ile koltuğuna geri oturdu.

"Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle. Trende neredeyse çiş içinde oturuyordum ve bir adam herkese bağırıp duruyordu. Konferans geç başladı ve sıkıcıydı. Hiçbir şey kaçırmadınız."

"Çok rahatladım. Sana yalnız gitmenin korkunç olacağını söylemiştim. Ben'i de getirmeliydin."

Önerimi elinin tersiyle itti. "Herhangi bir yere beş dakikadan fazla yürümek zorunda kalırsa şikayet eder ve en yakındaki barı olan sanat galerisine dalıp konferansı kaçırırdı. Hayır, hayır burada olması daha iyi."

"Özür dilerim, kötü oldu."

"Ben de. Ama kimin umurunda. İkimiz de buraya gerçekten ne için geldiğimizi biliyoruz." Eğildi, gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve espressosunu yudumladı. "Eee?"

Derin bir nefes aldım. "Şey... oldu işte."

"Evet, ve?"

Nereden başlayacağımdan emin değildim. Jamie çırpındığımı görmüş olmalı. Elimi tuttu. "O kadar kötü müydü?"

"Hayır... Yani, kolay değildi ama... her şeyi berbat edip kaçmadım, yani bu da bir şeydir."

"Evet, ama onu konuşturabildin mi?"

Başımı salladım.

"Ne söyledi? Yaptığı şeyi neden yaptığını söyledi mi?" "Hayır."

"Anlaşıldı. Ama onu konuşturdun."

"Evet." Koltuğumda kıpırdandım. "Dedi ki... bana bunu hak ettiklerini söyledi." "Neyi?"

"Bana bunu tekrar yapabilseydi, yapacağını söyledi."

"Bu da neydi böyle," diye fısıldadı Jamie. "Kahretsin Eve, çok özür dilerim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım. "Şaşırmamalıyım," dedim. "Pişman olduğunu söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Evet, ama inkar düşünmüştüm. Birçok katil bunu yapar. Bu çok garip." Keskin mavi gözleri merakla beni izledi. "Dini bir saplantı mıydı? Tanrı'ya karşı geldiklerine falan mı inanıyordu?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

Jamie iç çekti. "Artık en azından bu kadarını biliyorsun. Ve ne kadar sikik olduğunu. Tezin için konuşacak çok şey var, değil mi?"

"Yeterli olduğunu sanmıyorum."

Bir elini kumlu sarı saçlarında gezdirerek nefesini dışarı verdi. "Dinle, takıntını anlıyorum. Gülen Katil'le röportaj yapacağım zaman neredeyse altıma işiyordum. Cidden, heyecanını anlıyorum-"

" bir şey değil."

"-Ama bu çok kişisel. Bu adamın yaptığı şey... Eve, duygularını uzak tutamazsın. Onunlayken olmaz. Birlikte üniversite okuduk, korkunç şeyler gördük ve duyduk ve olayları bir gözlemci olarak görmeyi öğrendik. Anlamak için. Onu anlayabileceğini düşünüyor musun? Onu affedebilir misin?

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o da devam etti: "Hayır, yapabileceğini sanmıyorum, özellikle de affedilmek istemediğini bildiğin için." Ani bir farkındalıkla gözleri büyüdü. "Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok."

Yavaş bir nefes verdi. "Bu iyi bir şey. En azından onun nasıl hissettiğini biliyorsun. Bu konuda tamamen yanında olduğumu biliyorsun Eve. Psikoloji 101 özentisi bir arkadaşın olarak. Ve sen onu görmeye gitmeden önce sana söylediklerimi tekrarladığımı da biliyorum. Sırrın benimle her zaman güvende olacak ama şunu da ekleyeyim; ailenin katiliyle görüşmek çılgınca bir hareketti."

"Biliyorum. Bunun beni daha da mahvedebileceğini biliyorum. Ama bu adam uzun zamandır aklımda. Ve bu benim kararım. Nedenini bilmek istiyorum. Belki de sadece delidir. Ya da belki bir sebebi vardır. Ama en azından bileceğim."

Jamie koltuğuna yaslandı. "Yani başka bir görüşme ayarlamaya mı çalışacaksın?"

"Deniyorum."

"Tanıdığım çoğu erkekten daha taşaklısın; en azından bunu söyleyebilirim. Tabii sana izin verirlerse. Ya da tekrar konuşmak isterse."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum," dedim acı bir şekilde.

"Lena beni aradı, hafta sonu bir parti vereceğini ve bizi de orada görmek istediğini söyledi. Bence gidelim ve kafamızı bu çılgın şeylerden uzaklaştıralım."

Kahvemden bir yudum aldım. "Bilmiyorum."

"Oh, hayır. Şimdi bana münzevi gibi davranmayacaksın. Anlaşma böyle. Projene sıkı sıkıya sarılabilirsin ve ben de sana bu konuda baskı yapmayacağım ama kendini de kapatmayacaksın."

Öfkelendim. "Peki."

Telefonum çaldı ve tanıdık bir numara bulmak için kontrol ettim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Buna bakmalıyım," dedim ve ayağa kalkmaya başladım.

"Burada kal ve al. Zaten tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Koridora çıktığında, "Bay Langley, merhaba!" diye cevap verdim.

"Bayan Layne, umarım sizi kötü bir zamanda yakalamamışımdır..."

"Hiç de değil."

"Güzel, güzel. Sadece arayıp e-postanı gördüğümü söylemek istedim. Cevap veremediğim için üzgünüm. Son ziyaretinizden bu yana burada çok meşguldük."

"Sorun değil, anlıyorum."

"Sana dürüstçe fikrimi söyleyeceğim. Tekrar gelmenizin çok riskli olduğunu düşünüyorum. Bayan Conley'nin tavsiyesine rağmen ilk seferinde tereddüt etmiştim."

"Anlıyorum efendim, ama-"

"Bitirmeme izin verin lütfen. Güvenliğimiz ne kadar iyi olsa da bu beni tedirgin ediyor. Emery en tehlikeli hastalarımızdan biri. Delilik savunması alması bile bir mucize. Çoğu kişi onun hapishaneye kapatılıp sıkı bir hapsedilmesi gerektiğine inanıyor ama bu konuda yasalar bana söz hakkı vermiyor."

O gece sandalyeye zincirlenmiş, şeytani gözlerini benimkilere dikmiş görüntüsü hâlâ kafatasımın içindeydi.

"Ama kim olursa olsun her hastayla işimi ciddiye alıyorum," diye devam etti, "ve bildiğim şey, Emery'nin de her hasta gibi yardıma ihtiyacı olduğu. Travmaları, düşünceleri, bunlara neden sahip olduğu ve nasıl değiştirilebilecekleri konusunda ona rehberlik edecek birine ihtiyacı var. Onarılmış. Ne de olsa tıp ancak bu kadarını yapabilir. Terapistler bunun için var. Ondan vazgeçmek istemedim ama bir süre sonra ümitsiz vaka olabileceğinden endişelendim. Şeytanlarının sarsılamayacağından.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama ziyaretiniz bir tür etki yarattı. Riskli ya da değil. Ne yapmaya çalıştığından emin değilim, umarım başka bir şey değildir..."

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz, Dr. Langley?" Sadede gelmesini isteyerek sordum.

"Seni görmek istiyor," diye sözlerini tamamladı. Sertleştim. "Öyle mi?"

"olsun diye söylemiyorum. Kullandığım dili bağışlayın. Bizimle çalışacağını söylüyor. Yani, sizinle çalışacakmış. Daha önce terapistlerimizi ve doktorlarımızı görmeyi hiç talep etmemişti, ama denemeye istekli olduğunu söylüyor. Ama sadece siz onun terapisti olursanız. Ona sizin akredite bir doktor olmadığınızı ve sadece bir öğrenci olduğunuzu anlatmaya çalıştım ama bu onun için pek de önemli değildi. Biraz düşündüm ve onun ihtiyaçlarını kurallardan üstün tutmaya karar verdim. Elbette siz ona doğru düzgün teşhis koyamayacak ya da ilaç öneremeyeceksiniz ama biz elimizden geleni kaydedip oradan kendi sonuçlarımızı çıkaracağız. Garip bir durum ama konuştuğu sürece bence bu bir başlangıç. Ne dersin Eve, Emery için bu şansı denemek ister misin?"

Telefonu elimde öyle sıkı tutuyordum ki avuç içimin terlediğini hissedebiliyordum. Bu gerçekten oluyordu.

"Eve, orada mısın?"

"Evet. Evet, buradayım, üzgünüm."

"Bunu istemek çok fazlaysa anlarım."

Jamie döndü ve ben de ona döndüm. Endişeyle gözleri büyüdü ama tek yapabildiğim ona sırıtmak oldu. "Hayır, sorduğuna sevindim," dedim. "Ne zaman başlayabilirim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çantamı omzuma attım, sonra arabamın bagajından çıkarıp kapattım. Arkamdaki sudan gelen rüzgâr hızlandı ve saçlarımı yüzüme savurdu. Kıyı uzanan otele baktım; soluk mavi, ahşabın kenarlarında boyanın döküldüğü yerlerde griye dönüşüyordu.

Ya Bayville'de başka bir yerde kiralık bir oda bulana ya da Emery benimle konuşmayı kesene kadar geçici bir konaklama olacaktı. Hangisi önce gelirse. Otel Huron Gölü'ne ve körfeze bakıyordu. Solumda, hemen kuzeydeki Alpena şehrini görebiliyordum. Güneyde ise doğa koruma alanını ve bataklığı görebiliyordum. Suyun karşısından, bir ya da iki mil öteden, St. Agnes'e giden köprüyü görebiliyordum. Oradan, ağaçların arasındaki büyük kompleksi zar zor seçebiliyordum.

Oraya gitmeden önce temizlenmek, giyinmek ve hızlı bir yemek yemek için yeterli zamanım vardı. Gün batımından hemen sonra. Dr. Langley gelecekte daha iyi seans zamanlarını tartışabileceğimizi, böylece geceleri dar yollara girmek zorunda kalmayacağımı söyledi.

Toplanmam ve kalışım için hazırlanmam sadece birkaç günümü almıştı. Okulum birkaç saat uzaktaydı, dolayısıyla haftada birkaç kez o mesafeyi arabayla gitmem mümkün değildi. Jamie çok tatlı biri olduğu için ben dönene kadar Sammy'ye baktı, her ne kadar ortağı Ben kedi tüylerinden şikâyet etse de.

Bayan Conley, anlaşmayla ilgili olarak kendisiyle temasa geçtiğimde bana, "Bahse girerim tezin bu yıl toplumda en çok okunan ve konuşulan tez olacak," demişti. "Bu adamdan her şeyi alabilirsin ve gelecek yıl bir yayıncılık anlaşmasının geleceğini görüyorum. Ama bunu daha sonraki bir tarihte konuşacağız. İyi şanslar Eve."

Beni gelecek derslerden muaf tuttu ve diğer ödevleri internet üzerinden gönderdi. Okul işi halledilmiş ve hafta boyunca kalacak yerim ayarlanmıştı, gitmeye hazırdım.

Bu gece için hazırlık yapmakla meşgul olduğumdan Emery'nin düşüncelerime girmesine izin vermedim. Sıkılmış görünen resepsiyon görevlisinden anahtarımı aldım ve hızlıca

Suya ve adaya bakan küçük ama rahat görünümlü odamda kendimi evimde hissediyordum. Kıyafetlerimi dar dolabın içinde, arka planda fırtınanın koptuğu ve Aziz Agnes'dekine benzeyen bir deniz fenerinin resminin yanına asmaya başladım.

Duş almak ve saçlarımı toplamak için zaman ayırdım, ardından hızlı bir akşam yemeği için kafeye gitmeden önce rahat kıyafetlerimi giydim.

Odama dönüp üzerime kırmızı bir bluz ve gri bir pantolon giymeye başladığımda Emery'nin tekrar aklıma girmesine izin verdim. Onu düşünmek bile kalbimi hızlandırıyordu. Gün batımı gözlerinin kırmızı kafatası maskesinden bana bakışı. Bu görüntü beni ürpertecek kadar ürkütücüydü. Sanki maskenin arkasında başka bir şey vardı, bir adam değil, doğal olmayan bir şey. Karanlık ve *yanlış* bir şey.

Böyle uğursuz bir tavra neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyordum. Geçmişinde ne tür korkunç sırlar vardı, zihni olan o derin, karanlık kuyuda ne tür kötü düşünceler dönüp duruyordu.

Ama öğrenmeye istekliydim.

Çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Honda'mın sürücü koltuğuna geçip bataklığa ve adaya giden köprüye doğru yola çıktığımda güneş neredeyse ufkun altına inmek .

Beni hatırladıkları için köprüdeki kontrol noktasını geçmek bu sefer daha hızlı oldu. Ada boyunca uzanan dar yolda, her iki yanımdaki orman karanlığında ilerleyerek tesisi ve ileride beliren saati gördüm. Öncekiyle aynı yere park ettim. Endişeyle kapıya doğru yürüdüm.

"Bakın kim dönmüş," dedi John, beni zar zor gülümseyerek selamlayarak. Benim için üzülüyormuş gibi başını salladı. "Doyamadın, ha?"

Emery'yi odasından çıkarırlarken bir kez daha Dr. Langley'nin ofisinde bekledim. Langley bir toplantıya gittiği için bu sefer yalnızdım. Duvardaki resimlere ve tozlu kitap raflarına bakarken, birkaç yıl içinde böyle bir yerde, böyle bir ofisim olup olmayacağını merak ederek, mahkumların kapılarına vurma seslerini ya da uzaktan gelen donuk bir iniltiyi dinledim...

John kapı aralığından, "Her şey hazır," diye haber verdi.

Onu 5b numaralı odaya kadar takip ettim, sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım, o kırmızı kafataslı şeytanla yüz yüze gelmenin verdiği dehşet verici beklenti ve iç burkan tedirginlik hissinden kurtulmaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gölgelerin ve loş sarı ışıkların arasından Emery'nin geçen seferki gibi aynı pozisyonda oturduğunu gördüm, sırtı kapıya dönüktü, elleri sandalyeye zincirlenmişti.

Yanında biri olduğunu düşündüğünde yaptığı gibi yavaşça başını çevirdi ve bana baktı. Bakışları benimkileri yakaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Birbirimize sadece iki saniye baktık ama sanki sonsuza kadar bakmışız gibi geldi. "Tekrar merhaba Emery," dedim sonunda.

Gözleri kısıldı, bluzumu ve pantolonumu inceleyerek formumda gezindi. "Eve..." dedi arkasını dönmeden önce kısık bir sesle.

Derin bir nefes alarak karşısındaki koltuğuma doğru yürüdüm, gözlerinin beni takip ettiğinin farkındaydım. Ona kibarca gülümsemeye çalıştım ama sadece sırıtmayı başarabildim. "Burası biraz soğuk, değil mi? Bir kazak getirmeliydim."

Emery bana meraklı ama sakin bir kayıtsızlıkla baktı. "Onun yerine buraya otur, seni hemen ısıtayım." Tam olarak nereye oturmamı istediğini belirtmek için bacaklarını ayırdı. Bu ne kadar ürkütücü olsa da, bunu söyleme şekli o kadar rahattı ki, neredeyse hiç uygunsuz bir şey kastetmemiş gibi masum görünüyordu. Sonra ses tonundaki eğlence ve alaycılığı duydum ve muhtemelen şaka yaptığını anladım. Yanına bir adım bile yaklaşsam, beni bir saniyede kendisine yapıştırırdı. Elleri zincirli olabilirdi ama bana zarar vermek için başka yaratıcı yollar bulma yeteneğine sahipti.

"Ben almayayım," dedim olabildiğince kibar bir şekilde ve kayıt cihazımı çıkarmak için çantama uzandım.

"Hayır," dedi alçak ve daha ciddi bir sesle. "Eğer bunu yaparsak, kayda alınmak istemiyorum."

Ona bakarak sustum. Tartışmak istiyordum ama aksi takdirde onunla konuşma şansımı kaybedebileceğimi biliyordum. "Pekâlâ," dedim doğrulup. "Ama en azından not alabilir miyim?"

Sanki biri kulağına fısıldıyormuş gibi başını garip bir şekilde yana eğdi. Bir süre sonra "İyi," dedi.

Kalemimi ve defterimi çıkardım ve köşeye bir şeyler karaladıktan sonra en üste Emery İKİNCİ OTURUM yazdım. "Ee Emery, nasılsın?"

Ayaklarını geri çekerken zincirler koltuğunun üzerinden kaydı. "Daha iyi."

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Bu çok iyi. Detaylandırmak ister misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını eğdi, düşünmeye başladı. "Yeni bir ilgi alanı buldum. Zihnimi çoğu kişiden daha uzun süre meşgul etti."

"Öyle mi, ne gibi?"

Ellerini sıktı ve çözdü. "Bir hikaye."

Kafam karışmış bir halde onu izledim. "Bu okuduğun yeni bir

kitap mı?" "Hayır, kafamda tasarladığım bir kitap."

"Ah." Bunu bir kenara not ettim. "Yani, bir hikaye mi yazmak istiyorsun?"

Sessiz kahkahası beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır, bunu kafamda tutmayı tercih ediyorum. Paylaşmak istemiyorum."

Omuz silktim. "Hiç değil."

"Ama sen gittiğinden beri aklımda dönüp duruyor. Daha karmaşık hale geldi. Çok canlı. Doğrusu, bir rüya olarak başladı. Genelde rüyalarımı anlatmam; genelde hoş olmazlar."

"Çok kabus mu görüyorsun?"

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Evet. Her gece. Çoğu zaman hatırlamıyorum. Sadece bağırarak ya da çığlık atarak uyanıyorum. Sinir bozucu."

"Belirli bir şey hakkında mı? Tekrar eden?"

"Evet. Hep aynılar. Ama önemli değil. Bu rüya farklıydı, çok güzeldi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu."

"Ne hissettin?"

Başını eğdi ve kucağına baktı. "Bunu sadece sıcaklık olarak tanımlayabilirim. Sizi önemseyen biri tarafından bir çocuk gibi kucaklanmak gibi. Karanlık gitti ve sadece rahatlık var. Artık korku ya da acı yok. Cennet gibi. Rüyanın bitmesini istemedim, bu yüzden uyandığımda ona tutundum. O zamandan beri de düşünmeyi bırakmadım."

Devam etmesini istedim. "Gününüzde bu rüyayı görmenize neden olabileceğini düşündüğünüz bir değişiklik oldu mu?"

Bakışları deliciydi ve nedense yüzüm kızarmaya başladı. "Bir şey..." dedi uzaktan. Bakışlarını tutamayınca söylediklerini yazdım. Bir nefes verdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Belki de geçen hafta getirdikleri yavru kediler yüzündendir. Sevimli küçük piçler..."

"Umarım bu rüya uykunda da devam eder," dedim, bunu gerçekten kastetmiştim. "Belki de daha iyisinin geleceğinin bir işaretidir. Kâbuslarına neden olan her neyse geçip gidiyordur."

"Bilmiyorum," dedi. "Onlarla o kadar uzun süre yaşadım ki, neyin gerçek olduğunu bilmek zor. Rüyada bile."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kâbusları gerçek yapan neydi?" diye sorarken çok hevesli görünmemeye çalışarak koltuğumda doğruldum. Gözlerinden ne kadar meraklı olduğumu zaten bildiği anlaşılıyordu, ben de devam ettim: "Bana anlatacağın her şey bu odada kalacak Emery."

Kalemi kâğıda bastıran elime baktı, sonra soğuk gözlerini bana çevirdi. "Daha sonra incelenmek üzere not edilene kadar," diye fısıldadı, "ve bir delinin dengesiz ve çarpık zihni üzerine temelsiz bir makale olarak yeniden yazılana kadar, değil mi?"

Kalemimi kaldırdım ve not defterini kapatıp çantama attım. "Söz veriyorum."

Bir an için kararsız görünüyordu. Sanki anılarını anlatmak ona acı veriyormuş gibi pantolonunun kumaşını kavrayarak koltuğunda kaydı.

"Çok fazla şey var..."

"Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin," dedim nazikçe.

"Her zaman çok karanlıktı," diye başladı yavaşça, ayaklarına bakarak. "Odaya konulmamak için yalvardım. Mücadele edemezdim, çok gençtim, henüz yeterince güçlü değildim. Bu yüzden içeri sürüklendim. Odadaki kadın gülümsemeyi ve bana bakmayı hiç bırakmadı. Yüzü kırılmıştı... oyuncak bir bebek gibi. Vücudu da bükülmüş ve kırılmıştı. Bazen duvarlara tırmanırdı. Duvara tırmanırdı ki yaklaşamayayım, diğer tarafta ağlayana yaklaşamayayım... ihtiyacım olmasına rağmen. Onunla birlikte olmaya ihtiyacım vardı."

Öne doğru eğildim ama araya girmeye cesaret edemedim. Vücudunun gerildiğini, zincirlerin sıkılaştığını görebiliyordum.

"Sonra berrak gözlü adam geldi ve beni sürükleyerek ," devam etti öfkeli bir sesle. "Beni ayırmaması için yalvarırken yanlışlıkla ona baba dedim. Ve bunun için beni dövdü." Emery'nin nefesi giderek . "Sonra iğnesini bana batırdı ve ağlamamı izledi."

Öfkesi daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Neredeyse kendi başına bir varlıktı, onu ele geçiren bir iblis. Kemiklerime ısırıcı bir soğuk sızdı. Gözleri artık beni görmüyordu; karanlık ve fırtınalıydılar.

"Emery..." Yumuşakça söyledim. Şimdi ondan yine korkuyordum. Zincirlerini koparıp beni yakalayacağından ve vücudumdaki her kemik kırılana kadar beni bükeceğinden emindim.

Tısladı ve çılgınca bir an için gidip onu sakinleştirmek istedim. "Ağlamak işe yaramayınca, küçük bıçaklarından birini alıp ona birkaç kez saplamanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim," diye hırladı. "Böl

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzünü kadınınki gibi yap. *Bir kez* olsun gülümsemesini sağla." Sesi boğuklaştı, öfkesi insanlık dışı bir hal aldı.

"Emery, bana bak."

Önce bir, sonra iki kez göz kırptı ve karanlık dağılmaya başladı. Yüz ifademi görmüş olmalı ki zincirleri bıraktı ve sakinleşti. "Özür dilerim. Seni biraz korkuttum, değil mi? Bu konuda oldukça iyiyimdir." Bana baktı ve gerçekten üzgün görünüyordu. Ayrıca kendisi de korkmuş gibi etrafına baktı, sanki anlattığı kâbusa geri dönmüş gibiydi.

"Sorun yok. Hey, yalnız değilsin. Artık orada değilsin." "Bir kutuyu diğeriyle değiştirdim," dedi gülerek, sanki zor duyuyormuş gibi
Ben. "Evet, yalnızım."

Birdenbire ona karşı küçük bir duygu hissettiğimde şok oldum. Acıma gibi bir şey. Kötü bir çocukluk geçirmiş olması gerektiğini biliyordum. Bütün katiller öyle olmasa da, çoğunun travmatik bir geçmişi vardır. Çocukluklarında istismar ya da ihmal edilmişlerdir. Gerçi Emery'ninki gerçekten korkunç ve en iyi tabirle benzersizdi. Bir baba çocuğuna bunu yapar mı? Ona ilaç mı veriyor? Bu iğrenç, korkunç bir şeydi. Ama yine de bunu unutmak zorundaydım. Ona ne olursa olsun, karşılığında korkunç bir şey yaptı. Kişisel olarak bana bir şey. Ve bunun peşini bırakamazdım. Bu yüzden, acıma duygumu kabul etsem de, yine de kendime onun kim olduğunu hatırlattım. Yaratılan canavarı.

O görünmez kişi kulağına fısıldarken başını çevirdi. "Bu kabaydı, değil mi? İnsanları kesip doğramanın nasıl da tedavi edici bir şey olduğunu sana anlatmamalıydım."

Sertçe yutkundum ve kendimi cevap vermeye zorladım: "Konuşacak birine ihtiyacın var ve ben buradayım. Dinlemeyi seçtim. Sana bu odadan hiçbir şeyin çıkmayacağını söylemiştim. Benden hiçbir şey saklamak zorunda değilsin."

Beni inceledi. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi? Bunu söyleyebilirim. Ama senin için ne ifade ediyor?" Ben cevap veremeden gözleri kısıldı. "Aptal olduğumu düşünme. Öğrenci olduğunu biliyorum. Küçük projen için beni incelemeye geldin. Ben her zaman bir proje oldum. Başarısız bir deney. İnan bana, bükülecek ve birilerinin istediği şekle sokulacak bir nesneden başka bir şey olmamaya alışkınım." Başını yana eğdi ve o soğuk öfke yine içinden sızmaya başladı. "Peki beni dönüştürmek istediğin şey ne?"

Buna verecek gerçek bir cevabım yoktu. Ama yine de ona biraz dürüstlük kırıntısı verebilirdim. "Sadece anlamak istiyorum."

"Anladın mı? Neyi? Yaptığım şeyi neden yaptığımı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözlü olarak itiraf edemesem de başımı salladım.

Ters ters baktı. "Birçok sebep var. Bana göre hepsi iyi. Ama anlamak için her şeyi bilmen gerekir. Ve buna hazır olduğunu sanmıyorum, Evee. Bilmek istiyorsan, her şeyi benimle birlikte yeniden yaşamalısın. Ve ben de bunu yapmaya hazır değilim."

Bu adil bir cevaptı. Bana söylemek zorunda değildi ve ben de onu buna zorlayamazdım. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak gülümsedim. "Sorun değil." Gözlerim kapı aralığına kaydı ve John ile diğerlerinin beni kontrol etmek için içeri baktıklarını gördüm.

"Zaman doldu bile, ha?"

Bakışlarının üzerinden geçen karanlık bir gölgeyi yakalamak için tam zamanında ona baktım. "Bu gece için," diye cevap verdim. "Ama bir sonraki seansta birlikte daha fazla zaman geçireceğimizden emin olacağım."

"Yemin eder misin?"

Çantamı almaya giderken sustum, bakışlarım onunkilere kilitlendi. Bu konuşmalardan gerçekten keyif alıyor muydu yoksa benimle oyun mu oynuyordu?

Çantamı aldım ve ayağa kalktım. "Evet. Eğer gerçekten istediğin

buysa." Bir şeyler mırıldandı ama ben yakalayamadım.

"Pardon, ne dedin?"

"Onu istiyorum," dedi.

"Güzel." Yanından geçmeye başladım, sonra durdum. Döndüm, bana ulaşamayacağı kadar açık bir mesafede olduğuma emin olduktan sonra defterimi çıkardım ve yanına bıraktım. Merakla deftere baktı.

"Artık kayıt yapmadığım ve bir makaleye not düşmek için bir şey yazmayacağım için. Günlüğüne yazmak için defterimi ödünç alabilirsin."

Bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. "Affedersiniz, ne dediniz?"

Gülümsemem genişledi. "O kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Hayır. Eğer konuşmaya devam etmek istiyorsan, o günlüğü doldurmanı istiyorum. Ve hayır, ona bakmayacağım, düşüncelerini içinde tutman için."

Başka tarafa bakarak homurdandı. "Bana günlük mü yazdıracaksın?"

"Bunu bir çıkış yolu olarak düşün. Bir dahaki sefere görüşürüz." Sırıttım ve adamların yanından geçtim.

Korumalar üzerine çullanırken Emery arkamdan küfretti.

* * *

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Otelde dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve yazmaya başladım. Çoğunlukla Emery'nin tepkileriyle ilgili birkaç not ve düşünce noktası daha ekledim. Söz verdiğim gibi bana anlattığı kişisel şeylerin detaylarına girmedim.

Böyle bir sözü tutmayı neden önemsediğimi bilmiyorum, böyle bir zorunluluğum yoktu ve eğer kendimi kindar ya da kırgın hissediyorsam, bunu tamamen göz ardı etmem çok doğal görünüyordu.

Ama Emery geçmişimde ne olursa olsun, hangi duygulara sahip olursam olayım, şu anda onun terapistiydim ve gizliliğe en ufak bir önem vermezsem, duygularını kontrol edemeyen ve hastalarının güvenini koruyamayan zavallı bir psikolog olurdum.

Elbette, bu durum biraz farklıydı, ancak kayar ve kızgınlığıma odaklanmaya başlarsam, bunu artık profesyonel bir şey olarak göremezdim. Hissettiğim kızgınlık yıllardır orada duruyordu. Onu bir kenara bırakıp istediğimi elde etmeye odaklanabilirdim. Bu da bilgiydi.

Ve Emery'nin kalbinden bana döktüğü her şeyi emip kuruttuğumda, ona geri vereceğim kendi bilgimle onu ezecektim.

Bunu bilmek aklımı tam olarak başımda tutmasa da bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı olmamı sağladı. Ve sonunda, belki de acım galip gelecek ve onun sırlarını dünyaya açıklayacaktım.

Ama şimdilik bana verilen rolü oynuyordum. Onu içeri alacaktım, konuşmasına izin verecektim, önemsediğimi düşünmesine izin verecektim. Sonra da gerçeği söyleyecektim. Kim olduğum ve onun ne yaptığı gerçeğiyle. Sonra o da benim acımı hissedecekti.

Daha az samimi ve daha akademik düşüncelerimin geri kalanını yazmayı bitirdim ve çalışmamı kaydettim.

Söylediklerinin çoğu gizemliydi, özellikle de kabus dolu çocukluğu. Ama dikkatimi çeken birkaç nokta vardı. Birlikte olmak istediği birinden bahsetmişti. *Ondan* ayrı kalmamak için. Sadece kız kardeşini kastettiğini varsayabilirdim. etmiş olan. Gerçi edindiğim bilgilere göre, koruyucu aile sisteminde ayrı düşmüşlerdi. Ve bir da söz edilmiyordu, tabii evlat edindiği bir ebeveyn değilse. iki aile vardı. Biri lezbiyen bir çift, diğeri ise karısıyla birlikte bir parti dükkânı işleten bir adamdı. Adam uyuşturucu satarken yakalanmış ve onu ihmal etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emery'nin kaybolmadan önce neden onlardan alınıp koruyucu verildiğiydi. Adam onu ve muhtemelen bir başkasını istismar etmiş olmalı.

Ki bu kesinlikle korkunçtu. Ama neden özellikle benim aileme karşı cinayet işlemeye karar verdiğini açıklamıyordu.

Bir şeyler hâlâ yatkın değildi. Ve kemiren bir korku

Ben.

Emery hakkında daha fazla bilgi bulamamak bana hep acı vermiştir. Çocukluğu ya da kaybolduğu gece ile cinayetlerin işlendiği gece arasında neler olduğu hakkında. Polis hiçbir bilgiye sahip olmadığını iddia etti. Kaybolup bir hayalete dönüştüğünde ölmüş de olabilirdi. Bir hayalet.

Hayaletlere inanmazdım. Mantıklı beynim bana bazı şeylerin örtbas edildiğini söyledi.

Ama neden?

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bunu yarın düşünmeye karar verdim. Uykuya ihtiyacım vardı.

Perdeyi kapatmak için pencereye gittim ve durup suya, adaya doğru baktım. Ne olsa saatin ışığını görebiliyordum. Karanlıkta izleyen ürkütücü bir göz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yatağımın ayak ucundaydı.

Etrafımda bir şeylerin yer değiştirme sesiyle uyandım. Sonra kulaklarımı sağır edecek kadar alçak bir gümbürtü duydum. İşte o zaman odama baktım ve onu gördüm.

Karanlıkta beliren şekle baktım, kırmızı kafatası bana ölüm gibi bakıyordu. Çığlık atacaktım ama atamadım. Hareket de edemedim. Tek yapabildiğim, yatağın benim tarafıma geçip yanımda durmasını izlemekti.

Gözleri karanlıkta sapsarı yanıyordu. Cehennem ateşi bana bakıyordu.

Her nasılsa, bir şekilde, her şeyi çözmüştü. Ayrıca bir şekilde odasından kaçmış, St. Agnes'ten kaçmış ve beni bulmuştu. O gerçekten bir iblisti. Korkunç bir güce sahip olan bir şeytan ve şimdi beni cezalandıracaktı. Beni öldürecekti.

"Eve..." diye fısıldadı, yaklaşıyordu. Elini kaldırdı ve maskeyi . Ve tek gördüğüm başka bir kafatasıydı ama gerçekti, çok gerçekti. "Kaçamazsın, Eve." Ağızlarımız neredeyse birleşene kadar yaklaştı. "Saklanamazsın."

Kalbim dörtnala koşuyordu. Ağızlarımızın birbirine değeceğini düşündüğüm anda başımı çevirdim ve ateş gibi bir tıslama, kulaklarımda bir kükreme duydum. Sonra çığlık attım.

yataktan fırladım. Köşedeki bir gölgeye bakıp irkildim.

-Orada gülümseyen bir yüz gördüğüme yemin ettim ve neredeyse yataktan düşüyordum. Elim ışığa gitti ve onu açtığımda-

Kimse yoktu. Kimse yoktu. Yalnızdım.

Yavaş, titrek bir nefes verdim. Sonra alnımdaki teri sildim. Küfrederek banyoya gittim. Beyaz ışık duyularımı sarstı ama umurumda değildi. Soğuk suyu açtım ve yüzüme biraz sıçratarak suyun boynumdan aşağı kaymasına izin verdim.

Aynaya baktım ve koyu yeşil gözlerin bana baktığını gördüm. Korkmuş ve şaşkın. Açık kahverengi bir tutam saç yüzüme düştü.

Yıllar önceki olaydan beri Harper Pointe Şeytanı ile ilgili bir kâbus görmemiştim. Belki birkaç yıl boyunca gördüm.

solmaya başladı.

Şimdiye kadar. Geri dönüyorlardı. Ve bunun nedeni Emery'nin bana yeniden hatırlatma yapmasıydı. Onu kafatası maskesi içinde görmek beni etkiliyordu.

Banyodan çıkıp çalar saate baktım ve saati kontrol ettim. Sabaha yaklaşıyordu. Tekrar uyumak için zahmete girecek halim yoktu.

Yatağa gittim ve kenarına oturdum, düşüncelerimin dolaşmasına izin verdim, rüyayı hatırladım. Emery'nin yüzü olarak kullanılan kafatasını görünce ürperdim. Gerçeğini hiç görmemiştim, ne doğum günümde ne de toplantılarımızda. Yüzünü sadece çocukken onun ve kız kardeşinin koruyucu aile sistemindeki soluk fotoğraflarında görmüştüm. Büyüdüğünde yakışıklı bir adam olacağını hayal ettiğim, parlak gözleri ve dağınık saçları olan sevimli özelliklere sahip küçük bir çocuk. Ama şimdi nasıl göründüğünü kim bilebilirdi ki? Neler yaşadığını kim bilebilirdi ki?

Gözlerimi kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum. Onun gerçek yüzünü görmek istiyor muyum?

Evet. Evet, istedim. Bu onu gerçeklikte sağlamlaştıracaktı. Gerçek bir insan, rüyalarımda beni takip edebilecek bir canavar değil.

Ve belki o zaman gerçekten korkudan başka bir şey hissedebilirdim.

* * *

"Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü biliyorsun, değil mi?" Jamie bir gece beni aramak istediğini söyledi. O ve Ben yemeğe başlarken arka plandan gelen müzik ve tencere seslerini duyabiliyordum.

"Biliyorum, ama ilerleme kaydediyorum."

Bir duraklama oldu, sonra müzik bir kapı kapandı. "Kim olduğunu öğrenmesine izin verme, Eve."

"Neden? Bana zarar veremez."

"Emin misiniz? Bunun zihinsel olarak ne kadar zarar verebileceği hakkında hiçbir fikrin yok.

İkiniz için de söylüyorum."

Pencereye döndüm ve pervaza yaslanarak suya baktım. "Bu konuda endişeli değilim," dedim sessizce. "Ve bu benim kararım."

"Elbette öyle, ama bu sana bunun aptalca olduğunu söylemeyeceğim anlamına gelmiyor." "Ama bir şey söylersem ve söylediğimde, o bana ne olduğunu söyleyene kadar

Bilmek istiyorum. Beni bundan vazgeçirmeye çalışmak için hâlâ bolca zaman var." "Kahramanlarınızla tanışmayın" sözünü hatırlıyor musunuz? Bu söz kötü adamlar da, bilgin olsun. Ama sen yaparsın. Hâlâ ne dediğini bilmek istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçi. Beni asılı bırakma. Sonra konuşuruz, çarpık kardeş."

St. Agnes'e gitmek için hazırlanırken Emery'nin ona itiraf ettiğimde nasıl davranabileceğini düşündüm. Şimdi bu konuda endişelenmek istemediğime karar verdim. Sadece kafasına girmenin bir yolunu arıyordum. Mecazi anlamda onu açmak ve zihnini parçalara ayırmak istiyordum. Ama sabırlı olmam gerekiyordu. Kolayca dökülmeyeceğini biliyordum. Ama onu nasıl ikna edeceğime dair birkaç fikrim vardı.

Yolculuk bu sefer sakin ve neyse ki aydınlıktı. Son seansımızdan bir gün sonra Dr. Langley ile iletişime geçerek bize daha fazla zaman tanıması için daha erken gelmesini rica ettim. O da bunu yapmaya hazırdı. Güneş batarken arabayı arabaya çektim. Kırmızı ve sarı yapraklar çimenleri kaplamıştı. Bakım görevlilerinden biri yaprak üfleyicisiyle onları yolun dışına doğru üflüyordu. Kapıya doğru yürürken yüzümü nemlendiren serin bir sis çökmüştü.

İçeri girdiğimde John her zamanki gibi başını salladı. Onu ofise kadar takip ettiğimde bu kez tek kelime etmedi.

"Bayan Eve, nasılsınız?" İçeri girdiğimde Dr. Langley sordu. Oturduğu yerden kalkarak karşısındakine eliyle işaret etti.

" gidiyor," dedim, John uzaklaşırken boş koltuğa oturarak. "İyi
mi?"

"Olabildiğim kadar iyi."

O da aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Peki"-ellerini masasının üzerine koydu -"Sizi uyarmalıyım, Emery pek iyi bir sabah geçirmedi. Bazı istenmeyen ziyaretçileri vardı."

"Oh?"

Dr. Langley kalın gözlüklerinin ardından masasının üzerindeki kâğıtlara baktı. "Korkarım ki öyle, ayrıca onu biraz üzmüş olabilirler, bu yüzden konuşacak havada olmayabilir. Üzgünüm, sakinleşeceğini umuyordum ama bütün gün huysuzdu."

"Ziyaretçiler kimdi?"

Elini salladı. "Birkaç müfettiş ve bir sosyal hizmet görevlisi. Ona sorular sormak için sık sık geliyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Avukatıyla konuşmaları gerekmez mi?"

Dr. Langley omuz silkti, hâlâ göz teması kurmuyordu. "Muhtemelen, ama Emery avukat bulunduracak durumda değil ve mahkeme kararına göre, buraya kabul edilecekse, onu sorgulama izinleri var. Gerçi ondan hiçbir şey öğrenemiyorlar. Suçlu delilerle uğraşırken böyle şeyler olur." Bu kez bana baktı ve gülümsedi. "Daha kötüsü olabilirdi. Onu bir doktora götürmeyi deneyin." Kıkırdadı ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunda bir espri göremedim. "Her halükarda, o kadar iyi ilerleme kaydediyorsun ki, seni hayal kırıklığına uğratmak ve geri çevirmek istemedim. Sanırım şu anda ona ulaşabilecek biri varsa o da sensin."

Bu kez oda pencerelerden gelen alçak gri bir ışıkla yıkanıyordu ama yine de bir şekilde gölgeler küçük kara delikler gibi köşeleri sarıyordu. Pencerelerin üzerinde hafif bir film olduğunu fark ettim, bu yüzden dışarısı sadece sisli bir bulanıklıktı.

Emery sessizce koltuğuna oturdu. Soğuk sessizliğinden ruh halinin hâlâ bozuk olduğunu anlayabiliyordum.

"Hey, Emery," dedim, fark etmemiş gibi davranarak.

Bakışları benimkilere kaydı. "Eve..." dedi o alçak, neredeyse kaynayan sesiyle.

Çantamı omzumdan silktim ve yere bıraktım. "Günlük tutma işi nasıl gidiyor?"

"Doğrusu pek iyi değil, ama şaşırdın mı?" "Pek

değil. Ama sorun değil. Oraya varacaksın."

Oturduğu yerde kıpırdandı, zincirler hafifçe şıngırdıyordu. Sanki tutunacak bir şeyi olsun istermiş gibi parmaklarını avuçlarına sürtüyordu. Bir süre onu izledim, sonra oturdum.

"Dr. Langley bugün bazı ziyaretçileriniz olduğunu söyledi. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Anlıyorum. Peki ya sen-"

"Bugün kendim hakkında konuşmak istemiyorum."

Arkama yaslanırken onu izledim. "Elbette. Hiç değil."

"Senin hakkında konuşmak istiyorum."

Bir an düşünerek yerimde kıpırdandım. "Pekâlâ," dedim dikkatlice. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarının üzerine koydu. Kollarındaki gerginliği, kuzenimi ve kardeşimi parçalayan güçlü kas yapısını görebiliyordum. Raporun bir kopyasını ve adli tıp memurlarından birinin yaptığı bir yorumu gördüğümü hatırlıyorum. Katilin şaşırtıcı derecede doğal olmayan bir güce sahip olması gerektiğini söylemişlerdi. Son ifadede *"Bunu bir insan mı yoksa öfkeli bir boz ayı mı yaptı anlayamadım"* yazıyordu.

Emery her zamanki gibi beni incelerken başını biraz eğdi. "Her şey," dedi. "Her şeyi. Ne olduğu umurumda değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sertçe yutkundum. *On altıncı doğum günümde dengesiz bir katilin babamı parçalayıp iç organlarını masanın üzerine, punç kâsesinin yanına bırakmasına ne dersiniz? Tanıdık geldi mi?*

Eğer beni tanımak isteseydi, onu reddetmezdim.

"Ben bir yetimim," diye başladım. Ah, evet, bu onun dikkatini çekti. Onu hemen neşelendirdi. "Ailem ben küçükken öldü. Annem ben dört yaşındayken. Babam ise ben... ergenlik çağındayken," diye açıkladım. "Üniversiteye gidene kadar aile dostlarımızla yaşadım."

"Çok zor," dedi. "Sevdiğiniz birini kaybetmek. Onları hiç tanımamaktan daha kötü."

Tahmin bile *edemezsin*. Ama geri aldım. Kız kardeşini kaybetmişti.

"Onlarla geçirdiğim zamanı tercih ederdim. Gerçi annemi pek hatırlamıyorum. Babam varken ona sahip olmak güzeldi. Ta ki o benden alınana kadar."

Emery burnunu sokmadı ve bir yanım bunun onun hatası olduğunu haykırabilmek için sormasını istese de, diğer yanım için minnettardı. Bu konuyu açarak çok fazla riske giriyordum, bu yüzden devam ettim: "Okyanustan ve derin sularda yüzmekten korkuyorum çünkü beş yaşındayken neredeyse boğuluyordum."

"Yani yüzemiyor musun?"

"Yüzebiliyorum, ama iyi değil." "Anladım."

"Ama ironik bir şekilde en sevdiğim hayvanlardan bazıları foklar ve penguenler." Bana sertçe baktı. "Fokların penguenleri yediğinin farkındasın, değil mi?" "Farkındayım. İkisini de farklı nedenlerle seviyorum. Ama ikisi de çok

Düşündüğünüzde tuhaf geliyor. Biri paletleri olan bir köpek gibi. Biri de uçmak yerine yüzmeyi seçen bir kuş. Sanki okyanusun bir parçası olmamaları gerekiyormuş gibi geliyor ama öyleler. Her ikisi de tehlikeli bir bölgede yaşamayı, yırtıcılar tarafından canlı canlı yenebilecekleri derin ve karanlık sulara dalmayı seçiyor. Yırtıcıların orada olduğunu biliyorlar ama yine de risk alıyorlar. Hayatta kalmak için korkularının üstesinden geliyorlar."

"Sanırım pek çok hayvan bunu yapmaya zorlanıyor," diye yorumladı Emery. "Evet, sanırım bu doğru. Ama okyanus beni dehşete düşürdüğü için

Onlar benim için diğerlerinden daha etkileyici. Ayrıca bence çok tatlılar."

Buna itiraz etmedi. "Peki bu kadar suyun yakınında olmak seni endişelendiriyor mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Karada olduğum sürece sorun yok. Kumsalı severim, hatta tekneye binmeye bile cesaret edebilirim; yeter ki benden suya girmemi beklemeyin."

"Bildiğim iyi oldu."

Bunu mu kastettiğini yoksa alay mı ettiğini anlayamadım. "Bu hayvanlardan hiçbirine sahip olamadığım için bir kedim var. Adı Sammy. O benim en iyi dostum. En azından tüylü türden."

"Şok edici. Fok balığı olayını düşününce nedense sizi bir köpek insanı sanmıştım."

"Ben de köpekleri severim ama bir öğrenci olarak kediler daha uygun." Sanki bu makul bir sebepmiş gibi başını salladı. Rahatlamaya başladığını, bu sıradan ama kişisel şeylerden bahsetmemin en azından dikkatini dağıttığını söyleyebilirdim. Belki de tek istediği buydu. Benimle gerçekten ilgilendiğine inanmak zordu. Ama yine de onu şımartmaya istekliydim.

"Onu görmek ister misin?" Bir hevesle sordum.

Ellerini daha önce yaptığı gibi birbirine sürttü, karanlık bakışlarında hevesli bir ifade vardı. "Evet."

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Fotoğraflarım arasında Sammy'nin pencereden aşağıdaki sokağa bakarken çekilmiş bir fotoğrafını aradım. Güneş onun çarpıcı turuncu gözlerine vuruyordu. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, sadece birkaç adım ötede durdum ve görebilmesi için ekranı ters çevirdim.

Emery daha iyi görebilmek için biraz daha eğildi. Fotoğrafı inceledi, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Çok güzel..." dedi usulca. "Yanılmıyorsam kaplumbağa kabuğu?"

"Bu doğru."

"Çarpıcı."

Bakışlarını sadece birkaç saniye tutabildim, sonra arkamı dönmek zorunda kaldım, bakışlarının yoğunluğundan boynuma bir sıcaklık yayılıyordu, eğer yeterince uzun ve sert bakarsa, maskemin ardını göreceğinden korkuyordum. Gerçeği görecekti.

Samimi bakışlarından kurtulmaya çalışarak, "Daha iki buçuk yaşında. Sahip olduğum ilk hayvan. Babam çocukken evcil hayvan beslememe izin vermezdi."

"Neden olmasın?"

"Alerjisi olduğunu iddia etti. Sanırım sadece onları sevmiyordu. Yine de... bir keresinde. Eve tek gözü olan bir tavşan getirmişti. Bir iş arkadaşından olduğunu söyledi. Ama bir gece bile dayanamadı. Ona isim bile veremedim. O yüzden onu saymıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emery'nin tavrı değişti, gerginliği geri döndü. Elleri yumruk oldu ve öne doğru o kadar eğildi ki iki büklüm oldu. "Bu çok kötü," diye mırıldandı. Titrediğini şimdi anlayabiliyordum.

"Emery? İyi misin?"

Beni duymadı. Onun yerine kulağının dibindeki görünmez kişiyi dinliyor gibi görünmek için başını çevirdi. O kadar alçak sesle bir şey söyledi ki duyamadım.

"O da neydi?"

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. "Tavşanlar çok uzun süre dayanmaz. Asla yapmazlar."

Bunu söyleme şekli tuhaftı, gözleri bana dikilmişti, büyüyen karanlıkta ikiz ateşler gibi. "Bana daha fazlasını anlat," diye sordu.

Kararsızca onu inceledim, sonra ona daha fazla ne söyleyebileceğimi düşündüm. "Bazen dansa gitmeyi severim. Orkide yetiştirmeyi severim. Sonbaharda kamp yapmayı severim." Beni dinlerken gözlerini kapattı, ben de devam ettim: "Bir keresinde okulumun oyun alanındaki kaydıraktan inerken kötü bir kaza geçirdim ve bacağım dizimden kalçama kadar kesildi. Seksen iki dikiş atıldı." Bazı olası tartışmalı beğenilerimi düşündüm, sonra "En sevdiğim kitaplardan biri Uğultulu *Tepeler* ve pizzada ananas severim" diye bitirdim.

Gözlerini açtı. "Şaka yapıyorsun."

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Ananas kabuğu rendesi ile-"

"Hayır, hayır." Sanki kötü bir haber almış gibi başını salladı. "Özür dilerim. *Wuthering Heights mı?* Ciddi misin?"

Gözlerimi kırptım. "Ne? Bence kendine has çarpık bir şekilde çok güzel."

Sanki canı acımış gibi inledi. "O kitaptan *nefret ederdim*. Catherine çekilmez bir kaltak kadındı. Ve Heathcliff, tam bir bok çuvalı. Onlar ikisi de zihinsel olarak o kadar dengesiz ve bencildi ki mide bulandırıcıydı."

"Bunu tartışamam. Ama birbirlerine o kadar takıntılıydılar ki diğer... tabii ki kötü bir şekilde. Korkunçtu ama o kadar yoğundu ki hayrete düşmekten ve etkilenmekten kendinizi alamıyordunuz."

Emery bir nefes verdi. "Aşırı dramatik. Catherine parçalara ayrılsın. Heathcliff de onun tepesinde. Ve kimsenin onları durduracak cesareti yoktu. Hayatları mahvettiler ve insanlar sadece, 'Ah, o kadar takıntılıydılar ki bu yüzden birbirlerinden nefret ediyorlardı. Hadi diğerlerine de acı çektirelim çünkü biz aşağılık pislikleriz ve saplantımız başkalarının hayatını cehenneme çevirmek."

"Klasik bir masal."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi *Jane Eyre*, onu ," diye devam etti. "Aslında herhangi , hatta *Uğultulu Tepeler* yerine *Ulysses*'i bile."

Kollarımı kavuşturdum. "*Jane Eyre'i* sevdin

mi?" Bana merakla baktı. "Sevmedin mi?"

Omuz silktim. "Fena değildi. Ama Bay Rochester biraz tuhaftı." Emery

tamamen kırılmış görünüyordu. Oturduğu yerde doğruldu, ofladı pufladı. "Elbette öyleydi. Ama onu çekici kılan da buydu. Yıllarca evinizde kilitli kalmış bir deliyle uğraşmak zorunda kalsaydınız siz de öyle olurdunuz. Yaşlı iblis. Zavallı, yalnız bir herifti."

Ona baktım ve neden bilmiyorum ama gülmeye başladım. "Ne?"

dedi, "Ne oldu?"

Başımı salladım, gözlerimi ovuşturdum. "Hiçbir şey." Bir kahkaha daha

attım. "Cidden ne?"

"Ben sadece... bu kadar ilgili olmanı beklemiyordum. Benden sadece birkaç yaş büyüksün, değil mi?"

Utangaç bir ifadeyle ayaklarına baktı. "Klasikleri sevmekte yanlış bir şey yok."

"Hayır, tabii ki hayır! Öyle demek istemedim. Sen sadece... bu sadece şaşırtıcı. İyi bir sürpriz."

"Çok boş vaktim var... Çok okurum." "Ve bence bu

harika. Ciddiyim."

Bir kez olsun bana bakmak ona zor gelmiş gibiydi. "Stephen King'i pek sevmem ama," diye mırıldandı. "Ve burada ondan çok var. Önceki yer gibi büyük bir seçkisi yok. *Cinnet* hariç, o iyiydi. Filmden daha iyiydi."

Gülümsedim. "Favorilerimden bir diğeri. Ve katılıyorum, Kubrick filmin sonunu mahvetti."

Tereddüt etti. "Evet. Aşçı en iyi karakterdi."

Başımı salladım. Bir an kendimi tuhaf hissettim. Önce ne olduğunu anlayamadım, sonra nedenini fark ettim. Bu konuşmaydı. Gerçek kelimeler değil, sadece konuşmalar. Biraz fazla kolay geldi.

Bir süre sonra boğazımı temizledim. "Eee? Beni anladığını mı sanıyorsun?"

Güldü. "Yakınından bile geçmiyor," dedi. "Ama bu hoşuma gitti.

Sanırım..." "Ne?"

Yavaş bir nefes verdi. "Sanırım ilk kez terapiye gitmekten gerçekten keyif alıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göğsüm şişti. Kalp yetmezliği gibi bir şey değil. Ama garip bir gurur. Heyecanımı bastırmaya çalışarak, "Peki şu günlük tutma meselesi..." dedim.

Emery inledi, "Yapacağım hanımefendi, bana biraz izin verin."

Elimi kaldırdım. "Sorun değil. Ne zaman aklına bir şey gelirse. Ama bir sonraki seansta ne hakkında konuşmak istediğini de düşünmeni istiyorum. Çünkü, üzülerek söylüyorum, her zaman benimle ilgili olamaz."

"Çok kötü." İç çekti. "Seansı yarı yarıya paylaşmaya ne dersin?"

Güldüm, sonra da "Hiç şansın yok" diye kestirip attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Seanslar rutin hale geldikten sonra daha da kolaylaştı. Emery hâlâ geçmişi hakkında konuşmakta zorlanıyordu ama günler geçtikçe daha fazla açılıyordu. Yavaş yavaş, canavarın arkasındaki adam hakkında daha fazla şey keşfederken zihninin duvarlarını aşındırdım.

Konuşmalarımızın bu kadar sorunsuz hale gelmesi beni rahatsız etmeye başladı. Neredeyse ferahlatıcı olduklarını söyleyebilirim. Ve bu kelimeyi hafifçe kullanmıyorum. Onunla ilk tanıştığımda, ahmak ama hırçın bir kişilikle karşılaşmaya hazırdım. Emery elbette hırçındı. Ama dünyadan ya da onun için önemli olan şeylerden bahsederken o kadar tutkuluydu ki bazen nutkum tutuluyordu. Beni kendi dünyasına çekiyordu.

Aramızda kan ve öfke bağı olmasaydı, karmaşık olmayan bir arkadaşlık bile olsa, tamamen başka bir şey kurmakta tereddüt etmezdim.

Ama durumumuzla ilgili her şey karmaşıktı, bunu bilse de bilmese de. Yine de onun da bu bağlantıyı kurmaya çalıştığını söyleyebilirdim. Bazen onu sadece beni izlerken yakalıyordum, bakışlarının sıcaklığı beni ürpertiyordu. Aramızda profesyonelden daha fazlasına duyulan ihtiyaç, yaptığı yorumlarda, masum ama derin bir merak uyandıran o eğlenceli küçük şakalarda ve iğnelemelerde de .

Sadece ve sadece benim dikkatimi çekmek istiyordu. Dr. Langley ya da bir hemşire nasıl olduğumuzu görmek için sık sık uğrardı ama onlara neredeyse hiç bakmazdı; onlara da cevap vermezdi. Neden beni seçtiğini, neden benimle konuşmaya istekli olduğunu bilmiyorum. Her şeye rağmen bir şeyler bildiği paranoyasına kapıldım. Gerçekte kim olduğumu biliyordu ve benimle oynuyordu. Ama beni duruşmanın dışında tuttukları için bunu yapmasının imkânı . O gece beni görmediğinden bahsetmiyorum bile. Ona verdikleri kurgusal kitaplar dışında burada da bilgiye erişimi yoktu. Ve dikkatli bir sorgulamayla, gerçekten hiçbir fikri olmadığı sonucuna vardım. Garip bir şekilde, sadece benimle konuşmaktan hoşlanıyordu.

Bu yüzden beni içeri aldı, onun gerçek bir parçasını görmeme izin verdi. Aynı şeyi benim için de yapmaya çalıştığında, ona daha fazla açılmam için

umursadığımdan daha fazla korkup kaçtım. Ne zaman terapistin ötesine geçip Eve'i görmeye çalışsa, oradaki umudu görebiliyordum. Sanki bir gölgesi bana doğru uzanıyor, uzattığı nasırlı eli kabul etmemi umuyor, ama ben korku ve tiksintiyle geri dönüyordum. Sadece o bir saniyeliğine bakışlarındaki acıyı görebildim, sonra o da kayboldu.

Benden verebileceğimden daha fazlasını istediğini biliyordum. Beni sınayacaktı ama seanslarımızın gitmeye cesaret edebileceğimiz en son noktaya kadar olduğunu anlıyordu. Sadece iki kişi, sanki zaman durmuş ve olan biten hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi konuşuyordu. Sadece o anda. Sadece o anda.

Orada, o gölgeli, çürüyen odada güvendeydik.

"Aman Tanrım, çok yanılıyorsun," dedim elimi aramızdaki ince metal masaya vurarak. "Şu anda kafanın nesi var senin? *Yaratık Üç* yaptıkları en kötü filmlerden biriydi! Onu nasıl iki filmin üzerine koyabilirsin? İki!" Dama tahtasındaki taşlardan birkaçı yerinden oynamıştı, ben de onları tekrar yerlerine yerleştirdim. Kırmızı pullar siyah pullara üstünlük sağlıyordu ama bir sonraki turda çifte sıçrama yaptım.

"İki korkutucu bile değil. Birinci sorun," diye tartıştı. "İkincisi, bu sadece abartılı bir aksiyon filmi. Bir kadın kraliçelerini alt edebiliyorsa, uzaylılar pek de tehdit sayılmaz. Korku nerede? Umutsuzluk? Üçüncüsünde nerede olduğunu söyleyeyim."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Hayır, siktir et, açılış jeneriğinde ikiden herkesi öldürdüler! Bu saçmalıktı, yüzüme bir tokat gibi indi!"

"Filmi iyi yapan da bu. Tüm film boyunca atmosferi oluşturan şok faktörü. Kimse güvende değil. Her Alien filminde olması gerektiği gibi. Kırmızı taş beş aşağı, üç yukarı."

Çipini yerine yerleştirirken sinirli bir şekilde dilimi şaklattım. İşte çifte zıplamam gitti. "Dört en azından eşsizdi; üçünü izlemek acı vericiydi."

Beni azarlayacakmış gibi parmağıyla işaret etmek için elini kaldırmaya çalışırken zincirler sandalyesinin üzerinde kaydı. "Dört tanesi sınırsız çöptü." Kükredi. "Bir hafta boyunca o lanet insansı uzaylı iğrençlikle ilgili kâbuslar gördüm. Çünkü çok aptalca görünüyordu. Klonlar konusuna hiç girmeyeyim."

Buna biraz gülmek zorunda kaldım. Kırmızı çipinin üzerinden atladım ve onu tahtadan aldım. Arkamda, yağmur pencereye hafifçe vuruyordu. Kasvetli bir gündü ama umurumda değildi. Sonunda sıcaklar bastırmıştı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir kazak getirmiştim. Hemşireler bana kahve ikram ettiler, ben de kâğıt bir bardakta yanımda tuttum. Ne yazık ki Emery'nin kahve içmesine izin verilmedi.

Oyunlar benim fikrimdi. Biz konuşurken onun dikkatini dağıtacak bir şey olsun istedim. Sadece yüz yüze oturmak garipti ve elleriyle çok oynuyordu.

Son iki haftanın çoğu seansı bu şekilde geçmişti. Oturduk, konuştuk, belki bir oyun oynadık. Onun hakkında küçük de olsa bir şeyler öğrendim. Ve onun da soru sormasına izin verdim. Sadece birkaç kez bana kapandı ya da bir şeyin onu kızdırdığı ve biraz sakinleşmek zorunda kaldığı bölümlerden birini yaşadı. Ama hiçbir zaman öfkesini bana yöneltmedi. Beni hiç tehdit etmedi ya da rahatsız etmedi.

Sadece bir seansı iptal etmek zorunda kaldık. Hayal edilebilecek en karanlık ruh hali içindeydi ve kimse onu neyin tetiklediğini bilmiyordu. Ama bir şey vardı. Kötü bir şey. Kontrol altına alınamadı ve gardiyanların onu sakinleştirmesi iki saat sürdü. Sakinleştirici için çok tehlikeliydi, bu yüzden odasında gitmesine izin verdiler, yumruklarıyla duvarı kırdı, onu sakinleştirmeye çalıştılar. Dr. Langley'e onu görmeme izin vermesi için yalvardım ama tabii ki reddetti.

"Seni duyduğunu bile sanmıyorum Eve. Kendi zihninde kapana kısılmıştı. Aşırı travma sonrası stres bozukluğu olanların başına gelebilir. Bazen kabuslar o kadar canlıdır ki gerçekliğe dönüşürler."

"Bu yüzden mi hâlâ maske takıyor?" diye sordum. "Travma ile ilgili bir şey mi?"

Dr. Langley dürüstçe, "Sanırım öyle," dedi. "Bu sadece bir teori ama bence maskeyi kendisini rahatsız eden şeylerden saklanmak için kullanıyor. Ve Emery'nin pek çok hayaleti var. İlk yakalandığında maskesini çıkarmaya çalışmışlar ama ancak burnunu geçtikten sonra memurlardan birine saldırmış ve neredeyse parmaklarını ısırarak koparmış. Diğerlerini o kadar korkutmuş ki bir daha denemeye cesaret edememişler."

Onu bir sonraki görüşümde daha sessiz ama daha sakindi.

"Bunun için üzgünüm, Evee," demişti Emery.

"Sorun değil." Bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğini sordum ve reddettiğinde şaşırmadım, böylece yolumuza devam ettik.

Kahvemden bir yudum aldım. "En azından *Alien Four*'un açık ara en tuhafı olduğuna katılabilirim. Sanırım benim resmi sıralamam *Alien*, *Alien Isolation*, *Aliens*, *Alien Three*, sonra dört şeklinde olurdu." Kafamı kaldırdığımda onun tahta yerine beni izlediğini fark ettim.

"İzolasyon mu?" diye sordu.

"Ah, üzgünüm, bu oyunlardan biri, ama o kadar mükemmel bir eklenti ki onu orijinal serinin içinde sayıyorum."

"İlginç."

"İzledim -neredeyse kardeşim diyecektim ama hemen kendimi tuttum -"Arkadaşım bir kere oynadı. de pek video oyunu oynamazdım."

"Hiç oynamadım."

"Gerçekten mi, çocukken bile mi?"

Söylediğim anda pişman oldum, gözlerinin karardığını gördüm.

"Hayır," dedi sessizce. "Çocukken bir şeylerin tadını çıkaramadım."

Zaten bir akor yakaladığım için temkinli ilerlemeye karar verdim. "Koruyucu ailen, arkadaşlarınla oynamana falan izin vermedi mi?"

Başını biraz eğerek hayaletin kulağına fısıldamasına izin verdi. "Benim hiç yoktu. Sadece-"

Kız kardeşini söyleyeceğini hissediyordum. Ama bunu söylemeye cesaret edemedim. "Böyle bir şansın olmadığı için üzgünüm," dedim içtenlikle.

Emery uzun bir süre tek kelime etmedi ve ben de sessizlik içinde oturup oyunun geri kalanını onun için oynarken, isteyip istemediğine karar vermesine izin vermeyi seçtim.

Bir süre sonra, "Dışarı çıkmama izin verilmedi," dedi.

Kıpırdamadan durdum, elim bir çipin üzerindeydi. Şaşkın bir üzüntüyle ona baktım. "Hiç mi?"

Başını iki yana salladı. "Bazen, ulaşamayacağım kadar yüksekte küçük bir penceresi olan bir odaya yerleştirildim. Ama bu sadece kısa bir süre içindi. Kalıcı odamın penceresi yoktu. Sadece hava üfleyen bir havalandırma deliği vardı." Oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri tahtaya kaydı. "Televizyon yok, oyun yok, oyuncak yok. Sadece bir ya da iki dergi. Belki bir tane çalabilirsem bir kalem. Bazen onlar da benden çalınırdı. Bu yüzden odamda sadece küçük akarları ve örümcekleri izlerdim."

Boğazım düğümlendi. "Sana bunu yaptıkları için üzgünüm. Kız kardeşin de orada mıydı?"

"Benimkinin yanındaki odadaydı. O da benimle aynıydı. Duvarlar aracılığıyla iletişim kuruyorduk ama sessiz olmak zorundaydık yoksa cezalandırılırdık."

Bir çocuğun bu şekilde istismar edilmesi iğrençti. O uyuşturulmuş adamın içki dükkanından eve geldiğini, karısının yemek ve temizlik yaptığını, Emery ve kız kardeşinin hapse atılmasını umursamadığını hayal ettim. Peki ne için?

"Ya hasta olursan?" diye sordum. "Seni doktora bile götürmediler mi?"

Bakışları o kadar keskin ve soğuktu ki kanım dondu. "O benim doktorumdu," dedi buz gibi.

Bu olamaz. Onu içeri alan adam doktor değildi. "Yani... sana nasıl teşhis koyacağını bildiğini düşünerek seni muayene mi etti?"

"Biliyordu," diye fısıldadı Emery. "Elinin altında her türlü alet ve makine vardı."

"Yani aslında bir tıp uzmanıydı, sadece rol yapmıyordu."

Emery gözlerini kapattı ve tekrar kendini kaybetmenin eşiğinde olduğunu görebiliyordum.

"Hey." Elimi yavaşça masanın üzerine koydum. " yok."

"Hasta olduğumu söyledi... her zaman çok hastaymışım." Başını öne eğdi. "Ama beni hasta etti... Yine de beni tekrar iyileştirmek zorundaydı. Yaptığı şeyi düzeltmek zorundaydı. Bu yüzden bana şeker verdi ve hepsini yemem için beni zorladı. Ama onlar beni hep hasta etti. Çok... hasta." Vücudu titredi. "Nina. Nina da hastalandı. Bütün gece ağladı, karnının ağrımaması için yalvardı. Acıyı dindirmek için. Korkunç canavarların gelmesini durdur."

"Emery." Paniği sesimden uzak tutmaya çalıştım.

Emery hiçbir uyarıda bulunmadan aşağı doğru ateş etti ve başının yan tarafını masaya çarparak büyük bir gürültüyle maskenin bir tarafını parçaladı. Ayağa fırladım ve tekrar yapamadan masayı ondan uzaklaştırdım. "Emery!"

Kan başının yanından kulağına doğru akıyordu. Bana göz kırptı, o da şok olmuştu.

Çılgınca bir dürtüyle ona doğru birkaç adım attım ve sanki başının yan tarafına dokunup yarayı incelemeyi düşünüyormuş gibi uzandım. Sonra hatamı fark ederek geri çekildim. Emery fark etti, hayal kırıklığını göz kırparak geçiştirdi.

"Kötü mü?" diye sordu.

Bu sefer kapıya doğru bir adım daha attım. "John!" diye bağırdım. John bir grup güvenlik görevlisiyle birlikte hemen kapıdaydı. "Bir hemşire çağırın. Yaralanmış."

John bize bir göz attı, sonra başını sallayarak telsizini ağzına dayadı. "Kod dört."

Birkaç dakika sonra bir hemşire ve üç güvenlik görevlisi odaya girdi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Hemşire ve gardiyanlar Emery'yi muayene ederken John'a tısladım.

John bana "evet" diyen bir bakış attı.

Yine de ona ters ters baktım ve yakında durmak üzere geri döndüm. Hemşire -yıpranmış kırlaşmış saçları düğümlenmiş yaşlı bir kadın- bir kol mesafesinden daha uzakta durup Emery'nin başını incelerken muhafızlar masayı uzaklaştırdılar.

Kana baktıktan sonra, "Sadece bir kesik," dedi. "Ben bir kit getireyim." O dışarı çıkarken, John ve Mick adında bir başkası Emery'ye yaklaşırken, muhafızlar ellerini bellerindeki silahlara yaklaştırdılar.

"Pekâlâ Emery, bunun nasıl olacağını biliyorsun," dedi John. "Dik otur ve hareket etme. Seni temizleyeceğiz."

Hemşire bir kitle döndüğünde ve John ile Mick Emery'nin sandalyesinin arkasında durduğunda, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Dikkatinin bende kalmasını ve diğerlerini fark etmemesini umarak bakışlarını üzerimden ayırmadım. Ama sonra göz ucuyla hemşirenin arkasını döndüğünü ve bir iğne hazırladığını gördüm.

Yüz ifadem bir şeyleri ele vermiş olmalı çünkü Emery başını hemşireye doğru çevirdi ve iğneyi yakaladı. Yerinden fırladı. Ya da çıkmaya çalıştı. Metal sandalye inledi ve onu bağlayan zincirler yerine oturdu ama kırılmadı.

John ve Mick hızla hareket ederek onun omuzlarından tuttular.

John, Emery'yi yerinde tutmaya çalışırken, "Pekâlâ koca adam, sakin ol," dedi. Emery sarsıldı ve John'un da onunla birlikte ileri atılmasına neden oldu. "Hey, yok öyle bir şey, hadi, sakinleş."

Yine de, onu ne kadar sabit tutmaya çalışsalar da koltuğunda sarsıldı ve büküldü. Hemşire elinde iğneyle geldi ve Emery neredeyse John ve Mick'i üzerinden fırlatarak sandalyenin geriye kaymasına neden oluyordu.

Hemşire, Emery'yi tutmalarını beklerken solgun görünüyordu.

Emery'nin gözlerimin önünde vahşileştiğini görünce midem bulandı. Ama bu kez gözlerindeki öfke değildi. Korkuydu.

"Dur," dedim, bir adım daha yaklaşarak. "Kes !"

Bir muhafız beni geri çekmeye çalıştı ama onu omuz silktim.

John tekrar Emery'nin omzunu tuttu. "Emery, eğer sakinleşmezsen, bunu zor yoldan yapacağız."

İleri atıldım. "Bunu neden yapıyorsunuz? Uyuşturulmasına gerek yok."

"Aksi takdirde üzerinde çalışmamıza izin vermez," diye tersledi John. "Hemşirelere ya da doktorlara zarar vermeyeceği konusunda ona güvenemeyiz. Geri çekilin!"

Hemşire yaklaşırken yoluna çıktım. "Hayır."

"Hanımefendi, lütfen kenara çekilin," diyen hemşire etrafımdan dolanmaya çalışırken bir başka görevli de beni sürükleyerek yoldan çekmeye çalıştı.

Panik içinde aralarına baktım. "Ben yaparım o zaman. Bırak ben yapayım!" Emery sakinleşti. Diğerleri bana deliymişim gibi baktı. "Bırak da işimizi yapalım," dedi John, Emery'nin omzunu tutarak. "Hayır," diye alçak sesle homurdandı.

Emery'ye şaşkınlıkla baktım.

"Hayır," dedi tekrar. "Bırak onu."

Muhafızlar sanki bu duydukları en aptalca fikirmiş gibi şüpheci bakışlar attılar.

John, Emery'yi koltuğuna doğru çekmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Hadi ama Emery, ona zarar verme riskini göze alamayacağımı biliyorsun."

Emery bana baktı, gözleri keskin ve ciddiydi. "Yapmayacağım." Sandalyesinin kenarını kavradı. "Ama o hemşirenin bana yaklaşmasına izin verirsen, birine zarar veririm. Sakin olmamı istiyorsan bırak Eve yapsın."

John iç çekti, . Bana döndü. "Karar senin o zaman."

Omuzlarımdaki gerginlikle Emery'yi izledim ama o hiçbir şey belli etmedi. John'a baktım. "Formları imzaladım. Riski anlıyorum. Ona yardım etmeme izin verin."

John hemşireye, "Abby, her ihtimale karşı burada kal," dedi ve hemşire isteksizce iğneyi yerine koydu. O bir adım geri çekildi ve Mick de aynısını yaptı. Gardiyanlardan biri yanımda bir şaka mırıldandı ve diğerleri güldü ama Abby'nin uzattığı bez, antiseptik ve bandajı alırken onları görmezden geldim.

Emery'ye doğru bir adım attım; hiç olmadığım kadar yakındım. Tam olarak ne yapacağından emin olamadığım bir şekilde ona yaklaştığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Maske takılıyken beni ısıramazdı ama gerçekten bana zarar vermek için yaratıcı yollar düşünebileceğinden emindim. Bunu ya da doğum günümün olduğu o gece onun yaptıklarını gördüğüm ve duyduğum şeyleri düşünmemeye çalıştım. Onu sadece bir adam olarak görmeye çalıştım, hasarlı bir adam ve hayatıma yönelik bir tehdit değil.

Yavaşça boynundaki kanı sildim ve onu yakından izledim. Ama onun tek yaptığı beni izlemek oldu; gözleri yarı kapalı, sanki dokunuşum çok ihtiyaç duyduğu sükûneti getirmiş gibiydi. John ve diğerleri, yakın olsalar da, sadece ben ve Emery kalana kadar bulanıklaştılar.

Korku ve tiksintiyle geri çekilmedim. Zihnimi açık ve duygularımı kontrol altında tuttum, ona sadece bir hemşirenin hastasına davranabileceği gibi davrandım, pasif ve mesafeli. Kanın çoğunu sildikten sonra antiseptiği aldım ve başının yan tarafındaki kesiğin yerini tespit ettim. Kan saçlarını karartmıştı. Parmaklarımı serbest saç tellerinin üzerinde gezdirerek onları kenara fırçaladım ve jeli dikkatlice kesik boyunca uyguladım. Emery gözlerini kapattı ve ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini fark ettim ama . Sessizdik, hatta rahatlamıştık, sanki bunu defalarca yaşamıştık, o inciniyor, ben onarıyordum.

Keşke her yaranın tedavisi bu kadar kolay olsaydı.

İşim bittiğinde geri çekildim ve kanlı bezle antiseptiği Hemşire Abby'ye geri verdim, ellerimin sadece biraz titrediğini görmekten memnundum.

"Sanırım bugünlük bu kadar, Bayan Eve," dedi John, diğer gardiyanlar yaklaşıp Mick Emery'nin zincirlerini sandalyesinden çözmeye başladığında. O kadar yaklaşmama izin verdiği için yüzündeki endişeyi hâlâ görebiliyordum ama aynı zamanda Emery'nin bana izin vermesine ve hiçbir şey yapmamasına şaşırmıştım. "İyi geceler, tamam mı?"

Başımı salladım, sonra tekrar beni izleyen Emery'ye baktım. Ona küçük bir gülümseme verdim. "İyi geceler."

Hiçbir şey söylemedi. Ellerini arkadan kelepçelemek ve ayaklarına zincirler bağlamak için onu yere yatırdıklarında da karşı koymadı. Başını yana çevirip bana baktı ve yorgun bakışları kaybolup kabullenemediğim bir şeye dönüştü.

Ben de arkamı döndüm ve arkama bakmadım.

ALTINCI BÖLÜM

Uyuyamıyordum. Sadece kabuslar yüzünden değil. Mideme yerleşen korku yüzünden de.

Son seansımızı zihnimde tekrar tekrar oynadım. Ve Emery'nin başına korkunç bir şey geldiğini zorunda kaldım. Ve birileri bu korkunç şeylerin gerçeğini saklamıştı.

Dosyasındaki bilgileri gözden geçirdim. Kayıtlarda onu ve kız kardeşini götüren bir doktor ya da tıp uzmanının izine rastlanmamıştı. Ama bu olmadığı anlamına gelmiyordu.

İçki dükkânı sahibi olmayan biri tarafından istismar edildiğine, bana anlattıklarının sadece zihninin bir kuruntusu olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Birisi onu gizlice evlat edinmiş ve kayıtları silmişti. Ben de nedenini öğrenmek istedim.

Ama bilmek, beni yıkabilecek bir gerçeği öğrenmek anlamına geliyordu.

Yumuşak gri ışık penceremden süzülmeye başladığında, dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum. Bir süreliğine ayrılmak ve kafamı boşaltmak için.

Güneş doğarken Bayville'in ana kısmına, tarihi şehir merkezine indim ve marina boyunca yürüdüm. Sessiz ve çoğunlukla boştu. Körfez rüzgârı tenimi ısırıyordu. Derin bulanık suda sadece karanlık bir hiçlik ve yüzeydeki yansımamın hayaletini görebiliyordum.

Hasta olduğumu söyledi... Her zaman çok hastaydım... Ama o beni hasta etti.

Gözlerimi kapattım, korku boğazımı sıkıyordu.

Telefonumu çıkardım ve rehberime girdim, bir an tereddüt ettim, sonra aramak istediğim isme dokundum.

Telefon önce iki kez çaldı. "Eve, bu ne

sürpriz, her şey yolunda mı?"

"Hey, Wes Amca, ben iyiyim. Seni işten , değil mi?"

Onun tarafındaki kapının kapandığını ve bir koltuğun kaydığını duydum. "Hayır, hayır, aslında beni iyi bir zamanda yakaladın. Erken bir toplantıyı yeni bitirdim. Okul nasıl gidiyor?"

" değil," dedim biraz hevesle.

"Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Tezine başladın mı?"

Dudaklarımı büzdüm ve bir çift martının uçuşunu izledim. Wes Amca, Emery hakkında yazdığımı bilmiyordu. "Yazdım."

"Umarım iyi bir malzemeniz vardır."

"Evet, o konuda. Aslında yardımınıza ihtiyacım olabilir. Tezimin bir bölümü, araştırdığım belirli konuların iyileşmesine yardımcı olmak için bazı ilaçların etkileriyle ilgili. Düşünüyordum da belki uğrayabilirim ve bu konu hakkında konuşabiliriz..."

"Elbette. Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım. Eve gelecek misin? May çili yapıyor ve Megan da bu hafta sonu evde olacak."

O göremese de gülümsedim. "Sadece ofise uğrayacağım. Bu hafta sonu yetiştirmem gereken bir sürü okul ödevim var."

"Anladım. Dört gibi gel o zaman, ben erken çıkıyorum."

"Görüşürüz o zaman." Telefonu kapattım ve ekrana baktım, elim telefonumu sıkıca kavrarken gülümsemem soldu. Wes Amca'nın sesinde eve gelmediğim için duyduğu hayal kırıklığını duyabiliyordum. Üniversiteye başladığımdan beri pek gelmediğim doğruydu. Yazları bile ya kampa gidiyor ya da Jamie ile kalıyordum. Wes ve karısıyla yaşamak hep garip gelmişti. Kızları benden birkaç yaş küçüktü ve üniversiteye başlamıştı. Wes babamın en iyi arkadaşı ve yıllardır iş arkadaşıydı, bu yüzden beni yanına almakta tereddüt etmemesi şaşırtıcı değildi. Ona minnettardım ama aramızda her zaman küçük de olsa bir mesafe vardı. Ailemin ölümünden bu yana içime kapandığım için hep kendimi suçladım ama Wes beni asla çevirmedi. En kötü günlerimde bile sabırlı davranmıştı.

Wes Amca, ben ona her zaman Wes Amca derdim, babamla birlikte çalışmış ve farklı bir departmanı yönetmişti. Şimdi, babam öldüğüne göre, araştırma tesisinin eş başkanıydı.

Çeşitli tıbbi alanlarda testler yapan bir tesis. Özellikle sinirbilim ve eczacılık.

Emery'nin geçmişinin ailem ve şirketleriyle bağlantılı olabileceğini daha fazla inkâr edemezdim. Bana söyledikleri ve yapıyor olabilecekleri araştırma artık çok büyük bir tesadüftü. Buna inanmak istemiyordum, bu fikir bile yüreğime korku salıyordu ama ortada bir kanıt varsa onu bulmaya kararlıydım.

Yat limanı boyunca yürüdüm ve otele dönmeden önce kendime bir kahve ve simit aldım. Sabahın geri kalanında ve öğleden sonra erken saatlerde, biraz araştırma yaparken makalem üzerinde çalıştım.

Otelden ayrılıp ana ofisin bulunduğu Detroit'e doğru yola çıktığımda fırtına bulutları suyun kuzey doğusunu tehdit ediyordu. Eski sahibin kızı olmam bana hiçbir şeye erişim hakkı vermiyordu. Ama Wes Amca'nın bana biraz izin vermesini sağlayabileceğime emindim.

Ana yola döndüğümde telefonum çaldı. Jamie olduğunu görmek için aşağıya baktım.

Önce neredeyse bırakıyordum, sonra son zilden önce telefonu .

"Hey, ne oldu?"

"Bu hafta sonu eve geliyor musun?" Jamie sordu.

"Benim daireme mi? Bunu planlamıyordum, neden?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Lena yine parti veriyor. Geçen seferkine gelmediğin için senin de gelmen gerektiğini düşündüm."

"Yapacak çok işim var."

"Siktir et demen ve bizimle takılman için bir sebep daha. Lena onu terk ettiğin için bana sızlanıp duruyordu."

"Yapmadım-" diye iç geçirdim, direksiyonu kavradım. "Ona hayalet gibi görünmedim, mesaj attım ve meşgul olduğumu, ona daha sonra döneceğimi söyledim."

"Şey, ona yeterince çabuk geri dönmedin ve şimdi bu konuda çok sinirli. Herkese ondan nefret ettiğini söylüyor."

Kızgınlıkla elimi kaldırdım. "Ciddi misin?"

Kıkırdadı. "Hayır. Şey, sayılır. Şaka yapıyordu... sanırım. Dinle, sana neler olduğunu biliyorum."

"Bu tam olarak nedir?" diye sordum.

"Yine takıntılı olmaya başladın. Anlıyorum, ben de Savanna Katili'ni inceledikten sonra üç gün boyunca ortadan kayboldum. Manyak herif kurbanlarını parçalamak için bir dizi ayı kapanı kullanmış ve vahşi bir hayvan onları parçalamış gibi göstermişti. Perçinlenmiştim. Aklımı başımda tutmak için ne yaptım biliyor musunuz? İçki içtim. Arkadaşlarımla!"

"Ben-" Neredeyse takıntılı olduğumu söyleyecektim. Ama sonra son birkaç haftayı düşününce, kimseyi görmediğimi ya da kimseyle konuşmadığımı fark ettim. Ailemin katili dışında. Ne kadar boktan bir durumdu?

"Takıntılısın," diye sözlerini tamamladı. "Kafayı takmışsın ve kontrolden çıkıyorsun ve seni çekip çıkaracak birine ihtiyacın var."

"Bilmiyorum. Dinle, üzgünüm ama... şu an uygun bir zaman değil. Çözmem gereken çok şey var."

"Ne gibi?"

"Sadece... Emery ile ilgili şeyler."

Bok yiyici sırıtışını duyar gibiydim. "Bunun için bir isim var, biliyorsun."

"Biliyorum! İyiyim. Biraz takıntılıyım ama şu anda takıntılı olmak için iyi bir nedenim var. Bazı şeyler öğrendim ve... Bunu araştırmam gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Ben... Şu anda bu konuya giremem. Ama söz veriyorum seni sonra arayacağım, tamam mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Pekala, anlıyorum. Cidden, anlıyorum. Sadece kendini o adama kaptırma Eve. Ona değil. Çok fazla geçmiş var, çok fazla kişisel şey söz konusu."

Telefonumu kavradım. "Biliyorum."

"Orada güvende ol. Seninle sonra konuşacağım ve öğrendiklerin hakkında daha fazla şey duymayı bekliyorum, anladın mı?"

"Anladım."

Gitmesine izin verdim. Ona henüz söyleyemedim. Her şeyi değil. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz.

Detroit'e oradaki insanların çoğu ayrılırken girdim. İşçileri olmayan şehir neredeyse bomboştu. Detroit'in zor bir geçmişi olabilirdi ama içinde güzellikler de vardı. Eski binalarda bunu görmek mümkündü. Bir zamanlar buraya Amerika'nın Paris'i demişlerdi. Ben de bunun doğru olduğuna inanıyordum. Gerçi şimdi eski binalar yenilerin gölgesinde kalmıştı. Gotik kiliseler, güzel klasik tiyatrolar ve terk edilmiş malikaneler soğuk teknoloji merkezleri, gökdelenler ve ara sıra kumarhaneler arasında duruyordu. Babamın şirketi Tech-town'ın eteklerinde, hastaneden çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Tesis eski ve yeninin bir çelişkisiydi. Bir yarısı 1920'lerden kalma eski bir tıbbi bina, diğer tarafı ise yepyeni ve sadece on yıl kadar önce inşa edilmiş, çoğunlukla beton ve camdan oluşuyordu.

Eski tarafa park ettim çünkü çocukken ziyaret ettiğimde en çok hatırladığım taraf orasıydı. Dışarı çıktığımda, dört kat sarmaşık kaplı tuğlaların ve küçük kemerli pencerelerin arasından, eğik çatının alt tarafına oyulmuş küçük figürlere baktım - üst yarısı boyunca bir desen oluşturan ancak birkaç yerde çatlamaya başlayan küçük ejderha ve aslan desenlerine.

Sonra kapının üzerindeki armayı fark ettim. Yirmili yıllarda doktorların kullandığı eski bir tasarım. Babam bana binanın bir bölümünün eskiden kadavraları incelemek için kullanıldığını söylemişti. Bir keresinde, ortaokuldayken ziyarete gittiğimde, başı olmayan bir hayaletin karanlık bir koridorda bir kapıdan diğerine sürüklendiğini gördüğüme yemin etmiştim. Bina o zamandan beri beni ürpertiyor ama meraklandırıyordu.

İçeri girdiğimde ortadaki lobide durdum, koyu yeşil mermer ve sarmaşık zeminleri ve tepesinde eski bir fener ışığı asılı olan yüksek tavanı incelerken masadaki güvenliğe adımı ve ehliyetimi verdim.

"Dr. Stevens'ı görmeye geldim," dedim.

"Dr. Stevens yeni binada," dedi danışmadaki zayıf, kırlaşmış adam, ehliyetimi geri verirken. "Diğer tarafa park edebilirdiniz. Burası uzun yol."

"Biliyorum, umurumda değil."

Güvenlik görevlisi sandalyesinde dönerek bir tarafı açık duran çift kapıyı işaret etti. "Oradan geçin, asansörlere varana kadar dümdüz aşağı inin, sonra sağa dönün."

Ana koridora girdim, artık hepsi karanlık olan eski ofislerin ve laboratuvar odalarının önünden geçerken acele etmedim. Genişlemeden bu yana, eski binayı boşaltarak yavaş yavaş yeni alana taşınmaya başlamışlardı. Ailemin ölümünden sonra eski binanın büyük bir kısmı artık kullanılmıyordu, daha çok malzemeleri barındırmak ve ara sıra toplantı odası olarak kullanılıyordu. Gerçi geçenlerde Wes Amca'nın kiralık ofisler için yeniden yer açtığını duydum.

Sona yakın bir odaya geldim. Kapı levhasında Dr. Martel yazıyordu.

Babamın ofisinin kapısının yanında durdum, panjurlar indirilmişti, gölgeyi nesneden ayırt etmek zordu. Işığı yakmadan önce içeriye doğru sessiz bir adım attım.

Ofis, çıplak bir masa, bir sandalye ve dosya dolabı dışında boşaltılmıştı. Yine de babamın derecelerini tozlanmaları için duvarda bırakmışlardı. Sessizce dosya dolabına doğru yürüdüm ve her bir çekmeceyi açtım. Alttaki bir mektup açacağı dışında hepsi boştu. İçimi çektim ve kapattım. Şaşırmamam gerekirdi, babam önemli belgeleri burada öylece durup herkes tarafından okunsun diye tutmazdı, özellikle de sır barındırabilecek herhangi bir şeyi.

Koridora döndüm ve asansörlerin yanından sağa dönerek yoluma devam ettim. Wes Amca'nın ofisi kapalıydı. Küçük bir pencereden

İçeride biriyle konuşuyordu ama toplantılarını bitirmiş olmalıydılar çünkü konuştuğu önlüklü iri adam kapıyı açarken o da sandalyesinden kalktı. Koridorda gözden kaybolmadan önce başımızı salladık.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi Wes Amca, ellerini ceketinin ceplerine sokarak.

Masanın üzerindeki saate baktım. On dakika gecikmişti. "Özür dilerim." Gülümsedim. "Trafiğe yakalandım."

Sanki bu yeterince iyi bir bahaneymiş gibi başını salladı. "İçeri gel, işimi yeni bitirdim."

İçeri girdim ama hemen oturmadım. "Sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Koyu renk gözleri beni süzüyor, ince dudakları bir yana kıvrılıyordu. Koyu renk, artık ağarmış saçlarından bir tutam yüzüne gelince geriye attı. "Peki, sor bakalım."

Boş sandalyeye yaklaştım, arkasına tutunarak sözlerimi dikkatlice düşünmeye çalıştım. "Biliyorum... Babamın araştırmaları çoğunlukla nörolojik çalışmalarla ilgiliydi, sinirler ve benzeri. Ama ilaçlarla ilgili herhangi bir çalışma yapmadı, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak masasının kenarına oturmak için arkasına yaslandı. "Özellikle o alanda çalışıp çalışmadığını bilmiyorum ama eğer kastettiğiniz buysa, tıp ve ilaç araştırmalarına adanmış bir laboratuvarımız var."

"Bu ilaçlar üzerinde belirli deneyler yapıyor musunuz?"

Bana şaşkın şaşkın baktı, sonra kıkırdadı. "Elbette, bu da araştırmanın bir parçası Eve."

"Doğru, ama demek istediğim, insanlar üzerinde testler yapıyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. "İlk başta değil. Hayvan denekler için arka tarafta bir laboratuarımız var. Orada etkili olduklarını kanıtlarlarsa, klinik deneyler için gönüllüler buluruz ama ancak kapsamlı testlerden ve FDA'dan onay aldıktan sonra."

"Gönüllüleri nereden buluyorsunuz?" Ben sordum.

Wes Amca düşünürken gözlerini tavana dikti. "Çoğunlukla reklamlar aracılığıyla diyebilirim."

"İçlerinde hiç çocuk olan var mı?"

Endişeli bir şekilde, "Test ettiğimiz ilacın türüne bağlı olarak ve yalnızca bir ebeveyn veya vasinin onay vermesi halinde" dedi.

"Ve sadece ilaç önce güvenli bir şekilde test edildiyse ve çocuklar sağlıklı ve istekliyse?"

Kaşları çatıldı. "Tezini çocuk konularında mı yapıyorsun Eve?"

"Tam olarak değil ama bu da onun bir parçası."

"Anlıyorum. Evet, tabii ki çocuk istekli ve mümkün olduğunca sağlıklı olacak, önceden kapsamlı bir muayeneden geçirilecek. Ebeveyn de denemenin her aşamasında hazır ve bilinçli olacaktır."

Başımı salladım, keşke rahatlayabilseydim ama hiç rahatlamadım. "Pete Amca ya da kardeşim ilaç araştırma laboratuvarında hiç çalıştı mı?"

"Yapmışlarsa bile kısa sürmüştür. Pete genellikle babana yardım ederdi. Kardeşin ise ona nerede ihtiyaç duyarlarsa oraya yerleştirilirdi."

Bakışlarını tuttum. "Peki ya sen?"

Sırıttı. "Benim işim de babanınkine benziyor. O departmanı yöneten başkaları da var."

Hayal kırıklığı içinde yere baktım. Ama Wes Amca'nın bir şey bilmesini beklemeli miydim? Ya da biliyorsa bana söylemesini?

"Hadi aşağı inip görelim," dedi ayağa
kalkarak. "Laboratuar mı?"

"Elbette. Orada neler olup bittiğini kendin de görebilirsin. Madem bu kadar meraklısın."

Alt kattaki laboratuvara indiğimizde yeni bina daha aydınlık ve kuşkusuz daha temizdi. İlk fark ettiğim şey kokuydu. Ağır bir çamaşır suyu, kimyasal madde ve ıslak çim kokusu. Wes Amca kapıyı iterek açtığında, parlak ışıklar ve beyaz yıkanmış duvarlar karşısında gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Kafesler. En çok dikkatimi çeken şey buydu. Bütün kafesler.

Boncuk gibi kırmızı gözleri içinden bana bakıyordu. Beyaz kürk tutamları metal kenarlara yapışmıştı. Tavşanlar en azından kasalarının içinde zıplarken korkmuş görünmüyorlardı. Çoğu meraklı bakışlarla beni izliyor, ben yanlarından geçerken küçük burunları seğiriyordu.

Wes Amca'yı takip ederek metal masaların tepsiler ve şişelerle dolu olduğu ana laboratuvar odasına girdim. Makineler yakınlarda vızıldıyor ve tıkırdıyordu. Bütün kimya setleri, tanklar ve bir tarafta iki dev buzdolabı vardı. Kapının karşısındaki duvarda beyaz bir tahta, üzerinde farklı kimyasal denklemler ve yanında tüm elementlerin küçük bir diyagramı yer alıyordu. Başka bir köşede dizüstü bilgisayar ve bir dizi dolap bulunan küçük bir masa vardı.

Wes Amca ellerini ceplerine sokarak, "Yaptığımız onca işe göre fazla bir şey gibi görünmüyor," dedi. "Şu anda yeni bir prototip üzerinde çalışıyoruz.

Aslında. Uykusuzluk için."

Odanın içinde dolaştım, bulabildiğim her şeyi inceledim. Şüpheli hiçbir şey yoktu; hiçbir yere açılan başka bir kapı, bir insanın sığabileceği kadar büyük bir oda ya da kafes yoktu.

Dizüstü bilgisayarın bulunduğu masaya doğru yürüdüm ve dolaplara göz attım. "Test kayıtlarınızı burada mı tutuyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, son iki yılın verileri." "Peki

ya geri kalanı?"

"Ayrı ve güvenli bir sunucuda saklanıyor. Beş yıldan eski dosyalar ve evraklar depoya kaldırılıyor."

"Eski binada mı?"

Wes Amca başını salladı. "Hayır, aslında bizim depomuz. Baban onları orada istedi. Daha önce de buradaydılar ama yer kaplamalarını istemedi, ki işin garibi şu anda bir sürü yerimiz var. Ama tüm o kutuları buraya nakletmedim. Otuz yıllık bir değerden bahsediyoruz."

Depo. Babam beni oraya sadece bir kez götürdü. Beni ve kardeşimi Noel yemeğine götürmeden önce iş için bazı ekipmanlar almak üzere kısa bir yolculuktu. Nehir kenarına yakın bir yerde bulunan, bazı pencereleri tahtayla kapatılmış, kenarlarındaki boyası solmuş, kapısının kenarları paslanmış yıkık dökük bir bina olduğunu hatırlıyorum. Dışarıdaki sokak lambalarından biri her zaman sönüktü, bu da mekânı çok karanlık ve sevimsiz yapıyordu. İçeride bir şey ölmüş ve çürümüş gibi kokuyordu. Babam bunun muhtemelen bir yerde sıkışıp kalmış bir keseli sıçan olduğunu, cesedinin bir havalandırma deliğinde ya da duvarda çürüdüğünü söyledi. Bu beni daha iyi hissettirmedi.

Sanki o yer beni yeterince ürkütmüyormuş gibi, babam silahını almak zorunda kaldı çünkü bizi buranın aynı zamanda , ateş edecek bir yer arayan bağımlıların takılmayı sevdiği bir yer olduğu konusunda uyardı. Babam onların bir şekilde kırık camlardan içeri girdiklerini, sıcak ama boş bir yer bulmaya çalıştıklarını söyledi. O zaman neden çocuklarını da getirmekte bir sakınca görmediği ise tam bir muammaydı. Yine de onlardan birini pis banyoda saklanırken bulduğumda haklıydı ve beni ölümüne korkutmuştu. Ceset gibi zayıf ve çürümüş görünen bir kız. Saçlarının çoğu dökülmüş, kolları çürüklerle doluydu.

Başını bana doğru salladı, tutarsızca bir şeyler mırıldandı, gözleri çılgına dönmüştü, belli ki bulunmadan kaçabilmek için çıkışı arıyordu. Babama seslendim ve hemen yanıma geldi, sonra da arabaya dönüp kilitlememi emretti. Sonra da emirlerine uymadığım ve istediği gibi gözünün önünde durmadığım için kulağıma bir sürü fırça yedim.

Deponun tekrar ziyaret etmekten memnuniyet duyacağım bir yer olmadığını söylemek yanlış olmazdı. Ayrıca önemli bir şeyi kilit altında tuttuğu yer olması da çok mantıklı görünüyordu.

Neyse ki, ona erişimim vardı. Babam öldüğünde, içindeki tüm mülkler de dahil olmak üzere miras bana kaldı. Şirket kullansa bile depo babamın şahsi malıydı. Babamın şirketteki hissesi de bana kaldı. Olaydan bu yana eski eve ya da babama ait hiçbir yere gitmemiştim çünkü oralar bana sadece kötü anılar yaşatıyordu. Çoğunu satmayı planlamıştım, ancak Wes Amca beni beklemem ve zaten ödenmiş oldukları için bekletmem ve son kararımı üniversiteden sonra vermem konusunda ikna etmişti.

Ona gülümsedim. "Bunu görmeme izin verdiğin için teşekkürler. Bir süredir geri dönmediğimin . Yeni şeylerin hiçbirini görmedim."

"Sorun değil, size daha fazlasını göstermekten mutluluk duyarım," dedi. "Ama eve gitmem gerek. Belki başka bir zaman?"

"Tabii. Elbette."

Başıyla onayladı. Onu takip ettim, geçerken tavşanlara bir kez daha baktım. Hepsi yeterince sağlıklı görünüyordu, hiçbirinin gözü ya da kulağı yoktu. Yine de onlar için üzüldüm ve kısa bir an için tüm kafeslerin kilidini açmak istedim. Özgürce kaçmaya çalışırken nasıl vahşileştiklerini izlemek istedim.

Tavşanlar çok uzun ömürlü değildir. Hiç .

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Wes Amca'nın ofisine doğru sessizce yürürken Emery'yi düşündüm. Vedalaştıktan sonra eski binadan arabama geri döndüm. Orada uzun bir süre oturup kapının üstündeki armaya ve altındaki Martel ismine baktım. Gün ışığı azalmaya başladığında arabamı çalıştırdım ve nehre doğru yola çıktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Depo şehrin biraz güneyinde, Ambassador Köprüsü'nü geçtikten sonra eski Wayne Kalesi'nin yakınındaydı. Bir tepenin zirvesinde yer alan ana yoldan bir dizi bina ve onları çevreleyen bir çit görebiliyordum. Onların ötesinde, nehrin takip ettiği yabani otlarla kaplı bir alan vardı. Binalara giden dar yoldan aşağıya, en alttaki güvenlik kapısına döndüm. Nöbetçiye kim olduğumu ve hangi deponun bana ait olduğunu söyledim.

"Ama anahtarımı unutmuşum," dedim dürüstçe. Bana verilen anahtar setini Wes Amca'nın isteği üzerine Harper Pointe'de bir güvenlik kutusunda bırakmıştım. Ama umarım yedek bir tane bulunduruyorlardır.

"Şuradaki çatalın ortasındaki küçük kulübeye doğru sürün." Bekçi kapıyı ve binaları çevrelemek için zıt yönlere ayrılan yolu işaret etti.

Söyleneni yaptım ve küçük kulübenin yanına park ettim. İçeride, üzerlerinde her deponun numarasının yazılı olduğu bir duvar dolusu kilitli kutu buldum. Benimkinin numarasını buldum, kutu alınamasın diye küçük bir zincire bağlanmıştı.

Şifre bende yoktu. Ama neyse ki babamın şifrelerle arası pek iyi değildi. Kardeşim ve ben her zaman evdeki bilgisayarına, tabletlerine ve telefonlarına nasıl gireceğimizi bilirdik çünkü şifreler neredeyse her zaman aynıydı. Güvenlik konusunda onunla sürekli dalga geçerdik ama o hatırlamaktan nefret ettiğini söyleyerek geçiştirirdi.

En çok kullandığı ilk günü denedim ama işe yaramadı. Daha sonra tüm doğum günlerimizi denedim çünkü bazen onları da kullanıyordu. Kutu tıklayarak açıldığı için kardeşiminki tercih edilen oldu.

Anahtarı aldım ve arabama geri döndüm. Büyük, çoğunlukla karanlık ve yıpranmış binaların arasında dolanırken güneş ışığı neredeyse kaybolmuştu. Benimkini bulduğumda durdum ve kapının hemen önüne park ettim.

Tıpkı uzun zaman önce o geceyi hatırladığım gibiydi, sadece şimdi ölü yaprakların olduğu yerde taze bir kar serpintisi vardı

Sonbaharın. Sokaktaki ışıklar sönmüştü, sadece benim farlarım kapıyı ve ön tarafı parlak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Görebilmek için arabamın farlarını açık tutarak kapıya gittim ve anahtarı taktım. Gecekonduculara karşı silahım yoktu, bu yüzden tek umudum karşılaşabileceğim kimse olmamasıydı. Tekrar o kızı düşündüm, kocaman gözleri yüzüne gömülmüştü. Anahtarı çevirip iterken elim titredi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve irkildim. Geri çekildim ve farlarımın ancak bir yere kadar ulaşabildiği karanlığa baktım. Gölgelerin arasında bir hareket yakaladığımı sandım, bir şey sıçrayarak uzaklaşıyordu. Kalbim küt küt atarken kapının etrafına uzandım ve ışığı açtım. Titreyerek canlandı ve içeri baktım, hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım.

"Alo?" İçeride olabilecek herhangi birini arka pencereden çıkmaya teşvik edeceğini umarak seslendim. Bir şey duymak için bekledim. Ses gelmeyince içeri girdim.

Hiçbir şey değişmemişti. İlk yarının etrafında neredeyse bir labirent oluşturan, eski ekipman ve kutularla dolu sıra sıra metal raflar vardı. Bir köşeyi döndüğümde bir duvarın dibinde asılı duran kukla iskelet karşısında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Daha ağır türde eski bir el feneri buldum ve artık çalışmasa da onu taşıdım, birine sallamak zorunda kalırsam diye bir elimle sıkıca kavradım. Arka tarafa geçtiğimde alan daha da açıldı. Bir tarafta büyük bir MR makinesi ve bir dizi monitör, diğer tarafta üst üste dizilmiş bir dizi masa ve sandalye, birkaç dolap ve birkaç kayışı eksik bir sedye vardı. Tek bir rafı geçince küçük, bitmemiş bir banyo gördüm, burada neden bir tane olduğu bana yeterince garip geldi. Daha da geriye giderek bir ofisin önüne geldim ve ışığı yaktım.

Bir kenara itilmiş bir masa ve sıra sıra dizilmiş dosya dolapları ve kutular beni karşıladı. Ve yalnız bir köşede, büyük bir kasa vardı.

Feneri masanın üzerine koydum ve etrafa bakındım. Her dolabın dolu olduğuna bahse girmeye hazırdım. Durduğum yerden bile, yanları şişkin kutulara yığılmış dosyaları görebiliyordum.

İlk başta dosya dolaplarını incelemek için acele etmedim, masaya oturdum ve her bir dosyayı inceledim. Wes Amca'nın bahsettiği gibi test ettikleri ilaçların kayıtlarını buldum. Tavşanlar üzerinde yaptıkları testleri, başarılı olanları ve başarısız olanları buldum. Bazılarında farklı fiziksel yan etkileri gösteren resimler vardı. Gözleri neredeyse dışarı fırlamış tavşanlar.

ya da mideleri o kadar büyümüştü ki yan yatmışlardı. Görüntüler midemi bulandırdı ve testleri yaptığımız için nefret ettim. Wes Amca'yı geri arayıp ona bağırmak istedim ama bunun yerine şimdilik kendimi tuttum.

Zaman geçtikçe daha da sinirlenmeye başladım. Hiçbir şey olması gerektiği gibi düzenlenmemişti ve adlandırılmamıştı.

Dolapların üçünü ve iki kutuyu bitirdiğimde hızımı kaybetmeye başlamıştım. İnleyerek son kutuyu da alt rafa geri koydum. Doğrulduğumda, bana bilgi kırıntısı veren kâğıtlarla dolu masaya tekrar baktım. Burnumun kenarını ovuşturdum, başım ağrımaya başlamıştı.

İç çekerek kasaya doğru ve şifreli tuşlara baktım. Babamın her zamanki şifrelerini denedim, kolu tutup aşağı çektim ama hiçbir şey olmadı. Kapı yerinden oynamadı. Alnımı yaslamadan önce tepesine vurdum.

Bir kez.

Ama babam insanları dışarıda tutmak için bir parolaya bu kadar çok çaba harcadıysa, o zaman kesinlikle içinde gizli bir şey olmalıydı.

Kasadan uzaklaştım ve tekrar etrafa bakındım. Bir şeyler olmalıydı, belki bir yere yazmıştı.

Dolapları tekrar kontrol ettim, sonra masaya geçtim. Birkaç çekmecenin altına baktım ve her birini çıkardım. Kalemler, not defterleri, bozuk paralar. Sonra sonuncusunu çıkardım. İçinde küçük metal bir kutu vardı.

Onu çıkardım ve masanın üzerine koydum. Anahtarlı bir kilit kullanıyordu ama elimdeki anahtarların sığmayacak kadar büyük olduğunu söyleyebilirim.

Kararlılıkla ofisten çıktım ve metal rafları karıştırdım, bir alet kutusu bulana kadar eşyaların yere düşmesine izin verdim. Bir çekiç ve bir tornavida alıp ofise döndüm.

Birkaç dakika sonra kutu açılmış ve tamir edilemeyecek şekilde parçalanmıştı, üst yarısı bükülmüş ve neredeyse menteşeleri kopmuştu. Ama içinde ne olduğunu buldum. Umduğum gibi bir şifre değil, plastik bir tırnağa bağlı bir anahtar.

Kafam karışmıştı, elimdeki sekmeyi çevirdim. Şöyle yazıyordu: Asansör. Asansör mü?

Ne oluyor be?

Elimdeki anahtarı kavrarken içimi yavaş yavaş bir endişe damlası kemirdi. Ofisten tekrar çıktım ve deponun etrafına bakındım.

Asansör görmemiştim ama buraya son gelişimde o kadar da dikkatli bakmamıştım. Dış metal duvarlara göz gezdirdim, sonra bir kenarda duran sedyenin üzerinde durdum. Yaklaştım ve duvara baktım. Bir şeyler ters gibiydi, bir boşluk vardı, ancak bir şeritten daha fazlası değildi. Sedyeyi kenara çektim ve arkasında neyin saklandığını gördüm. Bir kulp.

Onu çektim ve duvar bir santim geriye kaydı. Öteden, asansör kapısı olarak kullanılan metal kapıyı gördüm.

Babam bunu neden buraya koysun ki? Daha fazla malzeme getirmek için mi? Deponun sadece bir kat olması dışında.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Anahtarı ceketimin cebine koydum, kolu iki elimle kavradım ve sertçe çektim. Duvar geri kayarken gıcırdayarak açıldı. Bir an orada durup kapıya baktım, sonunda onu da geri çektim.

Telefonumu çıkardım, ekrandan el fenerimi etkinleştirdim ve ışığı küçük kapalı alanın etrafına yönlendirdim.

Duvarların kenarlarında paslar sürünüyor, yerde toz ve kir . Ne kadar sağlam olduğunu görmek için ayağımı zemine bastırdım. Asansör hareket etmeyince içeri girdim ve bir taraftaki paneli buldum. Hiçbir kat gösterilmiyordu, sadece iki düğme vardı, biri yukarı diğeri aşağı içindi.

Asansör anahtarını düğme pedinin üzerinde gösterilen kilide yerleştirdim. Düğmeyi çevirdiğimde asansör canlandı, yukarıda ürkütücü turuncu bir parıltıyla ışık yanıp sönmeye başladı. Aşağıda, ayaklarımın altındaki zemin titreşirken yumuşak bir uğultu vardı. Bulduğum şeyin geri alınamayacağını bildiğim için aşağı düğmesine basmakta tereddüt ettim. Sonra kendime sadece dramatik davrandığımı ve deponun geri kalanında bulduklarımdan başka bir şey olmayacağını söyledim. I parmağımı düğmeye bastırdım ve açıldı.

Asansör yeryüzüne inerken daha yüksek sesle uğulduyordu. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylesem de endişem artıyor, huzursuzluk midemde dönüp duruyordu. Asansör durduğunda, bu kez titreyen parmaklarımla tekrar uzandım ve önce kapıyı sonra da dış kapıyı ittim.

Ötesi zifiri karanlıktı, soğuk ve canlı hissettiren devasa bir karanlık. Toprak ve ölü bir şeyin kokusu beni çarptı ve neredeyse boğulmama neden oluyordu. O zaman geri dönmeliydim ama şimdi endişe, görmem gereken bir paniğe dönüştü. Buranın neden bu kadar yanlış hissettirdiğini görmeliydim. Dışarı fırladım ve ışığımı ilk iç duvara doğru çekerek kapının yanında bir anahtar aradım. O yaklaşan karanlık her an geri çökecekmiş gibi geliyordu ve

İçimdeki bir şey beni sürükleyip . Korku beni vurduğunda çılgınca aradım ve biraz ilerideki bir duvarın yanındaki düğmeyi buldum. Düğmeyi çevirdim ve parlak ışık titreyerek canlanırken gözlerimin alışmasına izin verdim.

Döndüm ve iki yanında birkaç kapı olan bir koridor buldum. Kesinlikle yukarıdaki gibi bir depolama alanı değildi. Dehşete kapılarak her kapıyı açtım. Biri kazan dairesiydi, diğeri bir depo dolabı, sonra da bir banyo. Bu alanı da şirketteki odalar gibi kullandıkları açıktı. Sona geldiğimde çamaşır suyu kokusu, güçlü ölüm kokusuyla birlikte duyularımı doldurdu. Tekrar bir duvar lambası aradım ve ışığı yaktığımda gördüğüm manzara karşısında soğuk terler dökmeye başladım.

Kafesler. Çok fazla kafes.

Bu sefer canlı tavşan yoktu. Sadece cesetler vardı. Kürkleri keçeleşmiş kemikler, çeneleri çığlık atar gibi açılmış kafatasları. Kendimi toparlamak ve öğürmemek için elimi ağzıma götürdüm. Kafesler duvara yaslanmıştı. Başka bir kapıdan geçince küçük bir laboratuvar gördüm ve boş masa ve bakarak içeri girdim. Ötede başka bir oda vardı, bir tür muayene odası, tıbbi sınıf bir sandalye ve üzerinde sabitlenmiş birkaç ışık vardı. Buradan geçerek sonunda bir kapıya açılan başka bir koridora girdim. Kapıyı çekip açtım ve durup dehşet içinde etrafıma bakmadan önce içeri adım attım.

Hayır. Hayır, bu .

Kapıdaki düğmeyi bulup açtım, sonra etrafımda dönerek etrafımdaki her şeyi içine çektim. Sınıf olan yere bir adım daha atarken yumuşak bir inilti boğazımın arkasını gıdıkladı.

Bir beyaz tahta ve birkaç küçük masa vardı. Duvarlarda poster yoktu, pencere yoktu. Sıraların çoğu duvarlara doğru itilmiş, ortada sadece iki tane öğretmen masası ve beyaz tahta kalmıştı.

Masalara bakarken boğazım düğümlendi. Sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi, hızla yanlarından geçip arkadaki kapıya doğru koştum. Kapıyı açtım ve küçük bir mutfak buldum. Bunun ötesinde, her iki yanında altışar tane olmak üzere on iki dar kapısı olan uzun bir oda vardı.

Zaten yeterince uyuşmuş hissettiğim için sol tarafımdaki odaya gidip açtım. İki kişilik bir yatak ve bir köşede küçük bir lavabo vardı. Başka bir şey yoktu.

Beyaz duvarlar çıplaktı, görülecek pencere yoktu, sadece tepede küçük bir ışık vardı. Her kapıyı açtım ve hepsi aynıydı. Kapıların üzerindeki küçük havalandırma deliklerini ancak ikinci geçişimde fark ettim.

Odalara adım atmaya cesaret edemedim. Bilinçaltımda sanki içgüdüsel olarak polisi aramak için telefonumu elime aldım. Ancak burada telefonumun çekmediğini fark ettim.

Dışarı çıkmam gerekiyordu. Duvarların üzerime kapandığını hissettim. Bir odanın içine son bir kez baktım ve duvarlarda keçeli kalemle çizilmiş resimler gördüm. Küçük çubuk hayvanlar.

Birkaç adım geri attım, sonra döndüm ve koşmaya başladım.

Önce mutfağa, sonra da sınıfa koşarken nefesim kesiliyordu. Muayene odasını ve laboratuvarı uçarak geçtim ve koridordan asansöre koşmak için neredeyse bir duvara çarparken kafeslere bakmadım bile. Kapıyı fırlatıp kapattım ve lanet şey nihayet yukarı çıkana kadar birkaç kez yukarı düğmesine bastım.

Tepeye vardığımda asansörden tökezleyerek çıktım, öne doğru eğildim ve kuru kafa attım.

Korkunç farkındalıkla karışık koku içime bir balyoz gibi indi.

Artık gördüklerimi inkâr edemezdim. Umutsuzca inanmak istemediğim şeyi.

Derin bir nefes alarak yavaşça doğruldum. Geri dönüp anahtarı asansörden çıkardıktan sonra asansörü kapatırken, hatta sedyeyi tekrar önüne iterken biraz titredim. Ofise gittim ve kasaya geri döndüm. Çekici elime aldım ve sıkıca kavradım, sallamaya hazırdım.

Sonra düşmesine izin verdim. Duygularımın beni yenmesine izin vermenin bir faydası yok.

Şifreyi bulmam gerekiyordu. Ama bu başka bir geceye kalmalıydı. Kendimi bitkin hissediyordum, sanki otuz yıl yaşlanmış gibiydim. Ayrıca ağlamak, çığlık atmak, her yeri parçalamak, hatta belki de yakıp yıkmak istiyordum. Ama o kasada her ne ona ihtiyacım vardı ve gecenin geri kalanında orada oturup kilidi açmaya çalışacak kadar aklım başımda değildi. Önce diğer her şeyi halletmem gerekiyordu.

Sakince asansörün anahtarını cebime koydum ve ışıkları kapattım. Buraya bir daha dönmek istemiyordum ama dönmek zorunda kalacağımı da biliyordum. Polisi aramayı bir kez daha düşündüm, sonra kendi riskimi göze alarak aramamaya karar verdim. Eğer gelirlerse her şeyi kanıt olarak alırlardı ve ben önce o kasaya girmek istiyordum.

Eğer içeride Emery'nin kayıtları olsaydı, o zaman gerçeği öğrenmiş olurdum. Cevaplarım olurdu.

Hızla depodan çıktım ve kapının yanındaki ışığı kapattım. Dışarısı zifiri karanlıktı ve kapıyı kilitlemek için el yordamıyla ilerledim.

Sıkıca kapandığından emin olduktan sonra depo anahtarını asansör anahtarıyla birlikte cebime koydum, içeriye benden başka kimsenin adım atmasını istemiyordum.

Arkamda çakıllar çatırdadı. Sinirlerim zaten yıpranmıştı, sıçradım ve etrafımda döndüm. Karanlıkta kimseyi görmüyordum ama her zamankinden daha fazla izlendiğimi hissediyordum.

Tüylerim diken diken, hızla arabama doğru ilerledim ve kapıları kilitleyerek arabaya bindim. Anahtarımı taktım ve çalıştırmayı denedim... ama çalışmadı.

Birinin arabamı karıştırdığı sonucuna varmamam ve aptalca ışıkları açık bırakarak akünün bitmesine neden olduğumu fark etmem birkaç saniye sürdü.

Sikeyim.

Arabadan indim ve bagaja gidip akü kablolarını aramaya başladım.

"Merhaba," dedi arkamdan bir ses.

Bir ışık huzmesi yüzüme çarptığında küfrederek başımı kamyonun üstüne çarptım. Onlar ışıklarını başka yöne çevirene kadar karanlıktaki gölgeye baktım.

"Üzgünüm, iyi misin?"

Ön taraftaki güvenlik görevlisiydi. Rahatlama sesimin çok yüksek çıkmasına izin vermemeye çalıştım.

"Ben iyiyim," dedim bir süre sonra. "Arabamın aküsü bitti. Benim hatam, açık bıraktım ve..."

Işığını benimle arabanın arasına tuttu. "Bu berbat. Kabloların var mı?"

Onları bagajdan çıkarırken başımı salladım. "Evet."

"Ben kamyonu getireyim. Sen ön kapıyı aç ve hazırla."

Bir dakika sonra yüksek tekerlekli Dodge Ram'iyle geri döndü ve benimkinin yanına park etti. Arabamın kablolarını arabasına bağlayıp arabasını bir süre çalıştırdıktan sonra bana baktığını fark ettim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Sonra ekledi, "Herhangi bir işgalciyle karşılaşmadın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Zaman zaman şikayetler alıyoruz, sadece emin olmak istedik."

"Hayır. Sadece ben

varım." "Şaşırdım."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni ilgilendirmez, sadece nadiren de olsa buraya gelen birilerini görüyorum, genelde... birkaç ya da daha fazla adam oluyor. Bir süredir kimseyi görmedim.

bir süre. Şimdi de kirli işlerini sana mı yaptırıyorlar?"

Onların kirli işleri.

Hayır, kesinlikle olmaz.

"Hayır, sadece birkaç şeyi kontrol ediyordum," dedim, daha fazla açıklama yapmayı reddederek.

Başını salladı, neyse ki daha fazla meraklı değildi.

Birkaç dakika sonra arabam tekrar çalışmaya başlamıştı ve depoyla arama olabildiğince mesafe koymaya çalışarak mekandan çıkarken güvenlik görevlisine el salladım. Otoyola çıktığımda endişemin yeniden yükseldiğini hissettim. Hemen Jamie'yi aradım.

İki zil sonra telefonu açtığında "İyi misin?" diye sordu.

"Ben... emin değilim," dedim. Bir süre durakladıktan sonra dürüstçe, "Hayır, ben değil."

Diğer uçtan yumuşak bir ses geldi. "Konuş benimle." Duyabiliyordum Sesindeki endişe.

"Nereden başlayacağımı
bilmiyorum." "Sen mi
kullanıyorsun?"

"Evet."

"Bu saatte nereye gidiyorsun Eve?"

Sertçe yutkundum. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum. "Senin evin mi?" diye sordum.

"Yakında görüşürüz o zaman. Şimdi konuş."

*** * ***

Parmaklıkların üzerinden arka bahçeye baktım. Gece serindi ama insanları açık havada, alçak lambaların altında ağır ağır konuşarak kaynaştıkları yerden alıkoyacak kadar değil. Bir tarafta küçük bir garaj ve sezon için üstü kapatılmış bir jakuzi vardı. Garaj ve arka kapı boyunca ağaçlardan kırmızı fenerler sarkıyordu.

Kırmızı ve küçük gülümseyen şeytanlar şeklinde.

Arkamda müzik ve insanların kahkahaları gümbürdüyordu ama gürültü ve kalabalığa rağmen hiçbir şey yalnızlığımı bastıramıyordu. Hiçbir şey düşünceleri uzak tutamıyordu, yine de bir iki kadeh içkinin onları en azından bir süreliğine kovup kovamayacağını merak ediyordum. Belki kokusunu alabildiğim pipodan bir fırt bile çekebilirdim. Çok cazipti. Gerçekten cezbedici.

Ama alkol hâlâ midemi bulandırıyordu ve başka bir şeyle kontrolden çıkmış gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu. Lena bazen bana tuhaf tuhaf bakar ve bir şeyler kaçırabileceğimi söylerdi ama Jamie anlayışla karşılardı.

Lena'nın yüksek sesli kahkahası müziği bastırdı.

Evine gidip sabaha kadar konuştuktan sonra Jamie beni partisine katılmaya ikna etti.

"Gelin ve sadece , kafanızı dağıtın," dedi.

Kısa bir süre için işe yaradı. Ancak daha sonra, karanlık düşünceler gözümün ucuna kadar gelen gölgeli bir figür gibi giderek daha görünür hale geldi.

Jamie'ye her şeyi anlatamazdım. Henüz değil. Kendi güvenliği için. Ona şehre neden gittiğimi, ne bulacağımdan endişelendiğimi anlattım. Ona depoda cinayete yol açabilecek bazı rahatsız edici işlere dair kanıtlar bulduğumu söyledim ama ayrıntıya girmedim.

Birkaç mum dışında hiçbir şeyin yanmadığı oturma odasında otururken ona "Ofiste bir kasa var ama henüz içine giremiyorum" dedim.

"Ne yaptıklarına dair kayıtları olacağını düşünüyor musunuz?" diye

sordu. "Sanırım öyle. Emery de buna dahil. Yaptıkları şey..."

Jamie elimi tuttu. "Henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Kesin olarak bilmiyorsun."

Sınıfın ve küçük yatak odalarının görüntüsü zihnimde canlandı. Bir şekilde anladığımı hissediyordum ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı. "İşte bu yüzden o kasaya girmem gerekiyor."

"Wes'in şifreyi bir yere sakladığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim, battaniyeyi omuzlarımda kaydırdım. Çayımdan çıkan buhar havada kıvrılıyor, beni hipnotize ediyordu. "Belki. Ya da depoda da olabilir. Bakmam gerekecek."

"Emery ile seanslarınızdan ne haber?"

Ona baktım. "Hâlâ devam ediyor. Aslında onu Pazartesi günü göreceğim. Keşke ona söyleyebilseydim ama..."

"Eğer bundan bahsedersen,

şüphelenir-" "Biliyorum."

"Zaten bunu yapacaktın."

İntikam dolu hayallerim şimdi keşfettiklerimin yanında çok anlamsız kalıyordu. Eğer Emery'ye inanılacaksa, o ve kız kardeşi babamın şirketinde çalışan biri tarafından mahvedilmişti. Evet, inanması zor olsa da yakın biri tarafından bile.

Keşke başka biri olduğuna inanabilseydim, belki de öyleydi, belki de başka bir çalışan depoya giriş izni almıştı. Babam, amcam ya da kardeşim olmak zorunda değildi.

Ama o zaman Emery neden onların peşine düşsün ki? "Belki de onların şirketi olduğunu öğrendiği içindir?" Jamie teorik olarak
Soruyu yüksek sesle sorduğumda. "Bu mümkün olabilir Eve, babanın arkasından iş çevirip boktan testler yapan boktan bir yönetici olabilir."

Buna inanmak istedim.

Ne olursa olsun, düşüncelerimden kaçamıyordum. Ondan kaçamadım. Gözlerim avludaki insan gruplarına kaydı. Lena, beni ve Jamie'yi yakın arkadaşları olarak görmesine rağmen okulda popülerdi. İletişimde olmadığım için kendimi kötü hissediyordum.

"Hey, Eveeee."

Lena bana sırıttı, mücevher siyahı gözleri mutlulukla parlıyordu ve kollarını bana doladı. "Kahretsin, oradan çıkmakla akıllılık ettin. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Marcus her yeri duman etti... o salak." Koyu yeşil saçlarından birini yüzüne doğru savurarak elindeki güve dövmesini görmemi sağladı. Diğer kolunda da birkaç tane vardı, sıcak kahverengi teninde güzel bir mürekkep vardı. "İyi misin?"

Gülümsedim. "Evet, dediğin gibi sadece hava alıyorum."

Gelip yanımdaki parmaklığa yaslandı. "Seni buraya o getirtmedi, değil mi?"

"Kim?"

"Jamie."

Yüzümü ona döndüm. "Hayır, gerçekten gelmek istedim. Mesafeli davrandığım için özür dilerim."

Lena yorumumu elinin tersiyle itti. "Hayır, anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Keşke bir olsun sessiz bir yerde tek başıma oturup kendi kendime düşünebilseydim. Ama sonra çok fazla düşünmeye başlayınca çıldırmaya falan başlıyorum. Bu çok garip. İnsanların etrafında olmak yardımcı oluyor. Ölülerin bile. Herkesin ilacı kendine."

Ona tuhaf bir bakış attım. Lena adli tıp bölümünde çalışıyor, otopsi için bağışlanan yeni cesetleri inceliyordu. Ama iyi bir arkadaş olduklarını düşünmüyordum. Yine de Lena'nın -ben ve Jamie gibi- bizi büyüleyen ve eğlendiren şeylere dair tuhaf ve çarpık bir tarzı vardı. "Kadavralarınla mı konuşuyorsun?" Dedim, nedense şaşırmıştım.

Omuz silkti, kola ve votkasından bir yudum aldı. "Çoğunlukla onlara şarkı söylüyorum ya da müzik açıkken dans ediyorum ama arada bir, karşılık veremeyen birine patlamak güzel bir şey, anlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Bunu görebiliyorum."

"Cidden Eve, çok meşgul olduğunu biliyorum. Okul hepimizin hayatını mahvediyor. Ama sen, Jamie ve ben uzun zamandır takılmıyoruz. Aslında ikimiz de uzun zamandır takılmıyoruz. Anlıyorum. Sadece gelip bir merhaba de, tamam mı? İstediğin zaman gelebilirsin."

"Minnettarım," dedim. "Buraya daha sık gelmeye çalışacağım." Ve bunda ciddiydim. "Güzel." Birisi Lena'yı içeri çağırdı. Bana baktı ve yuvarlandı.

gözleri. "Marcus, muhtemelen." El salladı ve arkamızdaki sürgülü kapıya doğru döndü.

"Hemen geliyorum..." İç çekerek geceye doğru bakmaya başladım. Endişe yine içimi kemirmeye başlamıştı. Biriyle konuşmak istiyordum ama bu kez Jamie ya da Lena ile değil. Konuşmak istememem gereken biriyle.

Bunu gerçekten bekliyor muydum? Evet, bekliyordum. Özellikle de şimdi. Daha fazla cevap istiyordum.

Çünkü hoşuna gidiyor.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sonra suçluluk duygusu sardı.

Emery iyi günündeyken çok da kötü bir arkadaş değildi. Babamı gözümün önünde katletmemiş ya da kardeşimi yok etmemiş gibi davranmaya çalıştığımda, onunla konuşmanın kolay ve hatta bazen büyüleyici olduğunu kabul etmek daha kolaydı.

Bu çok yanlış geldi.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes almaya, göğsümdeki gerginliği gevşetmeye çalıştım. Onunlayken her şey çok kafa karıştırıcı geliyordu. Eskiden tam olarak nasıl hissedeceğimi bilirdim. Şimdi ise bilmiyordum. Hâlâ öfkeliydim. Ama şimdi acıma da hissediyordum. Bulduğum şey doğruysa nasıl hissetmem? Ona olanlar gerçek olsaydı?

Kızgındım. Ama sadece ona değil. Artık onu kıran kişiye de kızgındım.

Onlar da sorumluydu.

Gözlerimi açtım ve avluya son bir kez daha baktım, ama uzaklaşmak için adım attığımda donup kaldım.

Avluya açılan açık kapının yanında biri izliyordu. Yüzünde kırmızı bir kafatası vardı.

Onlara dehşetle bakarken kalbim durdu.

Bir çift kız fark etmeden yanımdan geçip giderken figür hareketsiz duruyordu. Onlara bağırmak istedim. Onun yerine kısık bir inilti çıktı, sonra figür onlara doğru atlayıp çığlık atmalarına neden olunca sıçradım.

Sonra yüz artık kırmızı bir kafatası değildi. Sadece fenerler tarafından kırmızıya boyanmış normal beyaz bir maske vardı. Adam maskeyi çıkarırken kızlar ciyakladı. Ve güldüler.

Cadılar Bayramı'nın yaklaştığını unutmuşum. Oraya buraya asılmış birkaç süs de görebiliyordum.

Rahatlamaya çalıştım ama vücudumun başka fikirleri vardı. Bir şeyler içmek için içeri dönmeye çalıştım ve neredeyse çarpacakken irkildim-

"Liam?" Yüksek sesle söyledim. Onu görünce şok oldum.

Sonra da sinirlendim. Uzun boylu sarışın sert mavi gözleriyle

bana baktı. "Hey, Eve."

Boğazım düğümlendi. "Burada ne yapıyorsun?" Soğuk selamım karşısında önce utandım, sonra utanmam gerektiği için tekrar sinirlendim.

Sırıttı ve kadehini kaldırdı. "Lena uğramam gerektiğini söyledi. Yine de seni göreceğimi sanmıyordum. Genelde gelmediğini söyledi."

Elimdeki şişeyi ezmemeye çalıştım. *Lena, kahretsin, beni uyarabilirdin.*

"Ben de tam gidiyordum." Etrafından dolaşmaya çalıştım ama elini uzattı.

"Bekle, lütfen, Eve."

"Neden?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Eskiden onu bunu yaparken görmek hoşuma giderdi. Şimdi ise hiç umurumda değil. "Tekrar özür dilemeyeceğim. Bir yaramayacağını biliyorum. Sadece... nasıl olduğunu bilmek istedim. Okul nasıl gidiyor?"

Kollarımı kavuşturdum ve dudaklarımı büzdüm. "Bu gerçekten umurunda mı yoksa gizli sorgulamalarından biri mi? Çünkü biri beni tekrar araştırman için seni tutarsa gerçekten şaşırırım. Geçen seferki gibi boşa çaba."

Başını eğdi ve bana ters ters baktı. "Bunu sana bir daha yapmayacağımı biliyorsun. Son seferinde kendimi iyi hissetmemiştim."

. "Evet, doğru."

"Ayrıca, artık bu tür işler yapmıyorum."

"Ah, eski profesyonel sapıklık işi yürümedi, ha?"

Dudakları sinirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu işin bir parçasıydı, benim sürüngen olmam değil."

"Mm, ikna olmadım."

"Tamam, buna adil diyeceğim. Ama artık özel dedektiflik yapmıyorum. Artık federalim."

"Vay canına," dedim parmaklıklara yaslanarak. "Peki bu tam olarak nasıl daha iyi oluyor?"

Omuz silkti. "Daha az saçmalık, sanırım. Ya da belki daha fazla. Ama davalar daha iyi. Aslında gerçek kötü adamların peşinden gidiyoruz, sadece dolandırıcıların ya da şirket hackerlarının değil."

"Ya da kötü bir geçmişi olan ve ortaya çıkmaya ihtiyacı olan bir piliç."

Kolunu yanımdaki parmaklığa yaslamış, içkisini yudumluyordu. "Sana bir haber ajansı ya da gazeteci olmadığını söylemiştim."

"Yine de bana kim olduğunu söylemeyi
reddediyorsun. Şok edici." "Sana
yapamayacağımı söyledim," diye itiraf etti.

"Yasal nedenlerden dolayı değil. Biliyorum."

Başını salladı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Gözleri kısıldı, ifadesinin üzerinden bir gölge geçti. "Burada olduğunu duydum. Harper Pointe Şeytanı. Tımarhanedeki bir adada."

Nabzım yükselirken ona ters ters baktım. Ne yaptığımı biliyor muydu? Bu piç yine beni takip ediyor ve yüzüme karşı yalan mı söylüyordu? "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.".

"Anladım." Altımızda gülüşen insanlara baktı. "Ofiste eyalet yargıçlarından bazılarını tanıyan birkaç kişiden haber aldım. Davasını yeniden inceliyorlar ve naklini düşünüyorlar."

Her şeyi hissetmeme rağmen mümkün olduğunca sakin ve ilgisiz görünmeye çalıştım. "Onu... nereye nakledeceksin?" Neredeyse nedenini soracaktım ama bunun çok şüpheli görüneceğini düşündüm.

Beni inceledi. "Batıda bir yer. Oklahoma belki."

Sesim çatallaşsa da duygularımı gözlerimden kaçırmaya çalıştım. "Onu hapse mi gönderiyorlar?"

Daha da yaklaştı. "Pek bir şey bilmiyorum ama öyle görünüyor, evet. Avukatının iddia ettiği kadar hasta olduğunu da düşünmüyorlar. Yaptığı her şeyin kasıtlı olduğunu düşünüyorlar, rol yapmak da dahil. Ona yardım edilemeyeceğini düşünüyorlar. Berbat bir durum, biliyorum. Ama muhtemelen en iyisi bu. Şanslıysak buradan sonsuza dek çıkabilir."

Eğer şanslıysak.

Emery Oklahoma'daki bir hapishaneye giderse, idam cezasına çarptırılabilir. Ölüm cezası.

Garip bir aciliyet hissi dışında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Söylediğin için teşekkürler," dedim, neredeyse kayıtsızca. "O halde sakıncası yoksa bu geceyi bitirmek istiyorum."

Bana bir şey söylemek ister gibi ama vazgeçti. "Seni görmek güzeldi Eve. Bir süreliğine eve döneceğim, Jamie'yi de ziyaret edeceğim. Belki seni buralarda görürüm."

Umalım da öyle olmasın, diye düşündüm başka bir şey söylemeden yanından geçip Jamie'yi aramak için içeri döndüğümde ona gitmek zorunda olduğumu söyleyebildim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Arabamda oturmuş, gün batımı binanın üzerinden ve ağaçların arasından turuncu bir ateş saçarken St. Agnes'e bakıyordum. Emery ile bir sonraki seansım birazdan başlayacaktı ama o kadar ki erkenden gelmiştim ve şimdi içeri girmeye korkarak sessizce oturuyordum.

Son bir buçuk gün bana bir ömür gibi geldi. İşime, tezime, birkaç gece önce olanları aklımdan uzak tutmak için her şeye odaklandım. Kabuslar artık tüm hızıyla devam ediyordu; tavşanlar çocuklar gibi çığlık atıyor, diri diri gömülüyorlardı. Çığlıklar beni ter içinde uyandırdı. Emery'nin varlığı da oradaydı, rüyalarımda çarpık bir gölge gibi. "Bana yardım et," diye fısıldadı çocuksu bir sesle. Ve sonra yine resimdeki o küçük çocuk oldu.

Fotoğrafa birkaç kez baktım ve o odalarda, ışıktan ve her çocuğun hak ettiği mutluluktan uzakta onun için nasıl bir şey olduğunu hayal ettim.

Sonra Liam'ın bana anlattıklarını düşündüm. Emery'nin dar bir hücreye kapatılması hakkında. Sadece ölmeyi beklemek için.

Mükemmel bir adalet olsa bile, zerre kadar mutluluk hissedemiyordum. Aslında, sadece daha kötü hissettim.

Ve bunun depoyla çok ilgisi vardı. Kasanın kodunu nerede bulabileceğimi ya da ne olabileceğini düşündüm. Bir noktada diğer depoya gidip etrafa bakmam gerekeceğini biliyordum.

Kâbuslar, kasa barikatı ve babamın şirketinin yaptıklarının ortaya çıkmasıyla ruh halim en hafif tabirle neşeli değildi.

Liam'ı görmek bu durumu daha da kötüleştirdi. Hayatımda başka bir dengesiz adama ihtiyacım yoktu. Yine de neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Neden geri döndüğünü. Neden bana bir şey söyleme ihtiyacı hissettiğini. Ona güvenmiyordum.

Parti gecesi vedalaşmaya gittiğimde yüzümdeki ölüm ifadesini gören Lena, "Gerçekten geleceğini düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Ve dürüst olmak gerekirse, senin de geleceğini düşünmemiştim! Beni rahat bırak."

Liam zaten bir erkek arkadaş sayılmazdı. O piçin sadece kendisinin bildiği bir kaynak tarafından beni araştırması için kiralandığını öğrenmeden önce sadece birkaç kez buluşmuştuk. Tüm bunlar, cehennem gibi bir gece geçiren bir kızın iç yüzünü öğrenebilmek içindi. Bana neyi, neden bilmek istediklerini bile söylemedi. Bu gizliydi.

Siktir et onu. Ve onu kim işe aldıysa.

Jamie'nin kuzeniydi. Jamie en azından sempatikti. Ve Liam'ın bana yaptıkları hakkında ne hissettiğini bilmesini sağladı. Hatta bir süreliğine onunla konuşmayı bile bıraktı. Parti gecesi Jamie'ye veda ettiğimde bana Liam'ın gelebileceğini söylemediği için üzgün olduğunu söyledi ve ben de hak etmese de onu affettim.

Birkaç yaprak arabamın ön camına düşerken, koltuğumun kemerini çözdüm ve çantamı aldım.

Emery ile seansıma başlamak için sabırsızlanırken, birkaç araba boyu ötede duran mavi Mustang'i neredeyse yakalayamıyordum. Arabayı sadece karşımdaki yoldan aşağı inerken görmüştüm. Her zaman Emery'nin kötü günlerinde.

Sert adımlarla küçük merdivenleri çıktım ve bahçede çalışan birkaç bakım el salladım. Kapıyı açtığımda ılık bir esinti bluzumu ve eteğimi sıkıştırdı.

"Bayan Eve," diye karşıladı John beni içerideki güvenlik istasyonunda. "Dr. Langley ofisinde konuşmak istiyor."

John beni koridordan geçirip güvenlik noktasını geçerken, odalardan birinden ensemdeki tüyleri diken diken eden acı dolu bir inilti duydum.

"Eve." Ofisine girdiğimizde Dr. Langley'nin bakışları gülümseme çabasına rağmen endişeli görünüyordu. Beni içeri almak için kenara çekildi ve işte o zaman arkasında oturan gül rengi elbiseli kızıl saçlı kadını gördüm. Buz mavisi gözleri keskin ve hiç de dostça olmayan bir gülümsemeyle bana baktı. Langley, "Bu Dr. Hannah," dedi. "Emery'nin vaka çalışanı."

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve parmakları gümüş ve oniks yüzüklerle kaplı elini uzattı. Elini tuttum ve ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. "Siz Bayan Layne misiniz? Vay canına, çok gençsiniz," dedi benden çok Langley'ye. "Ve ilk kez mi bir hastayla görüşüyorsunuz?"

Ben onun yanındaki sandalyeye otururken elimi geri çektim ve Dr. Langley masasına oturdu. Dr. Hannah bacak bacak üstüne atarak tekrar yerine oturdu.

"İlk seferim değil," dedim.

"Ama kesinlikle Emery gibi biri değil, eminim." Güldü. "Ama söylemeliyim ki, sizinle görüşmesine çok şaşırdım. Ya da senin onunla görüşmeye bu kadar istekli olmana."

"Onun üzerine bir tez hazırlıyorum," diye açıkladım.

"Ah, doğru. Jeffery senin öğrenci olduğundan bahsetmişti," dedi ve Langley'ye o gergin gülümsemesiyle baktı.

Aralarına baktım, sonra da "Bir sorun mu var?" dedim.

"Hiç de değil Eve. Dr. Hannah, Emery ile aranızın ne kadar iyi olduğunu kendisine söylediğimde sizinle şahsen tanışmak istedi."

Dr. Hannah gözlerini bana dikerek, "Bir yıldır onun vaka çalışanı olarak görev yapıyorum ve ruh halinde hiç bu kadar ilerleme görmemiştim," diye ekledi. "İtiraf edeyim, yanına bir öğrenci yaklaştırmak konusunda endişeliydim. Benim tedavime pek iyi yanıt vermiyor. Ama Jeffery sizin bir şekilde yardımcı olabileceğinize ikna oldu." Omzuma dokundu ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "İşe yaramasına sevindim. Ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir? Ruh hali sürekli değişiyor. Yine de elimizden geldiğince bu durumdan faydalanmalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Dr. Langley boğazını temizledi. "Dr. Hannah, Emery'nin psikiyatrik tedaviye ihtiyacı olduğu konusunda çok kararlı, buna ilaç yazılması da dahil."

Dr. Hannah, "Bunu da kabul etmeyi reddetti," dedi. "Hiçbir ikna çabası onu harekete geçirmiyor. Her yemekte onları kanalizasyona atıyor. Bunu durdurmaya çalıştığımızda, onları ezip bir köşeye atıyordu. Yemekleri almazsa ondan uzak tutmaya çalıştık ama yemeyi bıraktı." Umutsuzluğa kapılmış gibi başını salladı. "Bunları gizlice yemeğinin içinden vermeye çalıştık ama bir şekilde tadını alıyor ve kendini hasta ediyordu. Birçok kez fiziksel güç kullanmayı denedik ve her seferinde şiddete başvurdu."

Dehşete kapılmıştım. "O zaman neden denemeye devam ediyorsun? Eğer ilacı almayı reddederse, bunun onu sadece üzeceği ve işleri daha da kötüleştireceği açık değil mi?"

Bana sanki farklı bir dil konuşuyormuşum gibi .

"Birçok hasta ilaçlarını almaktan hoşlanmayabilir, Eve," diyor Dr. Langley, "Ancak tedavi ve iyileşmeleri için çok önemli" dedi. "Ama belki

bunun yerine yardımcı olabilecek başka yöntemler de vardır."

Dr. Hannah, "Elbette başka yöntemler de var," dedi. "Ancak ilaç tedavisi, bu yöntemlerle birlikte kullanılsa bile, sağlam ve iyi araştırılmış bir yöntemdir.

insanların çoğunluğuna yardım etmek için kaynak. Okulda bundan bahsetmediler mi?" Güldü.

Dudaklarımı büzdüm, gerilmiş dudaklarına vurmak istesem de. Ama onların benim gibi bilmediklerini ya da anlamadıklarını fark ettim. Bu sadece ilaçlara karşı bir isteksizlik ya da yan etkilerden kaçınma değildi. İlaçlar Emery'ye duygusal, zihinsel ve hatta belki de fiziksel acı veren şeylerin ta kendisiydi. Geçmişinde yaşadığı travmanın ta kendisiydi. Onunla babamın şirketi arasında bulduğum bağlantı doğruysa, uyuşturucuların ona ne yaptığı konusunda net bir fikrim vardı.

"Ya yaşadığı travmanın nedeni uyuşturucuysa?" Onlara, "Çocukken uğradığı istismarda rol oynadıklarını" söyledim.

Dr. Langley'nin kaşları çatıldı. "Size bundan bahsetti mi?"

Beni keskin bakışlarla izleyen Dr. Hannah'ya baktım, sonra tekrar Dr. Langley'e döndüm. "Bir bakıma... evet."

Dr. Langley daha ağzını açamadan Dr. Hannah, "Koruyucu ailesinin ona ilaç verdiğine dair hiçbir kayıt yok," dedi. "İlaçlarını almamak için pekâlâ sebepler uyduruyor olabilir."

"Uydurmuyor."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ona ters ters baktım. Ama tam olarak biliyorum diyemezdim. Ne öğrendiğimi onlara söyleyecek de değildim. Bu beni ele verecek ve seanslarımızı tehlikeye atacaktı. "Emery'nin bana söylediklerine güveniyorum. Yalan söylemek için bir nedeni yok."

Dr. Hannah Langley'ye baktı ve aralarında geçen sessiz konuşmayı görebiliyordum. "Bu çok... onurlu bir davranış. Ama önce Emery'nin sağlığını düşünmeliyiz. O istemese bile. Pek çok hasta kendini iyileştirmek istemez, bu yüzden bunu onlar için yapmak bize düşer çünkü sonuçta onları kurtaracak olan şey budur." Yüzünü bana dönmek için sandalyesinde kaydı. "Size güveniyor. Bu çok açık. Onunla bu şekilde çalışmaya devam edersen sonunda onu ilaçlarını almaya ikna edebilirsin."

"Sana söyledim, yapmayacak-"

"Eğer ona bu konuda yardımcı olmazsanız, sanırım Dr. Langley ve ben seanslarınızın onu iyileştirip iyileştirmediğini ya da sadece dürüst tedaviden uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını tartışmak zorunda kalacağız."

"Konuşmak yardımcı oluyor," diyerek kendimi savundum.

"Konuşmak konuşmaktır. Sadece çok şey yapar. Eğer herkes onunla konuşabilir. Ama sadece bir yere ." Kıkırdadı. "Sence sadece

bir şizofrenle konuşmak-"

"Emery şizofren değil," diye araya girdim soğuk bir şekilde.

"Ya da" *diye* devam etti, "şiddetli psikozu olan birinin normal ve tatmin edici bir hayat yaşamasına yardımcı olur mu?"

Dudağımı ısırdım. Emery'nin sanki biri onunla konuşuyormuş gibi başını nasıl çevirdiğini hatırladım. Bir de gülümseyen kadından bahsediliyordu. Çocukken ona zorla verdikleri ilaçların zihinsel olarak ona zarar verdiğini inkar etmek mümkün değildi.

"Ne olursa olsun," dedi Dr. Hannah. "Denemek zorunda. Eğer denemezse... eğer uygun tedaviyi reddederse, o zaman bu tesis onun için hiçbir şey yapamaz. Devlet onu bu hizmetlere layık görmeyecektir. Başka birinin çaresizce kullanabileceği hizmetler. Emery ilaçlarını almaya başlamazsa... daha az uygun bir yere nakledilecek."

Transfer edildi.

Liam'ın bana söylediklerini hatırladım. Onu bir hapishaneye koymayı düşünüyorlardı. Durumunu daha da kötüleştirecek bir yere.

Ona ne olduğu umurumda olmamalıydı. Şu an ne yaptığımı bilmeseydim, belki de hiç umursamazdım.

Ama işler değişmişti.

Yine de, Emery'yi uyuşturucu kullanmaya ikna etmeye çalışmam fikri, artık onun ve ailemin geçmişinden emin olduğum için bana çok boktan geliyordu.

Ben bile daha acımasız bir intikam düşünemezdim.

Başka biri olmalı. Seansları durdurup gitmeliyim.

Sertçe yutkundum, ağzım kurumaya başladı. "Pekâlâ," dedim usulca. "Onunla bu konu hakkında konuşmaya çalışacağım."

Dr. Hannah mükemmel dişlerini göstererek sırıttı. "Harika," dedi alkışlayarak. "Güven bana Eve, bu en iyisi. Herkes Emery'nin iyileşmesini istiyor. Asla normal bir hayatı olmayacak ama yine de toplumun üretken bir üyesi olabilir."

Hayatının geri kalanını kilit altında geçirecekken bunun nasıl mümkün olabileceği konusunda ona çıkışmak için ağzımı açmıştım ki kapı çalındı.

Dr. Langley boğazını temizledi. "İçeri gelin."

Kapı açıldı ve John benimle göz göze gelmeden önce etrafına bakındı. "Senin için hazır."

Dr. Langley ayağa kalktı. "O zaman gitmene izin vereceğiz. İyi şanslar Eve."

Onlara veda ettim, odadan çıkarken beni izlediğini bildiğim Dr. Hannah'ya dönüp bakmadım. John'u belirlenen toplantı odasına kadar takip ettim, kapıya geldiğimizde düşünmek istemediğim ya da düşünecek zamanım olmayan bir duygu karmaşası hissediyordum. İçeriye baktım ve Emery'nin oturmuş, odanın karşısındaki pencereden gelen turuncu ışığın solmasını izlediğini gördüm.

John kapının yanındaki yerine oturmak için uzaklaşmadan önce bir şeyler söyledi. Ben hemen içeri girmedim. Sadece Emery'yi izledim, öğrendiğim her şeyden sonra artık farklı hissediyordum. Omuzları sanki üzerlerinde ağır bir yük taşıyormuş gibi biraz çökmüştü. Birkaç tutam saç maskesinin önüne geçmişti. Başının yan tarafına yerleştirdiğim bandajın son görüşmemizden beri değiştirilmediğini görebiliyordum.

Emery başını çevirip altın rengi gözleri benimkilerle buluşana kadar kıpırdayamadan öylece durdum.

Bir süre sonra, "Merhaba Evee," dedi.

Sesindeki bir şey, şimdi bana bahşettiği sakinlik ya da belki de samimiyet, bazı korkutucu duyguları ortadan kaldırdı ve selamlaşma, iki uzun zamandır arkadaşın birbirini tekrar görmesi gibi hissettirdi. Kendime rağmen gülümsedim. "Merhaba Emery." Yerime doğru yürüdüm ve birinin masayı duvarın arkasına, üzerinde birkaç yeni oyunla birlikte yerleştirdiğini fark ettim. John'dan şüphelenmiştim. "Nasılsın?" Otururken sordum.

Emery mırıldandı. "Şimdi daha iyi."

"Bu iyi," dedim. "Peki ya başın?"

Omuz silkti. "Anladığım kadarıyla boku yemiş."

Kendime rağmen biraz güldüm. "Yarayı kastetmiştim." Bandajı işaret ettim.

"Ah, bu. Daha iyi hissediyorum.

İyileşti." "Güzel."

"Bu sefer yara izi yok," diye bahsetti.

Bu sıradan yorum karşısında boğazımda bir düğüm oluştu. "Hayır. Bu sefer değil. Buna sevindim."

Bakışları, bunu kastettiğimden emin değilmişim gibi benimkilere dikildi. "Sanırım bu kadar iyi bir hemşireye sahip olduğum için şanslıydım," dedi.

Dudağımı çiğnedim. "Bandajı yenisine ihtiyacı olup olmadığına bakmaya ne dersin?"

Tek kelime etmedi, belki emin değildi, belki de önerime şaşırmıştı. Ona doğru yürüdüm ve gerildi. Kalbim sadece bir kez yerinden fırladı.

İçgüdüsel olarak, tıpkı bir kurda ya da kaplana çok yaklaştığımda verdiğim tepki gibi, ama devam ettim. John'u ya da diğerlerini çağırmadım, başka bir olaya neden olmak istemedim. Artık korkmak istemiyordum. Ve bir parça suçluluk duygusu içimi kemirdi. Eğer bana saldırırsa, sadece kendimi suçlayacaktım.

Yanında durdum, kafasına uzanıp koyu bordo saçlarını fırçaladım, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandım ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Sanki dokunuşum onu şok edecekmiş gibi hareketsizleşti. O zaman buna alışık olmadığını anladım. Muhtemelen daha önce hiç kimse ona nezaketen dokunmamıştı. Yine de bunun onu ne kadar rahatsız edebileceğini bilmiyordum. İçimden bir ses son seferin bir istisna olduğunu söylüyordu. Başkası yerine benim dokunmamı tercih ederdi.

Elim onun üzerinde geziniyordu. "Bu iyi mi, Emery?" Elleri kucağında yumruk olmuştu. "Eğer yapmamı istemiyorsan..."

"İstiyorum," diye fısıldadı, soğuk ama yatıştırıcı bir okşayış gibi.

Saçlarını yolumdan çektiğimde irkildi ama çok az.

Nabzım biraz titredi ama geri adım atmadım. Bandajı yavaşça sıyırdım. Deri ince bir çizgi halinde kabuk bağlayarak neredeyse S şeklinde bir yara oluşturmuştu.

"Sonuç nedir, Doktor?"

"Daha iyi görünüyor," dedim ona. "Başka bir taneye ihtiyacın olacağını sanmıyorum." "İyi haberler duymak her zaman güzeldir."

Gülümsedim. "Başka bir günü görecek kadar yaşayacaksın." "Ve bazı kötü haberler."

Omzuna vurmak istedim ama bunun yerine onu azarladım. "Fazla dramatik olma." Bandajı katladım, bir yere atmak üzereydim ki eteğimin hemen altında dizime bir şeyin sürtündüğünü hissettim. Emery'nin parmak eklemleri bana hafifçe sürtünmüştü.

Onun teni ile benimki arasındaki tek şey ince çoraplarımdı. Nefes almadım ya da uzaklaşmadım ama ani temas karşısında kalbim çarptı. Bacağımı tutmaya çalışmadı ya da çimdikleyerek veya kaşıyarak canımı acıtmadı. Okşarken şaşırtıcı derecede nazikti.

Bir saniye daha kıpırdamadan durdum, sonra fark etmemiş gibi davranarak hızla uzaklaştım. Dokunduğu yer karıncalandı, uyluğuma yayıldı ve tenimi sıcak hissettirdi.

"Bir oyuna ne dersin?" Sesimdeki hafif titremeyi fark etmemesini umarak teklif ettim.

Oyunları masadan alıp sandalyemin yanına koydum, sonra da masayı aramıza aldım. "Ben seçsem olur mu?"

"Hiç de değil."

Kendi ellerini kullanmasına gerek kalmadan hangilerinin oynanabileceğini gözden geçirdim ve Zombiler'de karar kıldım. Bir kış fırtınasından sonra Lena ve Jamie ile oynadığım bir oyundu. Tahtayı kurarken ona kuralları anlattım, şehir merkezi olarak kullanılan tahtaya askerleri ve zombileri yerleştirdim.

Oyuna başladık ve birkaç tur sadece birbirimize eşlik ederek oynadık, ben zarları attım ve piyonlarını onun istediği yere taşıdım.

"Dün hangi filmi seçtin?" Piyonlarımı bir hastaneye doğru hareket ettirirken bir hevesle sordum.

"*The Crow*."

"Orijinal olan mı?"

"Tabii ki."

"Bu iyi bir film. Daha önce izledin mi?" "Evet.

Kitabını da okudum."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Çizgi romanı mı

kastediyorsun?" Omuz silkti. "Benim için aynı şey. Ama

evet, çizgi roman."

"Gerçekten seviyor olmalısın. Ben filmi sadece bir kez izledim."

"Güzel bir hikaye," dedi.

Zarı attım. Altı geldi. "Aynı zamanda hüzünlü," dedim. "Ve karanlık."

"Bunu bu kadar iyi yapan da bu," dedi öne doğru eğilerek. "Mükemmel bir intikam fantezisi. Sonunda huzur içinde yatana kadar ona yanlış yapan herkesi ortadan kaldırıyor. Ve ölüm bile onu sevgilisinin intikamını almaktan alıkoyamıyor. Gerçekten çok güzel."

Koltuğumda kıpırdandım. "Nişanlısına olanlar korkunçtu," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet," dedi. "Öyleydi. Eric'in yaptığını yapmakta tereddüt etmeyeceğimi biliyorum. Muhtemelen daha kötüsünü yapardım. Yaptıkları için onları ölüm için yalvartırdım." Başını tahtaya doğru eğdi. "Depoya doğru üç asker."

Piyonlarını hareket ettirdim ve iki zombiyi öldürdüm, sonra içerideki eşyaları aldım. "Acaba nişanlısı o geceyi atlatabilseydi ama kendisinden geriye bir kabuk kalsaydı ne yapardı? Ya da daha kötüsü, onu alıp onunla oynamaya devam etselerdi."

"Eğer bir kabuk olsaydı... yine de onun intikamını alırdı. Eğer kaçırılmış olsaydı... Sanırım benim yapacağım şeyi yapardı," dedi alçak bir sesle.

"O da ne?"

Zincirleri sandalyeye vurarak şıngırdadı. "Şehri paramparça etti ve onu bulana kadar yoluna çıkan herkesi öldürdü."

Ona baktım ve beni izlediğini gördüm. Bana daha önce de baktığı bir bakıştı bu, özlem dolu bir bakış ama aynı zamanda kısmen umutsuz. Sanki istediği şeye asla ulaşamayacakmış gibi. Yine de denedi.

"Masum insanlar bile mi?" Ben sordum.

Başını eğdi, gözleri yarı kapalı. "Eğer onu kurtarmamı engellemeye çalıştılarsa, o zaman gerçekten masumlar mı?"

Bu tür bir düşünce çarpıktı. Ama gerçekten şaşırabilir miydim?

Zarı atmaya gittim ve çok uzağa attım. Zarlardan biri masadan yuvarlanıp Emery'nin kucağına düştü.

Onu almak için ayağa kalkmadım; onun yerine onu inceledim. "Emery, konuşmalarımızdan hoşlanıyor musun?" diye sordum. "Evet," dedi.

"Bana güveniyor musun?"

Kulağına fısıldayan birini ya da bir şeyi dinlemek için çevirdi. Cevap vermesi biraz zaman aldı ama cevap verdiğinde "Evet" dedi.

Derin bir nefes aldım. "Seninle birkaç şey denemek istiyorum." Koltuğunda kayarken gözleri parladı. "Ne gibi?"

"Sadece bazı terapi teknikleri... Sorun olur mu?"

Düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Beni iyileştirmeye çalışıyorsun, sonra Hepsi mi?"

"Tedaviye ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Ama başka bir yol bilmiyorum. Eğer öyle diyorsan Yine de... o zaman sana inanıyorum."

Elimi masanın üzerine koydum ama . "Belki de mesele iyileştirmek ya da düzeltmek değildir. Sadece... hayatında daha iyi bir deneyim yaşamanı istiyorum. En azından karanlığın içinde biraz ışık olsun. Bunu ister miydin?"

O yorgun gözleriyle bana baktı, sonra bakışlarını eline çevirdi ve elini kaldırdı. Bakmak için doğruldum ve elindeki zarı gördüm. "Eğer senden geliyor," dedi, "o zaman... ne istersen yaparım."

Hiç düşünmeden ona doğru yürüdüm ve yanında durdum. Bir an birbirimizi izledik, sonra eğildim ve elini kapattım. Zarı ondan alırken parmaklarımız buluştu. Ten tene, bu sefer engel yok. I

Vücudumun kaçma ya da uzaklaşma tepkisini görmezden geldim ve elimi onunkinin üzerinde kaydırdım. Beni tutmadı ve artık tutmayacağını biliyordum. Güven iki yönlü olmalıydı.

birlikte yerime döndüğümde, elini sıkıp açtığını fark ettim... sadece şimdi titriyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yavaş başladım. Emery gibi birine yardım etmeye çalışan herkesin yapması gerektiği gibi. Birlikte olmadığımız zamanlarda ona bazı zihinsel oyunlar verdim ve hatta beynini çalıştırmak, ona geçmişten başka düşünecek bir şeyler vermek için birkaç bulmaca getirdim.

"Ne zaman olumsuz bir şey düşünseniz, ne olursa olsun, bunu dışarıdan bakan biri olarak gözlemlemeye çalışın" diye açıkladım. "Sonra olumsuz düşünceyi daha olumlu bir şeyle değiştirin, örneğin kötü bir gün geçireceğinizi düşündüğünüzde ve 'bugün berbat olacak' diye düşündüğünüzde, bunun yerine 'bugün zor olacak, ama ben güçlüyüm ve bunun üstesinden geleceğim' deyin. Anladınız mı?"

"Deneyeceğim," dedi.

"Ve bir kabus gördüğünde, kötü bir düşünceye kapıldığında ya da bir şeyler gördüğünde, onları gözlemle ve sana neler hissettirdiklerini günlüğüne yaz," diye devam ettim, kendime bir inilti kazandırarak.

O hafta, karanlık düşüncelerini beslemeye, zihinsel durumuna odaklanmaya ve zihnini yeniden yapılandırması ona araçlar sağlamak üzere davranışsal terapi egzersizleri kullanmaya adadım. Dizüstü bilgisayarımı getirdim ve müzik çalmaya başladım, nelerden hoşlandığını ve onu neyin sakinleştirdiğini buldum - ortamdan gürültülü ve sert olana kadar her şey. Biraz Ave Maria, biraz Mr. Bungle. Hepsi ruh haline bağlıydı.

Birlikte sadece birkaç dakika meditasyon yapardık. Sonra bu sıkıcı olmaya başladığında komik videolar izlerdik; çok müstehcen bir şey olmadığı sürece seçmesine izin verirdim. Kedi videolarını tercih eder, özellikle aptalca bir şey yaptıklarında veya sahiplerine saldırdıklarında ağlayana kadar gülerdi.

Her seansın sonunda bana kendisini rahatsız eden düşüncelerini anlatır ve birlikte bunları olumlu hale getirmenin yollarını bulmaya çalışırdık. Bana bazı rüyalarından bahsederdi ve sık sık odasının köşesinde eğilmiş ve bükülmüş bir şekilde onu ziyaret eden gülümseyen kadından söz ederdi.

"Ona gitmesini söylediğinizde size cevap veriyor mu?" diye sordum.

"Hayır, asla. Bana sadece sırıtıyor," dedi. "Yine de... bazen karanlıkta bana bir şeyler fısıldıyor."

Halüsinasyonlar duyuları birçok şekilde doldurabilir. "Ne diyor?" "Duyulmuyor. Ama sesini yükselttiğinde, kötü şeyler duyuyorum. Bana sesleniyor

Küçük bir amcık gibi isimler. Bir ezik. Bazen bana kendimi ya da başkalarını öldürmemi söylüyor. O gerçek bir sürtük."

"Belki bir dahaki sefere seni ziyaret ettiğinde, ona gerçek olmadığını, seni korkutmadığını söyle. Sen de ona hakaret et, onun bir hiç olduğunu söyle. Sana endişe verse bile her seferinde onunla yüzleş."

"İnan bana, ben de ona hakaret ettim," dedi. "Bana sadece sırıtıyor." "O zaman sen de gülümse," dedim. "Onu yere indir. Yüzüne gül. Yap onu

Küçük hissetmek. Komik bir elbise giydiğini ya da gülünç göründüğünü ve ayağının takılıp duvardan düştüğünü hayal edin. Size hiçbir şekilde zarar veremeyeceğini anladığınızda, karşılaşmak daha az stresli olacaktır. Tekrar yanınıza geldiğinde, dikkatinizi büyük ölçüde odaklanmanızı gerektiren bir şeyle dağıtın. Bulmacalarınızdan biriyle. Bir melodi mırıldan."

Başını yorgunmuş gibi arkaya yatırdı. "Deneyeceğim."

Sesi pek emin gelmiyordu ama yine de deneyeceğini biliyordum.

"O... seanslarımıza gelmiyor, değil mi?"

Bana bakmak için başını öne eğdi. "Hayır."

Alt dudağımı çiğnedim, sonra sordum, "Bazen... konuşurken biri sana fısıldıyor gibi görünüyor. Sanki dinliyormuş gibi başını eğiyorsun. Bu... orada başka biri de mi var?"

Başını bir yana eğdi, sonra ne yaptığının farkına varmış gibi doğruldu. "Kimse yok."

Benden bir şey saklıyordu. "Emery..." Bakışları

ellerine kaydı, bana bakamadı.

Ona bu konuda baskı yapıp yapmamayı düşündüm. Yapmamaya karar verdiğimde, "O benim kız kardeşim" diye cevap verdi.

"Kız kardeşin... O da mı seni ziyaret ediyor?"

Gözleri bana doğru kaydı. "Bazen seanslarımızı izlemeyi ve bana tavsiyeler vermeyi seviyor. Onu sadece göz ucuyla görebiliyorum. Bazen sesi çok uzaktan geliyor, bazen de tam kulağımın dibinde."

"Bazen sana ne söyleyeceğini de söylüyor mu?" Ben soruyorum.

"Bazen. Ya da sadece yorum yapar." Gözleri kısıldı ve bakışları karardı. "Yine de masumdur. O sırıtan kadın gibi değil. Onu aşağılamayacağım ya da görmezden gelmeyeceğim. Onu terk etmeyeceğim."

Ruh hali bir anda değişti ve daha fazla bastırmanın onu tetikleyebileceğini biliyordum. "Yapmanı istemiyorum," dedim.

Yavaşça öne doğru eğildi, omuzları titriyordu. "Tekrar gitmesine izin veremem... Bensiz gitmesine izin verdim ve cezalandırıldı."

Elimi masanın diğer tarafına uzattım. "Emery... bu da başka bir kötü düşünce. Seni almasına izin verme."

Başı neredeyse dizlerinin arasına gelene kadar eğildi ve inledi. "Kaçtı... geri geleceğini söyledi... geldi ama yardımla değil... onu yakaladılar... küçük tavşanı... onu yakaladılar. Zavallı küçük tavşan."

"Emery, hey, bana bak."

Gelmeyince ona doğru ilerledim. Bir düşünceye hapsolmuşken ona yaklaşmak riskliydi ama yine de onu kaybetmek istemediğim için bunu yaptım. Yavaşça omzuna dokundum ve neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. İrkildim, bir nefes aldım.

Bana şaşkınlıkla baktı. Ona elimi gösterdim ve zarar vermek istemediğimi anlayarak şöyle bir baktı.

Derin, titrek bir nefes verdi. "Biliyorum... olumlu düşünceler... yavru kediler... gün doğumu..." Gözlerini kapattı. "Siktir..."

"İşte böyle, bırak gitsin," diye mırıldandım. "Dinozorlar, tropik bir plaj," diye devam ettim, ona yardım etmeye çalışıyordum.

"Eve..." dedi.

Boğazım sıkıştı, midemde bir düğüm oluştu. "Eve," diye tekrarladım usulca.

Birkaç nefes daha verdi ve rahatlamaya başladı. "Kahretsin... Başardım." O anda gururlu küçük bir çocuk gibi görünüyordu ve çılgınca bir an için ona sarılmak istedim. Ve bu sadece midemdeki düğümü daha da sıkılaştırdı. Gözleri beni içine çekti, sanki sarılmam için yalvarıyordu, ta ki ben arkamı dönmek zorunda kalana kadar.

"İyi iş çıkardın, Emery." Koltuğuma oturdum ve ona gülümsedim. "Seninle gurur duyuyorum."

Bu bir sarılma değildi. Ama işe yarıyor gibi görünüyordu. Muhtemelen hayatında bir kez bile duymadığı kelimeler.

Gözyaşlarını görebileceğimden utanmış gibi gözlerini benimkilerden kaçırdı. Çok küçük bir andı ama onun için her şey demekti.

* * *

Seanslar ve onlarla geçen günler bir bulanıklık içinde geçti. Hala gülümseyen kadınla mücadele etmesine rağmen ilerleme kaydettik.

Ona, kıza ne tür şeyler söylediğini sordum. Verdiği yanıtlar o kadar beklenmedikti ki tepki vermemek için birkaç kez dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Ona, gözleri birbirinden biraz daha uzak olsaydı otçul olacağını söyledim. O kadar çirkin ki şüphe bile uyandıramaz," diye kestirip attı.

Bir dahaki sefere onu küçümsemek için daha benzersiz yollar bulduğunda, bunun işe yaradığını ve daha küçük göründüğünü söyledi. Şaşırmamıştım.

Şimdi onu görünce biraz daha az stresli hissedebilirdi ama ilaç tedavisi olmadan onun asla gitmeyeceğini biliyordum. Makalemde halüsinasyonlarını madde kaynaklı psikoz yoluyla edindiğini teorize etmiştim. Gerçi genellikle psikoz, ilaçları aldıktan ya da bıraktıktan sonra kısa sürüyordu. Ama ona hangi ilaçları verdikleri ve ona ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlaçlar ve gençliğinde yaşadığı travma, uzun süredir devam eden yan etkileri tetiklemek için mükemmel bir karışımdı.

Kısacası, diğer ilaçların ona yaptıklarını durdurmak için ilaca ihtiyacı vardı. Ama en büyük korkusu da burada yatıyordu.

Onları hemen tanıtmadım. Ancak bir hafta geçtikten ve terapimi ve tavsiyelerimi kullanmaya istekli olduğunu, canavarlarıyla yüzleşmeye ve davranışlarını iyileştirmeye istekli olduğunu gösterdikten sonra, onları sunmaya karar verdim.

Teklif etmek değil. Hazır. Bir sonraki seansta Dr. Hannah'dan ona zorla vermeye çalıştıkları ilaçları istedim. Bir kez daha birlikte oturduğumuzda kutudan birkaç hap çıkardım ve dikkatlice masanın üzerine, onun önüne koydum.

Emery onlara baktı. Yüz ifadesinden tepkisini anlayamadım ama gerildi, omuzları dikleşti. Sanki oda onun buz gibi varlığıyla daha da soğumuş .

"Onları almak zorunda değilsin," dedim. "Ve bu sorun değil. Sadece orada kalacaklar. Onlara dokunmak zorunda falan değilsin."

Keskin gözleri bana döndü. İlk başta ihanet dolu bir bakış göreceğimden endişelendim. Ama yoktu, sadece korku vardı.

"Size ne yaptıklarını söyleyebilir miyim yoksa mi tercih
edersiniz?" diye sordum. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ne
yaptıklarını biliyorum," dedi.
"Peki neymiş o?" "Onlar...
onlar beni incitiyor."

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı masanın yüzeyinde gezdirdim. "Hayır Emery, bunlar yardımcı olur."

Sanki bu imkânsızmış gibi başını salladı.

"Bana güveniyor musun?"

Göğsü kabardı. "Evet."

"O zaman sana yemin ederim ki seni incitecek bir şeyi asla sana vermeyeceğim." söylerken doğrudan gözlerinin içine baktım, böylece ciddi olduğumu anladı. "Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Çocukluğunda korkunç ve travmatik bir şey yaşadığını biliyorum. Ama bu farklı."

Bana tereddütle baktı.

"Gülümseyen kadını görmeyi bırakmak istiyor musun?" Devam ettim. "Ya da kötü düşüncelere kapılmayı?"

Tek kelime etmedi ama ben cevabı biliyordum.

"Onları alman için seni zorlamayacağım. Bu sana kalmış bir şey," dedim. "Eğer karar verirsen burada kalacaklar, tamam mı?"

Seansa her zamanki gibi devam ettik ve ilaçlar aramızda kaldı. Bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim, sanki masanın üzerinden kayıp ona saldıracaklarmış gibi gözleri sık sık onlara kayıyordu.

Birkaç gün daha geçti ve benden onları ona vermemi istemedi. Zaman alacağını biliyordum. Ama zaman daralıyordu. Dr. Hannah geldiğinde bana iyileşmeye başlamasının ne kadar gerekli olduğunu hatırlattı ve her seferinde ona farkında olduğumu ama onu zorlamayacağımı söyledim.

İlaçların yanına onun için su koydum ama yine de onlara dokunmadı. Bir haftanın daha sonunda hiçbir ilerleme olmayınca, başka bir yol bulmam gerekebileceğinden korktum.

Ona ve Dr. Langley'e rapor verdiğimde Dr. Hannah bana hançer gibi bakarken, "Bu işler zaman alır," dedim.

"Evet, var," dedi. "Ama Emery'nin her zaman zamanı vardı. Belli ki bu yumuşak yöntemler işe yaramıyor, bu da şaşırtıcı değil."

Öfke göğsümde kıpırdandı. "Elimden geleni yapıyorum," diye tersledim, dışarıdan gök gürültüsü hafifçe yuvarlanırken. Yağmur, Dr. Langley'nin masasının yanındaki pencereye vurarak sessizliği bozdu.

"Yeterli değil," diye yanıtladı Dr. Hannah. "Ama nasıl yapabilirsin ki? Bir öğrencinin bir profesyonelden daha fazlasını yapmasını beklemek ne olursa olsun fantastik bir fikir. Ama denedin, hakkını vermeliyim."

Çenemi sıktım. "Emery bana güveniyor. Ama hâlâ sabrımıza ve anlayışımıza ihtiyacı var."

"İhtiyacı olan şey sert sevgi. Bence bunu sağlamaktan çok korkuyorsunuz."

Ellerim yumruk oldu. "Ona sevgi verebilirim!" İkisi

de merakla bana baktı.

"Sert sevgi," diye kestirip attım. "Ama bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Sadece canını yakar."

Dr. Hannah içini çekerek Dr. Langley'e baktı. "Sanırım tedaviyi reddetmeye devam ederse buradan ayrılmak zorunda kalacağını ona şimdi bildirmek iyi olur."

"Hayır." Ayağa kalktım ve ikisi de bana döndü, Dr. Hannah'nın yüzü bir buldogunki gibi buruşmuştu.

"Hayır mı?" dedi.

"Yani, izin ver," dedim dikkatlice. "Ona söyleyeceğim."

Etkilenmemiş görünüyordu. "Peki. Ama umarım sana inanıyordur ya da ben inanmasını sağlayacağım."

* * *

O gece otele döndüğümde dizüstü bilgisayarım açıktı ama yazamıyordum. Bunun yerine, fırtına geçerken göle baktım.

Bir şeyler bulmalıydım, onu ikna etmenin başka bir yolunu bulmalıydım. Haplar.

İlaçları saklayarak ona yemek sunabilirdim ama bunu denemişlerdi. ve o bunu anladı. Ve anladığında, onun güvenini sonsuza dek kaybedecektim.

Diğer yöntemler ise hiç hoş değildi. Tutamayacağım anlaşmalar yapmak gibi. Yalanı öğrenirse hemen vazgeçerdi. Onu kandırmaya çalışmak anlamsız geliyordu.

Belki de ona hapishaneye nakledileceğini söylemek zorunda kaldığımda, bu onu denemek için teşvik edecekti.

Sadece umut edebilirdim.

Aklımdan çıkarmaya çalışarak, tekrar o kasaya girmeye odaklanmaya karar verdim. Emery'ye odaklanmak için bunu bir kenara bırakmıştım ama şimdi, nakil tehdidiyle birlikte, gizli olabilecek, bana bilmem gereken daha fazla şeyi söyleyebilecek bilgileri istiyordum.

Sonunda pencereden uzaklaştım ve huzursuz bir uykuya daldım. Rüyalarım çarşaflarımı terk eden yeni bir hayvana dönüşüyordu.

ve yatağım terle ıslanmıştı. Kalçalarımın arasında kaygan bir ıslaklık bırakıyordu. Rüyaların çoğunu hatırlamıyordum, ne kadar kaotik olsalar da, açıklayamadığım karanlık bir uyarılma ile karışan bir korku hissediyordum. Gece terörü bekliyordum, ama ıslak rüyalara dönüşmelerini beklemiyordum. Sanki daha fazla rahatsız edilemezmişim gibi.

Uyandığımda duş aldım ve gri bir kazak ile kot pantolon giydim. Beremi, montumu ve botlarımı giydim ve güneş ufukta belirmeye başlarken kapıdan çıktım.

Aradığım şeyi bulana kadar dairemin çekmecelerini, raflarını ve yatak odamın dolabını karıştırdım. Deponun aksine depolama biriminin anahtarı sadece aile yadigârları ve diğer kişisel eşyalarla doluydu. Şirkete ait hiçbir şey yoktu. Yani orada berbat bir sürprizle karşılaşmamalıydım.

Birime vardığımda güneş tepedeydi, endişelenecek karanlık müttefikler yoktu, sadece beni birimlerin sırasına yönlendiren yaşlı, sıkılmış bir yönetici vardı.

Babamın ofisteki eşyalarının içeride olduğunu bildiğim için içeri girerken kendimi güvende hissediyordum. Ancak sürgülü kapıyı açtığımda bu güvenim önemli ölçüde azaldı.

Arka tarafa giden sadece küçük bir yol vardı. Çoğu antika mobilyalar, tablolar ve kutular dolusu eşyaydı. Değeri olmayan ya da kişisel önemi az olan diğer her şey ya atılmış ya da tozlanmak üzere evde bırakılmıştı.

İlk bir saatimi kutuları karıştırarak geçirdim. Neyse ki bazıları etiketliydi. Kardeşimin eşyaları, amcamınkiler, sonra babamınkileri bir duvara sıkıştırılmış halde buldum. Ofis malzemeleri, beyzbol hatıraları, iğrenç kolonyası ve bir kutu saat. Bu çöplerden bazıları neden atılmamıştı, asla bilemeyeceğim.

Gözüme çarpan sadece birkaç şey vardı. Birinin kutulardan birine attığı Martel cinayetleriyle ilgili bir gazete makalesi, annemin kaybolduğunu sandığım kolyelerinden biri ve ailemin bir Noel yemeğinde birlikte çekilmiş bir fotoğraf çerçevesi. Aynı yıl babam beni ve kardeşimi depoya götürmüştü.

Uzun bir süre ona baktım, gülümseyen yüzlerimize, ben boynuz takarken kardeşim Noel Baba şapkası takmıştı. Babam elinde bir bardak cin tutarken ikimize de sarıldı. Pete Amca ve kuzenim masanın diğer tarafında oturuyordu.

Resmi ters çevirdim ve bir tarih buldum. 8 Aralık 2015. Sonra bir anı beni çarptı.

Ben, kardeşim ve babam depodaydık. Ben yanlarında dururken Terri babamın istediği gibi dışarı götürmek üzere bir şeyler paketliyordu. Sonra babam ofise gitti.

"İşte bu yüzden şifreleri hatırlamaktan nefret ediyorum," diye küfretti. "Çilingir çağırmak zorunda kalırsam Pete beni öldürür."

Kardeşim, "Sadece üreticiyi arayın," .

Hafıza kaybolurken gözümü kırptım. Her yerde şifre aramanın canı cehenneme. O kasa benimdi. Eğer giremiyorsam, girebilecek biriyle iletişime geçerim.

Eşya yığınlarına bakmak zorunda kalmayacağım için kendimi daha iyi hissederek gazete kupürünü, annemin kolyesini ve resim çerçevesini aldım, sonra geri kalanını kapattım ve üniteden çıktım.

Arabama döndüğümde telefonum çaldı. Wes Amca'nın adını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Depoya gittiğimden beri onu aramamıştım, bir yanım bu olayla bir ilgisi olduğundan korkuyordu. Henüz bu konuda onunla yüzleşmeye hazır değildim ama şimdi neyin peşinde olduğumu anladığından paranoyak olmuştum.

"Selam amca," dedim telefonu açarken, mümkün olduğunca rahat konuşmaya çalışarak.

"Eve, bir dakikan var mı?"

Arabamı çalıştırdım ama boşta kaldı. "Ne

oldu?" "Martel'in deposuna hiç gittin mi?"

Gerginleştim, telefonuma sarıldım. "Evet, sadece babamın eski raporlarından birkaçına bakıyordum."

"Anlıyorum. Oraya gideceğini düşünmemiştim. Benden gelmemi istemeliydin, yalnız gitmek tehlikeli olabilir."

Ona neden böyle düşündüğünü sormak istedim. Bunun yerine, "Üzgünüm, dikkatliydim ve bir güvenlik görevlisi vardı" dedim.

Uzun bir duraklama oldu, sonra, "Görünüşe göre yedek anahtar kaybolmuş. Sen mi aldın?"

"Ben yaptım."

"Pekâlâ. Bir dahaki sefere yanınızda ben ya da bir müdür olmalı. Burası hâlâ şirketin malı."

"Farkındayım ama hala bir kısmına sahibim-"

" bu değil," diye kestirip attı. "Güvenlik nedeniyle bizden birinin orada olması gerekiyor. Bu şirket politikası."

Ben de bunun nedenini sormak istedim. "Tamam amca, sen nasıl istersen."

Yavaşça tıslayan nefesini duyabiliyordum. "Bu yıl şirketin yardım partisine gelecek misin?"

"Emin değilim."

"Doğum gününe yakın ama yine de onu da kutlayabileceğiz. Bu yıl maskeli balo var."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Her ihtimale karşı seni de listeye ekleyeceğim," dedi.

"Harika. Dinle, gitmem gerek."

"Pekâlâ, Eve?" dedi telefonu kapatmadan önce. "Evet?"

"Bir dahaki gelişinde yedek anahtarı getirmeyi unutma."

Sırf telefonu kapatabilmek için vereceğimi söyledim. Ama istediğimi elde edene kadar asla vazgeçmeyecektim. Ve hiçbir şekilde ondan ya da bir başkasından istediğimde orada olmasını istemeyecektim.

Daireme döndüğümde, kasanın kapısındaki ismi hatırlayarak hemen üreticiyi aradım.

Hattaki adam, "Size uygun ana kodu verebilmemiz için kasanın seri numarasına ihtiyacımız var," dedi.

"Ana kod mu? Kilidi çıkarmanız gerekmeyecek mi?" Şaşırarak sordum.

"Hayır. Sadece kasa numarasıyla birlikte gelen ana kodu kullan." Şimdi, orada bir şey olup olmayacağı konusunda endişeliydim.

Kendimi yola çıkmaya ve öğleden sonra geç saatlerde depoya ulaşmaya hazırladım. Kapıdan çıkarken Jamie beni aradı. "Lena hastanede," dedi.

Elimi kapının üzerine koydum. "Neden?" Bir nefeste söyledim. "O..."

"Hayır, yine aşırı doz değil. Şükürler olsun," dedi. "Ama o bir kötü bir kaza. Buraya gelmelisin." Bana hastanenin adresini verdi.

Yirmi dakika sonra, koridordan odasına doğru koşuyordum. Ailesinin bir kısmı ve Jamie dahil birkaç arkadaşı oradaydı. Koridorun karşısında birçoğunun oturduğu bir oturma odası gördüm. Liam da oradaydı ama ona pek bakmadım.

Lena'nın orada yattığını gördüm. Yatağın üzerindeydi, konuşuyordu ama bacakları tellerle bağlıydı ve ayakları sargılıydı.

"Eve... kahretsin," dedi yavaş bir sesle, uyuşturucu onu açıkça etkiliyordu. Kolu sanki bana uzanacakmış gibi yavaşça yukarı kalktı. Jamie, Ben ile birlikte onun diğer tarafındaydı ve sessizce konuşuyorlardı.

Yanına gittim ve elini tuttum. "Ne oldu böyle?"

Lena'nın bunu yapması çok uzun sürünce Jamie, "Ona araba çarptı," diye cevap verdi. "Tangerine Bar'da içki içiyordu ve caddenin karşısında yürüyordu. Corvette'li bir pislik."

Boğazım düğümlendi. "Vurup kaçmak mı?"

"Hayır, onları yakaladılar. Sarhoş araba kullanırken," diye yanıtladı Ben. Lena'nın elini sıktım. "Çok üzgünüm." Fısıldadım.

Gülümsedi ve elimi geri sıktı. "O boktan bara gittiğim için... aldığım şey bu."

"Dizinden ameliyat olması gerekiyor. Onu mümkün olan kısa sürede ameliyata almaya çalışıyorlar," dedi Jamie.

İçimi çektim. "İyi olmana sevindim."

"Burada olmana sevindim," dedi uykulu gözlerle bana bakarak. "Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım."

ONUNCU BÖLÜM

Pazar günü geç saatlere kadar otel odama geri dönemedim. Ameliyat iyi geçti ve Jamie ile takıldım.

Depo konusunda hayal kırıklığına uğramış olsam da bunu belli etmedim. Zamanla oraya geri döneceğimi biliyordum. Şimdi çok yorgundum ve terapi moduna geri dönmem gerekiyordu, kendime Emery'nin bir sonraki seansına hazır olmam gerektiğini hatırlatıyordum. Yine iyi uyuyamamıştım, rüyalarım daha da tuhaflaşıyor ve vahşileşiyordu.

Ertesi sabah geç uyandım. Her zamanki bluzumu ve eteğimi giymek için otele dönmeden önce ödevim üzerinde biraz çalışmak için kasabadaki küçük bir kütüphaneye gittim. Güneş kaybolurken, her zamanki gibi St. Agnes'e doğru yola çıktım ve daha çok Emery için ne yapabileceğimi düşündüm. Çok geç olmadan ona nasıl yardım edebileceğimi. Ancak park edip merdivenlerden yukarı çıktığımda, ona yardım etmeye karar verdiğimden beri planladığım itiraf hakkında bir kez bile düşünmediğimi fark ettim. Kapıyı açarken şimdi düşünüp düşünmeyeceğimi merak ettim ve ön lobide durduğumda midem bulanarak bu düşünce uçup gitti ve yok oldu.

"Eve?"

Karşımdaki adam şaşkınlıkla bana baktı. Siyah gözleri bana bir köpekbalığınınkini hatırlattı. Kumral saçları lisedeyken hatırladığımdan daha kısaydı. Bana doğru yürürken sırıttı ve ben zorlukla hareket edebildim.

"Ethan," neredeyse boğuluyordum. "Burada ne işin var?"

Güldü, kollarını kaldırdı, böylece güvenlik üniforması giydiğini açıkça görebildim. "Ben burada çalışıyorum. Ama vardiyaları değiştirmek zorunda kaldım. Genelde hafta sonları ve sabahları erken saatlerde çalışıyorum. Vay be, yıllar oldu, nasılsın?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ethan Asher kötü şöhretli sporculardan biriydi. Eski okulumun ünlü hokey takımında bir yıldızdı. Ama aynı zamanda kendini neredeyse iki kez okuldan attıran büyük bir baş belasıydı. Ayrıca bana ve küçük arkadaş grubuma zorbalık yapmak gibi bir huyu vardı. Özel bir okulda bile

Çoğunlukla herkesin varlıklı ailelere sahip olmasıyla birlikte, üst düzey yetkililer yine de birilerini seçmek zorundaydı.

"Ben iyiyim. Ben de burada çalışıyorum," dedim, John'u bulmak için etrafına bakmaya çalışarak. Gözleri bana doğru kaydı. "Hemşire misin?"

"Terapist."

"Hadi canım. Kendi kendine o kadar çok terapi gördün ki bilmen gereken her şeyi öğrendin mi?"

Etrafından dolanarak, genellikle John'la birlikte çalışan gardiyan Kyle'ın oturduğu ve telefonda biriyle konuştuğu masaya gittim.

"Üzgünüm, sadece şaka yapıyordum," dedi Ethan arkamdan. "Cidden, seni görmek gerçeküstü. Katliamdan sonra seni merak ettim, biliyorsun. Aslında... kahretsin... onun burada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona soğuk bir bakış fırlattım. "Kim?"

"Harper Pointe'in Şeytanı. Aileni öldüren çılgın psikopat."

Gözlerimi ondan kaçırdım, kanım donmuştu. Hayır, bu olamazdı. Şimdi olmaz.

Kyle diğer hattaki birine cevap verirken ona baktı. Onu duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Onu yukarı çıkarabilirsin," dedi. "Dokuz numaralı odada bir hastayla görüşüyor. Diğerleri ne yapacaklarını biliyor."

Gözlerimi kapattım. Hayır, hayır... *Siktir.*

Ethan Kyle'a, "Tamamdır, hemen döneceğim," dedi ve bana döndü. "Eve... beni takip edebilirsin."

Kyle bizi içeri sokarken ben de kapıdan geçtim. "Buna gerçekten gerek yok. Tek başıma çıkabilirim."

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?" Ethan merdivenlere yaklaşarak sordu. "Cidden babanın katiline terapi mi uyguluyorsun? Bilen var mı?"

"Bunu seninle tartışmak istemiyorum," dedim onu takip ederek. "Bu özel bir durum. Tezimi onun üzerine yapıyorum. Hepsi bu."

Merdivenleri tırmanırken durdu ve bana baktı. "Kimse bilmiyor, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Ne fark eder ki?"

Benimle aynı seviyeye gelmek için bir basamak aşağı indi. "Bu tehlikeli. Sanırım dokuz numaralı hasta da senin kim olduğunu bilmiyor, yoksa seni görmeye devam etmezdi. Boynun kırılana kadar seni boğmak için sandalyesinden kalkmaya çalışıyor olurdu."

Yüzüm kızardı. "Bu zamana ihtiyacım var Ethan."

Gülümsedi. "Ondan intikam almaya mı çalışıyorsun, mi?"

"Hayır, değil-"

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni suçlamıyorum, cidden. Sana yaptığı şey berbat bir şey."

Dudaklarımı büzdüm. "Lütfen. Lütfen, kimseye söyleme."

Beni ciddiyetle inceledi. "Anladım." Döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. "Bu arada lise için özür dilerim."

"Hangi kısmı?" Ağzımdan kaçırdım. Ve bunun için kendimden nefret ettim. Şimdi eski yaraları açmanın zamanı değildi.

"Hepsi, sanırım. Yine de itiraf etmeliyim ki, eve döndüğüm için pişman değilim."

"Beni ellemeye çalıştığın zamandan mı bahsediyorsun?"

Dehşete düşmüş gibi davrandı. "Hayır, hayır, sana çıkma teklif etmek istemiştim. Kahretsin, ama sarhoştum, değil mi? Zar zor hatırlıyorum. Bunun için de özür dilerim."

"Harika," diye mırıldandım, ikinci kata çıkmaya

devam ettim. "Beni affediyor musun?"

Bu konuşmanın gerçekleştiğine inanamıyordum. Ama bitmesi için gereken buysa, o zaman... "Evet, seni affediyorum. Ama sadece burada işimi yapmama izin verirsen."

"Tabii, tabii," dedi.

Sonunda ikinci seviye güvenlik noktasına geldiğimizde beni yalnız bıraktı. "O piçi senin için hazırlasam iyi olacak," dedi. "Bunu onun için tatsız hale getireceğimden emin olabilirsin, merak etme." Bana göz kırptı ve ben itiraz edemeden gitti.

Diğer adamlar Emery'nin kollarını ve bacaklarını zincirlemek için zaman harcarken, o salak Emery'yi odasından çıkarıp sebepsiz yere copuyla vururken, ben de endişeyle güvenlik odasında volta atıyor, monitörleri izliyor ve içimden küfrediyordum. Beni almak için geri döndüğünde yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Hepsi senin için hazır, Doktor."

Toplantı odasına girdiğimizde Ethan'ın beni takip edeceğinden endişelendim.

Kapıyı kapatarak ona "Terapi özeldir," dedim.

"Haklısın, özür dilerim." Elini omzuma koydu. "Sadece o adama bu kadar yakın olmaman gerektiğini düşünüyorum, anlıyor musun?"

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, dehşete kapılmıştım ve Emery'ye benim hakkımda bir şeyler söylemesini bekliyordum. Emery'nin duyması için.

"Onunla bir süredir görüşüyorum," dedim kısık bir sesle. "Kendimi iyi ve tamamen güvende hissediyorum."

Ethan'ın bakışları yanımdan geçti. Gözlerindeki eğlence kaybolmuş, vücudu kaskatı kesilmişti. Eli hızla üzerimden kaydı. "Pekâlâ. Sen bilirsin." Arkasını döndü. "Ama yakında olacağım."

Bu ani tavır değişikliğini merak odaya döndüğümde Emery'nin öldürücü bir bakışla başını bize doğru çevirdiğini gördüm. Ama yakıcı bakışları bana yönelik değildi.

"Yeni et çuvalı kim?" diye sordu her zamanki yerime oturduğumda.

"Sadece John'un vardiyasını alan bir

gardiyan." "Onu tanıyorsun," dedi.

"Evet, tanıdığım biri. Önemli bir şey değil." Emery doğruldu.

"Ama o bir arkadaş değildi, değil mi?"

Güldüm. "Peki neden düşünüyorsun?" "Sinirlisin."

Öfkelendim. "Önemli değil. Bu konu hakkında konuşmayalım."

Emery keskin gözleriyle beni izliyordu. "Yeterince yaklaşırsa muhtemelen bacağından iyi bir parça koparabilirim," dedi kayıtsızca. "Beni yine yanlış yöne çekerse belki bir diz kapağını kırabilirim."

"Hayır!" Tersledim. Sonra gözlerimi kapattım ve usulca güldüm. "Hayır, lütfen. Unut gitsin onu."

Emery sanki hiç eğlenceli değilmişim gibi iç çekti. "Pekala. Tamam."

Kendimi toparlamaya çalıştım. Ethan bir problemdi. Dr. Langley ya da Hannah'ya bir şey söylerse.

"Sorun nedir?" Emery endişeli bir ses tonuyla sordu.

Bilmesi gerekiyordu; ya şimdi ya da asla. "Emery, ben sadece... gerçekten iyi gidiyorsun."

Başını öne eğdi. "Senin için çabalıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hüzünle gülümsedim. "Gülümsedim. Ama Emery, terapi... sadece çok şey yapıyor. Günlük yazmak, meditasyon, yeme ve uyku alışkanlıkları, korkularınızla yüzleşmek, bunların hepsi küçük yollarla yardımcı olur. Ama..."

Emery yavaşça öne doğru eğildi. "Ama?"

Dudaklarımı büzdüm. Ona anlatırken neden bu kadar kötü hissediyordum? "Eğer gerçekten iyileşmek istiyorsan... geçmişinden kurtulmak, kâbuslarını yok etmek, gülümseyen kadını uzaklaştırmak istiyorsan... Emery, ilaç..."

"Neden... neden terapi yeterli olamıyor?"

Başımı salladım. "Öyle değil tatlım, özür dilerim." İçindeki korkmuş çocukla konuşmaya, onu anlamaya çalışıyordum.

Bakışları yüzümü ve boynumu ısıttı. "Tatlım..." diye fısıldadı.

"Eğer onu almaya çalışmazsan..." Dikkatli davranarak sertçe yutkundum. "Burada kalmana izin vermeyecekler. Sana yardım etmeye çalışmayacakları bir yere nakledileceksin. Hayatın bile tehlikede olabilir. Üzgünüm Emery, ama ilacı almazsan bunu yapacaklar."

Bunu kafasında tasarladığını görebiliyordum. "Ve sen gitmiş olacaksın. Seni göremeyeceğim."

Midemde bir düğüm oluştu. Gerisi umurunda değildi, sadece bu. "Bu doğru. Beni görmeyeceksin."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve belki de hiç yanıt vermeyeceğini düşündüm. İhtiyacı olduğu sürece, gerekirse tüm seans boyunca, en yumuşak sesiyle "Nasıl isterseniz" diyene kadar bu şekilde kalmasına izin verdim.

"Deneyecek misin?"

Başını eğdi. "Yapacağım."

Yüreğim kabararak yanına gittim ve hiç düşünmeden kolumu ona doladım ve başımı omzuna koydum. "Denediğin için teşekkürler, Emery."

Omuzları inip kalkarak iç çekti. Tek kelime etmedi ama ne düşündüğünü ve hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Başımı kaldırıp kolumu ondan kurtardığımda Ethan'ı kapının eşiğinde yakaladım, gözleri üzerimdeydi ve başını sallıyordu.

* * *

Yapacağını söylese de Emery'nin ilacı ona getirmem konusunda rahat olması zaman aldı. Her zamanki gibi ilacı bir bardak suyla birlikte koydum ve ilacın onda her zamanki tepkisini verdiğini görebiliyordum. Alması için ona baskı yapmadım. Birkaç oyun oynadık ve bundan hiç bahsetmedim. Tamamen almayacağını, henüz yeterince cesur olmayacağını bekliyordum. Ama oyunu kaldırdığımda, seans bitmek üzereydi, onun küçük pembe hapa baktığını fark ettim.

"Tamam," dedi.

Emin olmak için bir an onu izledim. Başını salladı. Tek kelime etmeden hapı ve bardağı aldım ve yanına gittim. Maskesini ağzının biraz üzerinden kaldırdım, yara izlerini fark ettim ama yorum yapmaya cesaret edemedim. Hapı dikkatlice dudaklarına götürdüm ve o da aldı, dili parmaklarıma değdi. Yutkunurken titrememek için kendimi zor tuttum. Bir bardak suyu dudaklarına götürdüm ve o da içti.

Yanında durdum, hapı tükürmesini bekledim.

O yapmadı. Bir süre sessizce oturdu ve gerçekten iyi olabileceğini düşündüm.

"Gördün mü?" Elimi nazikçe omzuna koydum ve ona gülümsedim. "İyisin Emery, yaptın-"

Öne doğru fırladı ve beni inletti. Başı dizlerinin arasındaydı ve şiddetle kustu, parçalar yere saçıldı, bazıları ayağıma çarptı.

Kahretsin.

Yemeğini kaybetmesini dehşet içinde izledim. Yanında hapı da. Omzunu kavradım ve kapıya doğru baktım ve Ethan'ın diğer muhafızlarla birlikte orada olduğunu gördüm, elinde bir cop vardı.

"Bir hemşireye ihtiyacım var!" Ben aradım.

"Bunun için yapabilecekleri bir şey yok." Ethan güldü. Telsizini eline aldı ve . Hoparlöre, "Temizlik için B seviyesine bakım istiyorum," dedi.

Beş dakika sonra Emery kusmayı bıraktı ama hâlâ öne doğru eğilmiş, kuru kusuyordu. Kalın kaşlı, göbekli ve ağır dövmeli bir adam bir kova ve paspasla yuvarlanırken bana kötü kötü baktı.

Muhafızlara, "Onu yoldan çekin," dedi. Ethan ve diğerleri gelip Emery'nin sandalyesini çok da nazik olmayan bir şekilde arkaya kaydırdılar.

"Ne yaptın, onu öptün mü?" Ethan, Emery'nin yanında durup onu benden uzaklaştırırken bana sordu. "Sadece şaka yapıyordum." Yüz ifademi görünce sırıttı. "Sen gidebilirsin; onu odasına götüreceğiz."

"Senden önce onunla biraz konuşmak istiyorum."

"Adam için yeterince şey yapmadın mı?"

Arkasından zincir şakırtıları geliyordu. Emery, ensemdeki tüyleri diken diken eden alçak bir hırıltıyla, "*Bırak onu*," dedi.

Ethan ona döndü. "Şimdi, dostum, pek iyi görünmüyorsun. . Maskeni takalım, tamam mı? Yoksa sen

tercih eder misin?"

Emery'ye uzanmak için hareket eden Ethan'ın kolunu tuttum. "Ona dokunursan pişman olursun." Bu bir tehdit değil, sadece bir uyarıydı ama Ethan bana soğuk bir bakış attı.

"Eve, ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Geri adım atmalısın, tamam mı? Biz hallederiz. Lütfen kolumu bırak."

İsteksizce de olsa yaptım. Ben daha bunu talep edemeden Ethan arkasını döndü ve Emery'nin maskesini tekrar ağzına geçirdi. Başka bir gardiyan elinde bir tekerlekli sandalyeyle odaya girdi ve Emery'nin yanına yerleştirdi.

"Engelli değil," diye yorum yaptım.

"Sadece başı dönerse diye bir önlem. Adam resmen içindekileri kustu. Ona ne verdin, cidden?" Ethan sordu.

Emery'ye üzüntüyle baktım. "Sadece ilacı," diye fısıldadım.

Emery bakışlarıma karşılık verdi. Ve onun da üzgün olduğunu söyleyebilirdim.

Hademe ortalığı temizlerken Ethan ve diğerleri Emery'yi tekerlekli sandalyeye taşıdılar. Emery onlara karşı koymadı. Yorgun görünüyordu, sanki hapın verdiği endişe onu tamamen tüketmişti. Ona ilacı içirmenin en iyisi olduğunu bilsem de yine de kendimi berbat hissediyordum.

Onu dışarı çıkarmaya başladıklarında öne atıldım ve omzunu tuttum. "Denediğin için teşekkürler," diye fısıldadım ona.

Titrek bir nefes aldı. "Yarın..."

Gitmesine izin vermeden önce omzunu sıktım.

Ertesi gün tekrar denedi. Bu sefer bir kova hazırladığımdan emin oldum. Yine hastalandı ve bu sefer yoğun vücut titremesine dönüşen korkunç bir terleme yaşadı.

"Başarıyorsun Emery," dedim sırtını sıvazlayarak. "Zor olduğunu biliyorum ama çok iyi gidiyorsun."

Ethan kapı aralığından bizi izliyor, yaptığım her hareketi eleştiriyordu. Tanık olduğu şeye inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. Orada olmamasını diledim. John'u sordum, ancak eyalet dışında acil bir aile durumu olduğunu ve bir hafta, belki de daha uzun süre olmayacağını söylediler. Ethan onun vardiyalarını almaya gönüllü olan kişiydi.

Oraya her gelişinde gerginliğin arttığını hissediyor, Emery'ye benim hakkımda bir şeyler söyleyeceğinden ya da Dr. Langley'e bir şeylerden bahsedeceğinden korkuyordum. Ama her nedense sessizliğini korudu, gerçi ne kadar merak ediyordum. Onunla iletişim kurmak zorunda kaldığımda, bana sadece gülümsedi.

Aramızdaki sır artık bizi arkadaş yapmıştı. Benimle arkadaşmışız gibi konuştu, ben de nazik ama kısa konuşmaya çalıştım.

Gardiyanlar Emery'yi odasına götürdükten ve ben raporumu yazdıktan sonra, "Bu biraz çılgınca, öyle değil mi?" dedi.

"Tam olarak ne? Derinden sorunlu birine yardım etmek mi?"

Dedim. "Ailenin katili."

Bundan her bahsettiğinde yüzüne sertçe vurmak istedim. "Senin için ne önemi var?"

"Çünkü o senin yardımını hak etmiyor. Aklı başında hiç kimse böyle bir şey yapmaz..." düşünceli düşünceli bana baktı. "Bunu bir sebepten dolayı yapıyorsun, değil mi? Bir tür garip intikam belki de?"

Midem bulandı. Haklı olmasından ne kadar nefret ediyordum. Ya da en azından bir noktada.

Belki hâlâ öyleydim. Belki de berbat bir şekilde Emery'yi iyileştirmek bir tür intikamdı. Böylece yaptıklarını gizlemek için artık şeytanlarını kullanamadığında, açıkça bakabilir ve beni ne kadar incittiğini görebilirdi. Yine de o anda odaklandığım şey bu değildi, hem de hiç.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedim Ethan'a, ben koridordan aşağı kayarken o da beni takip etti.

"O zaman anlamamı sağla," dedi. "Bunu benimle bir içki içerken konuşmaya ne dersin?"

Durdum ve ona döndüm. "Cidden beni bara mı davet ediyorsun?" "Ya da kafeye. Gel . Biraz arayı kapatabiliriz. Çok şey oldu.
O zamandan beri. Herkes sana ne olduğunu merak etti."

Ondan uzaklaştım ve yürümeye devam ettim.

"Senin de öldüğüne dair bir söylenti olduğunu biliyor musun? Ya da seni çok kötü kırdığı için böyle bir yere düştüğün?"

Yavaşladım. "Yardım aradım... ama böyle bir yerde değil. Sadece yalnız kalmak istedim. Ve eğer bu konuda biriyle konuşmak istersem, arkadaşlarım var."

"Yani... bunu yaptığınızı bilen başkaları da mı var?"

Ağzımı da beni de sikeyim. "Evet. Yani kimseye bir şey söylemen için bir neden yok."

"Arkadaşlar farklıdır. Bana Dr. Langley'nin aranızda bu kadar geçmiş varken sizi yanına yaklaştıracağını mı söyleyeceksiniz? Ve ona zarar verme ihtimalin varken." Soluk soluğa tısladığını duydum. "Onu zehirleyeceksin, değil mi?" diye fısıldadı. "Haplara ilaç katılmış."

Ona doğru döndüm, dehşete kapılmıştım. "Hayır. Hayır, bu doğru değil."

"Adam berbat durumda, katılıyorum. Ama belli ki burada olmasının bir sebebi var. Hasta olduğunu düşünüyorlar. Onu yavaş yavaş öldürmek için daha iyi bir yol olabilir mi? Zalimce ama dahice, hakkını vereyim."

"Onu öldürmeye çalışmıyorum!"

Ethan savunmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, hey, seni kızdırmaya çalışmıyorum. Ama kabul etmelisin ki burada onunla birlikte olman şüphe uyandırıcı. Ve birinin bunu fark etmesi ne kadar sürer bilemiyorum."

Bunu söylemesine gerek yoktu ama üzerinde çalıştığım her şey için bir tehdit olduğunu biliyordum. Raporumu Dr. Langley'e teslim etmek için yanından ayrıldım.

Dr. Langley raporumu alıp masasına koyarken, "Emery'nin ilaçlarını almasını sağlayabildiğinizi duydum," dedi. "Harika bir iş çıkardın Eve, gerçekten. Bu harika bir haber."

Ethan'ın söylediklerini düşünerek rapora baktım.

Sadece söyle ona. Başka birinden duymadan önce ona söyle. O zaman Emery'nin öğrenmesine gerek kalmaz. Ayrılmak zorunda olduğumu ve kişisel bir nedenden dolayı devam edemeyeceğimi söyleyebilirdim.

Ama Emery'nin ilaçlarını almasına çok yaklaşmıştım. Şimdi öğrenirse, sağlayacağı iyileşmeyi göremeyeceğini biliyordum. Ayrıca, onu görmeyi bırakmaya hazır değildim. Elbette berbat bir durumdu ama ona yardım etmek bir şekilde bana da yardım ediyordu.

"Buna iyi tepki vermiyor," dedim. "Hastalanıyor. Ama deniyor." "Bu da bir başlangıç," dedi Dr. Langley. "Ona olabildiğince çok
Olabilir. Dr. Hannah'ya da haber vereceğim. Önümüzdeki birkaç gün içinde nasıl gittiğine bakacağız ve sonra Emery'nin olası geleceğini tartışmak için bir toplantı daha yapacağız."

"Yani... Hâlâ daha uzun süre kalabilirim," dedim.

"Muhtemelen. Dr. Hannah gerekli görürse tabii ki. Ama hâlâ ilgileniyorsanız onunla konuşurum."

Başımı salladım. Gitmek üzereyken durdum ve ona döndüm. "Emery'yi her zamanki seans saatlerim dışında farklı zamanlarda görme şansım var mı?"

Dr. Langley kaşlarını kaldırdı. "Sanırım yapabilirsin ama mesai saatleri dışında ziyaret etmek alışılmadık bir durum. Ayrıca gardiyanların değiştiği zamanki programlarını da dikkate almamız gerekir."

"Tabii ki."

"Emery genellikle gün içinde dışarı çıkar, eğer onu o zaman görmek isterseniz. Güvenliğe önceden haber verin yeter. Size resepsiyonun numarasını vereceğim."

Bana verdiği numaraları bir kâğıda yazdım ve daha sonra telefonuma yükledim. Otele gitmeden önce uzun bir süre arabamda oturdum.

O gece sinirlerimi yatıştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve iyi bir gece geçirmeyi umdum. Uzun bir duş aldım ve yerel bir lokantadan paket servis aldım ve telefonumda komik videolar izledim, bazılarını daha sonra Emery'ye göstermek üzere sakladım. Bir Xanax patlattım ve biraz bitki çayı içtim, sonra kendimi televizyonun açık olduğu bir yere bıraktım.

Her yer karanlıktı, sonra uzaktan kahkahalar ve cam şıngırtılarına karışan sesler duyuldu. Karanlık bir renk cümbüşüne dönüşene kadar sese doğru bir koridorda yürüdüm ve üzerimde değişen ışıklar ve fenerlerle bir kalabalığın içinde duruyordum. Oda büyük ve tanıdıktı. Bir uçta bir merdiven ve bir duvarda bana sırıtan Agnes'in portresini gördüm.

St. Agnes'da bir parti olması tuhaftı ama bu beni endişelendirmiyordu. Jamie ve Lena'yı etrafta dolaşırken görmek bile beni rahatsız etmedi. Seslerinin yankısı beni kendilerine katılmaya çağırıyordu. Gelin kutlayın, gelin oynayın. Yukarıdaki girişin kapısında yırtık ve kanlı bir pankart gördüm: DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN.

Döndüm, giydiğim kırmızı elbisenin eteğini yakaladım ve güldüm, kaygısız hissettim, inanılmaz mutlu hissettim.

Ama beni izleyen bir gölge vardı. Beni de çağıran yalnız bir gölge. Beni kendisine doğru çekti. Bir uyurgezer gibi kalabalığın arasından doğu kanadının kapılarına doğru ilerledim.

Agnes'in portresinin yanından geçip başka bir karanlık koridora girdiğimde ağlayan çocukların seslerini duydum. Dar odaların önünden geçtim ve dışarı çıkmak için yalvaran küçük yumruklarının kapılara yumuşak vuruşlarını duydum. Ağlama sesleri gittikçe yükselen korkunç çığlıklara dönüştü, ta ki en sondaki odaya dalıp kapının arkamdan çarpmasına izin verene kadar.

Çığlıklar sustu ve Emery orada tek başına sandalyesinde oturuyordu.

"Partiyi kaçırdım," dedi. "Hiç eğlenemiyorum."

"Eğlenebiliriz," dedim.

Başını bana doğru eğdi, kafatası yüzü gülümsüyordu. Yanında üstünde tepsi olan bir el arabası fark ettim, ilaçları orada duruyordu.

"Ama önce ilacını almalısın." İlaç kutusunu açtım ve küçük bir hap çıkarıp parmaklarımın arasında tuttum. Maskeyi ağzının üzerine kaldırdım ve hapı dudaklarının arasından geçirdim, onun da beni tatmasına izin verdim, dilinin başparmağımın üzerinde kaymasına izin verdim, parmaklarımı çıkarırken dişlerinin bana sürtünmesine izin verdim.

"Şimdi yut," diye emrettim.

Dedi ve dudakları kıvrıldı, yara izleri çarpık bir gülümseme yarattı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım, parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. Sonra maskesini düzelttim.

Zincirler gitmişti ve üzerimde yükseliyordu. Tepside uzun bir bıçak belirdi ve onu alıp sıkıca kavradı.

Onu koridor boyunca takip ettim ve odalar sessizdi. Parti hâlâ canlıydı, insanlarla doluydu.

Emery kalabalığın arasına daldı ve bir adamı sırtından bıçakladı. Sonra da bir kadını.

Teker teker boğazlarını kesti ve bağırsaklarını deşti. Odadaki herkesi kesip bıçakladı ve ben bu manzara karşısında kendimden geçtim. Bıçağının her darbesinde içim daralıyor ve ısınıyordu.

Sanki saatler ya da saniyeler geçmiş gibi geldi ve çok geçmeden yerde sadece bedenler yatıyordu. Emery, Jamie'nin üzerine eğilmişti ve doğrulurken bana baktı, altın gözleri ikiz alevler gibi parlıyordu.

Yavaşça bana doğru döndü ve cesetlerin üzerinden geçerek bir yırtıcı hayvan gibi bana doğru yaklaştı.

Kalbim sanki çığlık atıp kaçacakmışım gibi çarpıyordu ama tek yaptığım ona gülümsemek oldu.

Kanlı bıçağını kaldırdı ve bıçağın yan tarafını şefkatle boğazıma sürttü. Bıçağı derimin üzerinde gezdirirken ona erişim izni verdim. Diğer eliyle boğazımı sıktı ve beni bir duvara yasladı, sonra da kaldırdı. "Mutlu yıllar, Evee," diye fısıldadı kulağıma. Kalçalarını bastırdı İçime girdi, ben de çözülene, boşalana ve çığlık atana kadar ona karşı direndim.

Terden sırılsıklam olmuş ve vücudum zonklarken yatak çarşaflarının üzerime örtülmesiyle uyandım. Televizyonun yanındaki gölgeyi görünce nefesim kesildi ve lambayı açarken neredeyse şifonyeri deviriyordum.

Gölgeler kaybolurken nefes nefese kaldım, rüyayı göz kırparak uzaklaştırdım. Öne doğru eğildim ve yüzümü ellerimle kapatarak inledim.

İyi bir gece uykusu için çok fazla.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sırtını ovarken Emery'ye "İşte böyle, sadece nefes al," dedim. Başı dizlerinin arasındaydı, vücudu titriyordu, kova ayaklarının dibindeydi.

Nefes alıp veriyor, omuzları yavaşça yükseliyordu. Şimdiye kadar hastalanmamak için kendini tuttuğu en uzun zamandı ve ben de elimden geldiğince dikkatini dağıttım.

Genelde ilaçları vermek için seanslarımızın sonuna doğru beklerdim ama bu sefer hemen atlatmaya çalışmak istediğini söyledi, artık tepkisiyle mücadele etmeye kararlıydı. Yavaş nefes alış verişlerinin yanı sıra sadece pencereden gelen yağmur sesi ve ara sıra odanın dışından gelen sesler vardı.

Emery panik atağın etkisinden kurtulmaya çalışırken birkaç dakika onu teselli ettikten sonra, sonunda saçları terden ıslanmış bir halde doğruldu.

"Kahretsin, bu korkunçtu," diye inledi. "Ama sanırım bu sefer hallettim, Evee."

Gülümsedim. "Sanırım sen de öyle."

"Biraz su içsem iyi olacak; sanki biri boğazımdan aşağı toprak dökmüş gibi hissediyorum."

Omzunu okşadım. "Sana biraz getireyim." Boş bardağı aldım ve kapıya doğru ilerledim, sonra kaşlarımı çatarak donakaldım. Ethan oradaydı ve bana gülümsüyordu.

"Siz , ben ona göz kulak olurum," dedi kapıdan.

İtiraz etmek isteyerek tereddüt ettim. Emery ile bir saniye bile yalnız kalacağına güvenmiyordum.

" yok," diye beni temin etti. "ayrılmayacağım. Nasıl olsa benimle konuşmayacak, değil mi?"

Haklıydı. Ama bu Emery'nin onu dinlemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Hemen döneceğim," dedim.

Hemşire odasının önünden mutfağa indim ve ellerimin titrediğini fark ederek bardağı doldurdum.

Hem heyecanlı hem de gergindim. Emery gerçekten çabalıyordu; bu çok hızlı bir gelişmeydi. Bundan sonra ilaçları azaltabilirse

umarım daha da kolaylaşır.

Ve Dr. Hannah onun denediğini öğrendiğinde, kalmasına izin vermek zorunda kalacaktı.

Su bardağını odaya geri götürdüm ve Ethan'ın kapının yanındaki yerinden ayrılmadığını görünce rahatladım.

Kapıdan geçip Emery'nin yanına döndüğümde gözlerini üzerimde hissettim. Maskeyi biraz daha kaldırdım ve bardağı dudaklarına götürerek içmesine izin verdim.

Sakinleşmeye başlamıştı ve ben de onu bu şekilde tutmak istiyordum. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve dikkatini dağıtmak için kaydettiğim bazı videoları izlemesine izin verdim. O zaman bile yanında kaldım çünkü benden bunu istedi.

"Belki de bu gece onu görmeyeceğim," dedi sessizce .

Gülümseyen kadından bahsettiğini biliyordum.

"Belki..." Bir duraksamadan sonra söyledim. "Ama ilaç zaman alır."

Başımı çevirdim ve beni izlediğini fark ettim. "Beni kıskaca aldın, bunu biliyor musun?" dedi usulca.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Sonra rüyayı düşündüm. Hatırladıkça ve bana baktıkça içim ısınmaya başladı. İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. Bir sonraki videoya geçmek için uzandığımda, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bir şeyler mırıldandı ve ilk başta onu doğru duyup duymadığımı bilmiyordum. Ama duyduğumu sandım... "Senin."

Kalbim küt küt atarken boğazım düğümlendi. Sanki bir melekmişim gibi bana nasıl baktığını fark etmemek aptallık olurdu. Ya da söylediği şeyleri görmezden gelmek ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak. Sadece benimle oynuyormuş gibi. Ama öyle olmadığını biliyordum. Ve saplantının neye benzediğini biliyordum. Bir zamanlar benim de hissettiğimi sandığım bir şeydi, ama buna hiç benzemiyordu... hiç benzemiyordu.

Görmeyi reddettiğim tek şey kendi duygularımdı. Derin sulara dalmaktan hâlâ çok korkuyordum. Boğulmaktan çok korkuyordum. Zaten kırılmış olduğumdan daha fazla kırılmaktan çok korkuyordum.

Ona cevap veremedim. Artık ne biliyor olursam olayım, duygularım ne kadar karmaşık olursa olsun, geçmiş hâlâ her şeyden çok canımı yakıyordu, iyileşmeyen açık bir yaraydı. Ve bir bakıma o da bilmeden bu yaraya tuz basıyordu.

Keşke üzgün olduğunu söylediğini duyabilseydim. Şimdi bunu ondan duymayı her zamankinden daha çok istiyordum. Bana ne yaptığını ona söylemek ve onun

tam bir yıkım. O zaman belki... belki onu affedebilirdim... atlamama izin verebilirdim.

Ben istedim.

Ve yaptığımdan nefret ettim. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. "Eve..."

Boğazıma bir yumru oturdu. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve ona bakmayı reddettim. "Öyle mi?"

"Özür dilerim."

Donakaldım, yüzüm yanıyordu ama geri kalan her yerim buz kesmişti. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

"Daha iyi olamadığım için üzgünüm," dedi.

Ona baktım, neredeyse hareket edemeyecek kadar şok olmuştum. Sonra boğazımı temizledim ve gözyaşlarımı silmek için başımı çevirdim. İlk başta hiçbir şey söylemedim, sadece ekranı izledim ve kedi sandalyeden takla attığında biraz güldüm. Bir süre sonra "Daha iyi olacaksın," dedim. "Göreceksin."

Seansın geri kalanında pek konuşmadık ama ben kafamda yarınki toplantıyı gözden geçirmeye başlamıştım bile. Buradan sonra nereye gitmemiz gerektiğini. İyileşme yolunda ilerlemeye devam ederse daha fazla ayrıcalık kazanacak, zihnini temizleyecek ve belki de geçmişiyle barışacaktı. Ve belki o zaman ben de bulabilirdim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken arkamdan gelen ayak duydum. "Yatma vakti," dedi Ethan.

Emery'nin zincirleri çözüldü ve tekerlekli sandalyeye nakledildi. Ben hâlâ bunun gereksiz olduğunu düşünüyordum ama Ethan ısrar etti. Dizüstü bilgisayarımı çantama geri koyup ayrılmadan önce Emery'ye veda etmek için döndüğümde, Ethan bir adım ötemde duruyordu ve beni hazırlıksız yakaladı.

"Özür dilerim, seni şaşırtmak istememiştim." Sırıttı. "Sadece kaçmadan önce seni yakalamak istedim. Bugün vardiyam erken bitiyor ve kasabada bir iki bira içmek için birkaç adamla buluşacağım. Belki sen de bize katılırsın ve konuşabiliriz diye düşündüm."

Ona baktım, Emery'nin açıkça izlediği ve dinlediği arkasına bakmaya cesaret edemedim. "Bu gece olmaz," dedim kararlılıkla. "Bitirmem gereken daha çok iş var."

"Ah, teziniz, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Peki, yarına ne ?" "Hayır."

Gülümsemesi devam etse de gözleri karardı. "Hadi, Eve. Hafta sonu o zaman. Ne zaman istersen." Ona ters ters baktım ve o da biraz daha yaklaştı. "Aksi takdirde, burada sadece sen varsın ve etrafta kim olduğunu bildiğin sorular sormamı isteyeceğini sanmıyorum. Sadece konuşmak istiyorum."

Çenemi sıktım ve gülümseyen kafatası suratı gölgeler tarafından daha da uğursuz hale getirilen Emery'ye bakma hatasını yaptım. Diğer gardiyanlar onu tekerlekli sandalyeye zincirlerken fark etmemiş ya da umursamamış gibiydiler.

Ethan, sırf onunla çıkmadığım için bir şey söylemeye cüret edebilir mi? Ne pislik ama.

"Tamam. Yarın akşam." Şu anda bu saçmalıkla uğraşmaya hazır değildim. Ama bilmesi gerekiyorsa, o zaman ona söylerdim. Belki o zaman beni rahat bırakırdı.

Gülümsemesi genişledi. "Harika. Harika. Seni ararım."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Numaramı nereden biliyorsun?"

"Oh, Dr. Langley resepsiyonu aramanız durumunda numarayı tanıyabilmemiz bize verdi. Artık çalışanların rehberinde." Emery'nin arkasına geçti ve onu kapıya doğru yönlendirmeye başladı. Emery'nin sessizliği endişemi daha da artırdı. Ne düşündüğünü tahmin etmekte güçlük çekiyordum ama hoş bir şey olmadığını tahmin edebiliyordum. *Diz kapaklarını kırmakla ilgili bir şeyler.*

Ethan onu tekerlekli sandalyeyle götürürken başımı sallayarak onu uyardım. "İyi geceler Emery," diye seslendim.

Ethan, "Yarın görüşürüz Eve," diye karşılık verdi.

* * *

Dr. Hannah'nın mavi Mustang'i yakınlarda duruyordu. Haftalık muayenesi için tekrar gelmişti.

Bakışlarımı binaya çevirdim ve derin bir nefes aldım. Gökyüzü griydi ve yine yağmur tehdidi vardı.

Arabamdan indim ve gri elbise pantolonumun ve pembe bluzumun tozunu hüzünlü akşam yemeğimin kırıntılarıyla aldım. Dün gece hiç uyumamıştım, çoğunlukla ödevim üzerinde çalışıyor ama aynı zamanda araştırma yapıyordum. Sabah erkenden Jamie'nin bakmamı söylediği birkaç gerçek suç belgeselini izledim. Beni ayakta tutan her zamanki huzursuzluğum muydu yoksa rüyalarıma ara verme ihtiyacı mıydı bilemiyordum. Sabah yorgun düştüm ve kafeye gidip çalışmaya çalıştım.

Biraz daha, ama bunun yerine internette dikkatimi dağıttım. Öğleden sonra geç saatlerde enerjimi kaybetmeye başlamıştım ve zamanım olsaydı biraz kestirebilirdim. Bunun yerine, St. Agnes'e gitmeden önce bir dürüm ve büyük bir kahve aldım.

Tesise girdiğimde Ethan'ın orada olmadığını görünce çok sevindim. Belki de şansım yaver giderse hasta olduğunu söylemişti ve bu gece onu görmek zorunda kalmayacaktım.

Kyle beni üst kata çıkardı ve güvenlik noktasında bıraktı. Ama Emery'nin odasına dönmek yerine koridorda ileride konuşan bir çifte doğru yürüdü. Başını çevirdiğinde Ethan'ı fark ettim ve o kenara çekildiğinde Dr. Hannah'yı gördüm.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Kyle şimdi ikisiyle de konuşuyordu ve her ikisi de başlarını bana doğru çevirdiler. Ethan başını salladı, Dr. Hannah'ya bir şeyler söyledi ve sonra Kyle'la birlikte gözden kayboldu. Dr. Hannah bana doğru yürüdü.

"Merhaba Eve," diye sıkı bir gülümsemeyle selam verdi, buz gibi bakışları bedenimde geziniyordu. "Az önce Emery'yi gördüm. Her zamanki tavırlarına rağmen iyi görünüyor. Ve Dr. Langley bana onu ilaçlarını almaya ikna ettiğinizi söyledi."

"Evet," dedim.

Başını salladı. "O zaman belki onun için hâlâ umut vardır. Pazartesi günü daha detaylı konuşmak için bir toplantı ayarladık. Sonra bu raporları Emery'nin davasına bakan hakime gönderebiliriz. Buna sadık kalacağını varsayarsak... bu onun için bir adım olur."

Kabul ettim. Dr. Hannah yanımdan geçerek güvenlik kulübesine gitti. "Sonra görüşürüz Eve. Oh-" Bana geri döndü. "Bilmelisin ki yargıç Emery'nin buradan çıkmasını istiyor. Onu hapiste görmekten daha mutlu olur. Ama Emery bundan sonra ilaçlarını aksatmaz, şiddet içeren bir olay yaşamaz ve davranışlarını değiştirirse... kalma şansı daha yüksek. Anladın mı?"

"Anlıyorum" derken dudağımı ısırmamaya çalıştım.

"Güzel." Güvenlik odasından çıkarken bana el salladı. "İyi iş, Eve. Eğer her şey yolunda giderse, belki Emery lisanslı bir profesyonelle konuşur. Umarım onun iyiliği için işe yarar."

Ben de, seni kaltak. Yorgun ve biraz da huysuzdum. Ethan ve onu konuşurken görmek beni geriyordu.

Her zamanki gibi bekledim, Ethan ve diğer birkaç gardiyan Emery'yi odasından çıkarırken monitörü izledim. Ethan'ın Emery'ye birden fazla kez sırtını döndüğünü gördüğümde gerildim. Emery'nin daha fazlasını yapması için mükemmel bir fırsattı.

bacağını kırabilirdi. Fırsat olmasına rağmen bu şansı kullanmadı. Onu güvenli bir şekilde odaya naklettiklerinde rahatlamıştım.

Ethan beni almaya geldiğinde, "Her şey senin için hazır," dedi. Onu takip ettim, ne kadar neşeli ve uyanık olduğunu fark ettim. Toplantı odasının kapısına geldiğimizde beni durdurmak için kolunu uzattı. "Bu gece için hâlâ varsın, değil mi?"

Ona ters ters baktım. Hayır, fikrimi değiştirdim demek istedim. Ama onu Dr. Hannah'yla konuşurken görünce.

"Evet," dedim. Emery'nin duymaması için kapıdan uzaklaştım. Ethan kaşlarını çattı, sanki onun yanında konuşmamız önemli bir şey değilmiş gibi davranıyordu. Sırtımı bir duvara verdiğimde durduğum koridora doğru yaklaştı. "Sorularına cevap vereceğim," dedim alçak bir sesle. "Öğrenmeyi o kadar çok istiyorsun ki, sana anlatacağım. Ama neden burada olduğum hakkında kimseye bir şey söylemezsen. Bunu yapabilir misin?"

Koridor girişindeki muhafızlara doğru baktı, sonra bana . "Şimdiden bir şey söylemeyerek işimi riske atıyorum, biliyorsun."

"Nasıl yani?"

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Hastayla ve dengesiz geçmişinle sorunun var-"

"Beni rahat bırak!" Tısladım.

İç çekti. "Bana yanıldığımı söyle Eve. Sebeplerini bilmiyorum. Ama ben seni ondan, onu da senden korumak için buradayım."

Ona *evet, doğru* bakışı attım. "Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Bu gece bara gel ve bana her şeyi anlat, eminim beni ikna edeceksin."

Homurdandım ve duvardan kayarak kapıya doğru ilerledim. Ethan kolumu yakaladı. "Hiçbir şeyi garanti edemem ama nazik davranıp dışarı çıkarsan... şansın daha yüksek olur."

Kolumu . "Sonra görüşürüz o zaman." Cevap vermesine fırsat vermedim. Toplantı odasına girdim ve Emery'ye doğru yürüdüm.

Ona döndüm ve gözlerindeki öldürücü parıltıyı gördüm, o da sinirlenmişti, Dr. Hannah cazibesini kullanarak gününü bir kez daha mahvetmişti.

Birbirimize baktık, sonra Emery sessizliği bozdu. "Bu bir ilk." "Neymiş o?"

"Benden daha çok sinirleniyorsun. Ve söylemeliyim ki, görünüşüne bayıldım. En azından sana yakışmış."

Ona ters ters baktım ve gülmeye başladım. O da güldü.

"Dr. Hannah?" diye sordum.

"Her zamanki gibi tam zamanında, çekilmez kaltak." Başını bana doğru eğdi, gözleri karardı. "Ve dur tahmin edeyim..."

Oturdum. "Önemli bir şey

değil." "Eve..."

İçimi çektim ve ona baktım. "Her şeyi ." Başını yavaşça

salladı. "Bundan nefret ediyorum."

Ne kadar şaşırarak kaşlarımı çattım. "Bu..." "Senin

için orada olamamak."

"Oh." Seanslarımızı kastettiğini sanmıştım. Ethan'la ilgilenmekten bahsettiğini şimdi anladım.

"Onun seni bu şekilde etkilediğini duymak ve görmek..." Emery fısıldadı, sesinde bir tür zehir vardı. "Onunla çıkmak istemediğini biliyorum. Bu fikre bu kadar sinirlenmezdin. Tabii ben tamamen kopmadıysam ve bir şekilde..."

"Hayır, doğru anladın," dedim. "Önemli bir şey değil. Sadece geçmişimden gelen bir sorun."

Anlayışla başını salladı. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Bunu söylediğimi duymana gerek yok ama elimde değil... Kilit altında olmaktan ve senin gidişini çaresizce izlemekten nefret ediyorum. Ve benim korumama ihtiyacın olmasa bile, bunu sana tamamen verirdim."

"Emery-"

"Ve eğer bu değilse," diye devam etti, "o zaman benim desteğim." Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Özür dilerim... Sanki kız kardeşim yeniden doğmuş gibi. Ona yardım edemedim. Kilit altındaydım ve hiçbir şey yapamadım, sadece ağlamalarını, çığlıklarını ve yalvarışlarını dinleyebildim. Bunun öyle bir şey olmadığını biliyorum. Ama yine de aynı şeyi hissediyorum. Bunu gözlerinde, yüzünde görüyorum. Öfkeyi görüyorum, ama korkuyu da görüyorum. Ve bunun için onu kırmak istiyorum."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Bunu yapma şansın vardı. Monitörde gördüm."

Başını eğdi ve sonra... kıkırdadı. "Evet, tam bir moron. Ama... bunun seni üzeceğini biliyordum. Ve seni göremeyebilirdim. Cazip gelse de kolay bir karardı."

Yutkundum. "Kardeşini kurtaramadığın için üzgünüm."

"Sonunda beni kurtarmaya çalıştı..." Dr. Hannah'nın sözlerini hatırlayarak başka bir nöbet geçirebilir mi diye korktum. Onu yatağından kaldırdım.

Yerime oturdum, kaçacak olursa yanına gitmeye hazırdım. Bunun yerine, bana baktığında donup kaldım.

"Çok yaklaşmıştı ama şans onun yanında değildi. Komik, kaçma girişiminden bir süre sonra, sonunda serbest kaldı. Onu o kadar kötü dövdüler ki götürmek zorunda kaldılar. Ondan sonra onu hiç görmedim ve öldüğünü söylediler. Serbest bırakılmadan ve işimin bittiği söylenmeden önce uzun süre yalnız kaldım. "Keşke çıkış yolunu bulabilseydi," diye devam etti, "belki en azından hayatta kalabilirdi. Onu tekrar kilitledikten sonra, duvarın arkasından bana kaybolduğunu ve saklanmaya çalıştığını, ancak biri onu bulduğunda korktuğunu söyledi. O kadar korkmuştu ki zorlukla konuşabiliyordu. İşte bu Ona zarar vermeden önce son kez konuştuğumuzda."

Boğazım düğümlendi, onun ne hissettiğini hayal ettiğimde kollarımda küçük bir ürperti oluştu.

"Ben de korkuyorum, Evee. Seni korkarken görmekten nefret ediyorum. Yine çaresiz olduğumu."

Öne doğru eğildim ve ona güvence verdim, "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım.
O adamdan korkmuyorum."

"Sadece o değil," dedi. "Sadece onun düşüncesi ve diğer her şey."

Çaresizlik. Şimdi anladım.

"Ama bu konuda bir şey yapamam, özellikle de kafam hastayken, değil mi?" dedi. "O yüzden bana ilaçları ver Eve ve şu işi bitirelim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Barın arka tarafındaki küçük çakıllı otoparka park ettim, yolumu görebilmek için binanın etrafındaki direklere küçük bir ışık dizisi asılmıştı. Bir fedainin oturduğu açık kapıdan gelen müzik sesini duyabiliyordum, içerideki insanların kahkahalarına ve yüksek seslerine karışan ritimler.

Montumun altına kot pantolon ve basit bir gri tişört giydim, makyaj yapma zahmetine bile girmedim. Çünkü bu bir randevu değildi. Bu sadece iki okul arkadaşının buluşmasıydı. Arkadaş bile değillerdi. Zamanımı bununla harcamaktan nefret ediyordum. Ve daha da kötüsü, bu endişe içimden atamadığım bir korkuya dönüşüyordu.

Ben ve Emery'nin konuşması kafamda dönüp duruyordu. Ve şimdi babamın şirketinden birinin kız kardeşine ağza alınmayacak bir şey yaptığını bilmek beni çok kötü hissettiriyordu. Onlara yaptıkları yeterince kötüydü, ama onun kaçma girişimi yüzünden öldüğünü bilmek... içimi parçalıyordu.

Bu lanet yerde değil, depoda olmalıydım. O kasaya giriyor olmalıydım.

Daha erken gitmeliydim ama Emery'ye ilaçlarını vermeye çalışmanın stresi yeterince zordu. Ayrıca içimde bilmekten korkan küçük bir parça da vardı. Bunun doğru olmasını istemiyordu. Belki de orada hiçbir şey yoktu ve elimde sadece varsayımlarım olacaktı. Ama daha fazla izin veremezdim.

Kapıya gittim ve fedaiye kimliğimi gösterdim. İçeride kalabalığın çoğu barın yanında toplanmıştı ama birkaç kişi de arka taraftaki bilardo masalarının yanında takılıyordu. Yakınlardaki bir duvarda kabinler vardı ve Ethan'ın garson olduğu belli olan kızıl saçlı seksi bir kızla konuştuğunu gördüm. Kız siparişini almak için ayrılırken Ethan etrafına bakındı, beni gördü ve bana doğru başını sallamadan önce hınzırca sırıttı.

Kalabalığın arasından geçip karşısına oturdum, hâlâ iş kıyafetlerini giydiğini fark ettim, belli ki önce eve gidip duş alma zahmetine girmemişti. Neyse ki bunu onun da bunu bir randevu olarak görmediğinin işareti olarak gördüm. En azından ben öyle umuyordum.

"Ne içiyorsun?" diye sordu.

Bara bir göz attım. Bir içki. "Votka soda."

Güldü. "Biracı kız değilsin, ha?"

"Bar kızı da değilim."

"Dostum, beri pek değişmemişsin, şaşırdım." "Nedenmiş o?"

"Nedenini biliyorsun. Bir katil sana kalan küçük ailenin de içine etti. Bundan genellikle aynı şekilde çıkamazsın."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Nerede çalıştığımı biliyorsun. Tüm o hastaların senin adam gibi psikopat katiller olduğunu mu düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum. Bir kız o kadar şiddetli ve çok kez tecavüze uğradı ki bu onu çok kırdı. Tecavüzcünün içeride bir yerde saklandığını düşünerek birkaç kişiyle birlikte evini yaktı. Bir diğeri büyükannesinin ve küçük köpeğinin bir ev soygununda öldüresiye dövülmesini izlemiş. Aklı başından gitmiş ve büyükannesini arayan köpeğin kendisi olduğunu düşünmüş. Diğer hastaları araştırırsanız bunu öğrenebilirsiniz." Bana ters ters bakmak için öne doğru eğildi. "Ama senin gözün sadece birinde."

Koltuğumda arkama yaslanırken kollarımı kavuşturdum. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Sana ne yaptı..." "Ne
olmuş yani?"

Garson kız Ethan'ın birasıyla döndü ve kaybolmadan önce siparişimi aldı.

"Eve, ama," dedi Ethan. "Bana gerçeği söyle... gerçekten ona yardım etmek için mi oradasın? Yoksa intikamını mı planlıyorsun?"

Elimi masanın üzerine koydum. "Onu öldürmeye çalışmıyorum. Tuhaf, başlangıçta bunu hiç düşünmemiştim bile. Yapacağım tek şey..."

"Ne?" dedi.

"Ona sadece kim olduğumu ve bana ne yaptığını söyleyecektim. Bu kadar. o."

Birasından bir yudum aldı ve yere koydu. "Gerçekten mi, bu mı?"

"Evet... ama şimdi bunu yapmaya kendimi ikna edebileceğimi
sanmıyorum." "Neden?"

Ethan'a ailemin şirketinden bahsedecektim.
keşfettiğim şeyi ve bunun bana getirdiği suçluluk duygusunu anlattım. Bunun yerine, "O gerçekten hasta. Onunla tanışana kadar bilmiyordum. Numara yapıyor olabileceğini düşünmüştüm ama öyle olmadığını biliyorum. Ve daha iyi olmak için bir şansı olabilir. Sanırım artık bunu bildiğim için onun adına üzülüyorum."

Ethan bir nefes verdi ve başını salladı. "O senin yardımını hak etmiyor. Ama bu mantıklı. Sen böyle tuhaf bir kızsın, hep öyleydin."

Elini benimkini örtmek için kaydırdı. "Belki biraz değişmişsindir. Yine de gördüklerim hoşuma gidiyor. En azından ölü değilsin ya da St. Agnes'in içinde değilsin. Seni orada, şimdikinden farklı olarak odalardan birinde görüp görmeyeceğimi merak ediyordum."

Garson içkimi masaya bırakırken elimi onunkinden çektim. "Hey, bu asık surat da neyin nesi?" Gülümsedi. "Dinle, dürüst olacağım
Yine de çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz. Öğrenecekler. O da öğrenecek. Ve öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?"

"O zaman bunu benim için zorlaştırma," dedim.

İç çekti. "Lisedeyken benim için zorlaştırdığın gibi mi?" "Ben mi?"

diye tersledim. "Sen ve arkadaşların *bana* zorbalık ettiniz,

hatırladın mı?" "Sadece bir şakaydı Eve."

Başımı salladım ve güldüm. "Evet, doğru. Dinle, eğer bir şey söylersen Emery'nin hayatını mahveden sen olursun, ben değil. Ben olmadan iyileşmez ya da kimseyle konuşmaz. Onu hapse mi atmak istiyorsun?"

Ethan sanki düşünüyormuş gibi bir yudum daha aldı. Birden

telefonum titredi ve Jamie'den bir mesaj geldi. "Belki de ona

söylemelisin," dedi Ethan.

Ona baktım, şaka yapmasını bekliyordum ama yapmıyordu.

"Belki de bu habere kötü tepki vermez, değil mi?" dedi. "Yani, sadece seni öldürmek isteyeceğini varsayıyoruz, ama kesin olarak bilmiyoruz, değil mi? Neden ailenizin peşine düştüğünü bile bilmiyoruz."

Biliyordum. Ve bu yüzden Emery'nin tepkisinin ne olacağını da biliyordum. "Hayır," dedim usulca.

"Neydi o?" dedi. "Hayır."

"Hadi, Eve. Hemen yanında olacağım. Bunu şimdi bitirelim. Ondan korkmana gerek yok. Sana ulaşabilecek gibi değil."

Konuşamadım. Bu bir hataydı.

"Ne yaptığımı bildiğim için başımın belaya girebileceğini unutma," dedi ben yanıt vermeyince. "Sırf o adamın duygularını incitmemek için işimi tehlikeye atmamı mı bekliyorsun? Güvenlik görevlisi olduğum ve hastaları korumam gerektiği için bir şey söylememi bekleyecekler. Sebebiniz ne olursa olsun, onu sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da incitmeye çalıştığınızı düşünecekler. Senin ya da benim ne söylediğimizin bir önemi yok. Sen bir güvenlik riskisin."

"Biliyorum, bunu bana zaten söylemiştin," diye mırıldandım. Onu ikna etmenin bir yolu yoktu.

Birasının kalanını içerken uzun bir süre beni izledi. Sonra boş şişeyi yere bıraktı. "O gece gerçekten ne oldu? Anlat bana."

Tereddüt ettim. Ne önemi vardı ki? Ama madem bu kadar çok bilmek istiyordu, o zaman... "On altıncı doğum günümdü. Sadece bir aile yemeği," dedim. "Daha sonra arkadaşlarımla dışarı çıkmam gerekiyordu çünkü babam sadece ikimizin olmasını istiyordu. Onun için özeldi. Ben yemek odasındayken amcam ve kuzenim ön verandadaydı. Birinin çığlık attığını duydum. Kardeşim araştırmaya gitti. Kuzenimin koşarak geldiğini gördüm, yüzü kan içindeydi. O kadar korkmuş görünüyordu ki konuşamıyordu, kelimeleri çıkaramıyordu."

O kadar korkmuştu ki zorlukla konuşabiliyordu.

Emery'nin sözleri midemi bulandırdı ve ağzımı kuruttu. Neden sözleri bana kendimi bu kadar... yanlış hissettiriyordu?

Bitiremedim. Sabrım artık tükenmişti. Telefonuma baktım ve Jamie'ye cevap verdim.

Ara beni.

Bardağımı aldım ve yere koymadan önce uzun bir yudum aldım. "Üzgünüm, yapamam."

"Hey..." Tekrar bana uzanmaya çalıştı ama izin vermedim. Gözlerindeki kızgınlığı gördüm. "Sorun değil. Anlıyorum. Dinle, belki bir şeyler yapabiliriz. Eğer bunu bir sır olarak saklamayı gerçekten çok istiyorsan, belki -"

Telefonum çaldı ve numaraya bakma zahmetine bile aldım. "Evet?"

"İyi misin?" Jamie endişeli bir ses tonuyla sordu.

"Hey, her şey yolunda mı?" Endişeli görünüyormuş gibi yaparak söyledim.

Jamie sessizdi. Ama ne yaptığımı hemen anladı. "Hayır, öyle değil."

"Neden? Ne oldu?"

"Lena'nın kaza geçirmesiyle ilgili bir şeyler

söyle." "Lena kaza mı geçirdi? Ne zaman?"

"Nasıl olduğunu söyle."

"Nasıl?"

"Bir araba kazası," dedi.

"Araba kazası mı geçirdi? Olamaz, iyi mi? Hayır mı? Ne kadar kötü? Tamam, hemen geliyorum." Telefonu kapattım. En iyi arkadaşınız sizin gibi bir suç delisi olduğunda, bir durumdan kurtulmaya ihtiyaç duyduklarını anlamayı öğrenirsiniz. Acelem varmış gibi davrandım. "Gitmem gerek. Bir arkadaşıma araba çarptı."

Küçük numaramı anlamış gibi gözleri karardı ama sadece gülümsedi. "Pekala. Başka zaman o zaman."

İçkim için masaya para koydum, sonra kalktım. Ona hoşça kal demek için ağzımı açtım ama o beni takip etti. "Seni arabana kadar geçireyim."

"Hayır, değil."

"Buralarda bir sürü sürüngen var. Benim için sorun değil."

Bıraktım, beni takip etmesine izin verdim. Arabama giden çakıllı yolda yürürken arkamda ayak seslerinin çıtırdadığını duydum.

Sürücü tarafına geçtiğimde, "Bu kadar erken aramak zorunda olmamız çok kötü," dedi. Kapıyı açmaya gittim ve beni durdurmak için elini camın üstüne uzattı. Yaklaştı ama geri adım atamadım. Eğildi ve ben de onu durdurmak için elimi uzattım.

"Evee," dedi. "Bana bir şans daha ver, olur mu?" "Gitmek zorundayım."

"Bir saniye bekle."

"Arkadaşımın bana ihtiyacı var." Kapıyı açmaya çalıştım ama eli hâlâ . "Çekil, Ethan."

"Dostum, babanla kardeşinin dayak yediğini görmenin seni biraz alçaltacağını düşünmüştüm."

Sustum. "Affedersiniz?"

"Hâlâ kendini beğenmişsin. Hâlâ daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Lisedeyken şımarık prenses gibi davranıyordun. Belki de bu yüzden seninle uğraştık, seni biraz aşağı çekmek için. Rahatlamanı sağlamak için. Dünyanın senin etrafında dönmediğini gör."

"Öyle değil... Öyle olduğunu sanmıyorum," diye kekeledim.

"Oh, gerçekten mi? Sınıfta arkadaşlarımla konuşmayacak kadar iyiydin." "Sadece utangaçtım."

Güldü. "Evet, doğru. Sebepsiz yere sinirli bir kaltağın tekiydin."

Onu ittim ve arabaya bindim. "Seninle ya da arkadaşlarınla konuşmadım çünkü ezik olduğunuzu düşünüyordum."

"Evet, tabii, tamam tatlım." Güldü. "Hey, dikkatli sür. İşte görüşürüz."

Kapıyı suratına kapattım ve arabayı çalıştırdım. Ben otoparktan çıkıp arabayı sürerken bir şeyler bağırdı.

Aptal çenesini kapalı tutması için onu ikna etmek buraya kadarmış. Karanlık yolda hızla ilerledim, motor kulaklarımda kükrüyordu.

Lanet olası *pislik*.

Kırmızı ışıkta gıcırdayarak durdum ve çığlık atarak ellerimi direksiyona vurdum. Ben başımı direksiyona dayayıp otururken kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

Artık otelime dönemeyecek kadar yorgundum. Emery'yi pazartesiye kadar göremeyeceğime göre, uzun bir hafta sonu olacaktı.

Eğer Emery'i tekrar görebilirsem. Ethan önce beni .

Başımı direksiyondan kaldırdım ve arabamın önünde yolun ortasında duran birini yakaladığımda nefesim kesildi. Büyük birisini. Sonra kırmızı ışığın bir başka parıltısında, gitmişlerdi.

Neredeyse...

Gösterge panelindeki saate baktım. Saat daha yedi buçuktu. Uzandım ve torpido gözünü açtım. Deponun anahtarlarını bulana kadar karıştırdım.

Şimdi çıkarsam, dokuz buçukta orada olabilirim.

Telefonum çaldı ve arayanın kim olduğunu hemen anlayarak açtım. "Selam, Jamie."

"Peki o sürüngen kimdi? Ve bir randevuya gideceğinden bahsetmediğin için kızmadığımı sanma."

"Bu bir randevu değildi." "Oh. Peki neydi?"

Gaza bastım ve ışıkların yanından geçip gittim. "Önemli bir şey değildi. Sadece liseden bir adam."

"Ah, bu berbat."

U dönüşü yaptım. "Lena nasıl bu arada? Ona mesaj attım ama cevap ."

"O iyi. Muhtemelen sadece uyukluyordu. Kişisel algılamayın ama şu anda çok fazla ilgi görüyor, bu yüzden herkese mesaj atmayı hatırlayamıyor."

"Anladım."

"Nerede vardır sen başlı Şimdi mi? Öyle mi sen geliyor ev için hafta sonu?"
"Henüz bilmiyorum," dedim dürüstçe.
"beni ara. Her şey yolunda mı?" "Bunu
ben de bilmiyorum."
"Bana ne söyleyecek misin?"
"Anlatacağım. Ama şimdi değil."
"O zaman beni ara. Söz mü?"
"Arayacağım."
Telefonu kapattım, sonra gözümü güneye doğru giden karanlık ve dar yola diktim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Deponun kapısına geldiğimde güvenlik görevlisi geçen seferkinden farklıydı. Kimliğimi alırken bana garip bir bakış attı. Anahtarlarımın olup olmadığını sorduğunda, onları pencerenin önünde sallandırdım.

Wes Amca'nın kimseye beni içeri almamasını söyleyip söylemediğini düşünmemiştim. Neyse ki, endişelenmeme bile gerek kalmadan güvenlik görevlisi geçmeme izin verdi. Wes Amca beni uyarmıştı ama anahtarlar hâlâ bendeydi ve depoya girme hakkım vardı. Ama daha uzun süre girebileceğimden şüpheliydim.

O çok korktuğum binaya gelene kadar patikada ilerledim. Pencereler karanlıktı ve sokak lambası hâlâ yanmıyordu. Kapıya doğru ilerlemeden önce bu kez arabamı ve ışıkları kapattığımdan emin oldum.

Telefonumu el feneri olarak kullanarak anahtarı kilidin içinde çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

Karanlığın içinden bakarken tüylerim diken diken oldu. Kapının yanındaki düğmeyi çevirdim ve ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Rafların arasında hızla ilerledim, MRI makinesini ve kutuları geçtim, gözlerim sedyeye ve arkasındaki asansöre takıldı. Burada olmaktan nefret ediyordum. Ayaklarımın altında ne olduğunu bilmek kendimi kirli ve yanlış hissettiriyordu. Ama o kasaya girecektim.

Ofise gittim ve düğmeyi çevirdim. Her şey bıraktığım gibi görünüyordu ve kasa hâlâ bir köşede dokunulmadan duruyordu.

Telefonumun ışığını kapattım, ardından kasa üreticisinin numarasını çevirdim.

"Merhaba, kasama giremiyorum. Bana bir kod verebileceğinizi

söylediler." "Seri numarası sizde var mı?" diye sordu diğer uçtaki adam.

"Bir dakika." Telefonu yere bıraktım, sonra kasanın bir tarafını

kasayı iki eliyle tutup çekti. Kasa yerde kayarken inledi. Arkasına bakmak için uzandım ve arkasındaki etikette bir dizi numara gördüm. Telefonumu aldım ve numaraları okudum.

"Bir dakika bekleyin lütfen," dedi adam.

Beklerken kasayı geri çektim.

"İsmin altında ne yazıyor?" diye sordu adam.

"Roman Martel. Ama ben onun kızıyım, Eve Martel, ve o gittiğinden beri burası artık bana ait."

"Bir form imzalamanız gerekiyor. Bunu yapabilir

misin?" "Evet. Yapabilirim."

Verdiğim e-posta aracılığıyla bana bir dosya gönderdi ve ben de telefonumdan dosyayı inceledim. Elimden geldiğince kendi bilgilerimle birlikte babamın bilgilerini de doldurdum. Bazıları cevaplamam gereken güvenlik sorularıydı ama neyse ki bu sefer inanılmaz derecede kolaydı, kardeşimin doğum günü ve hangi şehirde doğduğumuz gibi. Bitirdiğimde dosyayı geri gönderdim.

Sonra beklemeye alındım. Ofiste volta atıyordum, her an biri gelip beni durduracakmış gibi hissediyordum.

On beş dakika sonra geri döndü. "Pekâlâ, temizsiniz," dedi. Bana her bir numarayı yavaşça söyledi ve ben de onları . Kasa tıkladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kolu aşağı çektim ve kasa açıldı.

O kadar heyecanlıydım ki telefonumu düşürdüm ve adamı işe yarayıp yaramadığını merak etmek zorunda bıraktım. Kapı açıldı ve-

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Boştu. Elimi uzattım, etrafı karıştırdım, küfrettim. Klasör ya da kâğıt yoktu, hiçbir şey yoktu.

Sonra elim üst raftaki bir şeye çarptı. Onu yakaladım ve çektim.
Dışarı.

Elimden daha büyük olmayan küçük siyah kutuya baktım. Taşınabilir bir depolama cihazı.

Tekrar içeri uzandım ve onunla birlikte gelen USB konektörünü buldum. Evraklar kayıptı ama bilgilerin bu cihazda depolandığından hiç şüphem yoktu.

Hepsinin bu kadar olduğundan emin olmak için kasayı son bir kez daha kontrol ettim ve kapattım. Telefonumu elime aldım ve adamın telefonu kapattığını gördüm.

Cihazı ceketimin cebine yerleştirirken ellerim titredi. Işıkları kapattım ve aceleyle dışarı çıktım, binanın üzerime kapandığını, aldığım şeyle birlikte gitmemi istemediğini hissediyordum.

Mekândan hızla çıktım, yanından geçerken güvenlik görevlisine el bile sallamadım.

* * *

Bayville'e dönerken kenara çekilmemem bir mucizeydi. Otele girdiğimde saat gece yarısına yaklaşıyordu ama uyumayacağımı biliyordum, en azından bir süre için.

Sessizce odama girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Sonra depolama aygıtını çıkardım ve dizüstü bilgisayarımın yanına koydum. Ceketimi yatağın üzerine atarken bilgisayarı açtım.

Ekran yüklenirken konektörü aldım ve bir ucunu şık siyah cihaza, diğer ucunu da dizüstü bilgisayarıma taktım. Sürücü dosyaları yüklerken mini buzdolabından bir soda çıkardım, titriyordum ama kafeinin beni uyanık tutmasını istiyordum.

Bittiğinde oturdum ve sürücü klasörüne tıkladım.

Neyse ki cihaz şifrelenmemişti. Belli ki babam kasanın onu güvende tutmak için yeterli olduğunu düşünüyordu. Sürücüyü açtığımda düzinelerce klasör belirdi.

Klasörler arasında gezinirken isimleri gördüm. Tam olarak yirmi iki tane. Ve bazı isimlerin yanında şu kelime yazıyordu: ÖLDÜ.

Shane ÖLDÜ

Tanya ÖLDÜ Jordan

ÖLDÜ Maddie

ÖLDÜ

On dört tane saydım. Merakımdan Jordan'a tıkladım ve onun klasöründe bir dizi dosya buldum. KONU ÜÇ adlı bir tanesine tıkladım.

Bir fotoğraf belirdi. Dağınık sarı saçlı ve parlak mavi gözlü küçük bir çocuk. Fotoğrafının altında adı, doğum tarihi, nerede doğduğu ve öldüğünde kaç yaşında olduğu ve nasıl öldüğü gibi diğer notlar vardı.

Dosyasını okurken alnımdan ter damlıyordu. Öldüğünde sadece dokuz yaşındaymış. Ölüm nedenini başarısız testler olarak açıkladılar.

Odalar bana babamın şirketinin neyin peşinde olduğunu anlatmaya yetmişti ama bu her şeyi daha da sağlamlaştırdı. Tam da korktuğum gibi.

Kayıttan çıktım ve klasörünün geri kalanını aradım. Video dosyaları. Merak edip birine tıkladım.

Masada oturan küçük çocukla birlikte bir oda belirdi. Burayı deponun altındaki odalardan biri olarak tanıdım. Gözleri yaşlıydı, ağlamasını bastırmaya çalışıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü solgundu.

"Denek Üç, 21 Temmuz," dedi kameranın arkasındaki adam. "Denek yedi numaralı dozajı verdiğimizden beri ağlamayı kesmedi. İddiasına göre

mide ağrısı ve sol kulakta işitme kaybı. Bununla birlikte, deneğin koku alma duyusu önemli ölçüde artmıştır ve son yirmi dört saat içinde hiç dinlenme eğilimi göstermemiştir. Artan uyanıklığına rağmen kalp atış hızı hala sabit."

Adamın sesini duyduğumda kanım dondu. Amcamın sesi olarak tanıdığım bir ses. Rahatsız olarak Cassidy'nin dosyasını açtım. Kayıtlarına baktım ve ölmediğini, on dört yaşında "serbest bırakıldığını" öğrendim. Onu neden tutmadıklarını bilmiyorum. Sadece testlerinin tamamlandığı ve koruyucu bakım sistemine geri gönderildiği yazıyordu. Videolarından birine tıkladım. Bu sefer sınıf ortaya çıktı. Uzun boylu, keskin yüz ifadeli siyah bir kız olan Cassidy, kameraya öldürebilecek bir bakışla bakıyordu. Sadece gözlerinden biri o kadar şişmişti ki kafatasından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Göz kapağı onu yerinde tutacak kadar sarkmıştı. Saçları arkadan örülmüştü, eski püskü beyaz gömleği ve pantolonu kıvrılmıştı ve elinde bir kalem tutuyordu. Videoda on bir yaşlarında görünüyordu.

"Unutma Cassidy, problemleri bitirmek için otuz saniyen var," dedi amcam. Arkasındaki beyaz tahtada bir dizi matematik denklemi vardı. "Bitirdiğinde seslen, anladın mı?"

Cassidy tahtaya döndü. Ardından ışıklar söndü. "Bitti" tuşuna basmadan önce ekran yaklaşık yirmi saniye boyunca zifiri karanlıktı. Işıklar yandı ve Cassidy'nin cevapları da çalışmalarıyla birlikte tahtaya yazıldı.

Amcam ortaya çıktı ve sorunları gözden geçirdi. "İyi iş, Cassidy."

Video kesildi ve odanın ortasında bir bulmaca üzerinde çalıştığını gösterdi. "Denek Onbir'in görme yetisi on iki saate kadar hiçbir azalma belirtisi göstermeden aynı kaldı. Problem çözmedeki doğruluğu ve hızı da önemli ölçüde arttı. Sadece sesler ve akut migren gibi halüsinasyonlar geri döndü."

Cassidy kameraya baktı ve nefreti gün gibi açıktı. Videodan çıktım ve uzun bir süre orada oturup olanları düşündüm.

Belli ki bir tür güçlendirme ilacı deniyorlardı. Ama her ilacın bir bedeli vardı. Yan etkileri şaşırtıcı derecede korkunçtu.

Babam neden böyle bir şey üzerinde çalışsın ki?

Bunun neden değil de kim olduğunu düşünmem biraz zaman aldı. Babamın birçok başka şirketten müşterileri vardı.

Bunun gibi bir şey. Ordu için projeler üzerinde çalıştığından bile bahsetti. Ama bunun babamın kişisel işi olduğuna inanmayı reddettim.

Yine de, kendi planı olup olmadığına bakmaksızın bu çocuklar üzerinde çalıştı. Bu da onun hakkında bildiğim ve sevdiğim her şeyi paramparça etti.

Dosyalara dönmem tam bir saatimi aldı. Dışarıda, güvertede dalgalara bakıyor, Lena'nın partide bana verdiği esrardan birkaç nefes çekiyordum. Nadiren sigara içerdim ama bu her şeyden çok iyi bir zaman gibi görünüyordu. Karanlığa doğru çığlık atmak istedim. Bunun yerine orada durup ciğerlerime bir nefes daha çektim.

Ailem hakkında bildiklerimle yüzleşmeye çalıştım. Yine de artık durmak çok zordu. Ve beni tekrar içeri çeken Emery'nin düşüncesiydi.

Sandalyeme oturdum ve kendimi kaçınılmaz olana hazırladım. Klasörleri aşağı doğru kaydırdım ve onun adını en alttan ikinci sırada buldum.

Emery.

Dosyasına tıkladığımda boğazım düğümlendi.

Konu Yirmi İki adlı dosyanın üzerine geldim ve tıkladım.

Beni karşılayan resim daha önce gördüğüm bir resim değildi. Beyaz badanalı bir fonun önünde Emery duruyordu, yüzünü gizleyen bir maske yoktu. Bu resimde benim gördüğümden daha yaşlıydı. On üç ya da on beş yaşlarında. Yaşına göre bile ne kadar uzun ve yetişkin olduğunu söylemek zordu. Daha zayıftı, çok daha zayıf. Çocukken yorgun ve kararsız görünebilirdi, ama burada tamamen farklı biriydi, masumiyetinden sıyrılmıştı. Çökmüş yüzü ölü gibiydi, ifadesi neredeyse kayıtsız, neredeyse tembeldi. Ama gözleri meydan okuyor, hatta cehennem azabı çekiyordu. Tanıdığım bir bakış.

Hâlâ acı verecek kadar güzeldi. Dolgun dudaklar, keskin çene hattı, delici bakışlar. Henüz ağzının etrafında yara izleri yoktu ama boğazında ve çenesinde birer tane gördüm. Hayal ettiği her şey, sevgi ve vaatlerle dolu bir hayat ona verilseydi hayatının nasıl olacağını hayal etmeye cesaret edersem, okulunun gözbebeği olabilecek bir çocuk görebiliyordum. Bir onur öğrencisi, bir idol. Kızlar ona akın ederdi, erkekler onu kıskanırdı, eğer en iyi arkadaşı olmak için yarışmasalardı. Eğer ona bir şans verilseydi, gülümsemesinin bir odayı aydınlatabileceğini hayal ederdim. Şimdi ona bakıyorum da, eğer onu bu şekilde tanısaydım, kalbimi bir saniyede ona seve seve verirdim.

Onun yerine kalbim onun için kırıldı.

Benden sadece birkaç yıl önce doğmuş, bakıcı ailesinden alınarak Martel şirketine getirilmiş. Babam ve diğerleri onu teslim etmeden önce sekiz yıl boyunca depoda saklanmış. İki yıl sonra Emery onları katletti.

Diğer dosyalarını araştırdım ve koruyucu aile kayıtlarını buldum. Babam Emery'nin Martel şirketinin malı olması için gerekli evrakları imzalamıştı. O koruyucu aileye ne kadar rüşvet vermiş olmalılar, anlayamadım. Ama her halükarda iğreniyordum ve başka kaç masum hayatın bir bedel karşılığında alındığını merak ediyordum.

Videoları yukarı çekerek ilkine tıkladım. Jordan'ı gördüğüm oda karşıma çıktı, ama bu kez masada oturan genç Emery'ydi, başı öne eğik, gözleri yere bakıyordu.

"Denek Yirmi İki, Emery," dedi bir ses. Baba. "RDX051 dozajının beşinci günü. Denekte hafif baş dönmesi ve mide bulantısı var, ancak gücü büyük ölçüde arttı. Henüz şiddetli öfke nöbetleri yok. Bu gördüğümüz en hızlı gelişme. Şimdi ilk testi yapacağız." Video değişti ve Emery şimdi sınıfta bir çeşit makara makinesinin başındaydı. Bir uca gittikçe daha fazla ağırlık koymaya devam ettiler ve Emery her seferinde kolu kolaylıkla aşağı çekerek yüzlerce kiloluk ağırlığı yukarı çekti. Bunu her başardığında, bir tür hemşire olan bir kadın ortaya çıkıyor ve ona hızla yediği bir şeyler veriyordu.

Bir sonraki videoya geçtim. Bu kez kamera her odanın kapısının önünden geçiyordu ve arka planda Emery çığlık atıyordu. Kamera bir uçtaki kapıya doğru kayıyordu. İki sürgü vardı ama kapı Emery'nin öfkeli tekmeleri yüzünden bükülmeye başlamıştı. Babam sanki bu sahne onu pek etkilememiş gibi monoton bir sesle, "Denek kriz geçiriyor," dedi. "Bir süre sakinleştirilmesi gerekecek."

Dehşete kapılarak videoyu kapattım ve bir geçtim. Emery'nin görüşme odasındaki bir başka görüntüsü, başı neredeyse göğsüne doğru eğilmiş, saçları yüzünü gizliyordu.

"Birkaç hafta ve Denek Yirmi İki daha uyanık daha kurnaz oldu. Denek Yirmi Bir'le birlikte neredeyse odasından kaçıyordu," dedi babam. "Gücü azaldı. Şimdi RDX051 dozajını artırmamız gerekebilir. Yakında daha fazla test yapılacak." Yayın tekrar Emery'nin bir tür üç boyutlu bulmaca üzerinde özenle ve hızla çalıştığı sınıfa döndü. Bulmacayı bitirdi ve babam saatini durdurdu. "Rekor süre," dedi. "İyi iş, Emery."

Emery kameraya bakmadı, sadece ellerini sanki bir bulmacayı çözmekten başka bir şekilde kullanmak istiyormuş gibi esnetti.

Bir sonraki video izlemesi en zor olanıydı. Onu üstsüz bir muayene masasına yatırmışlardı ve babam makinelerinden birini Emery'nin yanına bağlamıştı, kafasının üzerinde küçük sensörler vardı. Babam ön koluna bir bıçak dayayıp saplarken ağlamamaya çalıştığı belliydi. Emery çığlık attı ve bağlarından kurtulmaya çalışırken vücudu titriyordu. "Denek'in ağrı toleransı hala normal seviyede görünüyor, sinirler hala yaralanmayı kaydediyor. Ancak adrenalini öncekinden daha yüksek bir seviyeye çıktı. Bu bir başlangıç. Dozajı artırıp ne durumda olduğunu göreceğiz." Video kesildi ve Emery hala masadaydı ama aradan biraz zaman geçmişti çünkü şimdi kameranın önünde otururken başkaları tarafından tutuluyordu, parmakları kanıyordu, tırnaklarından biri birinin altına cerrahi bir bıçak sıkıştırdığı yerden ayrılmıştı.

"Bu ne lan?" diye yüksek sesle fısıldadım, sonra ağzımı kapattım.

Bir sonrakine gitmek istemedim ama bu sonuncusuydu. Emery bir sınıfta, kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kişinin yanındaki masada oturuyordu. Kız ondan daha kötü göründüğü için içim burkuldu. O kadar küçüktü ki kolundaki damarları görebiliyordum. Dağınık saçları yüzünü örtüyordu. Emery sessizce otururken o bir şeyler çiziyordu, kâğıdı boştu, elleri yumruk olmuştu.

Birkaç dakika sonra babam konuştu. "Emery, beni duydun mu? Bu davranışına müsamaha göstermeyeceğim. Benden çaldın. Odanda çakmağı gördüm." Babam durakladı. "Özür dileyecek misin?"

Emery önce hareket etmedi. Sonra bakışlarının babama kaydığını gördüm ve o anda onu öldüreceğini anladım. O anda karar vermişti ve eline fırsat geçtiğinde bunu yapacaktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Aslında, kendisinin bir gölgesi gibi görünüyordu. Şimdi karanlık ve çok daha uğursuz bir şey ona bakıyordu.

Babam uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra, "Havalandırmaya tıkıştırdığın dergiyi de gördüm," dedi. "Orada bir şey mi planlıyordun Emery?"

Emery tek kelime etmedi, sadece belli belirsiz sırıttı.

"Komik bir şey mi var?" Babam söyledi. "Bir yangın çıkarıp bizi boğmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Emery sessizce güldü. "Evet."

Babam içini çekti ve video sınıftan kesilerek babamın görüşme odasının camından Emery'yi izlemesine geçti. "Denek tehlikeli, psikotik belirtiler gösteriyor ve bizim için açık bir tehdit olabilir

Hepsi. Bu kötü etkileri daha önce de gördük. Hayal kırıklığına uğradım. Yine de en başarılı deneklerimizden biri. Ama etkileri göz ardı edilemez. Şu andan itibaren onu yakından izlememiz gerekecek. Eğer bunu dengeleyemezsek, başarısız olarak damgalanmak zorunda kalacak."

Video sona erdi. Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülerek kapattım. Emery'yi şimdi yaptığı şey için nasıl suçlayabilirdim?

Kalbimin derinliklerinde, gerçeği inkâr edemeyeceğimi biliyordum. Babam bir canavardı.

Ve o da bir tane yaratmıştı. Belki daha fazlasını. Emery gibi, dışarıda sesleri duyulmayan başkaları da vardı. Yirmi iki kişiden sekizi hayatta kalmıştı.

Artık uyuşmuş bir halde Denek 21'e gittim. Emery'nin kız kardeşi. Nina. Beni şok etmek için daha fazla acıya ihtiyacım olduğundan değil, ama onun için önemliydi ve onu kontrol etmek, ona gerçekten ne olduğunu görmek zorunda hissettim.

Plağı çıkardım ve açtım. Resim önümde belirdi ve nefesim kesildi.

Onu *tanıyordum*.

Fotoğraf Emery'yle birlikte çekildikleri videodan sonra çekilmiş olmalıydı çünkü daha yaşlı görünüyordu. Çelimsiz ve zayıf görünüyordu, kafası artık traşlıydı, gözleri çökmüştü. Elimdeki çocukluk fotoğrafından onu aynı kişi olarak tanıyamazdım. Ama artık onu hafızamdan tanıyordum.

Depoda karşılaştığım kız.

O kadar korkmuştu ki bana sadece bir şeyler mırıldanabiliyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Uyuşturulmuş gibi görünüyordu, ben de içeri girdiğini düşündüm.

Ben de çığlık attım. Ve babam koşarak geldi.

Bana yalan söylemişti. Onu aşağıya inmeye zorlayabilmek için beni gönderdi.

Benim hatamdı.

Anılar geri aktı ve onlar tarafından aşağıya sürüklendim. Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissediyordum.

Panikle paltomu kaptım ve karanlığa karıştım.

* * *

Sonunda şafak sökene kadar geri gelemedim. yere düşmesine izin verdim, sonra ağır ağır yatağa ulaştım ve düştüm. Yatağa ulaşmıştım.

geri dönmek zorunda kaldığımda St. Agnes köprüsündeydim. Sahil boyunca yürüdüm. Bazen durup göle bir taş fırlattım ve çığlık attım. Bazen kuru bir kütüğün üzerine oturup biraz ağladım. Çoğunlukla kızgın gözyaşları. Babama küfrettim. Kardeşime, amcama ve kuzenime de. Ama en çok babama.

Sadist herif. Bunu nasıl yapabildi?

Ve onlar hâlâ içerideyken beni depoya nasıl getirebildi? Bunun için ondan nefret ettim. Ve bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmediğim için kendimden de nefret ettim.

Artık burada kalamayacağımı biliyordum. Emery'ye, kız kardeşini özgürlüğünden alıkoyduğumu bilerek davranamazdım. Korkakça bir çıkış yolu. Ama suçluluk duygusu çok fazlaydı. Katlanılamayacak kadar fazla.

Zaten çok boktandı. Hiç gelmemeliydim. Beni şimdi tanıdığı gibi tanıması sadece ikimizi de incitmeye yaradı.

Ama tekrar yıkılmasını da istemiyordum. Eğer gidersem, ilaç tedavisini bırakacaktı ve onu nakledeceklerdi. Bu beni daha da kötü hissettirdi.

Ufukta güneşin ilk ışıklarını görene kadar aklıma bir fikir gelmedi. Ona kalamayacağımı söyleyecektim ve bir neden belirtmeyecektim, ilaçlarını alacağına söz vermesi gerekiyordu ve iyileştiğinde onu tekrar görebilecektim.

Gitmek acı veriyordu. Ama alternatifinden daha iyiydi - kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenmesinden.

Ethan beni ispiyonlamadan önce ona söyleyeceğimden eminim. Mümkün olan en kısa sürede gideceğim.

Ama şimdi o kadar yorgundum ki gözlerimi zor açık tutuyordum. Uyanır uyanmaz son bir kez Aziz Agnes'e dönecek ve ona anlatacaktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yaklaşık on iki saat uyudum. Uykusuzluktan dolayı vücudum bunu bir şekilde telafi etmek zorundaydı. Daha çok bir ceza gibi hissettim.

O akşam St. Agnes'in resepsiyonunun numarasını çevirdim.

Ethan cevap verirse kusabilirdim.

"St. Agnes ," diye alçak bir ses beni

selamladı. Rahatlayarak iç çektim. "John,

dönmüşsün."

"Bayan Eve... öyleyim. Dün gece döndüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Pencereye doğru ilerleyip adaya, arkamdan bakan St. Agnes'in saat kulesine baktım. "Geç haber verdiğimi biliyorum ama Emery'yi görmem gerekiyor."

Bir duraklama oldu. "Üzgünüm Eve, ama böyle bir şey olamaz."

"Neden olmasın?" Adım atmaya başladım. Ethan çoktan biriyle konuşmuş muydu? "Hafta sonları sekizden sonra ziyaretçi kabul etmiyoruz," diye yanıtladı John. "Ve

çünkü saat neredeyse sekiz oldu..."

"Acil bir durum için bile mi?"

Yer değiştirdiğini duydum. "Ne tür bir acil durum?"

"I..." Tam olarak açıklayamadım. Çünkü bu gerçekten sadece benim için önemliydi. "Emery ile konuşmaya gerçekten ihtiyacım var."

"Eğer durum ciddiyse Dr. Thomas'a bir mesaj götürebilirim. Ya da Dr. Langley'e ama o yarın öğleden sonraya kadar gelmeyecek."

"Sorun değil," dedim. "Yarın gelebilir miyim? İzin verdiğiniz kadar erken?"

Sanki tekrar düşünüyormuş gibi durakladı. "Şafakta. Yedide. O sıralarda dışarıda vakit geçiriyor ama bunu başarabiliriz."

"Teşekkür ederim John," dedim nefes nefese. Gitmesine izin verdim, sonra yüzümü buruşturarak karnımı tuttum. Hiç iştahım yoktu ama yine de kendimi bir şeyler yemeye zorladım. Sonra dosyaların geri kalanını karıştırdım.

Nina'nın kaydını açtım ve okudum. Babam en azından bir konuda yalan söylememişti. Kayıtlara göre, tıpkı Emery'ye söyledikleri gibi hastanede ölmüştü. Çökmüş bir akciğer ve kan pıhtıları yüzünden ölmüştü. Yetersiz beslendiğinden ya da başka bir şeyden bahsetmiyorum. Ağlamak istedim.

Dosyasını tekrar okudum ve bu sefer notların kardeşim tarafından imzalandığını fark ettim. Videolarını izlediğimde, ağabeyim orada onu izliyordu. Baba gibi, oğul gibi.

Fısıltıyla konuştu. Çok yürek parçalayıcıydı. Saçlarını yolmaya devam ettiği için kafasını kazıtmışlardı. Bu kadar uzun süre dayanmış olması hayret vericiydi.

Gecenin geri kalanında, kalan çocukların diğer klasörlerini inceledim. İsimlerini, doğum günlerini, nereden alındıklarını ve bazılarının nerede öldüğünü öğrendim. Çoğu ABD'liydi ama bir çift Güney Amerika'dan, bir diğeri de Güney Pasifik'ten gelmişti. Ölenlerin çoğu on birinci yaş günlerini bile geçememişti. Hiçbir yerde diğerlerinin nereye gittiğini söylemiyorlardı ama belki bir şekilde onları bulabileceğimi düşünerek isimlerini yazdım. Bir gün.

Her videoyu izledim, rahatsız oldum ama izlemeyi bırakamadım, uyursam kabus göreceğimi biliyordum.

Ne olduğunu anlamadan suyun üzerinde ışık görünmeye başlamıştı. Saate baktım ve gitmeye hazırlandım.

Gardiyanlar beni beklemediği için kapıdan geçmem her zamankinden daha uzun sürdü. Her zamanki yerime park ettim ve bazı hastaların etraflarında çalışanlarla birlikte avluda yürüdüklerini gördüm.

Artık buradaydım ve ne yapmak üzere olduğumu bilerek girişe doğru merdivenlerden çıkmak zordu. Emery'nin gözlerindeki acıyı, hayal kırıklığını ve öfkeyi görmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Kapıyı açtığımda, diğer tarafta John tarafından karşılandım.

"Onu görmeden önce bu formu doldurmanız gerekiyor," dedi selamlayarak, "ayrıca doktorların burada olduğunuzu bilmesi için imza atmanız gerekiyor. Bunu ekstra bir seans olarak sayacağız."

Ben oturum açarken, John bahçedekileri arayıp Emery'yi avluda emniyete almalarını söyledi.

John'u avluya kadar takip ettim ve bahçelere geri döndüm. Bahçelerin ve mutfakların yanında yalnız, kapılı bir avlu vardı; bir tarafında bir meşe ve altında bir bank bulunan küçük, çıplak, taş döşeli bir alandı. Emery tek başına duruyordu, ayakları ve elleri her zamanki gibi zincirlenmişti, ancak bu kez ortadaki bir direğe bağlıydı ve etrafında dolaşabiliyordu. Sırtı bana dönüktü, sarmaşıklarla kaplı duvara ve kırmızı yaprakları yükselen güneşte ateş gibi parlayan ve sık sık yere düşerek ayaklarının dibine saçılan diğer ölü yapraklara katılan meşe ağacına bakıyordu.

Ona yaklaşırken tedirgindim, ellerim nemliydi.

"Emery, bir ziyaretçin var," diye seslendi John. "Bunu gördüğüne sevineceksin."

Emery başını çevirdi ve beni görünce gözleri parladı. "Evee?"

Yüzünü bana döndü ve gözlerindeki ifadeden kafatası maskesinin arkasından gülümsediğini anladım. Uzun adımlarla bize doğru ilerledi, direğe bağlı zincir bir yılan gibi yerde kayıyordu, ancak bizden birkaç metre uzakta, onu avlunun ortasında tutmaya yetecek maksimum mesafeye ulaştığında gerildi.

"Çizginin gerisinde kalın, Bayan Eve." John yere kırmızı çizgiyi işaret etti. "Emery, kibar ol. Adamlarımdan birini yanıma alacağım." Bizi yalnız bıraktı ve beni önümde yükselen Emery ile baş başa bıraktı. Onu çoğu zaman otururken gördüğümden, ayağa kalkana kadar ne kadar iri olduğunu nadiren fark ederdim. Bu kadar yakın olması onu daha da korkutucu kılıyordu.

Başını eğdi, parmakları bileğindeki zincirlerle oynuyordu, sanki elleriyle ne yapacağından emin değilmiş gibiydi. Her şeyi kafamda canlandırmıştım ama konuşamayacak kadar korkmuştum.

"Selam, Emery..." Yumuşakça söyledim. Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? "Onlar bana senin geleceğini söylemediler...Bugün benim doğum günüm mü yoksa Bir şey mi?"

Kayıtlarından doğum tarihini hatırlayarak gülümsedim. Bahar aylarındaydı. "Hayır, üzgünüm."

Omuz silkti. "Sorun değil." Cevap vermemi bekledi ve ben cevap vermeyince, "Dün ilaçları aldım ve hastalanmadım. Sanırım artık daha kolay oluyor. En azından biraz." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Bu yüzden mi buradasın?" Hafifçe güldü. "Onları tek başıma alt edecek cesareti kendimde bulamadığımı mı sandın?"

"Bunu bensiz yapabilecek güce sahip olduğunu biliyordum," dedim. "Hiç şüphem yoktu." Bir sonraki sözlerimi dikkatle seçerek bir adım daha yaklaştım. "Ve ben yokken bile devam edecek güce sahip olduğunu biliyorum."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakmaya devam etti, sonra farkına vardı. Kıpırdamadan dururken gözleri kapandı. "Gidiyorsun..."

Sesindeki acıyla irkildim. "Özür dilerim Emery."

Bakışları yüzümden hiç ayrılmadı, sanki yüz ifademde bir neden bulabilecekmiş gibi yüzümü inceledi. Bulamayınca, "Neden?" diye mırıldandı.

Gerçeği kabul etmek çok zordu. "Seanslarımızdan çok şey öğrendim ve sen de çok iyi iş çıkardın. Sorunlarının üstesinden geldin ve beni şaşırttın. Şimdi onlar için minnettarım." Bir nefes aldım. "Ama benim için fazla kişisel oldular. Geçmişim şu anda senin yanında olmayı çok zorlaştırıyor."

İçgüdüsel olarak başını çevirip kulağının dibindeki kız kardeşinin hayaletini dinledi, sonra onu silkeleyip uzaklaştırdı. "Söyle bana," dedi. "Bunu neyin zorlaştırdığını söyle bana."

Başımı yavaşça salladım. "Yapamam. Üzgünüm; bu çok fazla."

Bakışlarındaki paniği ve soğukkanlılığının kaybolmaya başladığını gördüm. "Hayır, ben... Sana ihtiyacım var, Evee. Bunu tek başıma yapamam. Yapamam..."

"Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum," dedim boğazım düğümlenerek. "Sadece sana öğrettiğim her şeyi yapmaya devam et. İlaçlarını almaya devam et ve söz veriyorum bir gün ziyaretine geleceğim."

Yaklaşmaya çalıştı ama yapamadı. Arkasındaki direğin gerildiğini duydum. Bana ulaşamayınca öne doğru eğildi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Söyle bana, kalman için ne yapabilirim?" dedi alçak bir sesle. "Sadece biraz daha uzun. Bir hafta bile olsa. Sadece beni şimdi bırakma. Lütfen Eve." Sesindeki korkuyu duydum, omuzları titriyordu. "Bu şekilde olmaz."

Gözlerim yaşardı. Ağzımı açacaktım ki arkamdan yavaş bir alkış sesi duydum. Döndüm ve Ethan'ı kapının yanında gördüm, gözlerinde parlak, heyecanlı bir bakış ve yüzünde korkunç bir sırıtış vardı.

"Vay canına Eve," dedi. "Bir erkeği nasıl çalıştıracağını gerçekten biliyorsun, ha? Bu zavallı piçi parmağında oynatıyorsun. Gerçekten peşinde intikam bu muydu? Onu senin için böyle yalvartmak. Sence de adam yaptıklarından sonra zaten hak ettiğini almadı mı?"

"Ethan," dedim, sesime korku karışmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece bu adamı daha fazla oynamanı engelliyorum Eve," diye cevap verdi bana doğru yürürken.

Arkamı döndüm. Emery yeniden ayağa kalkmış, Ethan'a soğuk ve öldürücü bir bakış fırlatırken başını eğmişti. "Ne dedin lan sen?"

"Seninle oynuyordu," diye tekrarladı.

"Ethan-"

"Hayır," diye tersledi. "Senin işin bitti Eve. Sana yaptıkları için üzülerek bu işi uzatmana izin verdim ama belli ki senin de aklın başında değil. Yaptığın şey yanlış. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bence bu işin peşini bırakmanın zamanı geldi."

İnanamayarak başımı salladım. Dehşet içinde Emery'ye döndüm. "Ne yaptım...?" Emery yumuşak bir sesle, kafası karışmış bir şekilde söyledi.

"Bir şey yok Emery," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

Ethan hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak, "Babanı ve kardeşini öldürmenin bir şey olduğunu sanmıyorum, Eve," dedi.

Sessizlik sağır ediciydi. Ağaçlardaki kuşları ve yakındaki mutfaktan gelen tencere seslerini duyabiliyordum. Soğuk bir esinti başladı ama kemiklerime işleyen soğuğun sorumlusu bu değildi.

Ethan'a bakakaldım, hareket edemeyecek kadar şaşkın ve öfkeliydim. "Seni piç kurusu," dedim.

dedi.

"İsim takmana gerek yok Eve," dedi Ethan. "Eğer bir şey varsa, o da Yaptığı şey için piç kurusu, değil mi? Babanı onun yaptığı gibi doğramak?" Elini üzerime koymaya çalıştı, ben de tokatla uzaklaştırdım. Gücenerek ters ters baktı. "Sakin ol Eve, bilmeli. İstediğin intikam buydu. Onu önemsediğini düşünmesine izin vermek. İşte böyle. Almak için geldiğin şeyi aldın. Şimdi gitme zamanı."

Yüzüm buruştu. "Buna hakkın yok-"

"*Martel*," dedi yumuşak, zehirli bir ses, sözümü kesti. Bıçağın metal üzerindeki bıçağı gibi bir ses.

Donup kaldım ve bana ölü gibi bakan Emery'ye döndüm. İçimi gören, beni yakan gözler. "Martel," diye tekrarladı yavaşça, sanki bu ismi kabullenmeye çalışıyormuş gibi. "Hayır, bu mümkün değil." Başını yavaşça ileri geri salladı. "O gece..."

Korkunç bakışlarını zar zor tutabildim. "Emery..."

"Bu bir test, beni sınıyorsun," dedi sanki başka bir cevap mümkün değilmiş gibi. "Bunu sana *o mu yaptırdı*? Söyle bana."

Kim olduğunu sormama gerek yoktu. Dr. Hannah'nın Emery'nin iradesini berbat bir şekilde test etmeye çalışacağından şüphem yok.

Ama ona daha fazla yalan söyleyemezdim. "Hayır, bu bir test değil." Bunu itiraf etmek zorunda kaldığım için acı bir darbe gibi çarptı yüzüme. Ve o yıkılmış bakışı görmek zorunda kalmak.

"Sen... sen orada değildin."

"Emery, sana söyleyemedim, özür dilerim," dedim, keşke anlamasını sağlayabilseydim.

"Hayır... sen orada değildin," dedi beni duymamış gibi. "Sadece onlar vardı... bir kız, orada değildi. O değildi..." Öne doğru eğildi, sanki

acı çekerek başını salladı. "Hayır... hayır... hayır..." diye tekrarladı, sanki kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışıyormuş gibi. Elleri maskesini örtecek şekilde başını eğdi.

"Lanet olsun," diye küfretti Ethan yanımda. Kapıya doğru geri çekildi ve telsizini eline alarak hızla konuşmaya başladı.

Yaklaştım, ayağım çizgideydi. "Emery, beni dinle, bu geçmişte kaldı. Ama bunu atlatabiliriz."

Bir ses çıkardı ve bu ses yüzümdeki kanın akmasına neden oldu.

sandım ama güldüğünü anlamam biraz zaman aldı. "Emery, bana bak lütfen."

Avuçlarını başına bastırdı. "Evee. Evee, neden? Bunu neden yaptın?"

Ona dokunmak, onu rahatlatmak istedim. Elimi , bana . Zincirler onu geride tutmasaydı, beni yakalayacaktı. Geriye doğru ve neredeyse ayağımı kaybedecektim. Arkasındaki direk bükülmüş, zincir gerilmiş.

Bana doğru uzandığında ağzımı kapattım ama yapamadım. Tutarsızca konuşmaya başladı, elleri yine maskesini örtüyordu. "Ona güvenebileceğimi söylemiştin. Onu rüyamda gördüm ve çok iyiydi. İyi bir kızdı. Sen... *yalan söyledin*."

"Lütfen Emery, karşı koy," diye yalvardım, onu yanımda tutmaya çalışıyordum.

Öne doğru eğildi ve inledi. Omuzları ağlamaktan ya da gülmekten ya da her ikisinden birden sarsıldı. "Kötü bir şey yaptın, değil mi Evee?" dedi kahkaha tonunda. "Kötü... kötü... küçük... *tavşan*," diye homurdandı.

Korkarak geri . "Emery," dedim ona ulaşmak için son çabamda. Bana bakması için.

Öyle yaptı. Parmaklarının arasından bana bakarken nefesim kesildi.

O değişmişti. Kötücül bir karanlık önümde duruyordu. Emery artık orada değildi. Sadece bir iblis bana bakıyordu.

Tam boyuna doğru doğruldu, sonra kafasını geriye doğru eğerek her zamankinden daha uğursuz, gülümseyen kafatası suratıyla bana baktı. Bir eliyle zinciri parmak eklemlerine doladı. Sonra tüm gücüyle çekti.

Direk öne doğru eğildi, altındaki taş çatırdadı.

Korkup kaçtım. Eller etrafımı sararak beni geri çekilmeye zorladı. Muhafızlar yanımdan geçti.

Ona doğru ilerlemelerini dehşet içinde izledim. Ama sopalarını çıkarıp böğrüne sapladıklarında, boyun eğmesini sağlamak için ellerini üzerine koyduklarında bile Emery yerinden kıpırdamadı. Başını bana doğru eğdi, sadece beni görüyordu.

Bir yabancıyı görmek gibiydi.

"Çıkarın onu buradan!" John seslendi.

Bir el kolumu kavradı ve ben onu çekip uzaklaştırdım. "Lütfen, konuşabilirim, onunla konuşabilirim," dedim zayıfça, kararsızca.

Taş direğin altında daha fazla çatladı ve Emery serbest kalırsa kimsenin bana ulaşmasını engelleyemeyeceğini biliyordum.

Ona şok verdiler ve o neredeyse hiç ses çıkarmadı. Ancak tek dizinin üzerine çökmeden önce çok fazla yumruk yiyebilirdi. Sonra onu yüzüstü yatırmaya çalıştılar.

Darbe darbe, yavaş yavaş teslim oldu. Ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sadece zincir sonunda elinde gevşeyip yere yığılana ve damarlarına dolan sürekli elektrik yüzünden bayılana kadar bakışları benimkilerden ayrılmadı.

Yani bu bizim vedamızdı.

Hayır, böyle değil. Bu şekilde değil.

Biri beni tuttu ve çekti. Onun Ethan olduğunu anlamam bir saniye sürdü, beni kapıdan bahçeye doğru çekiyordu.

"Dokunma bana." Bahçeye doğru birkaç adım attım, sonra durdum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim.

"Eve... hey, özür dilerim, tamam mı?" dedi yanımda. "Aklın başında değildi. Arkadaşmışsınız gibi davranarak hem kendin hem de onun için işleri daha da kötüleştiriyordun. Er ya da geç bunu öğrenecekti. Belki orada kendimi biraz kaptırmış olabilirim ama bu işin peşini bırakmalıydın."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Doğruldum ve ona bakmadan önce gözyaşlarımı sildim. "Bunu inadına yaptın. Gerçekten iyi niyetli olduğuna inanacağımı mı sanıyorsun? Kendini kandırıyorsun."

Ethan kaşlarını çatarak, "Hey şimdi," dedi. "Sakin ol, tamam mı? Neden seninle arabana kadar yürümüyorum?"

"Siktir git." Ondan uzaklaştım ama o beni takip etti.

"Profesyonelce davranmıyorsun. Bunca zamandır çizgiyi aştın," dedi. "Bir hastayla ilişki kurmamanız gerekiyor.

Öyle değil ve sen de bunu biliyorsun. Onu kullandın, kaybettiklerini geri kazanmaya çalıştın. Ama faydası olmadı Eve. Bu konuda bir rapor yazmayacağım için şanslısın."

"Cehenneme git."

Kolumdan çekip büktü ve beni nefessiz bıraktı. Durmamı ve ona dönmemi sağladı. "Beni gerçekten sınıyorsun tatlım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Kolumu tekrar ondan çekip ovuşturdum. Ona deliymiş gibi baktım. Sonra gülmeye başladım. "Vay canına, şimdi anladım."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Senin zavallı kıçınla hiçbir şey yapmak istememden nefret ediyorsun. Zamanımı seninle geçirmektense ailemin katiliyle geçirmeyi tercih etmemden. Ve ne var biliyor musun?" Yaklaşıp yüzüne baktım. "Bu doğru. Emery ile olmayı tercih ederdim. Sana dokunmaktansa ona bin kere sahip olurum. Senin yüzünden beni öldürmek istediği şu anda bile. Yine de onu seçerdim. Neden biliyor musun? Çünkü sen . Liseden beri hep öyleydin ve hep öyle olacaksın. Bu yüzden kimse seni istemiyor."

Ters ters baktı. Sonra gülümsedi. Kötü, iğrenç bir gülümseme.

Bir an için bana gerçekten vurabileceğini düşündüm. Sonra bahçenin karşısından biri ona seslendi.

"Size ihtiyacımız var," dedi adını hatırlayamadığım yalnız muhafız. Aramıza baktı, bekliyordu.

Ethan'ın gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. "Görüşürüz Eve, ha?" dedi benden uzaklaşarak.

Bir süre bahçede tek başıma durdum, sonra yavaşça arkamı dönüp arabama döndüm.

Otoparktan çıktım, kapıları geçtim ve köprüden geçerek anakaraya geri döndüm. Sonra kendimi bıraktım. Ağladım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bu hepimiz için gerçekten üzücü, biliyorsun değil mi Eve?"

Başımı kaldırıp dürbününden bana bakan Dr. Langley'e baktım. Solgun görünüyordu, gözlerinin altında halkalar vardı. Emery'nin bakımını denetlemek zorunda olduğu için fazla uyumadığına bahse girmeye hazırdım. Odasındaki saat aramızdaki sessizlikte ilerliyordu. Raporuna birkaç not daha eklerken kalemi masaya vuruyordu.

"Sıkıntı verici mi?" Dr. Hannah sessizce güldü, odanın diğer tarafında duruyordu, kollarını kavuşturmuştu. "Bence bu suç teşkil eden bir eylem ve polisi aramalıyız."

John kapının yanında arkamda kıpırdandı. Son kez geri dönmüştüm, Emery'nin geleceği hakkında yapmamız gereken ama şimdi o sabah olanları açıklamaya ve sonra da bir itirafa dönüşen toplantı için gelmiştim. Ben geldiğimde tesisteki enerji inanılmaz derecede gergindi. Daha sessizdi, gardiyanlar gergin görünüyordu. Bunun Emery ile ilgili olduğunu biliyordum. Olanlardan sonra ekstra güvenliğe ihtiyacı olduğunu düşündüm. Yaşadığı olaydan sonra birinin onu izlemesi gerekiyordu.

Onu kontrol etmeye giden Dr. Hannah'ya göre. Odasında sessizlik içinde oturuyordu. Onunla konuşmaya çalışsa da, ondan bir yanıt almaya çalışsa da, hiçbir şey işe yaramadı.

Dr. Langley, "Bu ciddi bir ihlal," dedi. "Sebeplerin neydi Eve? Ona bir şekilde zarar vermek mi istiyordun?"

"Elbette öyleydi," dedi Dr. Hannah ben daha cevap vermeden. "Başka ne sebebi olabilir ki? Tek yapabileceği bir hap almaktı. Ona içirir ve sonuçları bekletirdi. Belki de çoktan bağlanmıştı. Ne de olsa hastalanıyordu."

"Endişe yüzünden hastalanıyordu," diyerek kendimi savundum. "Dr. Langley, yemin ederim ona asla zarar vermek istemedim. Fiziksel olarak değil."

"Ha! İşte, gördün mü?" Dr. Hannah elini bana doğru salladı. "Yani ona duygusal olarak zarar vermek mi istedin? Zihinsel olarak? Zaten dengesiz biri ve şu anda neredeyse katatonik durumda, bu yüzden başardığınızı söyleyebilirim."

Gözlerimi kapattım. "Bunun olmasını istememiştim," dedim sessizce. Gözlerimi açtım ve Dr. Langley'e ciddi bir bakış attım. "Sonunda iyileşmesini istedim ama..."

"Ama?" Dr. Langley kaşlarını kaldırdı.

"Ben... itiraf ediyorum, ona kim olduğumu söylemeyi planlamıştım. En azından başlangıçta. Ama işler değişti. Ve ben gerçekten onun iyileşmesini istedim. Sonunda ona söylememeyi seçtim. Dün bunu kendi şartlarımla bitirmek için geldim ama sonra Ethan-"

"Ethan onu kendisine itiraf ederken buldu," diye araya girdi Dr. Hannah. "Emery'nin onun önünde diz çöktüğünü söyledi. Belli ki kız zaten zihinsel bir zarar vermek için oradaymış."

"Gittiğim için üzgündü, hepsi bu," diye açıkladım.

"Ethan'ın duyduğu bu değildi."

Ona bir göz attım. "Ethan ne dediyse, yalan söylüyor."

Dr. Hannah önemsemeyen bir ses çıkararak pencereye doğru döndü. "Emery en başa döndü. Aslında daha çok sıfıra. Bana ya da başka birine tepki , hareket etmiyor, yemek yemiyor, uyumuyor. Ona bildiğinden çok daha fazla zarar verdin."

Bu çok acıttı. Göğsümde bıçak saplanır gibi bir acı hissettim ve midem bulandı. Emery'nin koridorun hemen aşağısındaki odasında sessizce oturduğunu ve benim yüzümden sonsuza kadar öyle kalabileceğini bilmek, yıllardır hiç hissetmediğim kadar kötü hissetmeme neden oldu. İntikam almak istemiştim. Artık geri almak için çok geçti.

Emery'nin odasına koşup kapıyı yumruklamak, dar pencereden onu görmek ve ne kadar üzgün olduğumu görmesi için bana bakması için yalvarmak istedim. Bunun yerine, Dr. Langley'nin kararını beklerken başım öne eğik, belki de yine gözyaşlarının eşiğinde oturmak zorunda kaldım.

"Bu çok büyük bir hayal kırıklığı, Eve, çok," dedi. "Çok fazla umut vardı, çok yaklaşmıştık." Başını iki yana salladı. "Seanslarınız sona erdi. Bir daha geri dönmene izin verilmeyecek. Muhafızlar seni arazinin yakınında bulursa polisi ararız, anladın mı?"

Sesim kırılmadan "evet" demek için tüm irademi kullandım.

"Polise haber verilmesi gerekecek, ancak hala sahip olduğum azıcık saygıdan dolayı onları şimdi sizin için çağırmayacağım. Ve bugün buraya gelip bize niyetinizi söylediğiniz için, doğru olsun ya da olmasın, öyle olduğuna inanmayı seçiyorum," dedi, sesi daha yumuşak, daha ağırlaşarak. "Bugün daha sonra arayıp raporumu sunacağım. Emery'nin de kanının alınması gerekecek ki

Sisteminde yabancı bir şey olmadığından emin olmak için. Önlem olarak. Eğer bunu yaparsak..."

"Anlıyorum," dedim. Neyse ki Emery'nin temiz çıkacağını biliyordum. John ve diğerlerinin ona iğneyi nasıl bilmek istemiyordum.

Dr. Langley başını salladı. "Bir şey olmadığını varsayarsak, ona zarar vermek istemediğinizi söyleyeceğiz, en azından bu şekilde değil. Zihinsel hasara gelince... suçlama olabileceğini bekliyoruz."

Başka türlüsünü bekleyemezdim. John ve ekibinin bana eşlik etmesi için yerimden kalktım. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm," dedim. Ayrılmak üzereydim ki Dr. Hannah bana seslendi: "Küçük intikamın için onun en iyi şansını mahvettin," dedi. "Eğer ona ulaşamazsam, ona yardım edemem. Olsa olsa ondan özür dilemelisin ama yanına yaklaşmana izin verilmeyecek... Ben senin yerine ona söylerim. Polisle de kendim konuşacağım. Umarım yola gelir Eve, yoksa bu hasta ihmali ve istismarı olarak görülebilir."

Buna verecek bir cevabım yoktu. "Hoşça kalın," dedim duraksamadan ve John'u koridora kadar takip ettim.

Ana sahanlığa vardığımızda etrafıma bakındım ve Agnes'in portresinin bana baktığını gördüm, küçük sırıtışı bir şekilde daha kötü görünüyordu. Sonra onu kanlar içinde gördüğüm rüyamı hatırladım. Gözlerimi kaçırırken içimi bir ürperti kapladı.

Güvenlik masasının önünden geçerken John, "Kendine iyi bak Eve," dedi.

Elimi , o da tuttu. "Yardımın için teşekkür , John."

Elimi bıraktı. Kyle'ın duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "İyi niyetli olduğuna inanıyorum," diye mırıldandı. "Seni onunla gördüm. Önemsiyordun. Ona yardım etme nedenini bilmiyorum ya da anlamıyorum ama sana inanıyorum. Sana iyi şanslar."

Ona gönülsüz bir gülümseme verdim. "Eğer onunla konuşursan... lütfen ona, onun... olmasını istediğimi söyle."

John kaşlarını çattı ama ben konuşamasam da anlamış gibi başını salladı. "Denerim."

Son bir kez etrafıma bakındım, sonra kapıya yöneldim.

* * *

Yağmur camdan aşağı çizgiler halinde düşüyordu. Yağmur yavaş bir sağanak halinde sokakları sular altında bırakıyor, kurumuş toprağı ıslatıyor ve ağaçları zaten dökülmeyi bekleyen yapraklarını dökmeye zorluyordu. Sammy, pencere kenarında oturduğum kucağımda usulca mırıldandı, hiçbir şeyden etkilenmiyordu ve evde olmaktan mutluydu.

Tam zamanlı olarak evime geri dönmüştüm, önümde dizüstü bilgisayarımda açık duran tezim üzerinde çalışmaya geri dönmüştüm.

Ama şu anda tek yapabildiğim orada oturup ona bakmaktı.

Geçen hafta tam bir cehennem gibiydi. Polis beni yakaladı ve beni sorgulayabilmeleri için Bayville karakoluna çağırdılar.

Ve bu nedenle, elbette, birileri olanları ağzından kaçırdı ve bazıları yıllardır benim davamla ilgilenen gazetecilere ulaştı.

Birkaç makale yayınlandı, okuldaki insanların dikkatini çekti ve bir de baktım ki ilgi odağı olmuşum. Bu da öngörülebilir bir gelecek için kendimi evimde izole etmem anlamına geliyordu. Jamie çok ihtiyacım olan en iyi arkadaşımdı. Bana yiyecek getirdi ve fırsat buldukça benimle kaldı.

"Seni uyardığımı söylerdim ama riski biliyordun," dedi döndüğüm gün ve eşyalarımı yerleştirmeme yardım etti. "Kedi artık çantadan çıktı. En azından sen yara almadan kurtuldun."

Ona bana yönelttikleri suçlamalardan bahsettim ve bana yanımda olacağına dair güvence verdi.

Ne yazık ki Wes Amca ben ona söyleyemeden öğrendi.

"Polise ne kadarını anlattın?" diye sormuştu.

"Sadece Em'i -hastayı- okul amacıyla gördüğümü söyledim. Onlara kim olduğumu söylemedim ama tezimi onun üzerine yapıyordum. Sonra öğrendiler ve gitmemi istediler."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar."

"Pekâlâ. Avukatınız olmadan polisle konuşmak yok, mı?" dedi.

"Anlıyorum amca."

"Bu yaptığın çok dikkatsizceydi Eve, son derece tehlikeliydi... hem de geçmişini düşününce." Öfkelenmiş gibi bir nefes verdi. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Yıllarca terapi görüyorsun ve gidip o adamla konuşuyorsun-" Durakladı. "Ona ne söyledin? Sana ne söyledi?"

Sorgulamanın tuhaf olduğunu düşündüm. Amcamın depoda neler olmuş olabileceğini bildiğinden ilk kez o zaman şüphelenmiştim. Bu nedenle, neredeyse ona ne bildiğini sormaya meyilliydim.

"Bana kötü muamele gördüğünü söyledi," diye dürüstçe cevap verdim. "O ve kız kardeşi korkunç bir şey yaşadı. Ve koruyucu ailesinin elinden değil..."

Wes Amca sessizleşti.

"Sonunda zorlanana kadar ona kendimden bahsetmedim," diye devam ettim. "Bunu pek iyi karşılamadı."

"Kilit altında olması iyi bir şey. Size ne yapmak isteyebileceğini tahmin edebiliyorum."

"Belki de iyi bir nedeni vardı," dedim telefonumu sıkarak. Bu işi dikkatlice yapmayı unutun. Eğer Wes Amca'nın Emery ve diğerlerine olanlarla bir ilgisi varsa, bunu bilmeye hakkım vardı. "Ne de olsa o bir kurbandı. Ve babamın çok karanlık sırları vardı, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye

duraksadı. "Depo, amca."

İç çekti. "Bundan bahsetmememem gerektiğini biliyordum. Oraya geri döneceğini bilseydim..."

"Yani, biliyor muydun?"

"Her şeyi değil. Baban bu konuda ağzını sıkı tutuyordu. Ama benim bazı fikirlerim vardı. Şirketin iyiliği için bunu araştırmamam konusunda bana söz verdi. Sahip olduklarımızı ne pahasına olursa olsun elimde tutmak istiyorsam, o ve Pete Amca'nın yaptıklarının gizli kalmasına izin verecektim. Bu onların kendi kişisel projeleriydi ama birileri tarafından finanse ediliyordu-"

"Kim?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Bana pek bir şey anlatmazdı."

"Ölümünün yaptığı şeyle bir ilgisi olabileceğinden şüphelendiniz mi?"

"Evet, içimde bir his vardı. Ama ne olduysa oldu ve geri alınamazdı. Baban bu riski aldı. Verdiği sözün hatırına ve şirketin geleceği için kazmadım. Katili buldular ve hapse attılar, böylece adalet bir bakıma yerini bulmuş oldu."

Elim titredi. "Adalet yerini buldu mu?" Acı acı güldüm. "Emery bir akıl hastanesine kapatıldı, babam yüzünden aklını kaçırdı. Sanırım intikamını aldığında o da adaletini buldu, değil mi?" Resmen bağırıyordum. "Babam olsaydı bunlar asla olmazdı-"

"Biliyorum, ," diye araya girerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Özür dilerim Eve, gerçekten özür dilerim. Daha fazlasını bilseydim, belki... ama şimdi bunun bir önemi yok."

Öfkeli bir gözyaşını sildim. "Evet, değil, ha?"

"Eve... bu işin bırakmanın zamanı geldi. Artık polisle konuşmak yok, beni duyuyor musun? Avukatın olmadan olmaz."

Tiksintiyle telefonu yüzüne kapattım. Bir parçam şirketi ispiyonlamak, her şeyi ortaya dökmek istiyordu. Ama şimdiye kadar Wes Amca depoyu temizlediğinden emin olurdu. Yine de dosyalar bendeydi.

Belki hayatta kalan kayıp çocukları bulabilirsem, onlara gerçekten hak ettikleri adaleti sağlayabilirdim. Bunun babamın şirketinin çöküşü anlamına geleceğini biliyordum ama bu benim için sorun değildi. Beni hemen harekete geçmekten alıkoyan tek şey, şu anda üzerimde olan spot ışıklarıydı. Wes Amca'nın beni durdurmak için elinden geleni yapacağından da emindim. Onunla tekrar yüz yüze konuşmam, hisselerimi şirketten çektiğimi söylemem ve bildiğim her şeyi anlatmam gerekecekti. Emery'nin iyiliği için bir şeyler yapmalıydım.

Onunla konuştuktan sonra, parmaklarım hiç konuşmak istemediğim kişiyi aramak için kaşınmaya başladı.

Liam.

Emery'ye ne olacağı hakkında bilgi sahibi olabilir.

Emery bir tür katatonik duruma girdiğine göre, artık ilaçlarını almayacaktı. Bu da artık St. Agnes yok demekti.

Bu zalimce olurdu ama yine de onu başka bir yere nakletmeleri şaşırtıcı olmazdı. Ve umutsuzca nereye olduğunu bilmek istiyordum.

Sonunda cazibeme yenildim, çünkü Liam'ın şimdiye kadar neyin peşinde olduğumu bildiğini ve ihtiyacım olan son şeyin onun tarafından sorgulanmak olduğunu düşündüm.

Bu yüzden sadece Jamie'yle ve ara sıra da iyileşmekte olan, artık evine dönmüş ve tekerlekli sandalye kullanan, fizik tedavisine başlamak üzere olan Lena'yla konuştum.

Ben de tezime odaklanmaya çalıştım. Ama çok zordu. İlginçtir, öğretmenim şimdi onu okumak için son derece hevesliydi. Nedenini sadece tahmin edebiliyordum.

Yağmura bakmaya devam ettim, tezime neredeyse hiç dikkat etmedim.

Her zaman yağmur yağamaz, diye fısıldadı Emery kafamın içinde. Gözlerim yine yaşarma tehdidiyle doldu ve onları elimle savuşturdum. Zaten ağlamaktan bıkmıştım.

Telefonum çaldı ve Jamie'nin bana mesaj attığını gördüm.

Lena bu gece bizi istiyor. Konuşman için sana baskı yapmayacağına yemin etti. Kendini kötü hissediyor. Biliyorum, bunu istemek çok fazla olabilir.

Tam cevap yazacaktım ki bir mesaj daha geldi.

Liam da burada olabilir. Ona, sana tek kelime ederse, bir daha asla geri dönmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Yapmayacağına yemin etti, ama hala senin için çok fazlaysa anlarım...

Düşündüm ve cevabımı gönderdim. Hava kararırken ve yağmur dururken Sammy'yi alnından öptüm ve kucağımdan alıp yatak odama doğru ilerledim.

Uzun süre kalmayacaktım. Ve bu mükemmel bir fırsattı. Liam'ın bana Emery'den bahsetmesini sağlayacaktım, o da bana cevap veremeyecekti. Bir tişört ve kot pantolon giydim, botlarımı ve montumu giydim, Sammy'ye veda ettim ve çıktım.

Evine gittiğimde her yer tıklım tıklımdı. Jamie'nin Lena'nın moralinin bozuk olduğundan bahsetmemesinin büyük bir blok partisi vermek istediği anlamına geldiğine kızsam mı kızmasam mı bilemedim.

Lena'yı sorarak içeri girdim. Bir kız dış avluyu işaret etti. Dışarı çıktım ve Lena'yı sandalyesinde Jamie, Ben ve birkaç kişiyle birlikte küçük bir ateş çukurunun yanında otururken buldum. Liam onun yanında duruyordu.

Lena beni gördü ve sırıtarak el salladı.

Yürürken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve göz ucuyla telefonunu kaldıran birini yakaladım. Kesinlikle uzun süre kalmayacaktım.

"Geldiğine çok sevindim," dedi Lena elimi tutarak. "Merak etme. Herkese seninle... bilirsin... yaptığın çılgınca şey hakkında konuşmamalarını söyledim," diye fısıldadı.

"Lena," dedi Jamie uyarırcasına. Kızarmış görünüyordu. "Özür dilerim."

Gülümsedim. "Çılgıncaydı."

"Ama inanılmazsın," diye karşılık verdi Lena. "Sen benim idolüm gibisin. Çelikten taşaklar. Ve ben ölülerle çalışıyorum. Beni bir buçuk mil farkla yendin. Cidden, Eve, kutsal bok-"

"Lena," diye tersledi Jamie.

"Sorun ," dedim. " değil. Ama muhtemelen kalmayacağım."

Başını salladı. "Kesinlikle anlıyorum. Yine de geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Oturacak bir yer ararken Liam'ın beni izlediğini gördüm. Göz göze geldik ve o gözlerini ateşten ayırmadı.

Bir süre onlarla konuştum, ikram edilen bir içkiyi aldım, etrafa bakındım ve Cadılar Bayramı süslemelerinin giderek daha özenli hale geldiğini fark ettim. Bir tarafta balkabağı fenerleri, her sütunun yanında ürkütücü korkuluk kuklaları ve kapının yanında küçük kafatası ışıkları.

Lena yaklaşan Cadılar Bayramı partisinden bahsederken, "Doğum gününe denk geldiğini biliyorum," dedi. "Yani, eğer gelemezsen..."

"Orada olacağım. Zaten amcamlara gitmeyeceğim."

Neyse ki nedenini sormadılar ve konu değişti. Hâlâ ateşe bakarken birasından bir yudum alan Liam'a baktım. Gitmek için can atıyordum ama henüz onunla konuşmadan olmazdı. Ve onun da sık sık bana bakarak yer değiştirmesinden, onun da konuşmak istediğini anladım.

Lena içeri girmeye hazır olduğunda, bakışlarını yakalayarak onun ve diğerlerinin geçmesine izin vermek için hareket ettim.

"Geliyor musun?" Jamie sordu.

"Hemen geliyorum," dedim.

Benimle Liam'ın arasına baktı.

"Sorun yok," dedim.

Gözleri kısıldı. "Yakında olacağım." Eve dönmeden önce Liam'a uyarıcı bir bakış attı.

Liam ateşin yanında yanıma geldi. "Sormamam gerektiğini biliyorum..."

Esintide titreyen alevlere baktım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"En azından sen iyi misin?"

Endişeli görünüyordu. "Evet, yani sarsıldım ama bunun için sadece kendimi suçlayabilirim."

"Senin bir sebebin vardı, burnumu . Zaten bunun için para almıyorum."

. "Evet." Kollarımı kavuşturdum. "Ama eminim bu konu hakkında konuşuyorlardır, değil mi? Senin iş yerinde?"

"Her şeyi duyduklarını sanıyorlardı, ama ailesinin katiline terapi vermeye çalışan bir kurbanı değil."

Çenemi sıktım. "Evet, durumda. Sanırım ben de çatladım." "Eğer konuşmak istersen..."

Başımı salladım ama teklifi kabul edeceğimi söylemedim. Bir süre alevleri izledim, sonra "Biliyorum sormaya hakkım yok... ama bir şey duydun mu? Yargıç onun hakkında bir karar verdi mi?"

Bana sanki benim için üzülüyormuş gibi baktı ve ben onun bu acıma duygusundan nefret ettim. Ama bilmek istiyordum, bilmem gerekiyordu.

"Dün gece duruşma vardı. Tedaviye yanıt vermeyi bıraktı," dedi Liam. "Ve artık St. Agnes gibi bir yer için bile çok tehlikeli olduğu düşünülüyor. Oklahoma'ya taşınacak. Akli dengesi yerinde olmayanlar için özel bir hapishane. Muhtemelen hoş olmayacak ama belki de yanıt vermiyorsa hiç önemli olmayacak."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Bu hafta sonuna kadar transfer edilecek," diye devam etti Liam. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bunun için hazırlık yapacaklar." Uzandı ve elini omzuma koydu. "Cidden konuşmak istersen ben buradayım... ya da tekrar bu tür bir yardıma ihtiyacın olabileceğini düşünürsen daha iyi eğitimli birini bulabilirim."

Güldüm. "Evet. Belki de öyle."

Eli omzumdan kaydı. "Bence onun gitmesi en iyisi," dedi.

Cevap vermedim. Onu bir hücreye kapatılmış, konuşacak kimsesi olmayan, gülümseyen kadın sözleriyle onu alt ettiğinde yanında olacak kimsesi olmayan biri olarak düşünmek bana her şeyi fazlasıyla hissettiriyordu. Kendisinin bir kabuğuna dönüşecekti ve artık bunu bilerek yaşamak zorundaydım.

"Peki, görüşürüz."

"Eğer tavsiyemi dinlersen, kendini arkadaşlarından uzak tutma Eve," dedi. "Onlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacın olacak. Onunla aranızda ne geçti bilmiyorum ama bunun hayatını mahvetmesine izin verme. Şimdi bile seni yutmasına izin verme."

İçimden bir ürperti geçti. Ona baktım. "Biliyorum," diye fısıldadım, kâbusların uzun süre devam edeceğini biliyordum. Döndüm ve Liam'ı ateşin yanında bıraktım, sonra sürgülü kapıya geldiğimde fısıldadım, "Ama artık çok geç."

ON ALTINCI BÖLÜM

EMERY

"İşte bu, Emery."

Adamın sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde kafatasıma nüfuz etti. Israrcı, sinir bozucu.

Uzun süre dikkatimi çekmeye çalışarak bana vızıldadılar. Sonunda, uyanan kâbus gözlerimin üzerindeki ağır perdesini çekti ve etrafımda olup bitenlere odaklanmama izin verdi.

Doktorlar bana baktılar, iri gözlü, solgun yüzlü... gergin. Birbirine karışmış yüzlerdi, çarpık ve gerçek dışı olana kadar hep aynı ifade. Beni izleyen hayaletler.

Hayaletlerden bıkmıştım.

"Beni duyuyor musun?" dedi adam öne doğru eğilerek. Çok fazla değil, hayır, çok yakın değil, saldırırsam diye. Eğitimsiz bir köpek gibi.

"Korkarım artık sizi taşımak zorundayız," dedi. "Sadece güzel bir otobüs yolculuğu yapacaksınız, tamam mı? Çok güzel ve sessiz olacak."

Ona baktım. Yüzünün bana bu kadar yakın olmasından nefret ediyordum. Hepsi etrafımda toplanmıştı, doktorlar ve onların arkasında güvenlik, izliyor ve bekliyorlardı. Ben hareket ettiğimde harekete geçmeye hazırdılar.

Beni nereye götürdüklerini merak etmedim, bu noktada gerçekten önemli değildi. Kafam o kadar karanlık ve zehirle doluydu ki zar zor konuşabiliyordum. Zorlukla düşünebiliyordum. Neredeyse hiç burada değildim. Onlara baktığımda sanki bir ekranın arkasından bakıyor gibiydim.

Tünel görüşü.

Etraflarındaki her şey siyahtı.

Belki de bu gerçek bile değildi. Hiçbir şey gerçek değildi. Ben de bir hayalettim, şekilsiz, parçalanmış, hastalıklı bir öfke ve şiddet eğilimleri bloğuydum, yüzü kafatası olan yürüyen bir fırtına bulutu gibiydim ve ağzımı açtığımda her şeyi içime çekip parçalıyordum.

Dokunduğum her şeyi yok etmemem dışında. Her şey beni yok etti, içten dışa doğru.

Cevap vermeyince adamlar harekete geçti. Doktorlar geri çekildi ve güvenlik yaklaştı.

Ellerini üzerime koydular ve ne yazık ki bu bana bunun uyanıkken görülen bir rüya olmadığını söyleyecek kadar gerçek hissettirdi. Onlar tarafından dokunulmaktan nefret ederdim -herkes tarafından, herkes tarafından...hariç...

Hayır, hayır, hayır...HAYIR.

O da gerçek değildi. O kötü bir rüyaydı.

Ellerimi kelepçelediler, beni zincirlediler. *Köpeğe tasma takın, ne de olsa yabani. Kuduz olmuş.*

Beni dışarı çıkardılar, yanımda ne varsa bir çantaya doldurdular. Keşke beni de oraya tıkabilselerdi.

Hafif bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü yanımdaki birkaç adam irkilerek bana baktı ve bana tuzağa düşmüş bir sincap ya da fareyi andıran şaşkın bir bakış attı.

Gergin ve huzursuz. Neden acaba?

Uyuyan bir adam, ölü bir adam gibi yürüdüm. Odalarındaki diğerlerinin çığlıklarını duydum. Şanslı piçler. Keşke ağlayabilseydim. Keşke herhangi bir şey hissedebilseydim. İçimde beni yiyip bitiren bu öfke dışında herhangi bir şey. Kafamdaki şeytandan başka bir şey. Kötü rüyadan beri içimde kaynayan bir öfke. *Hayır, o gerçek olamazdı, beni terk etmiş olamazdı, bana ihanet etmiş olamazdı.*

İblis kafamın içinde güldü. *Kendini kandırma.*

Öfke yaktı. Artık sadece yürüyen bir fırtınaydım.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen hava hâlâ karanlıktı. Soğuk ve sisli bir sabah, bir kedi gibi mırıldanarak büyük siyah otobüse doğru ilerlerken beni neredeyse hiç üşütmüyordu. *Sammy. Hayır, hayır. Kes şunu.*

Cennetin tadını almıştım -parlak yeşil gözler ve yaz gibi bir gülümseme- ve şimdi sonsuza kadar işkence görecek, bir daha asla bunu bilmeyecek, bunun bir yalan olduğu bilgisiyle hasta olacaktım. Kirli, zalim bir yalan. *Bunu bana o yapmıştı, beni incitmişti. Neden yapmıştı?*

Nedenini biliyorsun, aptal, dedi iblis gülerek. *Ne? Bunu anlamak için son iki beyin hücreni bir araya getiremez misin? Nedenini biliyorsun.*

Martel.

Öfke içimi alev alev yaktı. İntikam acımasız, tatlı bir şeydi. Kafama inen bir çekiç gibi ağır darbesini hissedeceğimi kim bilebilirdi? *Ne büyük bir aptalsın sen, ne kör, kalbi kırık bir pislik. Gerçekten senden hoşlandığını mı düşündün? Hiç umursadığını? Onunla bir şansın olduğunu mu düşündün? Sen*

tüm adadaki en beyinsiz orospu çocuğu olmalısın. Acınacak haldesin. Senin ölmeni istedi. Acı çekmeni istedi. Yaptığın şey için acı çekmeni.

Beni otobüsün arka tarafına koydular ve ağırlığım altında inleyen, neredeyse bana sığmayacak kadar küçük, bacaklarımın altıma sıkıştığı koltuğa zincirlediler. Adamlar bir aşağı bir yukarı hareket ederek otobüsü kontrol ettiler. Sonra benim gibi başka bir hastayı ortaya koydular, kendi kendine mırıldanıyordu, benimle birlikte acı çekmeye gidiyordu.

Adamlar konuşup çantalarımızı aşağıya taşırken, göz ucuyla onu yanımdaki koltukta gördüm. Gülümsemesi kulaklarına kadar uzanıyor, çirkin çarpık dişleri görünüyordu. İri gözleri hiç kırpmadan bana bakıyordu. "Zavallı, zavallı Emery," diye fısıldadı. "Seni zehirlemesine izin verdin."

Uzun bir otobüs yolculuğu olacaktı. Dümdüz önüme baktım, ellerimi sıkıca yumruk yapmıştım, uzanıp o kaltağı boğmaya çalışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Adamlardan biri gemiye geldi ve yavaşça bana doğru yürüdü. John. Onu görüş alanımdan çıkardı ki bu çok hoştu.

"Hey, Emery," dedi. Gidip yanımdaki koltuğa oturdu ve gülümseyen kadının geri çekilmesini sağladı. Elinde bir şey vardı ve onu hemen tanıdım.

"Bunu yatağının içinde gördüm. İsteyebileceğini düşündüm." Günlüğü bana uzattı ve dikkatlice kucağıma koydu.

Hareket etmedim.

"Gerçekten çok üzgün, biliyorsun," diye fısıldadı John. "Bence iyi niyetliydi, sana gerçekten yardım etmek istiyordu. Bu çok kötü."

Cevap vermedim.

"Kendine iyi bak Emery, tamam mı? Elinden gelenin en iyisini yap. Devam etmeni isterdi, hepimiz isteriz. Neyle karşılaşacağını bilmiyorum ama sen güçlü bir adamsın. Üstesinden geleceksin. İyi şanslar, Emery."

O gitmişti ve ben hiçbir şey hissetmeden sessizce oturuyordum. Yavaşça, derginin deri kaplı kapağını bir elimle tutarak kendime izin verdim. Gülümseyen kadın beni izliyordu.

"Seni aptal küçük amcık," diye tısladı. "Seni pis it. Kimse seni sevmiyor, sevmeyecek de. Sadece ölmelisin."

Penceremden dışarı bakmak için döndüm ama sis görmemi imkânsız kılıyordu. Otobüsün dışında tanıdık bir ses duydum ve içim burkuldu. Tabii ki o da beni uğurlamak için buradaydı.

Koridorda bana doğru ilerlerken topuklarının tıkırtısını duydum. Önümde durdu ve ben onu tanımaya zahmet etmedim.

Dr. Hannah uzun bir aradan sonra, "Tam bir hayal kırıklığısınız," dedi. "Ama bu hiç şaşırtıcı değil. Sonuçta sen bir katilsin, neden kendini daha iyi hale getirmeye çalışasın ki? Seni istemeyen koruyucu aileden koruyucu aileye geçerek üzücü bir çocukluk geçirmiş olman, kurbanı oynayabileceğin anlamına gelmiyor." Tekrar durdu, bir şey söylememi ya da yapmamı bekledi. Ben bir şey yapmayınca devam etti: "Açıkçası iyileşebileceğini düşünmüyordum ama denemek zorundaydım. Kafadan o kadar hastasın ki, o deli kızın sana bir şey yaptırması sürpriz oldu. Tek yapman gereken ilacı almaktı ama onu bile yapamadın. Ama gerçekten yardım istemediğin içindi, değil mi? Çünkü yaptığın şeyi seviyordun. Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın." Bakışlarımı yakalamaya çalışarak çömeldi. "Hapse atılmayı hak ediyorsun," dedi nazikçe. "Hücrende çürümeyi. Yardım etmeye çalıştım ama sen bunu istemiyorsun. Sen bir canavarsın. O yüzden devam et ve canavar ol, seni ait olduğun yerde, kafeste tutabilirler." Tırnakları koltuğa vuruyordu. "Artık lobotomi yapmıyor olmamız çok kötü," diye mırıldandı. "Eğer benim yolum olsaydı..." Başını eğerek doğruldu. "En azından artık seninle uğraşmak zorunda değilim."

Ne güzel bir veda.

Şoför otobüse girdi ve koltuğuna oturdu. Dr. Hannah ona sadece bir kısmını yakalayabildiğim bir şey söyledi.

"Sadece bir yol... Seni Lansing'e kadar takip edeceğim... Orada işim var."

Sürücü başıyla onayladı ve kadın gözden kayboldu. Farları yakmadan önce camdan dışarı bir şeyler bağırdı.

Otobüs hareket etmeden önce iki güvenlik görevlisi içeri atladı. Biri ön tarafta şoförün yanındaki koltuğa kaydı. Diğeri bana doğru geldi ve önüme oturdu. Bana gülümsedi ve avucumu çok sıkı tuttuğum için kanattım. Ağzına bir şey atarken hareketsiz kaldım.

"Gittiğin yerde bunu takmana izin vermeyeceklerini biliyorsun, değil mi?" diyerek yüzümü, maskeyi işaret etti. "Buna izin vermezler."

Yanıt vermeyişime sırıttı.

Otobüs sarsıla sarsıla otoparktan çıktı ve kapının önünden geçen yola girdi. Bekçi siyah gözleriyle beni izliyordu.

Boğazını parçalamak istiyordum ama artık ne önemi vardı ki? Öfkem sadece biri için ayrılmış gibiydi. Başka birine pek yer yoktu, bu adamın eğildiğini görmek istesem bile, fırsatım varken bacaklarını kırmadığım için pişmanlık duyuyordum. Ne kaçırılmış bir fırsattı.

Köprüyü geçip ağaçlardan oluşan bir tünelin içinden geçen dolambaçlı bir yola girene kadar sessizdik. Sonra yine ağzını açtı. Gerçekten uzun bir otobüs yolculuğu.

"Eve için çok kötü oldu, değil mi?" dedi. "Gerçekten berbattı. Sana söylemek zorunda kalmak berbattı ama seninle gerçekten oynuyordu. Sessiz kalmak doğru değildi, anlıyor musun?"

Cevap vermedim ve gevezeliğe devam etti.

"Seninle benim aramda mı?" Ağzına bir parça şeker gibi görünen bir şey attı ve çıtırdayarak ısırdı. "O gerçek bir orospuydu, değil mi?" Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Kendisi de biraz deliydi, muhtemelen St. Agnes'e kapatılması gerekirdi."

Hayır, yanılıyordu. Tanıdığım herkes kadar aklı başında biriydi. Sadece soğuk ve hesapçı. Zekice. İyi bir oyuncu. *Cezalandırılmayı hak eden zalim bir yalancı.*

"Gerçekten utanç verici," diye devam etti. "Hayatı boyunca böyleydi, biraz ." İç çekerken pencereden dışarı baktı. "Her zaman kıçında bir sopa vardı. Her zaman tutucuydu. Cehennem gibi soğuk." Omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse bence sadece sikilmeye ihtiyacı vardı. İyi ve sert bir şekilde. Birkaç kez boşalmasını sağlayın, belki sakinleşir. Eskiden bunu kadınlara yaparlardı, biliyor musun? Doktorlar amlarına bir vibratör sokar ve geri zekâlı gibi salyaları akana ve nöbet geçiriyormuş gibi titreyene kadar boşalmalarını sağlarlardı. İçlerindeki şirretliği alırdı."

Bir süre başka bir şey söylemedi. Kulaklarım için bir nimet.

Gülümseyen kadın ne yazık ki bu sessizliği konuşma sırası kendisindeymiş gibi algıladı.

"Canavar. Orospu," diye tekrarladı usulca. "Becer onu, Emery. Sertçe sik onu."

Otobüs durdu. Uzaktan bir trenin çığlığını ve kapının zil sesini duydum. Dışarı baktım ve sisin ve ağaçların arasından trenin hızla geçtiğini gördüm.

"Bahse girerim onu elinize geçirmeyi çok , değil mi?" Beni

dikkatle izledi, artık gülümsemiyordu.

"Yani yaptıklarından sonra," dedi. "Seninle böyle oynadı ve sonra o ilaçları almanı sağladı. Muhtemelen seni zehirlemeye çalışıyordu."

"Seni kandırdı... sana gülüyor," diye mırıldandı gülümseyen kadın. "Acı çekmeni istedi. Acı çekmeni seviyor."

O yaptı. Beni ilacı almaya ikna etti. Beni o bokla zehirlemek için. *Tıpkı babasının yaptığı gibi*. *Onun işine devam etmek istedi. İşi bitirmek istedi.*

Babası gibi, kızı gibi.

Eğildi. "Hiçbir hatun bir erkeği bu kadar kötü mahvedemez. Senin yerinde olsaydım onu boğmak isterdim. Ona yapacağın boktan şeyleri hayal bile edemiyorum." Gülümsedi. "Belki de yapabilirim."

İlk kez onunla göz göze geldim. Sırıttı. "Evet, biz çocuklar birbirimize destek olmalıyız. Birbirimize yardım etmeliyiz, değil mi? Haddinin bildirilmesi gereken deli kadınlara gelince. Ailesini mahvettin, tabii, buna göz yummuyorum ama... belki de iyi bir nedeni vardır. Ne de olsa babası tam bir bok kafalıydı. Kendini beğenmiş. Onu öldürmek istediğini hayal edebiliyorum. Ya Eve? O da daha iyi değil. Ona karşı kötü hislerin var, belki sana yardım edebilirim." Kemerindeki anahtarları şıngırdattı. "Hak ettiğini almak için çok uzakta değil, haksız mıyım?"

Söyleyecek sözüm yoktu. Bu salak herif ciddi

miydi? Ama içimdeki şeytan gülümsedi.

Evet, bırak beni, seni küçük pislik. Ve bu dünyaya hiç doğmamış olmayı dileteceğim.

Karanlık beni tekrar ele geçirdi ve ben şeytanım oldum. Adam gözlerimdeki değişimi görmüş olmalıydı çünkü sessizleşti, hatta biraz solgunlaştı.

"Kahretsin... Sen gerçekten de korkunç bir adamsın." Sinirli bir şekilde güldü.

Sırtımda bulanık bir varlık hissettim, sonra omzumda neredeyse bir dokunuş gibi hafif bir his. Kız kardeşim kulağımdaydı ve ben de dinlemek için döndüm.

"Kardeşim, çok yaklaştın," dedi.

Yalan söyledin, diye cevap verdim içimden. Henüz gitmesine izin vermediğim son parçam. *Bana onun iyi olduğunu söyledin. Bana mükemmel olduğunu söyledin. Ona güvenebileceğimi.*

"Üzgünüm Emery," dedi . "Ben de kandırıldım. Ama bu şansı . Onu bul Emery, bedelini ödet." Ağlamaya başladı ve tüm öfkem sessiz bir bomba gibi yüzeye çıktı.

Ona ilacının tadına baktır. Ona ödet.

"Öldür onu," diye fısıldadı gülümseyen kadın. "Öldür onu,

Emery." "Öldür onu," diye tekrarladı kız kardeşim.

Ellerimi kaldırdım, adamın görmesini sağladım. Ona hazır olduğumu bildirmek için. Tren kükreyerek geçerken ve diğerlerinin dikkati ön taraftayken, o geldi

dönüp anahtarlarını aldı, ellerimi ve zincirlerimi koltuğumdan çözmeye başladı.

Özgür kalmayı beklerken plan yapmaya başlamıştım bile. Ne yapacağımı mantıklı ve net bir şekilde düşünebilmek için duygularımı bastırdım. Eve'e nasıl gideceğimi.

Onu benim yapardım. İstediğimi yapmak için benim. Ve bunu yavaş yapardım.

Onu avla Emery, hepsi ağladı. *Ve yoluna çıkan herkesi öldür.*

BÖLÜM 2

KOŞ, KÜÇÜK TAVŞAN

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Eve'in şerefine. Tam bir patron bebek olduğu için." Jamie elma şarabı ve romla dolu kupasını kaldırdı.

"Eve'e!" diye bağırdı diğerleri. Lena, Ben ve Lena'nın arkadaşlarından biri, April. Onlar fincanlarından durmadan içtiler, ben de onlarla birlikte romun acısının ve elma şarabının keskin tadının dilimin ucundan kayıp gittiğini hissettim. Bardağı aramızdaki küçük masaya bıraktım ve gülümsedim. Lena'nın dışarıdaki gibi örümcek ağları, sahte sonbahar yaprakları, renkli mumlar ve Cadılar Bayramı'nız kutlu olsun yazan kara kedi ve cadı tabelasıyla süslenmiş oturma odasında toplanmıştık. Hepsi onun partisi için hazırlıktı.

"Peki, basılı kopyalar ne zaman çıkıyor? Ve ilk imzalı kopyayı ne zaman alacağım?" Jamie sordu.

Lena, "Ben ikinciyi istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Sırıttım. "Hepiniz bir tane alacaksınız, merak etmeyin. En azından yayınlamaya başladığımda."

"Er ya da geç olsa iyi olur. Bayan Conley'e e-posta gönderdin mi?" Jamie sordu.

"Düzenlemelerin üzerinden geçer geçmez, yapacağım."

"Ama taslak tamamlandı ve bu büyük bir adım. Tebrikler Eve," dedi Lena, kutlama için içkisini bitirirken.

Birkaç gün boyunca hiç durmadan yazmam gerekmişti ama sonunda tezim tamamlanmıştı.

Liam'ı ateşin başında bıraktıktan sonra daireme döndüm ve sadece işime odaklandım. İhtiyacım olan tüm bilgilere sahiptim, bu yüzden artık bahanem yoktu. Dün geceye kadar Liam Jamie'yi arayıp Emery'nin sabah erkenden taşınacağını söylememişti. Bu olay sadece sekiz saat kadar önce gerçekleşmişti. Sadece beş saat önce tezimi bitirdim. Garip bir şekilde uygundu.

Emery'nin artık St. Louis'e yaklaştığını hayal ediyordum. Onu her düşündüğümde, kemiren, kaygı ve suçlulukla karışık bir üzüntü hissine kapılıyordum. Arkadaşlarım için yüzümü asıyordum ama

Duygu hâlâ içimdeydi ve uzun süre gitmesini beklemiyordum.

Onlara tezimin bir grup gözlemden ve hastayla geçirdiğim zamanın kayıtlarından daha fazlası olduğunu henüz söylememiştim. Bu bir aşk mektubuydu. Keşfettiklerimin bir ifşasıydı. Yazarken delirmiş olmalıyım. Birkaç kereden fazla neredeyse sarhoştum. Ama ertesi sabah tekrar okuduğumda sadece birkaç satırı sildim.

Emery'ye yardım edemezdim. Ailemi benden aldı ve ona hiçbir şey borçlu değildim. Yine de bunu onun için yaptım, babamın, kardeşimin, amcamın ve kuzenimin hayatlarını kaybetmesi yerine hak ettiği adalet olmalıydı. Bunu adaleti bulamayan çocuklar için yaptım.

"Pekâlâ." Jamie fincanını masanın üzerine koydu. "Sanırım kıçımızı kaldırsak ve gün batımından önce bu canavar partiyi hayata geçirmeye başlasak iyi olacak. Lena, her şeyin nereye gitmesini istiyorsan bize bağırmaya başla."

Lena Cheshire kedisi gibi sırıtıyor, ellerini birbirine sürterek çılgınca gülüyordu. Bize emir verebilmesi için tekerlekli sandalyesine geri dönmesine yardım ettik. Masaları ve sandalyeleri taşıdık, son dakika süslemelerini yerleştirdik ve şehir dışından iyi bir arkadaşı olan ve çalmak için gönüllü olan DJ için hoparlörlerle verandayı kurduk.

Atıştırmalıklar ve içecekler koyduk - bir sürü içecek. Şarap kutuları ve bira paketleri, yanlarında bardak yığınları olan masalara yerleştirildi. Kısa süre içinde ev perili bir görünüme büründü; tavanda örümcek ağları, her yerde sahte mumlar ve dışarıda da jack-o'-lantern'ler vardı.

Partinin başlamasına daha birkaç saat vardı ama ayrılmak zorunda kalmadan önce en azından biraz arkadaşlarımla takılabildiğim için mutluydum. Martel şirketinin ziyafeti bu akşamdı ve ben de kısa ama gerekli bir gösteri yapmaya karar vermiştim. Daha sonra Lena'ya partisi için geri döneceğime söz verdim. Çok fazla araba kullanıyordum ama artık buna alışmıştım.

Her şey yerli yerine oturduğunda, Lena onu birinci kata taşınmış olan odasına kadar takip etmemi istedi.

"Evdeki dolabında basit bir parti elbisesinden başka bir şeyin olmadığını biliyorum," dedi dolabına doğru ilerleyerek. "Ve o da bu gece için yeterli olmayacak."

"Neden olmasın?" Basitçe söyledim. "Gayet iyi çalışıyor."

"Hayır, , hayır, maskeli balo partisi için harika görünmelisin." "Ama orada o kadar uzun kalmayı planlamıyorum ve-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Güven bana, seni yakaladım. Neyse ki sen de kız kardeşim de aynı vücut tipindesiniz, biraz sırık gibisiniz. Kendi dolabında yer kalmadığı için tiyatro elbiselerinden bazılarını buraya tıkıştırdı. Ve bunların onun en az sevdikleri olduğuna inanabiliyor musun?" Dolabını açtı ve kıyafetlerini kenara çekti.

Elbiselere baktım ve gözlerim büyüdü. "Vay canına, bunlar..." "Aşırı mı? Biliyorum," dedi.

"Cehennem kadar çarpıcı diyecektim... ama evet, belki biraz fazla."

Sırıttı. "Mesele de bu zaten. Zehrini seç. Sonbahar prensesi mi?" Beline ve göğüslerine kadife yapraklar işlenmiş koyu kırmızı bir elbisenin eteğini kaldırdı. "Kötü peri kraliçesi mi?" Üstü payetli, eteğinde küçük gri kelebekler olan siyah ve yeşil bir elbise gösterdi. "Ya da, ah, bu." Bir tane daha kaldırdı. Bu daha az balo elbisesi ve daha şıktı. Eteği arkaya doğru uzayan ve önden bir tarafı yırtmaçlı siyah bir elbise. Belinde V şeklinde aşağıya doğru inen deri korse benzeri bir kemer vardı ve yukarıda, kalp şeklindeki üst kısımda, göğüs çizgisi boyunca bir noktaya doğru akan kıvrımlı, dikenli sarmaşıklarla birlikte dikilmiş küçük kırmızı çiçekler vardı. Eteğin etek ucunda da aynı desen vardı, sanki kır çiçekleri elbisenin üzerinde büyüyormuş gibi.

Lena yüz ifademi gördü ve sırıttı. "Evet, işte bu. Hadi, çıkar ve dene."

Onu çıkardım ve yatağının üzerine koydum. Siyah kot pantolonumu ve Evil Dead tişörtümü değiştirirken arkasını döndü. Dikkatlice giyip altını düzeltirken arkasını döndü.

"Oh, Eve..." Elini kalbinin üzerine koydu. "Kucakla beni, gecenin ."

"Kes şunu." Güldüm.

"Çok . Gözler senin olacak."

"Bu kadar ilginin üzerimde olmasını ister bilmiyorum..."

Yaklaştı ve eteğin bir ucunu nazikçe kavradı. "Biliyorum, sende yeterince var. Ama bence siktir et onları. Eğer bakıp konuşacaklarsa, en azından kraliçe gibi görüneceksin ve bu da onlara sahip olduğunu gösterecek." Eteğin parmaklarının arasından düşmesine izin verdi. "Burada olduğun için minnettar olduğumu biliyorsun ve bu zor... ama eğer biri sana bok verirse ya da sana... bilirsin... ne olduğunu sormaya çalışırsa, bana cevap verecekler. Ve Jamie'ye."

Gülümsedim ve elini tuttum. "Teşekkür ederim, Lena."

"Tamam, şimdi bir maske. Kız kardeşim ve Cadılar Bayramı mağazası sayesinde onlardan da birkaç tane aldım." Yatağın yanındaki çantayı kaldırdı ve karıştırdı. "Bazılarını partide herkesin takabileceğini düşündüm ama sen de kesinlikle bir tane ödünç alabilirsin." Birkaç olası seçeneği gösterdi, güzel olanlar için korkutucu olanları ayıkladı. Yeşil ve mor tüylü birkaç Mardi Gras maskesi, bir domino maskesi ve leopar desenli bir maske vardı. Onları denedim ama hiçbiri tam olarak uymadı.

"Buna ne ?" Lena söyledi. Aynaya döndüm ve hareketsiz kaldım.
Elinde, yüzünün etrafında küçük desenler olan tavşan şeklinde bir maske vardı.

Elime koymasına izin verdim. Birkaç kez çevirdim. Aynanın karşısına geçip yüzüme tuttum ve o korkunç batma hissini yaşadım.

Kötü...kötü küçük tavşan.

Uzun bir süre aynaya baktım, sonra aynayı yüzümden uzaklaştırıp Lena'ya geri verdim. "Hayır, bu değil."

Mırıldanarak çantayı tekrar aradı. "Ah, tamam, buna ne dersin?"

Yanlarında çiçek şeklinde küçük oniks mücevherler olan basit, siyah bir maske çıkardı. Mücevher boncuklar maskenin altından gözlerin altına sarkıyordu, uçları gözyaşı damlası şeklindeydi.

Denedim ve üzerime tam oturdu.

Lena Nisan ayında aradı ve ikisi de saçımı düzeltmeme yardım edecek kadar nazikti, gevşek kahverengi dalgalarımın bir kısmını kıvırdıktan sonra tutturdular, kulaklarımı örtmek için yüzümün her iki yanında birkaç tutamı serbest bıraktılar.

Muhtemelen bir vampir kraliçesi gibi görünüyordum. Doc Martens ayakkabılarım bile kıyafetimin şıklığından bir şey kaybettirmedi. Lena'nın ayakkabıları zaten benim için çok büyük olurdu.

Ziyafetten önce evime gitmek yerine elbiseyi üzerimde tutmaya ve biraz daha kalmaya karar verdim. Jamie bana oo dedi, ah dedi ve sonra bize gerçek yemek getirmek için ayrıldı. Güneş hızla batıyordu ve ziyafetin akşam karanlığında başlayacağını biliyordum. Elbiseme bir şey bulaşmamasına dikkat ederek birkaç dilim pizza yedikten sonra vedalaştım ve ceketimi giydim.

"Dikkatli sür," dedi Lena. "Ve kıçını buraya geri getirdiğinden emin ol!"

"Döneceğim." Kapıya yönelmeden önce ona sarıldım. Jamie de peşimden geldi.
Arabama kadar.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" diye sordu. "Amcanın çizgiyi aşmadığından emin olmak için?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim ama sorun değil. Onun yerine burada eğlenmelisin."

"Onu arayabilirsin. Babanın şirketini mahvedeceğini söylemek için oraya kadar gitmeyi unut."

Onun yanından geçip eve baktım. "Herkesi kaybettikten sonra benimle ilgilenmeye yardım etti. O... o benim babam değil ama bir telefon görüşmesinden daha iyisini hak ediyor. Eninde sonunda evinde bıraktığım eşyaları almam gerekecek, böylece ondan sonsuza kadar kaçamam."

Omuz silkti. "Evet, sanırım öyle."

"Ayrıca, birileri babamın ve şirketinin yaptığı tüm o korkunç şeyleri finanse etmeye yardım ediyordu. Eğer gidersem..."

"Tüm potansiyel bağışçıları göreceksin. Kahretsin, Eve." Omuzlarımdan tuttu. "Sadece dikkatli ol. Doğru şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama zaten tehlikeli bir bölgeye düştün. Daha fazla kayma."

"Biliyorum. Sadece görmek istiyorum, hepsi bu."

"Babanın şirketini batırırsan kim bilir peşinden kimler gelir."

"Bu yüzden önce onlarla tanışmak istiyorum."

"Dostum, seni seviyorum," dedi. "Bir adım önde olmak." Beni kendine çekti ve sarıldı. "Yakında görüşürüz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Whiteleaf Malikanesi. Amcam ve diğer yöneticiler bu yıl partiyi orada düzenlemeye karar verdiler. Detroit şehir merkezinin hemen kenarında, şirket binasından bir mil bile uzakta olmayan eski bir tarihi yer. Whiteleaf, düğünler ve şirket partileri için kullanılan bir ziyafet salonuydu; farklı renk ve temalara sahip odalarıyla zaman içinde donmuş gibi görünüyordu.

Yan taraftaki bir otoparka park ettiğim mekâna dışarıdan hayranlıkla baktım. Soğuk taş duvarlar koyu renkli sarmaşıklarla kaplıydı, pencereler renkli camlarla doluydu, çatıya küçük ışıklar dizilmişti.

Bir bakıma bana su kenarındaki bir adada bulunan başka bir binayı hatırlattı.

Çantamı ve paltomu arabaya bıraktım ve yine kutlama için dekore edilmiş, kapılı bir bahçenin önünden geçtim. Gümüş ve siyah flamalar ve gün batımı turuncusu fenerler, süslü masaların üzerindeki alana asılmıştı.

Mekan çoktan dolmuştu. İnsanlar etrafa karışmış, yüzleri her türlü maskeyle kaplıydı - hayvan yüzleri, tüyler, maskeli balolar. Takım elbiseli erkekler ve ince kesimli, seksi elbiseler giyen kadınlar. Birkaçı yanlarından geçerken parıldıyordu. Ama onlarınkinin benimkinden daha modern ve daha az teatral olduğu belliydi. Kendimi yersiz hissettiysem de bunu belli etmedim. Yine de maskeme rağmen beni tanıyabilen birkaç kişinin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

Girişe doğru kaydım ve kapıcıya adımı söyledim. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra da davetliler listesini kontrol etti.

"Hoş geldiniz, Bayan Layne. Sol tarafta içeceklerin yanında bir bar var. Gecenizin tadını çıkarın."

Fuayeye girdiğimde, solumda, bir grup katılımcının özel içkilerini almak için beklediği, diğerlerinin ise üst kata çıkmakta olduğu barın bulunduğu küçük bir oda vardı.

Her yer kara film havası veriyordu. Barın yanında çalan yavaş caz sesini duyabiliyordum. Mekân gümüş ve siyah renklerle dekore edilmişti; avizelerden bile küçük gümüş flamalar sarkıyordu.

Herkesle birlikte merdivenlerden çıkmadan önce, bir karşılama masasının tarafa doğru ilerledim. Üzerinde özenle tasarlanmış bir tabela vardı

ÖZEL KONUKLARA VE AILELERE HOŞ GELDINIZ. Tabelanın altındaki isim listesini inceledim. En az üç düzine isim vardı.

Sağ göğsümün arasına sıkıştırdığım telefonumu çıkardım ve parmağımı ekranın üzerinde kaydırdım. Bilinmeyen bir numaradan cevapsız bir arama vardı. Muhtemelen spam. Kameramı açtım ve daha sonra bakmak üzere fotoğraflarını çektim.

Son bir fotoğraf çekerken, arkamda birinin hareket ettiğini hissettim, kocaman bir gölge. İrkildim ve etrafımda döndüm, sonra kendimi gülümseyen bir kafatasıyla yüz yüze bulduğumda nefesim kesildi.

"Şampanya, hanımefendi?"

Sunucuya baktım. Yüzü bir iskelete benzeyecek şekilde boyanmıştı, sadece rengi beyaz yerine gümüş grisiydi. Üniforması diğer garsonlar gibi basit bir siyah elbise gömleği ve siyah pantolondu. Bana göz kırparken gözleri kararmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim." Bana başıyla selam vererek yoluna devam etti. Barmen dahil tüm garsonların yüzleri aynı şekilde boyanmıştı.

Karşılama masasından kalktım ve amcamın olmasını beklediğim üst kata yöneldim. Duvarlar resimlerle kaplıydı ve merdivenin hemen üzerinde kocaman, geniş bir vitray pencere vardı. Etrafımda bana yan gözle bakan insanlar yerine cam boyunca uzanan desene odaklanmaya çalıştım.

İkinci kata çıktığımda boynumdaki tüyler diken diken oldu. Bir tarafta bir banyo ve sadece çalışanlara özel bir merdiven vardı. Sağ tarafımdaki geniş kapıdan en çok insan giren yerdi. Takip ettim ve balo salonuna adım attım. Ortadaki avize, duvar boyunca uzanan kâğıt fenerler ve flamalarla süslenmişti. Bir uçta uzun bir yemek masası ve arka duvarda küçük masa ve sandalyeler vardı ama çoğu grup dans pistinde ayakta duruyordu.

Kalabalık dağıldı ve amcamı arkadaki küçük barın yanında şirket ortaklarından biriyle konuşurken yakaladım. İnsanlar kim olduğunu bilsin diye basit siyah maskesini elinde tutuyordu. Ona doğru bir adım attım. Beni gördüğünde sessizleşti ve yüzünde hoş bir gülümseme yoktu.

"Eve..." dedi yanına ulaştığımda. "Seni görmeyi beklemiyordum." "Son dakika kararıydı," dedim dürüstçe.

Elbiseme bakarken başını salladı. "En azından rolüne uygun görünüyorsun." "Çok güzel görünüyorsun," dedi Wes Amca'nın yanındaki adam. İri yarı bir adam kırlaşmış siyah sakallı bir adamdı. Bay Foley, şirkette işe başladıktan sonra

Babamın ölümünden sonra. "Seni tekrar görmek güzel." Wes Amca'ya baktı. "Sonra konuşuruz."

Bizi yalnız bıraktı, kalabalığın içine doğru yürüyerek ortadaki bir grubun içine girdi.

"Geleceğini bana söylemeliydin," dedi Wes Amca. "May Teyze ve Megan'la birlikte gelebilirdin. Buralarda bir yerdedirler."

"Fazla kalmayacağım," dedim. "Sadece konuşmak istedim."

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Şimdi zamanı değil. Avukatlarımızla birlikte bir toplantı yapabiliriz ve-"

"Hisselerimi şirketten çekiyorum," araya girdim, yara bandını tamamen koparmak istiyordum. "Şimdilik sana söylemek istediklerim bu kadar. Artık bu şirketle hiçbir ilgim kalmadı."

"Eve..."

"Ben ciddiyim. Belki bazı şeyler değişti ama sessiz kalmayacağım."

İçini çekti. "Eğer kararın buysa, tamam. Ama bunun sonuçları olacaktır."

"Biliyorum. Sanırım fazla konuşmayacağız."

Başını iki yana salladı. "Gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Baban çok hayal kırıklığına uğrardı."

"O burada değil. Burada olsaydı da ona aynı şeyi söylerdim."

"Ne yaptığını bilmiyorsun. Bunu daha sonra konuşmalıyız," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece üzgünsün ve doğru düşünemiyorsun. Bazı şeyler olur, kontrol edemeyeceğimiz şeyler. Artık geçmişte kaldı."

"Öyle değil. Nasıl olur da-"

Amcam yanımdan geçip gitti, yüz ifadesi kızgınlıktan dostluğa ve diyebilirim ki gerginliğe dönüştü. "Kennedy, gelebilmene çok sevindim."

Döndüm ve çok uzun boylu, çarpıcı gri gözleri olan bir adamın elinde siyah bir oni maskesiyle bana gördüm. Bakışlarını yakaladığımda gülümsedi. Temiz kesimliydi ve paralı olduğu belliydi. Güzel siyah bir takım elbise ve bir bileğinde altın bir Rolex vardı. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve gömleğinin yakasından dövmeleri görünüyordu. Yakışıklıydı ama bakışlarındaki bir şey beni tuhaf, neredeyse rahatsız hissettirdi.

"Wes." Yanımda durdu ve amcamın elini sıktı. "Bu yıl güzel bir düzen kurmuşsun."

"Ellerimi bağış kutusuna biraz daha daldırmak zorunda kaldım ama bence insanlar bunu takdir ediyor."

"Ben de öyle düşünüyorum." Kennedy elini bıraktı ve bana baktı.

"Bu Eve, benim... Roman Martel'in kızı," diye tanıttı Wes Amca. "Eve, Tyler Kennedy."

Elini uzattı, ben de tuttum. "O zevke hiç erişemedim ama hakkınızda çok şey duydum," dedi.

Elimi onun elinden çekerken gülümsemeye zorladım. Bağışçılardan biriydi. Soyadını listede gördüğümü hatırlıyordum.

"Bu tür partilere pek sık katılmam," diye cevap verdim. "Ve okulla çok meşguldüm." Wes Amca'ya baktım, o da gülümsedi.

"Bahse girerim." Ellerini cebine soktu. "Ben de Michigan mezunuyum ama State'in Psikoloji programının çok beğenildiğini duydum. Ve zaten etkileyici bir deneyime sahipsin."

Amcam rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı.

"Evet, adli psikoloji ve psikodinamik terapi."

"Eğer inanabiliyorsanız, hizmetinize ihtiyacım olabilir." Takım elbisesinin içinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. "En azından işe hazır olduğunda. Okul ana odak noktası, değil mi?"

"Evet, şimdilik." Kartın üzerinde kalın harflerle KENNEDY BIOMEDICAL AND MEDI-TEC ROBOTICS yazıyordu. İlginç bir kombinasyon. "Robotik mi?"

"Daha yeni bir proje," diye açıkladı. "Yapay zeka hızlı bir şekilde ilerliyor. Testlere başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Ancak bu Martel ile yaptığımız çalışmadan ayrı ve sonuçlardan asla daha mutlu olamazdık. Ama Martel nadiren hayal kırıklığına uğratır."

Evet, bunun değişmesine hazır olun.

Tam o sırada omurgamdan aşağı keskin bir ürperti indi. Sanki izleniyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Wes Amca yanımdan geçerken bir yorum yaptı ama başımı çevirip arkama baktığım için dikkat etmedim.

Onu arka köşede fark ettim. Sunucu üniforması giymiş, gümüş kafatası maskesi takmış kocaman bir adam bana bakıyordu. Orada kıpırdamadan duruyordu. Nabzım hızlandı. Beni izleyişinde bir terslik olduğunu hissettim. Aniden güçlü bir hareket dürtüsü hissettim.

"Eve?"

"Özür dilerim, ne dedin?" Onlara geri döndüm.

"Okulu bitirdiğinde Tyler'ın yanında staj söylüyordum."

"Oh...doğru."

"Belki de ailesinin en eski tesisi olan Severfalls'da bile," diye ekledi.

Burayı duymuştum; bir zamanlar tüberküloz gibi hastalıklar için bir sanatoryummuş. Şimdi ise ünlü bir rehabilitasyon ve psikiyatrik iyileşme merkezi.

Tyler'ın ceketi çalmaya başladı. Telefonunu çıkardı ve ekranı inceledi. "Buna cevap vermeliyim. Eve, seninle tanışmak gerçekten güzeldi. Umarım yakında konuşuruz." Aramasına cevap vermek için arkasını döndü ve ben de o anda arkama baktım.

Adam gitmişti.

Endişe yüzeye çıkarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Biraz daha kaynaşmam lazım," dedi Wes Amca. "Yakında tekrar konuşacağız, tamam mı? Şu anda yaptığımız çok iyi işler, yenilikçi testler, insanlara yardımcı olabilecek varlıklarımız var. Keşke bunları görebilseydin. Eğer şirketi baltalama kararını uygulamaya devam edersen, benden ve Martel'de çalışanlardan çok daha fazlasına zarar vermiş olursun. Bunu bir düşünün." Uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı ve yanıma geldi. "Ayrıca, birisi bunu senin için karşılama masasına bıraktı." Takım elbisesinin içinden kahverengi ambalajlı küçük bir paket çıkardı ve bana uzattı. "Sanırım ailelerden birinden bir hediye. Muhtemelen babanı tanıyanlardan biri. Doğum gününe sadece birkaç gün kaldığını hatırlamış olmalılar, ne hoş değil mi?"

Üzerinde büyük harflerle EVE yazıyordu.

Eğer bu Wes Amca'nın beni suçlu hissettirmek için kullandığı bir yolsa, işe yaramadı. Olan olmuştu ve fikrimi değiştirmeyi düşünmüyordum.

Kalabalığı tekrar taradım, hâlâ huzursuz hissediyordum, özellikle de şimdi yalnız olduğum için. Sunucuyu aradım ama ondan bir iz göremedim. Belki de sadece paranoyaklaşıyordum, St. Agnes'teki deneyimimden dolayı hâlâ tedirgindim.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak içki masasına gittim ve bir şampanya kadehi kaptım. Gitme vakti gelmişti.

Balo salonundan sıvıştım. Merdivenlere yönelmek yerine banyoya yöneldim.

İçerisi sessizdi, sadece yaşlı bir kadın lavaboların yanındaki minderli sandalyede oturmuş, küçük bir sepetin içinde tamponlar, pedler, makyaj düzelticiler, peçeteler ve nane şekerleri taşıyordu. İçeri girdiğimde bana gülümsedi.

Küçük hediye kutusunu tezgâhın üzerine koydum ve bir tezgâh seçtim. Dışarı çıkıp ellerimi yıkadıktan sonra kadın bana kuru bir peçete uzattı.

"Teşekkürler," dedim. Sonra biraz utanarak ona baktım. "Özür dilerim, çantamı arabada unutmuşum. Hiç düşünmedim. Yoksa bahşiş verirdim..."

Bana salladı. "Oh. Endişelenmeyin, bayan."

Hediye kutusunu aldım ve elimde evirip çevirdim. Neredeyse ona teslim edecektim. Her kim hatırladıysa güzel bir jest yapmıştı ama ben onlardan hiçbir şey istemiyordum. Küçük kutu bana bunun muhtemelen mücevher olduğunu söylüyordu ve aynı ailenin babama boktan deneylerini yapması için para vermiş olabileceğini hatırlatmadan bunu takmayacağımı biliyordum.

"Orada ne var?" diye sordu kadın. "Bir hediye mi?"

"Belki," dedim. Eğer mücevherse, ona vermeye karar verdim. Kâğıdın köşelerinden tutup yırttım ve altında küçük gri bir kutu buldum. Kâğıdın geri kalanını çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. Dikkatlice kapağını kaldırdım ve ince bir ambalaj kâğıdının üstünde küçük bir not buldum.

Yakında görüşürüz. Notta sadece bu .

Garip ama iyi.

Sonra ambalaj kâğıdını inceledim. Garip bir şekilde, yapışkan kahverengimsi, kırmızı bir maddeyle lekelenmiş gibiydi. Belki de şekerdi. Merakla kâğıdı geri çektim. Ne olduğunu anladığımda yüzümdeki kan çekildi.

"Ne oldu?"

Midem o kadar şiddetli döndü ki cevap verecek zamanım olmadı. Kutuyu neredeyse lavaboya düşürüyordum ve bir kabine uçtum. İçimdeki azıcık yiyecek de tuvalete gitti. Vücudum titredi, üşüdüm ve tekrar hastalanabileceğimi düşündüm.

Mücevher ya da şeker değil. Ama gözler. İki set göz. Gözbebeklerini bulanık bir film kaplamıştı ama ikisinde de onları tanımamı sağlayacak renk hâlâ mevcuttu.

Kömür gibi siyah ve keskin parlak mavi.

Sanki bir bilezik ya da kolye yapmak için kaba bir balık teliyle birbirlerine bağlanmışlardı.

Öğürmemeye çalışarak derin nefesler aldım. Başımın döndüğünü hissederek doğruldum. Yavaşça kabinden çıktım ve paniğin yükselmeye başladığını hissettim.

"İyi misin?" Kadın bir peçete uzattı, ben de ağzımı silerek peçeteyi aldım. "Evlat, daha önce bir hediyeye böyle tepki veren birini gördüğümü sanmıyorum.

Bu."

Ne yaptığımı görmemişti. O göremeden, kapağa vurdum.
üzerinde.

Beni izleyen adamı düşündüm. Onunla ilgili bir şey
çok tanıdık gelmişti.

Hayır. Hayır, bu mümkün değildi.

Telefonuma uzanmak için elimi uzattığımda ışıklar yanıp sönmeye başladı. Sonra yüksek bir patlama sesi duydum -sesin göğsümde titreştiğini hissettim- ardından banyonun dışından çığlıklar geldi.

" oluyor?" dedi kadın, sesinde şaşkınlık ve korku vardı.

Kapıya doğru ilerledim ve açıp dışarı baktım. Merdivenlerin yanındaki geniş sızan sokak lambaları dışında neredeyse hiçbir şey göremiyordum. İnsanlar bağırıyor ve her yerde hareket ediyordu, çoğu merdivenlere doğru gidiyordu.

Smokinli bir adama uzandım ve kolunu yakaladım. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi aceleyle. "Bir çeşit saldırı."

Bir patlama sesi daha duyuldu. Tavandan döküntüler düştü ve avizeler sallanmaya başladı.

"Yangın var," diye bağırdı biri.

Kalabalık panikledi. Merdivenlere koştular. Adam kolumu tuttu. "Sen Martel'in kızısın, değil mi?" dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Hadi, seni dışarı çıkaracağım."

Onun beni çekmesi ve kalabalığın beni ileriye doğru itmesiyle merdivenlere doğru zorlandım. Yarı yola geldiğimizde acil durum ışıkları yandı, etrafı düşük beyaz ışıkla yıkadı ve gölgeleri uzattı.

İşte o zaman onu merdivenlerin dibinde gördüm. Gümüş maskesiyle bana bakıyordu, vücudu öne doğru eğilmişti, bir ayağı merdivenin üzerindeydi, sanki kalabalığı yararak bana ulaşmaya hazırdı. İnsanlar etrafından dolaşıyor, cüssesi nedeniyle ona geniş bir alan bırakıyorlardı.

Kalbim boğazımda düğümlendi, dudaklarımdan küçük bir çığlık geçti. Kolumu -onun da bilmediği bir şekilde- beni şeytana doğru sürükleyen adamdan çektim.

Bana döndü. "Sorun nedir? Gitmemiz gerek."

Dehşet beni sardı ve geri çekilmeye başladım, insanlar arkamdan çarpıp beni itiyorlardı. Benimle insanlar arasında kısa bir an vardı.

Emery'de sadece biz vardık ve başka kimse yoktu. Artık onu tanıdığımı biliyordu. Bana doğru uzun adımlarla ilerledi.

Sikeyim.

Merdivenlerden geri fırladım, kalabalığı yararak yanlarından geçtim, çığlık atan, bağıran maskelerden oluşan bir denizden başka bir şey görmedim.

bakmaya cesaret edemedim.

Harper Pointe'in Şeytanı eve gelmişti ve işimi bitirmek istiyordu.

Banyodaki kadının SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıdan geçtiğini gördüm ve ona doğru koştum.

Kendimi zorla onunla birlikte küçük odaya soktum ve kapıyı çarparak , kilidi bulmaya çalıştım.

"Anne, sen ne-!"

Kilidi yerine oturttuğumda kapı menteşelerinden fırladı, tekme attığı taraftaki tahta parçalandı.

Thud. ÇAT.

İkimiz de şaşkınlıkla irkildik. Tökezleyerek geri çekildim ve onu da birlikte çektim. "Neler oluyor? Neler oluyor?" diye bağırdı.

Odanın etrafına baktım ve depo malzemeleriyle dolu olduğunu gördüm, ancak karşı uçta bir servis asansörü vardı. "Hadi gel." Onu asansöre doğru çektim.

"Neden? Kim o?"

Erkek bedeninde bir canavar. Asansör kapısını ve onunla birlikte kapıyı iterek açtım, sonra onu içeri sürükledim ve kapıyı arkamızdan kapattım, küçük dairesel bir pencereden depo odasına baktım. Dış kapı patlayarak açıldığında kapıyı kapattım, tahta parçalanarak etrafa saçıldı, kapı neredeyse menteşelerinden çıkacaktı. Parmağımı aşağı düğmesine bastırdığımda bir çığlık boğazımı yırttı. Asansör vızıldayarak canlanıp batmaya başladığında içeri girdi. Asansörün kapısını açtı ve ben de kendimi ondan olabildiğince uzağa, köşeye attım. Kapıyı kenara çekmeye çalıştı ama kapı yerine sıkışmıştı. Zorlamaya çalıştı ama yerinden oynamadı. O sırada asansör, kapıyı açıp içeri giremeyeceği kadar aşağıya inmişti. Bunu fark etti ve sonra beni izledi.

Bakışları vücudumda bir ürperti yarattı. Onları tanımakta güçlük çekiyordum. Orada olup olmadığını ya da yerini başka bir şeyin alıp almadığını bile bilmiyordum. Asansör ikinci kattan aşağı inerken geri çekildi, odadan kayboluyor.

"Neden senin peşinde?" diye sordu kadın bir anlık sessizlikten sonra.

"Uzun hikâye," diye mırıldandım. Asansör ilk kata indi ve

Daha hızlı hareket etmesi için bağırmak istedim, elim kapıyı tutuyordu. "En yakın çıkış ?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum.

"Mutfaktan geçince," dedi, "solunda."

Asansör aşağı indi ve kapıyı kenara itip kapıyı açtım. Mutfak karanlık ve boştu, ocaktaki kısık ateşten çıkan duman havaya karışıyordu.

"Bu taraftan," dedi kadın. Elimi tuttu ve birlikte metal masaların ve rafların yanından geçip mutfağın arka kapısından çıktık.

Konağın arkasındaki ara sokak, yukarıdaki tek bir turuncu sokak lambasıyla aydınlatılmıştı ve bir taraftaki çöp konteyneri dışında boştu.

"Bu taraftan gidersek bahçeye ulaşabiliriz," dedi kadın, sağ tarafı işaret ederek. Onu takip ettim, her saniye arkama bakıyor, karanlıkta bir yerlerde onu görmeyi bekliyordum.

Bir köşeyi döndük ve bahçenin arka tarafına geldik. Kadın duvarın yanındaki küçük bir kapıya gitti ve gri bir kart çıkarıp tarayıcıya bastırdı. Kapı vızıldadı ve kadın kolu çekti ama kapı açılmadı.

"Lanet olası titiz şey," diye fısıldadı, kartı sildi ve tekrar denedi.

Sokakta bir şeyin takırdadığını duyduğumu sandım ve irkildim. Duvarın yanından kaydım ve köşeden baktım.

Hâlâ boştu. Çöp konteynerinin yan tarafındaki eski bir teneke levha devrilmişti.

Sıçanlar. Sadece fare ya da onun gibi bir şey. Bu o değil, onu kaybettik, beni bulamaz, lütfen, Tanrım, lütfen, aç şu lanet kapıyı.

Kapı tekrar vızıldadı ve yumuşak bir klik sesi çıkardı. Bu sefer çektiğinde kapı açıldı.

Çabucak içeri girdik. Kapıyı kapatmaya gittiğimde, köşeden gelen ayak seslerini duydum.

"Git!" Tısladım. "Saklan!" Kapıyı kapattım ve o . Ferforje çite yaklaşıp onu kavrayıp çekerken nefesim kesildi.

Kapı tıkırdadı ama açılmadı.

Geri çekilirken inledim. Tekrar çekti ve kapı hareket etmeyince içeri girmek için başka bir yol aradı.

"Emery," diye fısıldadım.

Elimde değildi. Gittiğini biliyordum ama ona seslenmekten kendimi alıkoyamıyordum. Durdu ve bana baktı. Hayır, tam içime baktı. Sonra sanki hiç duymamış gibi tekrar hareket etti.

Çit hattı boyunca bir kurt gibi ilerlerken bakışlarımla onu takip ettim. "Emery, lütfen bunu yapma."

Dinlemedi, durmadı. Hayır, onu durdurmanın bir yolu yoktu. Kaçmam gerekiyordu.

"Hey, bu taraftan!" diye seslendi kadın.

Birkaç adım geri attım, sonra koştum.

Yürüyüş yollarından geçerek masaların kurulduğu avluya doğru koştuk. Sonra da insanların sokakları doldurduğu ön kapılara ulaştık.

Ayrıldığımızda onu kalabalığın içinde kaybettim. Her şey çok kaotikti, çok bunaltıcıydı. Bir itfaiye aracı yavaşça geçti, arkasında üç ambulans ve iki polis arabası vardı. İnsanlar geçmelerine izin vermek için kenara çekildi, kaldırımları doldurdu. Konağın bir ucundan dumanlar yükseliyordu.

Yangını herkese zarar vermek için mi yoksa bana ulaşmak için dağıtmak amacıyla mı çıkardığını bilmiyordum.

"Eve? Eve! İşte buradasın!"

Bay Foley koşarak geldi. "İyi misiniz?" "Ben...

Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Kaşlarını , bana baktı. "Yaralandın mı?" Başımı

salladım. "Wes Amca nerede?"

"Gel." Elini sırtıma koydu ve ben de onu ambulanslardan birinin yanına kadar takip ettim.

İlk yardım ekibi Wes'i sedyeye koyuyordu; boynunda bir destek vardı ve saçları kül ve dumanla kirlenmişti.

"Wes Amca!" Yaklaşmaya çalıştım.

"Eve!" May Teyze kolumu tuttu, gümüş rengi elbisesi kir içindeydi. Megan hemen yanındaydı, solgun görünüyordu. "İyisin, seni merdivenlerden çıkarken gördük, aklından ne geçiyordu?"

"Ben..." Etrafıma bakındım ama kalabalığın içinde Emery'yi göremedim. Kendimi çok açık hissediyordu ve gitmem gerekiyordu. Onunla arama olabildiğince mesafe koymalıydım.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor," dedi. "Megan arabayı alacak, istersen onu takip edebilirsin."

Cevap vermedim. Ben gidersem Emery de peşimden gelirdi. Hiçbir yer güvenli gelmiyordu. Wes Amca'yı ambulansa taşıdılar ve May Teyze de bindi.

Kızının elini tuttu. "Orada görüşürüz."

Kapıyı kapattılar ve ışıklar yandı, korna çalarak insanları uzaklaşmaları için uyardılar.

Kaybolduğunda, caddenin diğer tarafına park etmiş polis arabalarının yanına baktım ama memurlar gitmişti.

Bazı insanlar hala maskelerini takıyordu ve bu insanlardan birkaçı malikanenin çalışanlarıydı. Birbirlerine karışmaya başladılar, bu da paniğimi arttırdı.

"Sanırım orada görüşürüz," dedi Megan ve uzaklaşmaya başladı.

Omzunu tuttum. "Bekle." Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum ama onu yanımda da tutamazdım.

"Ben de hastaneye geleceğim," dedi Bay Foley. "Sizi arabalarınıza kadar götüreceğim."

Otoparkın önüne geldiğimizde, memurlardan birinin Whiteleaf'in yöneticilerinden biri olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuştuğunu görünce rahatladım. Megan ve Bay Foley'e koşarak yanlarına giderken hemen döneceğimi söyledim.

"Araya girdiğim için özür dilerim," dedim, "ama buraya daha fazla polis göndermeniz gerekiyor.

Yangından sorumlu olan çok tehlikeli bir adam var." Memur merakla bana baktı. "Onu gördünüz mü?" diye sordu.

"Evet, Whiteleaf'ten gümüş maskeli bir sunucu üniforması giyiyor."

Memur, başını sallayan müdüre baktı. "Sunucularımızla ilgili şüpheli bir şey fark etmedim," dedi.

"Hayır, o haklı." Daha önce bana yardım eden kadın yeniden ortaya çıktı ve bize katılmak için yanımıza geldi. "Onu ben de gördüm. Onun peşindeydi." Bana doğru işaret etti.

Müdür şok olmuş görünüyordu. Memur bana şüpheyle baktı. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Eve."

"Eve ne?"

"Eve... Layne. Ve şu anda burada. Destek çağırmalısın, bu insanları sokaklardan güvenli bir yere götürmeye yardım etmelisin." Kolumu hâlâ karanlıkta ilerleyen insanlarla dolu sokağa doğru salladım.

Memur, "Peşinizdeyse neden burayı ateşe versin ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki bir çeşit dikkat dağıtıcı olarak."

Ceketini daha sıkı saran yaşlı kadına baktı. "Onu siz de mi gördünüz?"

"Doğru," diye cevap verdi. "Bize için deponun kapısını kırdı. Bizi bahçeye kadar takip etti."

Memur ikimize de "Ama yangını başlattığını görmediniz," diye sordu. "Şey, hayır," diye yanıtladı kadın.

"O yaptı," dedim sonra. "Sana söylüyorum. Daha fazla insana zarar verecek." "Senin peşindeyse bunu neden yapsın ki?"

"Sadece yapardı. Lütfen, yapmalısın-"

Bir daha duyuldu, ateş birkaç pencereyi kırdı. Birden bir elektrik hattının cızırtısını ve yakınlardaki insanların bağırışlarını duyabildim. Polis memuru telsiziyle konuşurken geri çekilmemiz için kolunu uzattı.

"Eve!" Bay Foley seslendi. "Gitmemiz gerek."

Memur destek çağırıyordu ve zamanım kalmamıştı. İnsanlar her yere koşuşturuyordu, cadde arabalarla tıkanmaya başlamıştı ve eğer şimdi gitmezsem önüm kesilebilirdi. Her an ortaya çıkabilirdi. Geri çekildim ve kadın başıyla gitmemi, inmemi ve koşmamı işaret etti.

Megan ve Bay Foley'nin yanına döndüm. Megan'ın arabası daha yakına park etmişti. Benimkine doğru dönmeden önce onu uğurladık.

Arabama bindiğimde Bay Foley, "Dikkatli ol Eve," dedi. O uzaklaşırken kapıyı kapattım ve kendimi içeri kilitledim. Hızla vites değiştirdim, arabam boşluktan geri geri çıkarken sarsıldı.

Oradan çıkarken o kadar gergindim ki boynum ve sırtım ağrımaya başladı. Emery'nin bana doğru geldiğini, camımı kırdığını ve beni dışarı sürüklediğini görmek için bekledim. Etrafımı kontrol ettim, parmak uçlarım direksiyonda bembeyazdı, birilerinin hareket etmesi için birkaç kez korna çaldım. Arabamın arkasında hareket eden birini yakaladığımı düşündüğümde, ileri doğru sarsıldım ve çaresizce kaçma ihtiyacımla caddenin köşesini kestim, neredeyse karşıdan gelen bir araçla çarpışıyordum. Arkama baktım ve o olmadığını gördüm.

Otoyola çıkmak üzere olan geniş bir anayolda bir ışıkta durana kadar elbisemin içine uzanıp telefonumu çıkardım, kimi aramaya hazırdım? Wes Amca'yı arayamazdım tabii ki. 911'i düşündüm ama polisin yarısının şu anda malikaneye doğru yola çıktığını fark ettim. Ayrıca, arabayı ben kullanıyorsam ne yapabilirlerdi ki? Şimdilik irtibata geçebileceğim tek kişi Jamie'ydi.

Telefonumun ekran kilidini açtığımda on iki cevapsız arama, beş mesaj ve üç sesli mesajla karşılaştım. Dört arama tanımadığım o numaradan gelmişti. Geri kalanı Jamie'den.

"Tanrım, Eve, en kötüsünü düşünmüştüm," Jamie ilk zil sesinde telefonu açtı. "İyi misin? Neredesin?"

"Otoyola çıkmak üzereyim. Ne yapacağımdan emin değilim." Sesimin çatlamasını engellemeye çalıştım ama elimde değildi. "O dışarıda, Jamie. Bir şekilde dışarı çıktı."

"Biliyorum," dedi.

"Nasıl?"

"Liam bana söyledi," dedi. "Emery'nin işten kaçtığını duymuş. Bayville'deki departman panik yaratmamak için bunu gizli tutmaya çalışıyordu, bu yüzden birkaç saat öncesine kadar yetki alanları dışındaki hiç kimse haberdar olmadı. Bu sabah kaçmış. Otobüsteki güvenlik ikisini ve arkadan gelen doktorlardan birini öldürdü."

Küçük kutudaki gözleri hatırladım ve tam olarak kim olduğunu biliyordum. Işık yeşile döndü ve gaza bastım. "Ziyafete geldi," dedim. "Ortalığı ateşe verdi ve peşimden geldi. Neredeyse beni yakalıyordu."

"Kahretsin, Eve."

"Wes Amca hastanede, gitmeyi düşündüm ama... ama onun da oraya gitmesinden korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Polis geldi mi?" diye sordu.

"Evet, onlara orada olduğunu söyledim. Destek çağırdılar ama ben kalamayacak kadar korkmuştum. Olabildiğince uzağa gidersem..."

"Bu da bir başlangıç," dedi. Arka plandan gelen kahkaha ve müzik seslerini duyabiliyordum, sonra bir kapının kapanmasıyla sesler kesildi. "Liam yolda. Bowling Green yakınlarındaydı ama yarım saat önce ayrıldı."

"O zaman daireme geri döneyim, bina görevlilerine haber vereyim ve oradan polisi arayayım-"

"Hayır. Oraya geri dönme. Bu gece olmaz."

"Zaten üstümü değiştirmem gerekiyor, sonra da eşyalarımı toplayıp buradan gitmem lazım. Güvenli bir yer bul."

"Sadece buraya gel. Buraya geldiğinde polisi arayacağız ve Liam da biz bir şeyler bulana kadar seni korumak için hemen arkanda olacak."

"Jamie, neden evime geri dönemiyorum?"

İç çekti. "Size ulaşamayınca siteyi aradım ve bana bir komşunun kapınızın açık olduğunu bildirdiğini söylediler. Ama içeri baktıklarında..."

Vücudum buz kesti. "Ne?"

"Sammy'yi kontrol etmezsem çıldıracağını bildiğim için kendimi görmek için oraya koştum," dedi ve bana söylemek üzere olduğu şeyin etrafından dolanmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "O iyi, merak etme."

Rahat bir nefes aldım. "O zaman çöpe gitti?" Emery'nin zorla içeri girdiğini ve benim dönmemi beklediğini hayal ettim. Dönmediğimde, çalmış olması gereken arabayı sürüp ziyafete doğru yola çıkmadan önce öfkeden deliye dönmüştü. Davetiyeyi masamın üzerine bıraktığımı hatırlıyorum, böylece görmemiş olma ihtimali yoktu. Evimi nasıl bulduğu ise başka bir hikayeydi. En iyi tahminim, Ethan'ı öldürdükten sonra telefonunu çalmış ve numaramı alarak internetten adresimi bulmaya çalışmış olmasıydı. Ya da beni başka bir şekilde aramak için telefonu kullanıyordu. Bu zor olmazdı. Onun için değil.

"Hayır," dedi Jamie. "Çöpe atılmamış. Ama bazı eşyalar kayıptı."

Avucumu direksiyona vurarak küfrettim. Dizüstü bilgisayarımı aldı. Bundan emindim. Ama Jamie birden fazlasını ima ediyordu. "Hangi eşyalar?" Neredeyse sormaya korkarak sordum.

"Dizüstü bilgisayarınız ve harici diskiniz gitmiş," diye doğruladı. "Ama aynı zamanda..."

"Ne var, Jamie? Söyle bana."

"eşyalar dışında mutfağınız neredeyse boşaltılmıştı." "Harika, acıkmış."

" sanmıyorum."

"Tamam. Neden?"

"Dolabın ve çekmecelerin de temizlenmiş."

Anlamam bir saniye sürdü. Beni öylece öldürmeyi planlamıyordu. Beni kaçırmak istiyordu. Yavaşça yapabileceği ve kimsenin çığlıklarımı duyamayacağı bir yere.

"Eve, beni duyuyor musun?"

"Evet," diye . "Evet, seni duydum."

"O yüzden buraya gelmen gerek. Geri dönme, içeri nasıl gireceğini biliyor. Ama Lena'nınkini bilmiyor. Ona hiç söylemediğini varsayarsak..."

"Hayır, yapmadım." Derin bir nefes aldım. "Belki de oraya gelmemeliyim. Yani nerede olduğumu öğrenirse..."

"Fazla kalmayacağız, tamam mı? Sadece kıyafetlerini ve başka neye ihtiyacınız varsa ödünç alın. Polisi de buraya getireceğiz. Liam seni güvenli bir yere götürecek, bundan eminim."

Lena'nın sesini duydum ve Jamie iç çekti. "Lena bir tabancası olduğunu ve adamı havaya uçuracağını söylüyor. Böyle bir durumla karşılaşmak istemezdim. Hem de hiç."

"Tamam. Sizi seviyorum çocuklar, yakında görüşürüz," dedim. "Ben de seni seviyorum. Onu yakalayacaklar Eve, endişelenme."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lena'nın partisi güçlü bir şekilde devam ediyordu. Ev ışıklandırılmıştı, insanlar verandada kaynaşıyordu ve müziğin gürültüsünü sokaktan bile duyabiliyordum. Neredeyse herkes şık giyinmiş ve tabii ki içiyordu. Ayrıca yakınlarda bir yerde keskin bir ot kokusu aldım. Bir komşunun garaj yoluna park etmiş bir kampüs polis arabası vardı, ışıkları sönüktü ve memurlar ortalıkta görünmüyordu.

Yoluma devam ederken caddeyi taradım, sanki Emery'den hiç kaçmamışım gibi korku hâlâ beni sıkıca kavrıyordu. Sanki hâlâ yakınlardaymış gibi. Eyaletin yarısını geçip Kanada'ya varana kadar güvende olmayacaktım. Geri kalan her yer yeterince uzak ya da güvenli gelmiyordu.

İnsanların kanepelerde takılıp video oyunları oynadığı oturma odasına girer girmez, Lena ve Jamie'yi dışarıda, verandada iki memurla konuşurken gördüm. Jamie beni görünce sürgülü kapıyı açtı ve doğruca bana yöneldi.

Merhaba bile demeden birbirimize sarıldık, kostüm olarak giydiği soluk takım elbiseyi kavrarken ellerim titriyordu. Kendini gri ve mavi makyajla boyamıştı, gözleri siyahla gölgelenmişti, bu da onu ölü bir adam ya da zombi gibi gösteriyordu.

"İyi misin?" diye sordu yüzüme bakarak.

Başımı salladım, öyle olmasa bile. "Kalamam Jamie, eğer beni bulursa..."

"Biliyorum. Ama sorun değil. Polisleri buraya getirdik.
konuşmak için, ama..."

Lena onlarla konuşmaya çalışırken dönüp beni inceleyen memurlara baktım. "Ne?"

"Onları özellikle senin tehlikede olduğunu söylemek için aradık. On beş dakikalık sorgulamadan sonra nihayet gelmeyi kabul ettiler. Ama şimdi Lena'yı sorguluyorlar ve 'parti bitti' havası veriyorlar. Geldiklerinde insanların yarısı çoktan gitmişti. Bu saçmalık."

Etrafıma bakındım ve mekânın her zamankinden daha az kalabalık olduğunu fark ettim. Ve daha fazla insanın avlu kapısından çıktığını gördüm. Bu insanlar için üzülmek istedim.

Lena için, hepsi için, onlara bunları yaşattığım için. Ama özür dilemeye çalışsam da, hiçbirini duymayacaklarını biliyordum.

"Seninle konuşmak istiyorlar," dedi, "sadece durum hakkında bir fikir edinmek için." Beni tekrar avluya çıkardı. Memurlar bana dönerken Lena'nın yüzündeki endişeyi gördüm.

"Siz Eve misiniz?" diye sordu iri yarı, kırmızımsı sakallı bir memur, gözleri bana şüpheyle bakıyordu. Rozetinde *Cormin* yazıyordu.

"Evet," dedim.

"Başka bir partide olduğunuzu ve birinin size saldırdığını mı söylediler?" "Evet, doğru."

Yer değiştirip elini kemerine koydu. "Seni buraya kadar takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

İçimden bir ürperti geçti. "Bilmiyorum." Memur bu konuyu açtığına göre, yeniden paranoyaklaşmaya başlamıştım, gözlerimi avlu kapısından karanlık sokağa doğru kaydırıyordum.

"içki ya da uyuşturucu kullandın mı?" "Hayır."

Sanki tam olarak ikna olmamış gibi yüzümü inceledi. "Bu adam seni bir süredir mi takip ediyor?"

"Sadece bu gece."

"Neye benziyor?"

Gözlerimi kapattım ve gülmeye başladım. Utancımı gizlemek istercesine elimi yüzüme götürdüm. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye tekrarladı.

"O değişti. Emin değilim. Ama çok iri. Koyu kumral kahverengi saçları ve sarı gözleri var."

"Sarı gözler mi?"

Yutkundum. "Belki altın ela gibi. Kırmızı ya da gümüş bir kafatası maskesi takıyor olacak. Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Yani onu tanıyor musun?"

Cevap vermem bir anımı aldı. "Evet, onu tanıyorum."

"O zaman eski erkek arkadaşın mı? İkiniz kötü bir kavga falan mı ettiniz?" "Hayır, tam olarak değil."

Lena sonunda ağzından kaçırdı: "Daha çok hayır, bu adam deli," dedi. "O lanet olası bir seri katil. Onun ölmesini istiyor."

İki memur da bize sanki onlarla uğraşan aptal çocuklarmışız gibi baktı. Diğer memur, kısa küt saçlı, zayıf bir adamdı,

biraz sinirli görünüyordu.

"Ölmeni mi istiyor?" Cormin sordu.

Boğazımın düğümlendiğini hissederek

başımı salladım.

"Gidebileceğiniz güvenli bir yer var mı?"

"Federallerle çalışan bir arkadaşımız var ve yolda," dedi Jamie. "Onu bir yere götürebilir."

Memur başını salladı. "Pekâlâ. Bir ya da iki saat içinde birileri gelip sizi kontrol edecek."

"Bekle, siz kalmıyor musunuz?" Lena söyledi.

"Kampüste meydana gelebilecek her türlü olay için hazırlıklı olmamız gerekiyor ve inan bana, çok fazla olay var. Partisine gitmemiz gereken tek kişi sen değilsin Lena," dedi Cormin.

"Evet, bu sefer gürültü şikâyeti için çağrılmadınız, serbest dolaşan bir psikopat olduğu ve arkadaşımın korunması gerektiği için çağrıldınız," diye tersledi.

"Onu güvenli bir yere götürebilecek bir arkadaşının yolda olduğunu söylemiştin. Şimdilik içeride kal ve kapıları kilitle. Şüpheli biri var mı diye gözünüzü dört açın. İçeri girmeye çalışan olursa hemen bizi arayabilirsiniz." Sürgülü kapıya doğru ilerlediler. Lena bana ve Jamie'ye doğru döndü.

"Sanırım iyi ki kardeşimin tabancasını almışım, çünkü bu pisliklere güvenemem," diye mırıldandı bana.

Evden ayrıldılar ve Lena oda arkadaşlarını ve onların arkadaşlarını, eğer içeri birini alırlarsa ya da kapıyı kilitlemeden çıkarlarsa, evden atılacakları ve bir daha asla geri dönmelerine izin verilmeyeceği konusunda uyardı.

O zamana kadar çok daha fazla insan ayrıldı, geceki bilinmeyen bir tehlikeden çok Lena'nın gazabıyla karşılaşmaktan endişe ediyorlardı. Jamie evin her santimini yeniden kontrol ederken, Lena beni odasına götürdü. Yatağına oturdum, kendimi sakinleştirmeye çalıştım, her ne kadar tek yapmak istediğim evden dışarı fırlayıp kaçmak olsa da. Kendimi gergin ve ürkek hissediyordum, her küçük ses kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyordu. Lena yatağın yanındaki çekmeceye yöneldi ve en alt rafı açarak bir kilitli kutu çıkardı.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?" dedi, kutuyu yanımdaki yatağın üzerine koydu ve sakladığı silahı ortaya çıkarmak için açtı.

"Birkaç yıl önce ders almıştım," dedim, silahı Emery'ye doğrultup tetiği çekme düşüncesi midemi .

"Bu benden daha iyi. Kardeşim bana bu şeyi verdiğinde sadece bir kez kullanmıştım. Kullanmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim."

Panik içinde adım atmaya başladım. "Buradan çıkmam gerek Lena," dedim. "Kendimi kapana kısılmış hissediyorum, burada bulunarak seni tehlikeye atıyormuşum gibi geliyor. Artık gitmeliyim."

"Cehennem gibi," diye çıktı Lena. "Eve, oraya tek başına gidemezsin. Liam için biraz daha bekleyin."

"Bunu yapmak için ona ihtiyacım yok, kendimi saklayabilirim." "Nereye?"

Volta atmayı bıraktım. Gerçekten, bilmiyordum. Daireme geri dönemezdim; burada kalamazdım. Düşünebildiğim tek bir yer vardı, ama sadece onun bakacağı son yerin orası olacağını düşündüğüm için.

Eski aile evim herkesten yeterince uzaktaydı ve kapısı vardı. Cinayetlerin işlendiği geceden beri boş ve kilitli duruyordu. Ama güvenliydi. Belki ben-

Dışarıda bir yerden ani bir patlama sesi geldi ve sıçradım, pencereden görünmemek için geri çekildim.

Lena dönüp dışarı baktı. "Sadece havai fişekler. Yemin ederim her bayram, ne olursa olsun, OZ evi onları yakıyor."

Bir elimi gözlerime sürttüm.

"Hey, neden üstünü değiştirmiyorsun, rahatına bak," dedi Lena, "ya da en azından koşabileceğin ve kirlenebileceğin bir şeyler giy. Her ihtimale karşı...."

Elimi bıraktım ve ona ters ters baktım. "Kötü şakaydı, özür dilerim."

Sırıttı.

Sessizce gülmeye başladım. "Bu gerçekten bir , değil mi?" Bir elimi ağzıma götürdüm. "Evet, giyinip gitmeye hazırlanmalıyım."

Kapı çalındı. "Benim," diye Jamie.

"İçeri gel," diye cevapladı Lena şifonyerine doğru ilerlerken. Jamie kapıyı açtı ama sadece başını içeri uzattı.

"Liam on dakika uzaklıkta, toplanmaya başlasan iyi olur."

"Ben birkaç şey getireyim," dedi Lena. "Eve, önceki kıyafetlerin şuradaki masanın üzerinde."

Ben ayakkabılarımı çıkarırken Jamie ortadan kayboldu. Telefonumu şifonyerin üzerine koydum, sonra elbiseyi üzerimden çıkarmaya başladım. Kapı bir kez daha çalındı, öncekinden daha acil bir şekilde.

"Lena," diye seslendi April. "Lena, bir saniye dışarı gelebilir misin? Kapıda biri var ve içeri girmek istiyor."

Dondum kaldım, vücudum yeniden gerildi. Lena ile gözlerimi kilitledim ve yüzümdeki endişeyi görebildiğini biliyordum.

"Kim?" diye geri seslendi.

"Bilmiyorum, bir piliç ve onun adamı."

Nefesinin altından küfretti. "Gidip kontrol edeceğim. Sen burada kal, ben hemen dönerim, tamam mı?"

"Evet...tamam," dedim kararsızca. Onun için kapıyı açtım ve April dışarıda bekliyordu. Onu koridorun sonuna kadar itmeme yardım etti. Kapıyı kapattım ve ellerim titreyerek hızla giyindim. Çantamı aradım ve arabada unuttuğumu fark ettim. Bir Xanax'a daha fena halde ihtiyacım vardı. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyordum, göğüslerimden ter damlıyordu ama yine de titremeye devam ediyordum. Yavaşça derin nefesler aldım ve kendimi Lena'nın odasından zorla çıkarıp karşıdaki banyoya girdim. Yüzümü ve boynumu yıkadım, soğuk suyun gömleğimden aşağı süzülmesine izin verdim. Sudan bir yudum aldığımda midemin düğümlendiğini hissettim. Birinden arabama gitmesini isteyecektim ama aynı zamanda kimsenin evden çıkmasını da istemiyordum. Liam her an burada olabilirdi ve ben de gitmeden önce çantamı almak . Her şey yoluna girecekti, gidip buradan kurtulacaktık ve belki de o beni bulmadan önce onlar Emery'yi bulacaklardı. Her şey yoluna girecekti.

Lena'nın odasına dönmek için koridora çıktığımda, oturma odasında konuşan insanları fark ettim ve birinin ağladığını duydum.

"Nathan bu adamın yangını başlattığını gördüğüne yemin ediyor," dedi bir kız, açıkça üzgündü. "Ona adamın peşinden gitmemesini söyledim ama içki içiyordu ve alfa erkeğine dönüştü, bilirsiniz." Kız usulca ağladı, sonra devam etti: "Elijah da gitti ve ben ne yapacağımı bilemedim, 911'i aradım."

"Yangının bir kaza olmadığından emin misin?" Jamie alçak sesle sordu. "Belki de OZ'un havai fişeklerinden biridir?"

"Bilmiyorum. Ben görmedim ama onlar gördüklerine yemin ettiler. Onu görmüşler. Onunla yüzleşmeye gittiler ve...Aman Tanrım," diye inledi. "Elijah'ın kafasını bir arabanın camına çarptı, camlar yüzüne geldi. Sonra Nathan'ı yakaladı ve eminim kolunu kırdı. Neredeyse hiç kıpırdamadı ve öylece kırdı. Sonra benim ve James'in peşinden geldi ve o kadar korkmuştuk ki kaçtık. James parti verdiğinizi bildiğini ve en yakın sizin olduğunuzu söyledi..."

Karanlık koridorda öylece durdum, hareket edemiyordum. Lena'nın konuştuğunu duydum.

Sonraki.

"Yangınla ilgili biri aradı mı?"

Lena'nın odasındaki pencereye doğru döndüm, hızla pencereye gittim ve dışarı baktım.

Uzakta donuk bir turuncu gördüm ve çok uzaklardan yaklaşan siren seslerini duyabiliyordum. Pencereyi biraz araladığımda yakınlarda bağırışlar ve çığlıklar duydum ve duman kokusunu aldım.

"Burası OZ evi," dedi Jamie kapıdan arkamdan.

Gözlerimi geceye diktim, çılgınca arıyordum. Sonra döndüm ve onun yanından geçerek koridora ve herkesin oturduğu oturma odasına doğru ilerledim.

"Neye benziyordu?" Kedi kostümü içinde oturan, gözyaşlarından göz kalemi bulaşmış kıza sordum. Yanındaki Batman kostümlü adam sessizdi.

"Eve," diye başladı Lena.

"Söyle bana!" Bağırdım. değildi. Gergindim, çatlamaya hazırdım.
Hayır, zaten öyleydim.

Kız başını salladı, daha fazla gözyaşı dökmeye başladı. "..." Gözlerini benimkilerden ayırıp avlu kapısına çevirdi. Yüzü kül gibi oldu ve ağzı kocaman açıldı, kulakları yırtan bir çığlık atarak kanepeden fırladı.

Hepimiz sürgülü kapıya doğru döndük. Orada duruyordu, karanlıkta iri bir gölge, kırmızı kafatası yüzü bize gülümsüyordu. Elinde bir çekiç vardı. Kolunu geriye attı ve çekici cama doğru göndererek camı binlerce parçaya ayırdı ve odanın içine doğru patlattı.

Diğerlerinin çığlıklarını duyarken gözlerimi camdan korudum.

"Eve, kaç!" Jamie bağırdı.

Öyle yaptım. Merdivenlere yöneldim, önce onları gördüm. İkişer ikişer çıktım.

Yarı yolda bileğimi bir mengenenin kavradığını hissettim, ayaklarımı yerden keserken beni aşağı sürükledi, çenem basamaklardan birine çarptı ve beni kesti.

Jamie onun üzerine atladı ve yumruğunu sırtına ve kafasına indirdi. Emery pek etkilenmedi ama dönüp Jamie'yi yakalamak için beni bıraktı ve onu duvara fırlattı.

"Hayır!" Jamie yere yığılırken ben ağladım. Ayağa fırladım ve Emery bana dönerken bacaklarımı merdivenlerden yukarı ittim.

Ağır botları her basamakta gümbürdeyerek tırmanmaya başladığında, başka bir küçük topluluk odasına uçtum, her yerde bardaklar ve bira kutuları ve

Televizyonda *Çığlık* çalıyordu. Lena'nın oda arkadaşları ve dostları kaçmış ya da saklanmış olmalıydı çünkü ben sürgülü balkon kapısına uzandığımda kimse yoktu.

Kilidi el yordamıyla açtım, boğazımda bir inilti yükseldi. Kapının kilidini açtım ve içeri girebilecek kadar kaydırarak açtım, soğuk gece havasına çıktım.

Balkon korkuluğuna çarptım ve o kapıyı daha da açarken arkama baktım. Paniklemiş ve dehşete düşmüş bir halde kendimi parmaklıkların üzerine attım ve kenarda sallanmaya başladım. Saldırdı ve beni yakalamaya çalıştı, ama o yapamadan ben bıraktım.

Verandadaki ani darbe sarsıcıydı. Dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüm betona çarpmadan önce ellerim beni yakaladı. Avlu kapısının kırık camları ellerimi ve ayaklarımı kesti.

Aptalca bir nedenle Emery'nin ortadan kaybolacağını, merdivenlerden geri dönüp beni almaya geleceğini ve bana kaçmak ya da saklanmak için zaman vereceğini düşünmüştüm. Belli ki bunu düşünemeyecek kadar çok korku filmi izlemişim, çünkü ben ayağa kalkmaya çalışırken, acım tenimi yakarken, o zıpladı ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi yanıma ayaklarının üzerine indi.

Bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ettim.

Emery kolumu tuttu ve beni yukarı çekti. Arka sokaktan gelen kırmızı ve mavi ışıkları yakaladım ve çığlık atmak için ağzımı açtım. Emery elini ağzıma çarparak beni susturdu. Beni ayağımdan kaldırdı ve içeri çekti. Dışarıdan görünmemek için bir duvara doğru ilerlerken elini ısırdım. Polis arabası yavaşlamadan geçip gitti, yolun aşağısındaki yangına doğru ilerliyordu. Elinde çırpındım ve mücadele ettim ama tutuşu çelik gibiydi.

"Hey, pislik, bırak onu!"

Emery dönüp beni bir oyuncak bebek gibi etrafında döndürürken, Lena'yı elinde tabancasıyla merdivenlerin yanında dururken yakaladım.

"Doğru, yoksa-"

Emery hareket etti. Beni bıraktı ve benimle Lena'nın arasına girdi. Adam ona doğru gelirken Lena bir el ateş etti, kurşun adamın kolunun yan tarafını sıyırdı. Emery silahı kaptı ama adam silahı ondan almaya çalıştığında Lena bırakmadı. Bir el daha ateş etti, ikinci kez yukarıdaki ışığa isabet etti, sonra sandalyesinden düştü, yaralı bacaklarını tutarak yere kıvrılırken ağlıyordu. Tutuşunu kaybetti ve silah yere düştü.

Acıya rağmen ona doğru hamle yaptım. Emery silahı tekmeleyerek bir dolabın altına attı. Tekrar üzerime gelirken kaçmaya çalıştım.

Bir şekilde ayağa kalkmayı ve koşmayı başardım, her adımda bacaklarımda yakıcı bir acı hissediyordum. Dışarı açılan başka bir yan kapının olduğu mutfağa yöneldim. Masanın üzerinde bir bıçak gördüm ve dönüp Emery'yi arkamda bulduğumda onu kaptım.

Nefes nefese, yan kapıya doğru geri geri giderken bıçağı ona doğrulttum, düğmeyi denerken ellerim kanla ıslanmıştı.

Yaklaştıkça ona doğru hamle yaptım, her şeyi yapmaya çalıştım. Ama o çok hızlıydı. Kolumdan yakaladı ve beni kendine çekti. Beni kaldırdı ve tek bir hareketle mutfak masasının üzerine bıraktı, sırtım ahşap yüzeye çarptığında tabaklar yere düştü.

Kolaylıkla beni kenara kaydırdı, iri ağırlığını üzerime koydu ve kalçalarımı kendi kalçasıyla sabitledi. Bıçağı benden kopardı, sonra saçlarımı avucunun içine alıp gevşetti. Bıçağı kafama doğrulttu ve bıçağı indirdiğinde keskin bir nefes verdim, çeliğin ete saplanmasının yakıcı acısını hissetmeden önce ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim. Bunun yerine, bıçak başımın hemen üstündeki tahtaya saplandığında sadece kafa derimin sıkıca çekildiğini hissettim ve saçımın geri kalanını bıçağın etrafına sararak hareket edemediğimden emin oldu.

Bileklerimi başımın üzerinde tutmaya zorladı ve kollarımı açarak bıçağı sapladı.

O zaman mücadele etmeyi bıraktım. Altında sıkışıp kalmıştım, onunla yüzleşmeye zorlanmıştım, kafatası suratı ölüm kadar soğuk gözlerle bana bakıyordu.

Nefes nefese, o görmeyen bakışla yüzleştim, çenemden aşağı kan damladığını hissettim, ellerimde, ayaklarımda kan vardı. Kaçmaya ya da savaşmaya devam etsem bile, bana ulaşmak için tüm mahalleyi yakıp yıkacaktı. Daha fazla insan acı çekecek, daha fazla insan yaralanacaktı. Arkadaşlarım çoktan yaralanmıştı.

Tek kelime etmedi, sadece beni izledi, teslim olmamı, bırakmamı bekledi. Kaçınılmaz olanı kabul etmemi. Artık onun olduğumu. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar eğip bükecek, kırıp parçalayacaktı.

Ama gitmek zorunda , bunu kendi yöntemimle yapardım. Korkusuz.

Göz ucuyla kiler dolabında bir hareket gördüm. Bakmak için saçımı bıçaktan ayırmaya çalışıyormuş gibi yaptım. April'ı gördüm, ağzı kapalıydı. Emery onun odak noktası ben olduğum için onu fark etmemişti.

Beni yakalamıştı ve zaferinin tadını çıkarıyordu. Beni yakalamış olmanın keyfini çıkarıyordu.

Ama belki de bu onun çöküşüydü. Beni yakalamıştı ama zamanı da tükenmişti. Etraftaki siren seslerini duyabiliyordum. Liam her an gelebilirdi,

Tepeden tırnağa silahlı. Emery şimdi benimle gelmezse, şansını kaybedebilir.

April kilerden inledi ve Emery sonunda bakışlarımı kırarak ona baktı. *Hayır, ona bakma. Bana bak. Ona da zarar verme.*

Dudaklarımı yaladım, kanın tadını aldım. "Emery," diye fısıldadım, dikkatini dağıtmayı umuyordum.

Yavaşça bana döndü, sanki adını söylemem kulağına garip geliyormuş gibi başını eğdi. Sanki çok uzakta olabilirmiş gibi.

"Lütfen Emery, kız kardeşin bunu istemezdi." Belki ondan bahsetmek dinlemesini sağlar diye düşündüm ama bu hiç işe yaramadı. Başını kaldırıp kapıya doğru baktı.

Kalçalarım ona karşı acımaya başlamıştı, ağırlığı ağır ve sıcaktı.

-Çok sıcak. Altında kaymaya çalıştım. Ona doğru hareket ettim, bir şekilde onu benimle birlikte yukarı kaldırmak için ona doğru bastırdım ama o çok ağırdı, çok katı, çok güçlüydü.

Kalçalarımı tekrar hareket ettirdim ve bakışlarında bir şey titreşti - farkındalık, onaylama. İlkel bir şey. Evet, şimdi tüm dikkati bendeydi.

Kendimi ona daha sert bastırdım ve vücudunun değiştiğini hissettim, hareketsizleştiğini hissettim, maskeden nefes alışını duydum. Tepkisini gizlemeye çalıştı ama kalçalarımın arasında sertleştiğini, karnının sıkıştığını hissettim. Yavaşça, çok yavaşça hareket ederken, gözleri aşağıya doğru çekilerek ona sürtünmemi izledi. Vücudumun da tepki vermeye başladığını, acı çektiğimi ve hatta ıslandığımı kabul etmeyi reddettim. Dehşete düşmüştüm ama yine de kendimi onun sikine doğru bastırdıkça vücudum alev alev yanıyordu. Ama bunu aklımdan çıkardım, onu burada tutmaya çalıştım. Çünkü beni bir kez aldığında bu sondu, kimse beni bulamayacaktı, zamanında değil, bundan emin olacağını biliyordum.

"Emery..." Nefes aldım. Kalçalarımı döndürdüm ve karşılığında eli bileklerimi bırakıp kolumdan aşağı indi, sonra boğazıma dolandı, ama sıkmak için değil... hayır, henüz değil, sadece oraya yerleştirmek için, sıkıca kavradı. Ona sahip olduğumu bilerek sırtımı dikleştirdim. Ellerimi boğazımı tutan kolunun üzerine koydum. Sonra onu yaklaştırmak için ellerimi yüzünün yanlarına götürdüm. Dikkatlice maskesini kaldırdım, onu görebilmek için başının üzerine kaldırdım.

Sanki birinin içine oyduğu ve saygısızlık ettiği güzel bir portre gibiydi. Bir yara izi yanağını kesip yukarı doğru kıvrılıyordu, bir diğeri çene çizgisi boyunca kulağına kadar uzanıyordu, bir diğeri de bir kaşının üzerindeydi. Görünüşe göre tüm yüzü tahrip edilmişti ve bunu kimin ve neden yaptığını ancak tahmin edebilirdim.

Gitmesine izin vermeden önce babam mıydı? Ya da korkunç bir ceza olarak amcam mı?

Bana ters ters baktı. Yüzünün ortaya çıkması onu pek etkilememişti. Kalçalarının, sanki bunun gerçekten olduğundan emin değilmiş ya da rüyalarından birindeymiş ve onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi, neredeyse belirsiz bir şekilde hareket ettiğini hissettim. Benimle birlikte hareket etmesi ciğerlerimdeki nefesi kıpırdatmadı ve inlemenin dudaklarımdan bir saniyeliğine bile kaçmasına izin vermeye cesaret edemedim. Titreyen parmaklarımla, onu geri getirmek için yüzüne dokunmaya gittim. Belki de onu gerçekten geri getirebilirdim...

Parmaklarım yanağını sıyırdı ve o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde geri çekildi ki, kendini üzerimden kaldırıp masayı geriye doğru kaydırırken irkildim. Büyü bozulmuştu. April onun ani hareketi karşısında dolaptan çığlık attı ve mutfaktan dışarı fırladı. Emery ona doğru bakmadı bile. Maskesini indirdi, sonra bıçağı masadan ve saçlarımdan çekerek küçük bir tutamı kopardı. Tekrar bileklerimden tuttu ve beni masadan çekerek mutfaktan çıkardı ve yan kapıdan dışarı sürükledi.

"Hayır! Hayır!" Bir kolunu belime dolayıp beni arka bahçeye doğru çekerken elinden kurtulmaya çalışarak bağırdım. Köşeyi döndüğümüzde durdu ve beni kendine doğru çekti. Bıçak boğazıma dayandı ve tısladım. Gözlerimi kocaman açarak etrafıma baktım ve Liam'ı kapının yanında, silahını Emery'ye doğrultmuş, gözleri namlunun ucuna bakarken gördüğümde inledim.

"Bırakın onu," diye emretti.

Emery tutuşunu gevşetmedi. Bir çitin yanından sürünerek geçerken beni de peşinden sürükledi, büyük bir kedi gibi sinsice yaklaşıyordu. Liam da silahını Emery'nin kafasına doğrultarak hareket etti.

Liam onu kurşun yağmuruna tutsa bile Emery devam ederdi. Liam'ı gözümün önünde öldürecekti, hatta belki Liam'ı boğazından bıçaklarken ben hâlâ kolunun altındaydım. Buna tanık olmanın dehşetiyle seslendim.

"Liam, geri dön," dedim titrek bir sesle. "Lütfen, seni öldürecek."

Hareket etmedi, parmağı tetikte kaşınıyordu.

Emery beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırırken yüzü bana yakındı, bıçağı boynuma dayamıştı. İlerlemeye devam ederek Liam'ı kapıdan uzaklaşmaya ve avlunun ortasına doğru gitmeye zorladı.

"Onu almayacaksın, orospu çocuğu," dedi. "İşin bitti. Bütün devriye geliyor. İşin bitti, bırak onu."

Emery gitmeme izin vermedi.

Emery'nin bıçağı uyarı amacıyla boğazıma doğru ilerlerken Liam'ın çenesi sıkıştı. Gerilerek tısladım. Gözlerimi kapadım, boğazımın kesilip açılmasını ve ılık kanın akmasını bekledim.

Emery'nin geri çekilmeye başladığını hissettim. Gözlerimi açtım ve onun kapıdan geri çıktığını, geceye karışmaya hazır olduğunu gördüm.

Liam bir adım attı ve ben haykırdım. "Yapma." Emery'ye karşı titredim. Belki bu şekilde ölmek daha iyi olurdu ama yine de hazır değildim. Ve küçük bir parçam hâlâ bunun bir son olmak zorunda olmadığına dair umut taşıyordu. Emery kendi bildiğini okumak istiyordu, onunla birlikte yok olmamı istiyordu. Ve o her neredeyse, birileri beni hâlâ bulabilirdi.

Mutfakta bana verdiği tepki o küçük umudu, o dürtüyü uyandırdı. Hala savaşabilirdim. Ama Liam silahını indirmezse ve...

"Bırak beni," diye fısıldadım ve Emery kıpırdandı, sanki onunla konuştuğumu, en sevdiği oyuncağını bırakması istenen bir çocukmuş gibi tutuşunu sıkılaştırdı. Ama doğrudan Liam'a baktım ve tekrar söyledim, "Bırak beni."

Liam bir an beni izledi, bakışları karşımda duran ve beni kesip açmaya hazır olan bıçağa yöneldi. Yavaşça silahını indirdi. "Seni bulacağım, söz veriyorum."

Sirenler yaklaşıyordu ama yeterince hızlı değildi. Mücadele etmeyi bıraktım ve Emery dövüşün bittiğini anladı. Liam görüş alanından çıkana kadar kapıdan geri çekildi.

Hızla beni kaldırıp omzuna attı, bacaklarımı sıkıca tutarken geri kalan kısmım arkasından sarktı. Tek kelime etmeden dar arka yolda ilerledi ve gecenin içinde kayboldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Çığlık atmak boşunaydı. Emery ormanın içinden geçerek bir parkta çaprazlama ilerledi. Bir patikaya kararlılıkla yürüdü, botları altında çıtırdıyordu. Sırtına yapıştım ama onun yerine ona vurmak istiyordum. Tekmelemek ve yumruklamak. Ama bunun onu olduğundan daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Ve eğer bir kurşun onu durdurmayacaksa, ben ne yapabilirdim ki? Ellerimdeki kan kurumaya başlamıştı ve derime hâlâ küçük cam parçalarının gömülü olduğunu fark ettiğimde acı içinde irkildim. Tüm vücudum tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissediyordu. Ya da bu durumda beton bir levhaya.

Sanki saatlerce yürümüşüz gibi geldi, ama sonunda parkın diğer tarafından çıkıp kapatılmış bir sanat galerisine bağlı küçük bir arsaya girdiğinde sadece birkaç dakika geçmiş olabilirdi. Bir tarafa park edilmiş, arka tarafı kapalı bir kamyon vardı.

Paslıydı, siyah ya da belki lacivert renkteydi, kenarları yontulmuş ve çizilmişti. Nereden bulduğunu merak etmeme gerek yoktu. Kırsal kesimde dolaşırken, bazen önünde satılık levhası olan, bazen de birinin garajında paslanmış halde duran yeterince araba bulabilirdiniz. Daha da şaşırtıcı olan, bir arabaya düz kontak yapmayı biliyor olmasıydı, ama Emery hakkında beni şok eden pek çok şey vardı ve bu ilk ona giremedi.

Arka kapıyı açtı, sonra beni koltuğa kaydırdı. Bıçağı kamyonun kasasına bırakıp arka koltuğun altında bir şey ararken sessiz oyunu oynadım.

İpi çekti.

Kalbim durdu ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama dank etti. Ayak bileklerimden tuttu ve onları sardı, gevşetemeyeceğim ve kurtulamayacağım kadar sıkı olduklarından emin oldu. Sonra ellerimi tuttu. Kana ve küçük cam parçalarına bakmak için bir an durakladı, sonra bileklerimi de birbirine bağladı. Doktorculuk oynamasını beklemiyordum ama kesiklerin enfeksiyon kapmasından da endişe ediyordum. Bana bıraktığı fazladan ipi aldı.

Ellerimi ve ayaklarımı birbirine bağladı, sonra da çığlık atmamı engellemek için ağzıma yırtık bir bez bağladı.

Beni tekrar koltuğa oturttu ve kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçerken ellerimi birbirine kenetleyip kendi içime kıvrıldım.

Kamyon altımda uğulduyor, beni itip kakıyordu. Üstümdeki pencereden sokak lambaları geçiyor, arka koltuğu turuncu ışıkla aydınlatıyordu.

Derin nefes almaya çalıştım. Başım dönüyordu ama belki de bu sadece arabanın hareket etmesinden kaynaklanıyordu. Midem bulandı ama yutkundum ve derin bir nefes daha aldım. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı...

Yolu göremiyor olabilirdim ama hareketlere, giderek parlaklaşan ışıklara ve araba seslerine bakarak kasabaya giden ana yollardan birinde ilerliyor olmamız gerektiğini biliyordum. Araba sürmekle meşgul olduğu için düğümleri denemekten kendimi alamadım, ellerimi ve ayaklarımı olabildiğince sessizce hareket ettirerek onları gevşetmeye çalıştım.

Sonunda hızlandı ve araba sanki bir rampadan aşağı iniyormuş gibi alçaldı. Tabelalar uçup gitti. Başımı kaldırdım ve Yukarı Eyalet Köprüsü'ne iki yüz otuz mil olduğunu söyleyen bir tabelayı yakaladım.

Beni kuzeye götürüyordu. Beni yukarı yarımadaya götürüp ormanda saklanmayı mı planlıyordu? Ya da Wisconsin veya Kanada'ya mı devam edecekti? Belki de vahşi doğada kaybolmak için? Nasıl hayatta kalacaktık? Sadece saklanacak bir yere ihtiyacı vardı, intikamını gizlice almak için. Birkaç gün, belki o kadar bile değil, eğer o kadar dayanabilirsem. Bu düşünce midemi bulandırdı. Ya da beni asla bulamayacakları bir yere koyabilir ve planladığı şeyi sürüncemede bırakabilirdi. Haftalar... aylar...

Araba hızla ilerledi ve sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi. Sonsuza kadar karanlıkta, altımda uğuldayan araçla.

Sonunda kamyon yavaşladı. Bir yola saptı ve o yola girdiğinde parlak ışıklar beni neredeyse kör ediyordu-

Bekle. Ciddi miydi? Bir benzin istasyonuna girmişti.

Koltuğuna geri döndüğünde gözlerim şaşkınlıkla ona kaydı. Kafatası maskesini çıkarıp yerine ince siyah bir eşarp taktığını fark etmemiştim. Üzerime ağır bir battaniye atmadan önce kısa bir an için benimkiyle buluşan bakışları buz gibi ve mesafeliydi.

Arabadan inip kapıyı kapatırken yardım istemek için çığlık atmayı düşünecek vaktim olmadı. Koltuğumda hareket etmeye başladım, düğümlerle boğuştum, oturmaya çalışmak için ileri geri sallandım. Belki birileri görürdü, belki de bundan kurtulmak için bir şansım olabilirdi. Ve sonra belki...

Başımın yanındaki arka kapı açıldı ve üzerimde ağır bir el hissettim, beni aşağı itti ve yerime kaydırdı. El beni bir an için kavradığında irkildim ve donakaldım ve bana yerde kalmamı söylediğini anladım. Kapıyı kapatarak gazı verdi.

Lanet olsun ona. Yine de battaniyeyi hareket ettirmemeye çalışarak mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde düğümlerle uğraştım. Kalabalık bir benzin istasyonunda durduğuna inanamıyordum. Yakınlardaki arabaların ve insanların konuşmalarını duyabiliyordum. Çığlık atmak istedim ama kumaş ve battaniye sesimi . Kimse duymayacaktı.

Benzin başlığının mandalını açtı ve kapağı yerine oturttu. Sonra tekrar yola çıktık.

Düğümlere tekrar başladım. Bir tanesini biraz gevşetebildim ama çekip çıkaracak kadar değil. Keskin bir şeye ihtiyacım vardı, onu kıracak bir şeye. Yere yuvarlanabilir ve belki orada bir şey bulabilirdim.

Koltuktan yere doğru kaymaya çalıştım. Battaniye bunu daha da zorlaştırıyordu ve hiçbir şey göremiyordum. Ellerimi yine incitecektim ama bu almam gereken bir riskti. Ellerimi ve vücudumun hareketlerini kullanarak battaniyeyi tuttum ve başımdan çektim. Emery'nin sırtına baktım ve bana bakıp bakmayacağını görmek için bekledim. Bekledim ve yüzüstü yere düşmeye hazırlanarak tekrar yer değiştirmeye başladım.

Emery camını indirdiğinde ve otoyolun gürültüsünü duyduğumda kenardan yuvarlanamadan donakaldım. Sonra elinde gördüm. Bir telefon. Kimin olduğunu anlayamadım ama Ethan'ın olduğunu tahmin edebiliyordum. Başka bir şey düşünmeden telefonu camdan dışarı fırlattı.

Yani izini sürmek yok. Camı tekrar açmaya başladığında hamlemi yaptım ve koltuktan yuvarlandım. Ellerimin üzerine düştüm ve yüzüm kirli zemine çarptı. Hemen etrafta bir şeyler aramaya çalıştım. Kullanabileceğim herhangi bir şey. Parmaklarımda metal gibi ince ve soğuk bir şey hissettim ve onu tuttum. Umduğum gibi bir bıçak değil, bir tornavidaydı. Elimde çevirdim ve düğümlere sokmaya, kesmeye ve bükmeye başladım, onları daha fazla gevşetebilecek herhangi bir şey.

O kadar odaklanmıştım ki tekrar yavaşladığını hemen fark etmedim. Otoyoldan çıkıp başka bir yola girdiğini fark ettiğimde durakladım. Beni nereye götürüyor olabilirdi?

Bir süre pencereye baktıktan ve yaptığı dönüşlere dikkat ettikten sonra gittiği yönü belirledim.

Güneye.

O ne halt ediyordu?

* * *

Durması uzun zaman aldı. Beklediğimden çok daha uzun. Çok fazla geri gitmiş, arka yollardan aşağı inmiş, kenara çekilme riskine girmemek için hız sınırını aşmamaya dikkat etmişti. Sonunda yavaşlayarak durduğunda, son dönüşünü yapmıştı. Bulunduğum konum nedeniyle nerede olduğumuzu göremiyordum, yüzüm yerdeydi, artık neredeyse koltuğun altındaydım. Kapımı açtı ve beni yukarı çekip tekrar koltuğa oturttu. Tornavidayı elimden aldı ve büyük bir kayıtsızlıkla koltuğun altına geri fırlattı.

Kapıyı çarptığında etrafıma bakındım. Işıkları söndürdüğü için onu göremiyordum ama arkamda bir şey aradığını duydum.

Bunun yerine gözlerimi ayarlamaya çalışarak ön tarafa odaklandım. Orada bir şey vardı, arabanın önünde bir şey. Yukarıdaki aydan başka ışık yoktu ama etrafımızdaki ağaçları seçmeye başlamıştım.

Görüşüm düzelince gözlerim açıldı. Bir kapı. Orada bir kapı vardı, ortasından zincirlenmişti.

O kapıyı biliyordum.

Aman Tanrım.

Küçük bir alet kutusu aldı, içinden testereye benzeyen bir şey çıkardı ve sabit, bilinçli hareketlerle kilidi açmaya başladı. Çok uzun sürmedi. Kısa süre sonra kilit düştü ve zincirleri çözerek kapıyı iterek açtı. Kamyonu yeterince içeri sürdükten sonra durdu, ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı, zincirleri sabitledi ve tekrar yerine kilitledi. Dışarıdan bakıldığında içeriye kimse girmemiş gibi görünüyordu.

Şimdi titriyordum ve duramıyordum. Hayır, burada olmaz. Neden?

Arabayı sürerken bağırdım. Ben ağladım ama o beni duymadı. Artık büyümüş olan dar araba yolundan aşağı indik.

Her iki tarafındaki ağaçlardan koparak eski evimin bahçesine girdi.

Emery sevdiğim her şeyi elimden aldığından beri bir daha hiç dönmediğim yer.

Gecenin içinde bir kehanet gibi duruyordu. Işık yok, pencereler kapalı. Emery beni buraya getirmeyi seçmişti. Bana ödetmek için.

BÖLÜM 3

EVIM GÜZEL EVIM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir süre ortadan kayboldu. İçeri girmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını düşündüm.

Sonunda yaptı. Garaj kapısı açıldı ve arabayı içeri getirip ikimizi de içeri kapattı.

O arka kapıyı açarken ben bağlarımın içinde debeleniyordum. Beni tuttu ve kolaylıkla dışarı çıkardı. Kumaşın içinden ona bağırmaya, küfretmeye başladım. Beni buraya getirdiği için, bizi geçmişe, asla dönmek istemediğim o yere gönderdiği için zalim bir pislikti. Lanetli bir yere, kabuslarımı dolduran bir yere. Onun yüzünden. Bunun için ondan nefret ediyordum, ondan *nefret ediyordum*.

Tekrar içeri alınmamak için umutsuzca çabalıyordum.

Seni orospu çocuğu, seni canavar, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!

Beni yan kapıya götürdü, tekmeleyerek açtı ve tek gördüğüm ilerideki zifiri karanlık, hayaletler, iblisler ve gülümseyen canavarlarla dolu bir yerdi.

Mutfaktan geçtik, sonra yemek odasını geçip oturma odasına girdik. Birinci kattaki banyonun yanında durdu ve sonra içeri girdi. Orada beni küvete yatırdı, sonra kapıyı kapatarak yanımdan ayrıldı.

O gider gitmez kendimi dışarı atmak için ileri geri sallanmaya başladım. Ama doğru düzgün oturamıyordum bile. Hayal kırıklığı içinde bağırdım, sonra başım dönmeye başladı.

Kendimi yavaş nefes almaya zorladım. Küvet buz gibiydi. Soğuğun giysilerimden sızdığını hissedebiliyordum. Elimde olmadan titriyordum.

Ağır ayak seslerini evin her yerinden duyabiliyordum, kapılar açılıp kapanıyor, merdivenlerden yukarı çıkıp geri iniyordu. Bir kapı daha açılıp kapandıktan sonra uzun bir süre onu duymadım. Bekledim, başka bir şey yapamıyordum. Burası çok karanlıktı, ayarlayabileceğim bir ışık yoktu. Çok da sessizdi. Delirebileceğimi düşündüm. Sadece ısınmak için bile olsa ellerimi ve ayaklarımı bağlarından kurtarmaya ve tekrar hareket etmeye odaklandım. Ellerimi ve ayaklarımı kullanarak küvetin kenarını tutmaya ve kendimi kaldırmaya çalıştım, denedim, başarısız oldum ve tekrar denedim.

Parmaklarım küvetin üzerinde kıvrılmışken, bir kapının açılıp kapandığını duydum, ardından ağır ayak sesleri bana doğru geliyordu. Elimi küvetten çekerek gerildim. Kapı açılıp içeri girdiğinde irkildim.

Beni iplerden tutup kollarının arasına aldı ve kendisine doğru çekti. Bu sefer aklında bir hedef olduğunu söyleyebilirdim. Adımları hızlı ve kararlıydı. Tekrar oturma odasını geçti ve bodrumun kapısını açtı.

Eskiden amcam Pete'in dairesiydi. Annem öldüğünde ve teyzem gittiğinde, babam ve amcam birlikte yaşamanın daha kolay ve uygun maliyetli olduğuna karar verdiler. Ne de olsa uzun saatler çalışıyorlardı ve Pete Amcam zamanının çoğunu ofiste geçirdiği için kendine ait bir yere pek ihtiyaç duymuyordu. Kuzenim de kardeşimle birlikte taşınana kadar bir süre bizimle yaşamıştı. Ama Pete Amca bodrumu kendine ait olacak şekilde yeniden inşa etmişti. Ev bir tepenin üzerinde olduğu için tamamen yer altında değildi. Dışarıya açılan bir kapı ve eski mahzene açılan bitmemiş bir bölüme açılan başka bir kapı vardı. Pete Amca'nın kullanımı için yeniden inşa edildiğinden beri buraya inmeyeli yıllar olmuştu.

Emery beni merdivenlerden aşağıya, küçük bir mutfak ve yemek alanı olduğunu hatırladığım bir yere getirdi. Amcamın ve kuzenimin olmak üzere iki yatak odası vardı. Emery'nin beni kimin yatak odasına götürüp yatağa bıraktığını bilmiyordum.

O gitti ve ben bir şeylerin hareket ettiğini duydum, sonra bir ışık gördüm, yumuşak turuncu bir , yaklaştıkça daha da parlaklaşıyordu.

Emery elinde bir fener ve kolunda bir çantayla döndü. Diğer elinde bir bıçak vardı.

Eşyaları çıplak şifonyerin üzerine koyup bana doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu.

İnledim, yaklaştırılan bıçağa baktım. Kutudaki gözleri, onları nasıl düşündüm. Kardeşimin kesilen parmaklarını düşündüm. Babamın kesilip açılan gözlerini düşündüm.

Emery ellerimi ve ayaklarımı kavradı ve ben inledim. Tanrım, ellerimi, ayaklarımı ya da her ikisini birden kesecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun yerine ipleri kesiyordu.

Ayaklarımı ve ellerimi bağlı tutan ipi kopardı. Ayaklarımın düşmesine izin verirken bacaklarımı çözebildiğim ve sırtımı düzeltebildiğim için rahatladığımı hissettim

Yatağa. Ellerimi ya da ayaklarımı çözmedi. Onun yerine tepemde dikilip beni izledi. Beni değerlendiriyordu.

Bir an sonra, sanki bir sonuca varmış gibi uzaklaştı. Bıçağı şifonyerin üzerine bırakıp çantayı aldı. Tekrar üzerime geldi, beni bir hamlede kaldırdı ve banyoya götürdü.

Banyo küçüktü; kuzenimin misafir odasına dönüştürülmüş eski odası olmalıydı.

Emery beni lavabonun yanındaki tezgâha oturttu ve çantayı yanımdaki kâseye koydu. Feneri içeri getirdi ve kapının yanında yere koyarak banyoyu düşük turuncu ışıkla doldurdu. Çantaya endişeyle baktım, sonra bunun amcamın eski acil tıbbi kitlerinden biri olduğunu fark ettim, Emery'nin bulmuş olması gereken başka bir şey. Çantayı açtı ve karıştırdı; gazlı bez, bez, antiseptik ve bir çift cımbız çıkardı, sonra da yere bıraktı.

Bağlı ellerimi tutup avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirdi. Derime saplanmış cam parçalarını çıkarmak için cımbızı kullandı. Acı beklediğimden daha kötüydü ve ellerimi çekmeye çalıştım ama onları sıkıca tuttu.

Bunu neden yapıyordu? Sormak istedim ama ellerimden camı çekerken tek yapabildiğim acı içinde inlemekti. Kırıkları içeride tutacağını, acının daha da artmasına izin vereceğini, ete batmalarına izin vereceğini, böylece çok derine, kemiğe kadar gömülmelerine izin vereceğini düşündüm.

Ama deriyi daha fazla zedelememeye dikkat ederek bulabildiği her parçayı çıkardı. İşi bittiğinde lavaboyu açtı ve suyun berraklaşmasını bekledikten sonra çantadan bir bez alıp ıslattı. Antiseptiği yerleştirmeden önce iyice yıkayarak kanı temizledi.

Ellerimle işi bittiğinde ayaklarıma geçti. Beni klozete oturttu ve ayaklarımı onun kalçasına koydu.

Gözleri sanki önemsiz bir işte çalışıyormuş gibi işine odaklanmıştı. Ona doğru uzanmak ve bana bakmasını sağlayacak bir tokat atmak istedim. Beni nasıl görmezden gelebiliyordu? Sanki ben hiç kimse değilmişim gibi?

Ayaklarımı temizlemeyi bitirdikten sonra çenemi kavradı, böylece çekip alamadım ve çenemdeki kanı temizledi. İşi bittiğinde ayağa kalktı. Yanımdan geçip giderken uzanıp pantolonunun yanını tuttum.

Durdu ve onu içeri çekmeye çalıştım ama yerinden kımıldamadı. Ellerimi tuttu ve kendi tarafından çözdü. Yüzüme bakmadı.

beni kabul etmedi. Onun yerine kucağına aldı ve yatak odasına geri götürüp yatağa bıraktı.

Bütün malzemeleri aldı ve kapıya doğru ilerledi. Çabucak ellerimi kaldırdım ve ağzımdaki bezi yırttım.

"Emery, dur!"

Sesimdeki acıyı duymuş olmalı. Bunu fark etmiş olmalı çünkü kapının hemen kenarında durakladı.

Ama bu kısa sürdü. Daha fazlasını söyleyemeden gitmiş, kapıyı kapatıp kilitlemiş ve beni içeri kilitlemişti.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Gece uzun sürmüştü ve nihayet sabah oldu, yatağın hemen üstündeki dar, tahtayla kapatılmış pencerenin ince çatlağından içeriye ışık sızıyordu. Dışarıdaki kuşların ötmeye başladığını duyabiliyordum. Geriye kalan tek ses buydu. Ev sessizdi.

Emery kapımı kapattığından beri oturup dinliyordum. Evin içinde ayak seslerini duyabiliyordum, merdivenlerden defalarca inip çıkıyordu. Etrafta taşınan eşyaların gümbürtülerini ve patlamalarını duydum. Sonra garajda yukarıdan gelen bir matkabın titreşimini ve sık sık çekiç seslerini duydum. Her iki taraftaki en yakın komşu, evi çevreleyen bir dizi ormanın ötesindeydi. Arka tarafta da nehir vardı. Yine de, her ne üzerinde çalışıyorsa, bunu gece yapıyordu.

Üst katta bir kapının kapandığını duydum ve birkaç dakika boyunca onu bir daha duymadım. Dışarı çıktığını tahmin ettim.

Odada pek çok şey yoktu. Banyoya girdim ve lavabonun altındaki dolabın kapağını iterek açtım, boru temizleyicisinden başka bir şey bulamadım. Birkaç havlu ve birkaç rulo tuvalet kağıdı vardı. Yatak odasına geri döndüm ve çekmeceleri karıştırdım. Hiçbir şey yoktu.

Bağları kesecek bir şey bulamasam da etrafımdakilerden faydalandım. Çekmecenin köşesi tam olarak keskin olmasa da sivriydi. Önce onu kesmeyi denedim. Şansım yaver gitmeyince etrafıma bakındım ve kendimi yatağın ayakucundaki yere bıraktım. Altı boştu. Her yerde keskin kenarlar aradım. Metal çerçeveyi testereyle kestim, sonra çekmeceyi tekrar denedim. Yavaş bir süreçti ama iplik yıpranmaya başlamıştı. Bir noktada dişlerimi bile kullanmaya başladım, ipi kemirip ısırdım ve iplik parçalarını tükürdüm. Ellerim biraz gevşedi ama yine de yeterli değildi.

Sonunda üst katta bir kapı çarparak kapandı ve donup kaldım. Sonra yine matkap sesi.

Bağlarıma ara verdiğimde, dinlemek için yatağa oturdum ve zihnimin dolaşmasına izin verdim. Bizi eve kapattığını, evi bir eve çevirdiğini hayal ettim.

Kimsenin bize ulaşamayacağı küçük, dar bir kutu. Ya da sadece beni içine kapatmak istiyordu. İnşa ettiği kafesi güçlendirmek.

Sonunda üst kata taşındığında ve ortalık yeniden sessizleştiğinde, ipleri görmeye çalışmaya geri döndüm.

Çok geçmeden yorgunluk beni ele geçirdi. Hâlâ gözlerimi kapatmamıştım ama kendimi kapıdan uzakta bir köşeye bıraktım. O noktadan sonra fazla düşünmedim. Zihnim çoğunlukla o ana kadar olan her şeyi, neyi farklı yapabileceğimi, Lena'ya döndüğüm için kendimi ne kadar aptal hissettiğimi ve yola devam edip sabaha kadar eyaletin dışına çıkmadığımı düşündü. Ama sonra Whiteleaf'ten ayrıldığım andan itibaren beni takip ediyor olması gerektiğini fark ettim. Ne kadar koşarsam koşayım durmayacaktı.

Beni kuzeye götürmek, benzin istasyonunda görünmesine izin vermek, ana otoyola çıkmak, telefonu camdan atmak gibi her hareketi sahnelendi. Liam ve diğerlerini rotadan çıkarmak istiyordu. Polisin, beni kimsenin beklemediği bir yere getireceğini düşünmeye başlamadan önce bunun ölü bir iz olduğunu anlaması günler, hatta haftalar alabilirdi.

Sabah sessizdi, bu da akşama kadar işinin bittiği anlamına geliyordu. Ama hâlâ bir yerlerdeydi. Yakın bir yerde. Neyi beklediğini ya da neden bu kadar çaba harcadığını anlamıyordum. Cevabı bulmaya çalışırken zihnimin dolaştığı yerleri sevmiyordum. Korkunç suçlardan payıma düşeni görmüş ve okumuştum. Kaçırılan kadınlar ve erkeklerin onlara yaptığı korkunç şeyler. Nedense aklım oyuncak kutusu katilinde kalmıştı. Jamie bir keresinde onun hakkında bir makale hazırlamıştı. Kurbanlarına ses geçirmez bir kutunun içine inşa ettiği ve oyuncakları olan berbat işkence aletleriyle doldurduğu bir karavanda işkence eden bir adam. Emery'nin böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemiyordum ama yapabileceğini hiç düşünmediğim pek çok şeyi yapabileceğini de biliyordum. Dün gece bana bunu göstermişti. Bunu bana altı yıl önce de göstermişti. Sadece çok kördüm, dikkat edemeyecek kadar çaresizdim.

Her nasılsa, zihnimin yarattığı kabusların derinliklerine daldığımda, uyuyakalmış olmalıyım çünkü odamın kapısının açıldığını duyduğumda neredeyse başımı duvara çarparak sıçradım.

Emery yine kırmızı kafatası maskesini takarak içeri girdi. Elinde büyük bir spor çantası vardı. Benimkilerden biri. Odanın köşesinde otururken bana baktı, sonra çantayı şifonyerin yanına bıraktı. Bana doğru yürüdü ve ben de duvara yaslandım.

Beni kucağına aldı ve tekrar yatağa yatırdı. Artık ağzımda bez olmadığına göre, beni dinlemesini sağlamaya kararlıydım ama beni tekrar susturmaması için çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. İsteyeceğim en son şey tekrar bağlanmak ve yüzüme koli bandı yapıştırılmadan önce ağzıma bir şey sokulmasıydı.

Bir zamanlar kardeşime ait olan bir avcı bıçağı .

Önümde diz çöküp ayak bileklerimi kavradıktan sonra yavaşça bağları kesmeye başladığında gerildim. Buna rağmen neredeyse hiç rahatlama hissetmedim. Ağzımı açmadan önce ayaklarımı serbest bırakmasına ve bileklerime geçmesine izin verdim.

"Beni öldürecek misin?"

Cevap vermedi ama ipi kesmeye devam etmeden önce bir an için yavaşladığını fark ettim.

"Nasıl yapacağımı söyle," dedim. "Bana acı mı çektireceksin?"

Ellerimi serbest bıraktı ve ipleri toplayıp gitmek için döndü.

"Bana işkence etmene izin vermektense kendimi öldürürüm,

Emery."

Kapının yanında durdu.

Yavaşça yataktan kalktım. "Bir yolunu bulacağım," dedim sessizce. "İstediğin bu mu?"

Parmaklarının ipe doğru hareket ettiğini gördüm, sanki beni serbest bıraktığına pişman olmuş gibi ipe bakıyordu. Hatta belki de beni tekrar bağlamayı düşünüyordu.

"Bana bir şey söyle." Söylemeyeceğini biliyordum ama kapı aralığından ayrılmadı, sırtı bana dönüktü. Bir adım daha yaklaştım. Çabuk düşünmeliydim, kim bilir ne kadar beni dışlamadan önce beni en ufak bir şekilde kabul etmesi için ona bir neden vermeliydim. "Eğer konuşmayacaksan, o zaman beni dinle. Ne düşünürsen düşün, babamın işini bitirmek gibi bir niyetim asla olmadı. St. Agnes'a sana bunları tekrar yaşatmak için gelmedim. Sana ne olduğunu bilmiyordum ta ki..."

Kendini tekrar kapattığını görebiliyordum. Ya da hayaletleri onu yapmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim. Babam sana bunu yaptığı için üzgünüm."

O kadar hızlı hareket etti ki irkildim. Sanki beni duymamaya ya da kulağına gelen sesleri duymamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Sonra kapının kolunu kavradı ve odadan dışarı bir adım attı.

"Dizüstü bilgisayarım sende. Onu aldığını biliyorum," dedim o kapıyı kapatmaya başlarken. "Şifrem gingersnap. Büyük harf yok. Tezim adlı klasöre bak, FINAL yazan dosyayı tarihle birlikte aç. Oku onu Emery, lütfen."

Kapıyı kapattı, kilitle uğraştı ve çıktı.

Geri çekildim ve iç çekerek yatağa uzandım. Başımı eğdim ve ellerimle yüzümü kapattım. Sinirlenecek değildim, şimdi olmazdı. Ama şimdiden burada kilitli kalmaktan, ne olacağını bilememekten nefret etmeye başlamıştım. Ama tezimi okursa, bu beni kurtarabilirdi. Ona ne olduğu hakkında bildiğim her şeyi o tezde yazmıştım, ama sadece bununla kalmamış, kendimi açmış, duygularımı dökmüştüm. Sonucunu düşünmeden ya da umursamadan bu riski almıştım. Bunu onun için yapmıştım.

Eğer bunu görebilseydi, belki de ona söylediklerime inanırdı. Ve son anlarım vücuduma bir bıçak saplanması ve acı içinde çığlık atmamla geçmezdi.

Bu düşünceyle ürperdim ve ellerimi yüzümden indirdim. Bakışlarım etrafta gezindikten sonra Emery'nin şifonyerin yanında yere bıraktığı çantada durdu.

Merak edip yanına gittim ve yere çöktüm. Üstünü açtım ve içine baktım.

Gömleklerimden birini çıkardım, basit gri bir üst. Daha fazla aradım ve daha fazla giysi, gömlek, birkaç pantolon ve önünde State yazan yeşil kapüşonlu tişörtümü buldum. Külotum ve sutyenim en alttaydı ve Emery'nin onları bulduğunu düşünerek yüzüm kızardı. Hiçbiri birbiriyle uyuşmadığı için onları elemek için hiç zaman ayırmadığından bir şey hissettiğinden şüpheliyim. Birkaç çorap da atılmıştı. Sonra banyo malzemelerim -saç fırçası, diş fırçası ve diş macunu, sabun, şampuan ve saç kremi. Beni burada tutmak istediği belliydi ama benimle ilgili planını hâlâ anlamamıştım. Neden zahmet etmişti?

Ayrıca bir su şişesi ve mutfağımdan aldığım birkaç atıştırmalık da vardı. Şişenin kapağını açıp içtim, sonra da çubuklardan birini yırtarak açtım.

Ani bir tıkırtı ve ardından havalandırma deliklerinden gelen alçak bir uğultu duyuldu. Önce şaşkınlıkla sıçradım, sonra elimi bir tanesine götürdüm ve parmak uçlarımda sıcaklık hissettim.

Kalbim çarparak banyoya girdim ve düğmeyi açtım.
Yukarıdaki ışık titredi ve sonra yandı. Emery
jeneratörü tamir etmiş olmalı.

Çikolatamın kalanını bitirdim ve paketini yere attım. Çantamı banyoya götürdüm ve kapıyı kapattım, kapıyı kilitleyebildiğimi görünce çok sevindim. Kilitli bir kapının Emery'yi dışarıda tutmayacağını bildiğimden kıyafetlerimi yavaşça çıkarırken hâlâ endişeliydim.

Ama bir duşa ihtiyacım vardı. Ter ve kir kıyafetlerimi lekeliyor, kendimi pis ve iğrenç hissetmeme neden oluyordu. Pantolonumu ve tişörtümü bir kenara atıp suyu açtım ve ısınmasını bekledim. Biraz zaman aldı ama sonunda ellerim akıntının altında ısındı.

Üst katta, o dolaşırken döşeme tahtalarının iniltisini duydum. O tekrar yürüyüp gidene ve bir kapı kapanana kadar gerildim. Çantamdan duş malzemelerimi çıkardım, yan cebimde bir de kadın tıraş bıçağı buldum ve onları da yanımda duşa soktum. Hızlı bir duş olacaktı çünkü o elektriği kesmeden ya da geri dönmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Elimden gelse Psycho filmindeki duş sahnesini yeniden canlandırmak istemiyordum.

Duş aldıktan sonra raftan yedek bir havlu aldım, kurulandım ve hemen yeni kıyafetlerimi giydim; gri bir bluz ve açık renk bir kot pantolon, ardından da kapüşonlu tişörtümü giydim. Tuvaleti kullandım, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı taradım, dışarıdan veya yukarıdan duyduğum her seste irkildim.

Sonunda banyodan çıktığımda etrafıma bakındım ama Emery gölgelerde beklemiyordu. Odamın kapısını kontrol ettiğimde, hâlâ kilitli olduğunu gördüm.

Diğer çubukları yedim ve kalan suyumu içtim, sonra da kıyafetlerimi ve çantaya tıkıştırılmış diğer her şeyi düzenledim. Emery'nin aldığı birkaç kıyafet için biraz düşünüp düşünmediğini düşünmeye başladım çünkü ipek bornozumu ve uyluk yüksekliğindeki elbiselerimden birini de oraya atılmış buldum. Hayır, o öfke dolu haliyle bunların üzerimde ne kadar hoş duracağını düşündüğünden şüpheliyim.

Kıyafetlerimi karıştırıp hangilerini beğendiğini düşünmesi beni güldürdü. Sonra da benim neyim var diye merak ettim.

Sonunda, Emery'nin geri dönüp dönmeyeceğini görmek için odada volta atmaya başladım. Başka ne yapabileceğimi düşünemediğimde çıkış yolları aramaya başladım. Pencerenin tahtasını sökmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Kapının kilidiyle uğraştım, hatta Emery'nin dışarıda olabileceğini düşündüğümde tekmelemeye başladım - ta ki merdivenlerden inen ayak seslerini duyana kadar ve hemen durdum. Sanki merdivenlerde kapıyı izliyormuş gibi sessizleştiler, sonra yavaşça yukarı çıktı.

Kapıya arkamı döndüm ve yatağa uzandım.

Işık azalmaya başladığında ve Emery geri dönmediğinde gerginliğim azalmaya başladı.

Gelmeyecek, artık bana zarar vermeyecek. Sadece biraz kestireceğim. Hava karardığında uyan, en aktif olduğu zaman.

İçgüdülerim uyanık kalmamı istese de bu düşünceye güvenmeye karar verdim.

Gözlerimi kapatıp kendimi uzaklara bıraktım.

* * *

bir ışık vardı, spot ışığı gibi sert sarı bir ampul üzerime düşüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım.

Nereye...?

Etrafıma baktığımda bulanık bir karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Tanımadığım bir oda. Yönümü kaybetmiştim, oda odaklanmıyordu ve kafam bulanıktı.

Konuşmaya çalıştım ama ağzım bantla kapalı olduğu için sözcükleri oluşturamadım. Ellerimi boğazıma götürmeye çalıştım ama onu da yapamadım.

Bir sandalyeye bağlıydım.

Panik içinde, ayak bileklerim her iki bacağıma bağlı olduğu için ayağa kalkamadan bağların içinde dönüp durdum. Başımı sağa sola çevirip etrafa bakındım.

Sonra karanlıktan çıktı. Orada durup beni izlediğini görmemiştim. Işığa doğru adım attı ve üzerimde yükselirken ona baktım. Elinde büyük bir bıçak vardı.

Konuşmaya, onu ikna etmeye çalıştım, başımı salladım, ipte debelendim. Ama cevap vermedi.

Yanımda diz çöktü, bıçağı yukarı kaldırdı. Ama tavrındaki bir şey bana bağlarımı tekrar kesmeyeceğini söylüyordu. Hayır, onda bir gariplik vardı. Gözleri yine ikiz alevler gibiydi. Hava onun kaynayan varlığıyla elektriklenmişti, uğursuz sırıtışı benden birkaç santim uzaktaydı.

İnleyerek, bıçağını yüzüme doğru kaldırdığında mesafemi korumaya çalıştım, bıçağın düz tarafının yanağıma sürtünmesine izin verdim, sonra boynumdan aşağı indi. Ağır ağır nefes alıyordu, sanki yaptığı şeyin düşüncesi onu biraz fazla heyecanlandırmış gibi maskeden hava tıslıyordu. Bıçak aşağıya doğru inerken boynumu eğdim, sivri ucu göğüslerimin arasından aşağıya, sonra yavaşça göbeğime doğru indi. Bıçak kalçalarımın arasına girdiğinde kalçalarım . Şaşkınlıkla bağırdığımda, eli

sanki beni boğacakmış gibi ağzımın üzerine indi, sonra çenemi tuttu ve ona bakmam için döndürdü.

Bıçağın düz ucunu bana sürttü ve vücudumun hissettim. Yine de bunun yanlış, çok yanlış olduğunu hissederek . Ama beni sıkıca tuttu ve bıçağı tekrar yukarı kaldırdı. Sonra gömleğimi tuttu ve ben ona durması için yalvaramadan bıçağı aldı ve kumaşın üzerinden aşağı doğru kaydırarak gömleğimi yırttı. Gömleğimi yırtıp attı ve sonra sütyenime yöneldi, bıçağı kullanarak sütyenimi tam ortasından kesti. Vücudum sanki bunu istiyormuş gibi titriyor, geriliyor, ağrıyordu ama kafamın içinde sadece korku vardı, çok fazla korku.

Bıçakla benimle biraz daha oynadı, sertleşene kadar göğüslerimde, meme uçlarımda gezinmesine izin verdi. Neden? Bu neden oluyordu?

Birden göğüslerimin hemen altını kesti. Kan sızdı, karnımı ıslattı ve pantolonumu kırmızıya boyadı. Çığlık attım ama acıdan değil, sadece dehşetten. Çok fazla kan vardı.

Emery maskesini kaldırdı ve düşürdü. Ve ben şeytanı gördüm. Ben çığlık atmaya devam edip kulaklarımı çınlatırken o sırıttı. İçimi gördüm, kemiklerimi gördüm. Öne doğru eğildi ve dilini taze yaranın üzerinde gezdirerek kanı yaladı.

Gözlerimi kapadım ve feryat ettim, dönüp durdum.

Savruldum... ve döndüm...

Hayır... hayır... böyle değil... lütfen, böyle değil...

Çığlıklar sanki benim değillermiş gibi . *Lütfen...*

Lütfen...

Durdur şunu.

Işık kayboldu ve geriye sadece karanlık ve dehşet kaldı.

Ancak o zaman ortalık sessizleşti ve acı olmadığını fark ettim. Ama hâlâ kaçmaya çalıştığım bir kâbusun sınırlarındaydım. Bedenim hâlâ gergindi, kopmaya, çözülmeye hazırdı. Aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk hissediyordum.

Lütfen biri bana yardım etsin.

Ellerimin yatak çarşaflarını kavradığını hissedebiliyordum.

Sonra yanağımda bir şey hissettim. Sıcak bir şey. Çenem boyunca kulağıma doğru ilerledi ve nemli saçlarımın dallarını okşadı. Bir el. Şimdiye kadar hissettiğim en nazik dokunuş.

Kıpırdamadım. Elin beni rahatlatmasına izin verdim, parmak eklemleri yüzüme, boynuma sevgiyle sürtünüyordu. Sanki değer verilmesi gereken bir şeymişim gibi. O elin beni iyileştirmesini, kâbusu kalıcı olarak yok etmesini istedim. Döndüm ve onu kavradım, parmakların dudaklarımda, sonra boğazımda ve göğüslerimde gezinmesine izin verdim, bıçağın olduğu yeri sildim. El titriyordu ama itaat ediyordu. Ta ki ben daha aşağıya, hala acıyan yere inene kadar. Ağrının beni terk etmesini istediğim yere. Eli kalçalarımın arasına getirdim, içine doğru eğildim, bana sürtünmesine izin verdim, içimden bir inilti kaçtı. Ve Emery'nin artık bir canavar değil, olabilecek güzel bir adam olduğunu hayal ettim, gülümsemesi hala günahkâr ama yıkıcı derecede muhteşemdi, nefesimi kesiyordu.

Adını söyledim ve eli hareketsiz kaldı. Karanlıkta onun varlığını hissettim ama bu beni korkutmadı. Yine de, ona tekrar seslendiğimde, sadece uzaklaştı. Elimi uzatmak, beni terk etmesine izin vermemek istedim ama yapamadım. Sadece uyanıklık ve uyku arasındaki gelgitte sürüklendim, ta ki Tekrar derinlere.

* * *

Gözlerim hızla açıldı ve uyandığımda sanki bir şey beni irkiltmiş gibi içimden bir soluk geldi.

Uykulu gözlerle gözlerimi kırpıştırarak doğruldum.

Oda karanlıktı. Ama kapı aralığından gelen başka bir ışık vardı.

Baktım ve odamın kapısının aralık olduğunu gördüm. Ve dışarıdaki yaşam alanından gelen ışık içeri sızıyordu.

Hareket etmeye cesaret edemeden önce bir dakika boyunca ışığa baktım. Dikkatlice yataktan kaydım ve kapıya doğru süründüm.

Odanın ötesindeki gölgelerden dışarı baktım ama ne bir hareket ne de Emery'den bir iz gördüm. Kapıya dokundum ve onu kenara çekerek oturma odasına doğru sürünerek ilerledim.

Amcamın projektörü ortadaki sehpanın üzerindeydi. Ekranı uzak duvarı kaplıyordu. Emery ve kız kardeşinin o yeraltı sınıfında çekilmiş videosu oynuyordu. Uzun bir süre onu izledim, sonra dönüp masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarıma baktım. Yanında-

Emery'nin günlüğü.

Bir adım attım ve kapısı açık olan amcamın yatak odasına, koyu karanlığa baktım. Emery'nin orada olup olmadığını merak ettim ama

henüz bakmadım. Bunun yerine odayı inceledim ve gördüklerimi anlamaya çalıştım. Bir köşede televizyonun da kurulu olduğunu fark ettim ve televizyonda arazinin çeşitli açılarını görebiliyordum. Biri kapıda, ikisi ormanda, ön kapı ve biri de arka tarafa bakıyordu.

Amcamın güvenlik kameralarını bulmuş ve çeşitli yerlere yerleştirmişti.

Bakışlarımı dizüstü bilgisayarımın açık, günlüğümün ise kapalı durduğu masaya çevirdim. Emery ve kız kardeşinin görüntüleri ekrandan yere doğru süzülürken umutsuzluk beni ele geçirdi. Kendimi onlara bakmaya ikna edemedim.

Günlüğü aldım. Okumayacaktım ama bilmek istiyordum.
Bilmem gerekiyordu.

Çevirerek açtım ve rastgele bir sayfa çıktı. Ona baktım, sonra bir tane daha çevirdim... sonra bir tane daha...

Hiç yazı yoktu. Sadece çizimler.

Benim çizimlerim.

Her sayfayı benim bir resmimi çizmek için kullanmıştı. Yüzümü, seanslarımızdaki sandalyede oturuşumu. Bir tanesinde arkama bakıyordum, saçlarım rüzgarda savruluyormuş gibi yüzümün etrafında dans ediyordu. Elimde beyaz bir tavşan tuttuğum başka bir resim vardı.

Sayfalardan birkaçı yırtılmıştı. Bazılarının üzeri şiddetli kalem darbeleriyle çizilmişti. Ancak geriye kalanlar, en ince ayrıntılarına ve vurgularına kadar güzelce detaylandırılmıştı.

Kitabı bir çırpıda kapattım, boğazım aniden düğümlendi. Günlüğe bir çapa gibi yapıştım, sonra gözlerimi tekrar bilgisayara çevirdim.

Benim tezim. Sonuna kadar kaydırdım.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Kelimelerle aran çok iyi," diye alçak bir ses geldi arkamdan, neredeyse fısıltıyla.

Nefes nefese döndüm. Orada, merdivenlerde, Emery oturuyordu, karanlıkta gizlenmişti, sadece projektör ekranının ışığı maske dışında yüz hatlarını gösteriyordu.

Başını eğdi, sanki huzuruna getirilen meraklı bir numuneymişim gibi beni inceledi.

Sol elini sıkıca kavradığını, sağ elinin ise sanki bir şekilde acıyormuş, yaralanmış gibi ovuşturduğunu fark ettim.

Birbirimize bakarken donup kalmıştık ki Emery nihayet kıpırdandı, merdivenlerden çıktı ve yer seviyesine indi.

"Ama her zaman öyleydin, değil mi?" Uzun zaman sonra onun sesini tekrar duymak duyularımı neredeyse sarsmıştı. Bir daha asla duymayacağımı sanmıştım.

Başını aramızdaki duvarda oynayan videoya doğru çevirdi. "Her şeyi ne zaman öğrendin? Onları öldürdüğümde mi? Yoksa benimle tanıştığında mı?"

Hemen cevap vermedim. Sadece ona baktım, büyük bir yırtıcı hayvan tarafından büyülenmiş gibi, yanlış bir hareketin hayatıma mal olabileceğini bilerek.

Dudaklarımı yaladım. "Bir süre sonra. Uyuşturulduğundan ve istismara uğradığından bahsettiğinde. Parçaları bir araya getirmeye başladım."

"Peki ondan önce... St. Agnes'e gelme amacınız neydi?
Beni görmeye mi geliyorsun?"

Gözlerimi indirdim. Canımı yaksa da ona gerçeği söyledim. "Seninle ilgili tez yapmak içindi... ailemi öldüren adamla tanışmak içindi ve..."

Bekledi. Bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım.

"Seni incitmek için. Bir arkadaş edindiğini, birinin seni önemsediğini düşünmeni sağlamak için sana yaklaşmak istedim. Senden alabileceğim tüm bilgileri almak istedim, sonra sana kim olduğumu ve beni nasıl incittiğini anlatacaktım. Beni nasıl mahvettiğini. Gözlerinin içine bakıp nasıl başarısız olduğunu, o gece beni nasıl özlediğini ve bana asla sahip olamayacağını, sadist oyununu bitirme şansını asla elde edemeyeceğini söylemek istedim. Seni lanetlemek ve ne kadar zavallı olduğunu, ne kadar acımasız ve değersiz olduğunu söylemek istedim ve-"

Kelime kusmuğumu ve duygularımı bastırmak istercesine ağzımı kapattım. Karşımda ölüm gibi hareketsiz duruyordu, sol eli sımsıkı kavranmıştı ama sanki can havliyle bir şeye tutunmuş gibiydi.

Titreyen elimi ağzımdan çektim ve devam ettim: "Gözlerindeki, yüzündeki acıyı görmek istedim. Bana karşı bu kadar çabuk yumuşamanı ya da kapıdan içeri girdiğimde gözlerinin ışıldamasını beklemiyordum. Ya da..." Günlüğü iki elimle kavrayarak kaldırdım. "Ya da saplantın haline gelmesini. Bana açılmanı, beni sonsuza dek rahatsız edecek şeyleri ortaya çıkarmanı beklemiyordum. Oyununun intikam olduğunu düşünmemiştim. Senin de bir kurban olduğunu düşünmemiştim."

İçgüdülerim uzaklaşmamı, kaçmamı söylese de bir adım daha yaklaşmaya cesaret ettim. "Her şey hakkındaki gerçeği anladım ve bu beni daha da kırdı. Ondan sonra fikrimi değiştirdim."

Keskin gözleri neredeyse karanlıkta parlıyor gibiydi. "Artık bildiğin şey yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Sana söylemeye cesaret edemedim. Ama sonra sen yine de öğrendin."

Benden uzaklaştı ve projektörün etrafında dolaşmaya başladı. "Peki ya ilaç? Benim için de üzüldüğün için mi?" diye sordu.

"Hayır, üzüldüğüm için değildi. Sonunda sana gerçekten yardım etmek istedim. Eğer kabul etmezsen seni başka bir yere nakledeceklerini söylediler ve ben bunu istemedim."

Kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. "Daha fazla acı çekmemi istemedi."

"St. Agnes'ten ayrılmanı istemedim."

Bakışlarında umut ve inançsızlık karışımı bir ifade belirdi. "Ama sonra zaten beni terk edecektin. Bana geri dönmeyeceğini söylemiştin."

"Seni gerçeği öğrenmekten kurtarmak için."

"Tez... söylediklerinde gerçekten ciddi miydin?"

"Her kelimesinde."

Arkasını döndü, maskesini kaldırdı ve sonra başını bir sesi dinliyormuş gibi eğdi. Elini bırakarak başını eğdi ve "Beni sevdiğini söylediğin kısım da mı?" dedi.

Omzunun üzerinden bana bakana kadar cevap vermedim, parlayan gözleri yanıyordu.

"Evet," diye fısıldamayı başardım.

Yumruğunu hafifçe projektörün üzerine koyarken diğer eli sanki konuşan birini engellemeye çalışıyormuş gibi kulağını kapattı, sonra saçının bir tutamını çekiştirdi. Hayaletlerinin ona sırt çevirdiğini, hatta belki de bunun doğru olmadığına onu ikna etmeye çalıştıklarını biliyordum.

Yumuşakça inledi. "Hissettiğinin acıma olmadığına emin misin?" "Orada da acıma vardı. Ama onun yerine değil..."

O zaman kendinden geçmiş gibiydi. Aç bir kurt gibi etrafımda dolanıyordu. Ona ulaşıyordum, planlarını altüst ediyordum.

"Buna inanmanı istemiyorlar," dedim. "Belki sen de istemiyorsun ama bu doğru Emery. Bu senin kafanda değil-"

"Kafamın içindesin." Önümde durdu ve bir parmağını şakağına götürdü. "Orada vızıldayan küçük bir arı gibisin, bir kovan yaratıyorsun, tatlı balının fikriyle beni hapsediyorsun. Ama yine de deli gibi sokuyorsun." "Seni kandırmaya çalışmıyorum," diye karşı çıktım. "Tezin tarihini kontrol et. Sen transfer olmadan önce, senin özgür olduğunu bile bilmeden önce bitirdim. hiç beklemiyordum. Asla. Ama milyonların bilmesini istiyordum. Öyle mi? Gerçekten acı çekmenizi isteyen birinin yapacağı bir şey mi?"

Başını salladı, kabul ettiği için değil, açıkça hala inanamadığı ya da inanmak istemediği için. Hayaletlerinin onu buna karşı ikna etmek için her şeyi denediğini biliyordum. Ben düşmandım, onun hayatını, akıl sağlığını mahveden, ona işkence ve taciz eden adamın kızıydım. Ailemin geri kalanının da kız kardeşine ve diğer çocuklara aynı şeyi yaptığını görmüştü. Söylediğim tek bir şeye bile nasıl güvenebilirdi?

Yine de içindeki o küçük parçanın savaştığını görebiliyordum. Sözlerimin gerçek olmasını istiyordu. Onları kastettiğime inanmak istiyordu. Aksi takdirde beni çoktan dışlamış olurdu.

Ama verebileceğim tek şey . Ve yeterli değildi.

Onun hayaletleri benim hatıralarımı çoktan çarpıtmıştı. İhanetim sahip olduğumuz her şeyi zehirlemişti.

Ve yaptığı şey yüzünden tekrar yıkıldım.

O halde, her şeye rağmen geçmişi geride bırakabileceğini ummaktan başka ne kalmıştı?

Söylediklerime inanmak çok acı vericiymiş gibi bana tekrar sırtını dönerek uzaklaştı. Beni yine dışlayacağından korkuyordum. Ama görmezden gelinmekten bıkmıştım.

"Söyleyecek daha çok şeyim var ve dinleyeceksin," dedim. "Korkunç bir şey yaşadın. Kimse senin başına gelenleri yaşamayı hak etmiyor." Yoluna çıktım, öfke beni aniden cesur yaptı. "Ama intikamın yüzünden beni mahvettin. Sevdiğim her şeyi elimden aldın. Beni travmatize ettin, Emery." Sesim yükseldi ama elimde değildi. "Ben masumdum. Tıpkı senin gibi masum bir çocuktum. Bu yüzden evet, kendi intikamımı almaya gittim. Babamın bedenini gözümün önünde parçalayan adamdan. On altıncı doğum günümde. Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmeden. Yalnız bırakıldım ve korktum. Tıpkı senin gibi!" Öfkeli gözyaşları gözlerimi yaktı. "Bunu sen yaptın. Ödemeye razı olduğun bedel bu muydu? O anı yaşayabilmek için başka bir çocuğu hayatının geri kalanında korku içinde bırakmak? Buna değdi mi?" Ben

Neredeyse çığlık atıyordu ve hiç hareket etmiyordu. Göğsüne vurdum. Verdiğinden daha fazla zarar veremezdi.

"Ve tek yapmak istediğim tüm bunları yüzüne söylemekti, hepsi bu!" Bağırdım. "Ama babamın seni ne hale getirdiğini görünce bunu bile yapamadım." Gözyaşlarım sel oldu. "O zaman bile, sen benimkini asla bilmek zorunda kalmazken ben seni daha fazla acıdan kurtaracaktım." Onu ittim ama yine de yerinden kıpırdamadı. Fısıldadım, "Seni iyileştirmek istedim çünkü sana karşı hak etmediğin hastalıklı bir sevgi hissettim. Sonra sen beni kaçırdın ve canımı biraz daha yaktın. Sen hasar görmüşsün ve seni düzeltemem. Denediğim için özür dilerim." Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak doğruldum. "Senin de hayaletlerinin de canı cehenneme."

Merdivene doğru ilerledim, fazla uzaklaşamayacağımı biliyordum. Onun da hemen arkamdan geldiğini biliyordum. Kolunu belime dolayıp beni ayağımdan çekmeden önce yolun dörtte üçünü almıştım. Merdivenin koluna tutunmaya çalıştım ama o çok az bir çabayla beni çekip aldı. Kendime rağmen haykırdım.

Buraya , değil mi? Her şeyin içine ettim.

Beni yere sürüklerken hıçkırarak kollarında gevşedim.

Saçlarımı yüzümden çekti ve bu tanıdık hareket karşısında nefesim kesildi.

Ben ağlarken bana sarıldı.

Kendim için. Onun için.

Kayıp çocukluğumuz için.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Oturduğumuz kanepede hiç kıpırdamadım, başım onun kucağında uzanıyordu. Sonunda hissizleşmiştim, umursamıyordum. Korkum bile yok olmuştu. Beni harap eden duygu fırtınası boyunca bana sarılmıştı. Ve nihayet sakinleştiğimde, beni kaldırıp monitörün önüne oturttu, önce başımı omzuna yasladı, sonra beni karşıya yatırdı. Elini başımın arkasında hissedebiliyordum, parmaklarının arasından hissetmek için saçımı avuçlamıştı. Önümüzdeki monitöre bakarken, ormandaki kameralardan birinin yanındaki ağaca tırmanan bir rakunu izlerken gözlerim kurumuştu -ve muhtemelen kızarmıştı-. Bir diğerinde ise bir yarasa kapının yanından uçuyordu.

Başımı okşarken elinin hareket ettiğini hissettim ve dokunuşa karşı gözlerimi kapattım. Çok sıcaktı. Kalçası, altımdaki sert kaslar gergindi.

Seni ısıtabilirim.

Kısa bir an için buradan çok uzakta olduğumuzu hayal ettim. Emery'nin normal olduğunu, hayaletlerinin çoktan gittiğini, travmanın ikimizi de geride bıraktığını. Sevgi dolu bir çift olduğumuzu, birbirimize ya da başkalarına asla zarar vermediğimizi.

Mutlu olduğumuzu.

Rüyanın beni ele geçirmesine, dokunuşunun beni rahatlatmasına izin verdim. Kucağında döndüm, henüz gözlerimi açmadım, henüz ona bakmadım.

Döndüm ve yüzümü beline yaklaştırdım. Bilinçaltımda, bir zamanlar seanslarımızda onun üzerinde denediğim teknikleri kullanmaya başladım. Sadece mutlu düşünceler.

Emery sahilde. Emery bir kedi yavrusuyla. Emery gülümsüyor, ürkütücü bir şekilde değil.

Emery tatlı davranıyor.

Biraz iç çektim ve sonra eli kaburgalarıma değdiğinde gerildim. Parmakları içimde gezindi ve o kadar yumuşak bir şey fısıldadı ki neredeyse duyamayacaktım.

"Zavallı küçük tavşan."

Ürpererek gözlerimi açtım. Fantezi kayboldu ve karanlık içeri doldu.

Dikkatle doğrulduğumda gözlerim ona kilitlenmişti. Şu anda bile benden uzak hissediyordu, bir an için buz gibi parıltının kaydığını gördüğüme, orada bir şey gördüğüme, tanıdığımı sandığım Emery'den bir parça gördüğüme yemin etsem de. Bir an için, ben ağlarken bana sarıldığında, bundan emindim.

Ona sahiptim. Sadece bir an için. Bu ikinci seferdi. İlki Lena'nın mutfağındaydı. Ona tekrar sahip oldum. Duvarları çatırdıyordu. Beni istiyordu ama ben ve hâlâ kafasının içinde yaşadığına inandığı kız kardeşi arasında seçim yapamıyordu. İntikam isteyen. Ona ne olursa olsun güvenilemeyeceğimi söyleyen kişi. Tehlikeli bir oyun oynuyordum.

Ama bana teslim olmasını sağlayabilirdim. Bırakmasını sağlayabilirim.

Kendimi yorgun ama aynı zamanda o duvarı yıkmaya çok yakın hissettiğim için uyanık hissediyordum. Onu ürkütmemek için yavaşça kucağına kaydım. Buzun arkasındaki bakışlarında bir titreşim vardı ve gözümün ucuyla ellerinin sanki tekrar dokunmak istiyormuş ama dokunmalı mı emin değilmiş gibi kenetlendiğini gördüm.

Ellerimi maskesinin iki yanına koydum. Elleri sanki maskeyi çekip almamı bekliyormuş gibi bileklerimi sarmak için havaya kalktı. Kavrayışı sıkıydı, neredeyse acı vericiydi, bir uyarıydı ama aldırmadım ve öne doğru eğildim.

Dudaklarım maskesinin yüzeyine, sırıtan kafatasının iki ön dişinin arasına dokunduğunda nefesinin tıslamasını yakaladım. Kalbim küt küt atarken bile dudaklarımı orada tuttum. Başımı geriye doğru eğip ona bakmak için çekmeden önce maske boyunca ve çenesinden aşağıya doğru alay ettim.

Evet, yine oradaydı. Tanıdığım Emery.

"Gitmeme izin verecek misin?" diye sordum.

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce dudaklarımı inceledi. Kız kardeşini ya da gülümseyen kadını dinlerken yaptığı gibi başını yana eğmeye başladı ama ben onu tekrar yerine oturttum. Gözleri kısıldı, bir uyarı daha.

"Senin cevabını istiyorum Emery," dedim. "Onlarınkini değil."

Ellerini bileklerimden çekmeden önce bir saniye daha beni izledi. "Hayır," dedi.

Gözlerine baktım ve bunun onun gerçek ve tek cevabı olduğuna karar verdim. Ellerimi yüzünden çektim. "Ne yapacaksın?"

Cevap vermedi. Ben de devam ettim, "Beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

Bakışları aksini söylüyordu. "Belki de olmaz," dedi. "Ama seni şu ana kadar yanımda tutacağım..."

"Neye kadar? Biri bizi bulana kadar mı?"

Bakışlarının üzerinden bir gölge geçti. "Yapmayacaklar."

". Yapacaklarını biliyorsun." "Çok
geç kalacaklar..."

Bu beni endişelendirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini benden kaçırarak televizyona doğru baktı. Göz ucuyla baktım ama video görüntüleri öncekiyle aynıydı. Ona tekrar uzanmak istedim ama o kadar hızlı hareket etti ki irkildim. Belimden tutup beni yukarı kaldırdı, sonra beni döndürüp bir kez daha kucağına çekti ve sırtımı göğsüne bastırdı. Çenemi kavradı ve beni monitöre bakmaya zorladı.

"O kameraları erkek arkadaşın ve polis arkadaşlarının buraya gelip seni benden almalarını izlemek için mi koyduğumu sanıyorsun?" diye sertçe kulağıma fısıldadı. "Hayır, tatlım," diye mırıldandı. "Tekrar düşün."

Ekrana baktım, kaşlarım çatılmıştı. İlk başta hiçbir şey görmedim. Sonra daha yakından baktım. Orada, orman kameralarından birinin ekranının köşesinden, çimlerin arasından ince bir tel gibi bir çizgi geçiyordu. Kapının yanındaki kameraya baktım ve ferforje demirin üzerinden geçen bir tel gördüm.

"Onları daha görmedin mi?" Çenemi kavrayan eli boğazımı avuçlamak için aşağı indi. "Nabzının hızlandığını hissediyorum." Maskesinin omzuma sürtündüğünü hissettim. "Hayır, fazla uzaklaşamazlar. Bir şeylerin geldiğini göreceklerinden şüpheliyim, zamanında değil. Ve o tuzaklar öldürmese bile sakat bırakır. Ve o sarışın herifin parçalandığını görmek isterdim. Gerçekten, gerçekten isterdim." Elini biraz sıkınca başımı arkaya doğru eğdim ve küçük bir inilti duydum. "Küçük sözlerinle çok zekisin, Evee. Derimin altına girmenin bir yolunu buldun. Hakkını vermeliyim. Kanımı öldürücü bir öfkeden daha fazlasıyla nasıl yakacağını kesinlikle biliyorsun, bunu biliyor musun? Her seferinde beni şaşırtıyorsun. Neredeyse teslim olup ayaklarına kapanmak istiyorum. Bunu çok zorlaştırıyorsun. Tez iyiydi. Ağlaman da iyiydi. Ve sonra bir öpücük? Sakin ol, soğuk ölü kalbim." Ona karşı mücadele ettim, ama beni yerinde tuttu, beni yakınında tuttu, maskesi boğazımı tutarken yüzümün yan tarafına bastırdı.

"Ama sonra aklıma sana güvenmenin neden o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini hatırlatan bir anı geldi," diye devam etti. "Evet, korkunç bir şey yaptım. Ama asla bilmediğin gerçeğinin peşini bırakamam. Ailenin hiçbiri ne yaptıklarını bilmiyordu. Çünkü o pisliklerin her biri burada seninle yaşıyordu, sadece seninle." Aniden beni bıraktı, beni üzerinden çekti ve ayağa kalkıp masaya giderken beni kanepeye fırlattı. Dizüstü bilgisayarımı aldı ve önümdeki sehpanın üzerine koydu, sonra da

sabit diskimde onun klasörü. Dosyalarına ilk baktığımda sadece kısaca göz gezdirdiğim bir fotoğrafını getirdi.

Onlu yaşlarının başında, çok daha genç, küçük ve açıkça yetersiz beslenmiş görünüyordu. Önünde bir tür bulmaca ile sınıfın zemininde oturuyordu.

"Yakından bak, görüyor musun?" dedi, neredeyse tepemde durarak. "Dur, senin için biraz daha yaklaştırayım." Omuzlarına ve yüzüne odaklandı.

Yüzüne baktım ama yine de anlamadım. Boynuna bir şey takmıştı. Bir çocuk tarafından yapıldığı belli olan boncuklu bir kolye, muhtemelen kız kardeşi. Ucunda, ortasında E harfi olan bir kalp kolye vardı.

Kolyeye baktım ve farkına kanım dondu. "Tanıdık geliyor mu?" Emery başını eğerek sordu.

Konuşamadım.

Ben yanıt vermeyince Emery, "Hafızanı yeniden canlandırmama ne dersin?" dedi. Fotoğrafı simge durumuna küçülttü, sonra resimler klasörüme girdi. Eski Çocukluk Fotoğrafları adlı bir dosya klasörünün üzerine geldi. Üniversitede ikinci yılıma başladığımda Wes Amca onları bana göndermişti. Babamın eski telefonundan çekilmiş fotoğraflar. Üzerine tıkladı ve aşağı kaydırdı. "Fotoğraflarını takip ettiğim için beni affet. Tezini okuduktan sonra düşünecek çok şeyim vardı ve kendime engel olamadım. Hayatının ne kadar güzel olduğunu görmek istedim. Beni çok etkiledi, gerçekten. Sonra bu fotoğrafı gördüm." Kardeşimle birlikte nehir kenarındaki güvertede çektirdiğimiz bir fotoğrafa tıkladı. Kardeşim kollarını bana dolamıştı, ikimiz de kameraya sırıtıyorduk.

gördüm. Emery'nin kolyesi boynumda.

"Kız kardeşimin bana yaptığı kolyeyi görünce ne kadar şaşırdım," diye devam etti, "bir hemşire ona acıdığı ve lanet bir Rubik küpünden başka bir şeyle oynamasına izin verdiği için o küçük tatlı elleriyle neşe içinde yapmıştı. Baban onu saklayamayacağımı söylediğinde kardeşin tarafından boynumdan koparıldı. Boğulma tehlikesi varmış." Başını iki yana salladı. "Ne şaka ama. Onu saklamak için savaştım ve bunun için dayak yedim. Sonra ağabeyin onu aldı ve kız kardeşine söyleyeceğini söyleyerek beni rahatlatmaya çalıştı - yani sana

-Bu onun içindi. Tokatlanmak o anının ana odağı haline geldiği için o kısmı unutmuşum ama bunu görünce kelimeler hemen geri geldi."

Yine gözle görülür bir şekilde sinirlenmeye başlamıştı. Onu suçlayamazdım. Belki aklı başında bir insan bunun çılgınca bir tesadüf olduğuna dair bir sonuca varmaya çalışırdı. Kardeşimin kolyeyi nereden geldiğini söylemeden bana hediye ettiğini düşünebilirdi - ki gerçek de buydu.

Ama Emery normal değildi.

Tam da biraz güven kazanma umudum olduğundan emin olduğum anda, bu umudum hemen kırıldı.

Yine de başka bir argümanım yoktu. "Bunu bana kardeşim verdi," dedim kendime pek güvenmeden. "Ama nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir hastasının yaptığını söyledi."

"Bu doğru mu?"

Ona ters ters baktım. "Evet."

"Peki şimdi nerede, Evee?"

Bilmediğimi söylemek için ağzımı açtım. Sonra kapattım.

Hayır... Nerede olduğunu biliyordum. Buradaydı. Ama ona ulaşamadım. Tabii...

"Hmm? Bilmiyor musun? Sanırım fark etmez, muhtemelen çöpe attın ve unuttun." Dizüstü bilgisayarımı kapattı ve diz çökerek tekrar yaklaştı. "Çünkü sen ve ailen böyle yaparsınız, değerli şeyleri alır, onlarla bir süre oynar, sonra da çöpe atarsınız. Baban beni aldı ve oynadı, sonra da işi bitince beni dışarı attı. Kız kardeşim, ruhu şad olsun, aynı şeyi yapardı. Kardeşin de birçok eşyamızı çöpe attı. Amcan ve kuzenin cesetleri attı. Hayvanları ve çocukları aynı çöp yığınına attılar. Ya sen? Tahmin edebiliyorum. Sen kalpleri atıyorsun. Ethan denen adam epey berbat durumdaydı." Emery eliyle maskesini kapatarak gülmeye başladı. "Beni yanlış anlama, o tam bir ezikti. Ve onu öldürmekten zevk , gerçekten. Ama adamım, seninle çok uğraştı. Gitmeme izin veren oydu. Sana ulaşabilmem için beni serbest bıraktı." Ayağa kalktı ve arkamdan geldi, eğilip kulağıma yaklaşırken eliyle kanepenin ucunu kavradı. "Ve seni kurtarmaya gelen şu adam. Evet, onu da yakaladın. Sana sözler veriyor. Eminim seni ararken uykuları kaçıyordur."

Birdenbire sessiz olduğu zamanları özledim. Bu atıp tutan Emery'nin akli dengesi çok daha bozuktu. Sertçe yutkundum, ona yem atmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. "Ve sen," dedim. "Seni de mi yakaladım?"

"Oh, evet." Sıkı kavrayışıyla kanepenin kumaşının yırtıldığını hissettim. "Sana nasıl tapmıştım. Küçük bir tanrıça, diye düşündüm, seni ilk kez odaya girerken gördüğümde. Bana gülümsediğin an kapana kısılmıştım. Bana bir ucubeden daha fazlasıymışım gibi bakman için her şeyi yapardım. Bunun için adam bile öldürürdüm." Kendini koltuktan kaldırdı. "Kim olduğunu açıkladığın an kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Kendimi hasta hissettim."

Ellerimi yumruk yapıp kucağıma koydum. "Bilmeni istemedim. Fikrimi değiştirdim, hatırladın mı?" Fısıldadım.

"Doğru ya, çünkü benim için üzülmeye başladın ve bunu aşk olarak algıladın," diye hırladı. Duvara bir şeyin çarptığını duydum ve ayağa fırladım. Döndüğümde kırık bir kumandanın mutfağa doğru kaydığını gördüm. Benden uzaklaştı.

"Tezimi tekrar okumanız mı gerekiyor?" Tersledim. "Yoksa kafanda bu anlatıyı yaratmaya devam mı edeceksin, gülümseyen kadının ya da belki kız kardeşinin uydurduğu bir anlatı-"

"Sakın-"

"Onlar gerçek değil! Onlar sadece senin kafanda!" Bağırdım. "O gitti ve öldü Emery, orada değil, aş artık bunu!"

Dondum kaldım, kendi sözlerim karşısında şok olmuştum. Kendini kaybetmesini bekliyordum.

Onun yerine gözlerindeki acıyı gördüm. Sadece bir anlığına savunmasız Emery'yi, korkmuş ve kararsız o küçük çocuğu gördüm. Sanırım keskin nefes alışını bile duydum.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve yerini yine korkunç Emery aldı. Cevap vermeyi reddederek benden uzaklaştı.

Onun için bahane üretmekten bıkmıştım. Yine de onu bu şekilde bıçaklamak yapabileceğim en kötü şeydi. Terapisti olarak, bu düşünülemezdi.

Ama artık onun için o kişi ben değildim. Hastalığı onu bir canavar gibi davranmaya ittiğinde değil.

"Orada değiller..." Özür dileyerek tekrarladım. "Ve kolyeden haberim yoktu."

Başını eğdi, omuzları titriyordu. "Sanırım fark etmez, değil mi? Yarın geldiğinde... fark etmeyecek."

Dizüstü bilgisayarımı aldı ve merdivenlerden yukarı kayboldu. Her ileri adım, iki adım geri demekti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ocağın yanında durmuş, yumurtalarımın kızarmasını beklerken merdivenlere bakıyordum. Amcamın mutfağı küçüktü ama bazı aletlerin yokluğuna rağmen kullanışlıydı. Ve Emery dolapları ve buzdolabını dairemdeki yiyeceklerle doldurmuştu, bu yüzden yemek pişirmek için üst kata çıkmaya gerek yoktu.

Beni dışarı çıkardıktan sonra tekrar odaya kilitlemedi. Her şey düşünüldüğünde küçük bir umut ışığı.

Bunu yapmamasının nedenini çok çabuk öğrendim. Bir şekilde dışarı çıkacağımdan endişelenmiyordu çünkü dışarı çıkmanın bir yolu yoktu. Mutfağın yanındaki sürgülü kapıyı kontrol ettim ve kilidi kapatmış olduğunu gördüm, cam zaten ince tahtalarla kaplanmıştı. Bir şekilde camı kırmayı başarsam bile bunu anında duyardı.

Bir de kiler kapısı vardı. Onu unutmuş olabileceğine dair küçük bir umudum vardı. Denediğimde ve açık bulduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Kiler aslında bodrumun eski, tamamlanmamış kısmıydı ve çamaşır makinesi ve kurutma makinesiyle birlikte birkaç önemsiz ya da çok değerli olmayan eşyanın depolandığı yerdi. Oradan dışarıya çıkan ayrı bir merdiven vardı, evin ilk yapıldığı ve henüz yenilenip genişletilmediği zamanlardan kalma eski bir giriş. Merdivenlerin üstündeki kapının içeriden bir asma kilitle kilitlenmiş olduğunu gördüğümde artan heyecanım azaldı. Kapıya çekiçle vurmayı düşündüm ama Emery'nin bunu da duyacağını tahmin ettim. Yine de bu fikir aklımda bir olasılık olarak kaldı. Belki açmak için başka bir şey... ya da kilidi kesmek için bir testere.

Yukarıdan gelen seslere bakılırsa aletlerin Emery'nin de olduğundan şüphelendiğim garajda olması çok kötüydü. Daha fazla tuzak kurduğunu düşündüm. Beni kurtarmaya çalışacak olanları yavaşlatmak için daha fazla yol.

Eve çıkmak için merdivenlerden başka yolum kalmadığında, cesaretimi toplayıp merdivenleri sürünerek çıktım. Sahanlığa vardığımda kapıyı açtım ve bir sandık dolusu hurdanın girişi kapattığını, yere çarparak inleme sesi çıkardığını fark ettim. Garaj kapısı ardına kadar açıktı.

Bir metre ötede. Emery görüş alanına girdi ve beni gördü. Elinde bir matkapla beni izlemek için durakladı.

Vahşi doğada karşılaşan iki hayvan gibi donup kaldık, hangimizin önce hareket edeceğini görmek için bekledik. Sonra hemen kapıyı kapattım ve aşağı indim.

Yukarıda bir kapının açılıp kapandığını duyduğumda yumurtalarımı çevirdim. Bir çıkış yolu bulamadıktan sonra -ve artık o beni yakalamadan üst katta bir çıkış yolu bulamayacağımı bildiğimden- sinirlerimi yemek pişirmeye verdim. Açlıktan ölüyordum, parmaklıklar beni uzun süre tok tutmuyordu, bu yüzden dolapları açtım, tavaları aradım ve onları ocağın üzerine kapattım. Eğer beni durdurmak için aşağı inerse, yüzüne tekrar bağıracaktım.

Gazı kıstım, sonra biraz ekmek çıkardım ve tost makinesine attım. Buzdolabındaki tek domatesi çıkarıp tezgâha koydum, ardından çekmecelerde mutfak eşyaları aradım.

Çekmecelerden birini açıp içindeki küçük kesme bıçağını gördüğüm anda donup kaldım. Onu çıkardım ve sıkıca kavradım.

Hemen aklıma onu saklamak geldi. Ama sonrasını düşününce - o bakmıyorken Emery'nin göğsüne ya da boynuna saplama şansını yakaladığım düşünce - midem bulandı.

Tezgâha doğru ilerleyerek, titreyen ellerimi görmezden gelmeye çalışarak domatesi dilimlere ayırmaya başladım. Bunun yerine düşüncelerimi son konuşmamıza çevirdim. Geri adım attığımda, yani ona kaçığın teki olduğunu söylediğimde gözlerinde beliren ifadeyi hatırlamak, sözlerimle ona bir hançer saplamak gibiydi. Suçluluk duygusu vardı ama çok azdı. Bilmesi gerekiyordu. Hayaletlerini beni incitmek için bir neden olarak kullanmasıyla işim bitmişti. Onun geçmişiyle benimki çok farklıydı ama yine de ikimizin de iyileşmesi gereken iç yaralarımız vardı.

Kolyeyi bulması kesinlikle boktan bir zamanlamaydı. Bu keşfi yapmak zorunda kalması bile gülünç bir tesadüftü. Hangi tanrı bizimle oynuyorsa ona lanet ettim. Ama en çok da onu bana verdiği için kardeşime lanet ettim. Kız kardeşine vermek için bir çocuğun elinden böyle değerli bir hediyeyi almak? Nasıl oldu da onun ne kadar büyük bir pislik olduğunu göremedim?

Belki de bunu görmeyi reddetmiştim. Tıpkı babamın ne kadar kibirli, kendini beğenmiş ve dürüst olmak gerekirse soğuk biri olabileceğini görmeyi reddettiğim gibi.

Ve şimdi babamın bedelini ödüyordum.

Sanırım fark etmez, mi? Yarın gel... fark etmeyecek.

Bu sözler beni dehşete düşürdü.

Doğum günüm ya da Harper Pointe katliamının yıldönümü hakkında pek düşünmemiştim. Cadılar Bayramı arifesi hakkında. Bir deli tarafından avlanmak ve kaçırılmakla, kilit altında tutulmakla ve onun tarafından takip edilmekle o kadar meşguldüm ki, aklımdan çıkmıştı.

Yarın harekete geçecekti.

Ama onun istediği şekilde bitmesine izin vermeyecektim. Bu kadar kolay kazanmasına izin vermeyecektim.

Duygularımı, öfkemi, korkumu ve üzüntümü kontrol altına almaya ve tekrar hissizleşmeye çalıştım. Bu düşünceleri kendimden uzaklaştırdım.

Onun yerine kolyeyi tekrar düşündüm. Onu öylece bırakmalıydım ama içimde bir şey aniden onu bulmaya itti. Yarına saklamak için. Onu atmadığımı kanıtlamak için. Kırılmasın diye güvenli bir yere saklamıştım. Kendime bir gün geri alacağımı söylediğim diğer çocuksu ama özel şeylerle birlikte bir yere. Yarı hazine, yarı zaman kapsülü.

Ama onu almak için yukarı çıkmam gerekecekti ve Emery'nin bırakın üst kata çıkmayı, bu bodrumdan bile çıkmama izin vereceğinden şüpheliydim.

Diğer seçenekleri düşünürken saçıma bir şey sürtündü. Araştırmak için elimi kaldıramadan, aynı şey hızla alnıma ve yüzüme doğru ilerledi.

Kocaman bir örümcek.

Görünür hale geldiğinde çığlık attım, ellerim tepki olarak sarsıldı. Bıçak parmaklarımı keserken yakıcı bir acı hissettim. Derin... gerçekten derin.

Elimi yüzümde gezdirdim ve örümcek tezgâhın üzerine düştü. Bu şey en az avuç içim kadardı. Tezgâhın üzerinden önce bana doğru, sonra da açık çekmeceye doğru uçarken çığlık attım.

Emery koşarak merdivenlerden indi. Bıçağı lavaboya atıp örümceğin düştüğü çekmeceyi kapatırken kalbim boğazıma düğümlendi. Suyu açtım ve elimi suyun altına soktum, kan giderden aşağı akıyordu.

"Ne oldu?" Emery arkamdan sordu. Sesindeki gerçek endişe beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Hiçbir şey."

"Çığlık attığını duydum," dedi. Omzumun üzerinden bakarken gölgesi üzerime düştü. Bıçak hakkında herhangi bir yorum yapmadı. yerine arkasını döndü ve amcamın odasına girdi. Bir süre sonra geri geldi.

Daha sonra ilk yardım çantasını alıp masanın üzerine koydu ve antiseptik, yıkama bezi ve bandajları çıkardı.

"Yapabilirim," dedim ona bakmadan.

"Biliyorum," diye cevap verdi. Elinde antiseptik ve bezle lavabonun yanında yanıma geldi. Bezin üzerine biraz döktü, sonra şişeyi bir kenara koydu.

Elimi tutup kanı sildikten sonra kesikleri temizlerken itiraz etmedim. Acıdığı için irkildim.

Bardağı çıkardığı zamankinden farklı olarak beni tutarken daha bilinçli görünüyordu. Maskeyi çıkarıp gerçek yüzünü görmeyi her zamankinden daha çok istiyordum.

Keşke bu acıyı atlatabilseydik.

Dudaklarımı yaladım ve yutkundum, büyük elinin benimkini ne kadar sıcak kavradığını düşündüm. "Dikiş atılması gerekmiyor, değil mi?"

Elimi inceledi, parmaklarını dikkatlice benimkilere bastırdı, bükmedi. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Bir çift yara bandı alıp işaret ve yüzük parmağımı sardı. "Ama iz kalabilir," diye ekledi. Başparmağı elimin üzerinde gezindi.

Elim onun dokunuşuyla karıncalandı. Öfkelendiğinde fark edemeyecek kadar korkmuştum ama şimdi bu dokunuş bana yarı uykulu halimdeki dokunuşu hatırlatıyordu. Nazik... sevgi dolu.

Yine oradaydı, sadece yüzeyde. Emery'm.

Beni istiyordu. Bakışlarında görebiliyordum, dokunuşlarında hissedebiliyordum. Gerilim oradaydı, yoğun ve heyecan vericiydi.

Beni şimdi alırsa, onu durduramayabilirdim.

Düşüncesi bile bedenimi yakıyordu. Rüyalar, dehşetler. Bana aklımı kaybettiriyordu.

Vücudu yaklaştı. Tek yapmam gereken mesafeyi kapatmaktı, tek yapmam gereken kenardan düşmek ve canavarın ötesinde bir kralın beklediği o karanlık suya girmekti.

Bu kadar basit olduğuna inanmak istedim. Bırak gitsin. Sadece teslim ol. Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimiz kilitlendi ve o orada öylece durdu. Zorlukla nefes alıyordu. Bekliyordu.

Yarın... yarın...

Yarın... önemli olmayacak.

Kalbim boğazıma düğümlendi. *Yarın sana yine zarar verecek*, dedi küçük bir ses. *Kaçışının yıldönümü*

senin ölümün. O bitirecek. Hayaletleri kazanacak ve başladığı işi bitirecek.

Gözlerimi kırptım, duygularımı dizginleyemiyordum. Bakışlarımı aşağı çevirdim ve elimi geri çekerek uzaklaştım.

Lavaboya uzandı. Bıçağı alıp kanı yıkadığında nabzım hızlandı ve vücudum gerildi.

Bıçağı alıp götüreceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, bıçağı çekmeceye geri koymak için hareket ettiğinde şaşırdım. Açmaya gittiğinde elimi uzattım.

"Bekle! Bunu yapma!"

Kıpırdamadan durdu, eli kolu kavradı.

"Orada gerçekten büyük bir örümcek var" dediğimde neredeyse gülmek istiyordum.

Çekmeceye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu kadar etkileyici bir çığlık atmana neden olan şey bu mu?"

Başımı salladım, utançla sırıttım.

"Bir örümcekle rekabet edeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi benden çok kendi kendine. "Rekabeti ezmek en iyisi." Bıçağı üzerine koydu ve çekmeceyi açtı. İçeri uzandı ve şaşırtıcı derecede soğukkanlı bir sabırla örümceği yakalayıp avucunun içine aldı. Örümceği dışarı çıkardığında, onu ezmek üzere olduğunu görebiliyordum ama onu durdurdum.

"Onu öldürme," dedim.

Bana meraklı bir bakış attı ama dediğimi yaptı, örümceği dikkatle elinde tuttu. "Onu kurtarmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, onu kurtarmak istiyorum. Beni korkutsalar bile elimden geldiğince onları öldürmeyi sevmiyorum."

"Çok ."

"Onlar için üzülüyorum, biliyor musun?" Başını öne eğdi.

"Neden?"

"Bu kadar ürkütücü olmaları onların suçu değil." Örümceğin küçük bacağının Emery'nin parmaklarının arasından fırladığını ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını gördüm. Titrememeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Onlar da korkuyor."

Örümceği önümde tutarken hareketsiz kaldı. Elinin titrediğini fark ettiğimi sandım. Tavrında bir şeyler değişmişti. Bakışlarını yakalamaya cesaret ettiğimde, gözleri parlaktı, neredeyse parlıyordu. "Sanırım ona yeni bir yuva bulmalıyız, ha?" dedi usulca.

"Evet."

"Onu dışarı çıkaracağım." Emery merdivenlere doğru ilerlemeye başladı ama ben yoluna çıktım.

"Belki... üst katta dolaşmasına izin veririz. Şu an çok soğuk."

Bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece düşünceliydi. "Pekâlâ. Garaj o zaman?"

Tekrar düşündüm. Başka bir fikir, görünmeyen birinin kapının altından bir not atması gibi beynimde kıpırdandı. "Tavan arasına ne dersin?"

Yavaşça başını salladı. Merdivenleri çıkmaya başladı ve ben de onu takip etmeye başladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Arkasında olduğumu fark edince yarı yolda durakladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben de gelebilir miyim?" Kendimi aptal bir çocuk gibi hissettim ama yine de "Burayı çok uzun zamandır görmedim. Sanırım... sadece görmek için bile olsa görmek güzel olurdu..."

Bana baktı ve bunu düşündüğünü, daha doğrusu kafasında özel bir konuşma yaptığını görebiliyordum. Reddetmesini bekleyerek bekledim, sonra başını salladığında şaşırdım.

"Pekâlâ." Bir şeyler ama tam olarak anlayamadım.

Onu takip ederken, hayaletleriyle yaptığı konuşmanın nasıl gitmiş olabileceğini hayal ettim. Onları bunun sadece bir seferlik olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bunun bir önemi yoktu çünkü yarın geldiğinde olmayacaktı. *Bırakın bu bir dilim özgürlüğü, geçmişe bakamadan önce bakayım.*

Kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. Dikkatli adımlarla sahanlığa çıktım ve garaj ile mutfak arasındaki koridora girdim. Durup garaj kapısının hâlâ ardına kadar açık olduğu yere bakmaktan kendimi alamadım. İçeride kamyoneti gördüm. Yanında, yerde, bir benzin bidonu ve depoya bağlı bir hortum fark ettim.

"Geliyor musun?" dedi arkamdan.

İrkildim ve döndüm. "Evet."

Onu ikinci kata çıkan merdivenlere kadar takip etmeye devam ederken ne yaptığını düşünmeme izin vermedim. Pencerelerin çoğu kapalı olduğu için gün ışığına rağmen hâlâ çok karanlık olan eve baktım. Yine de loşlukta bazı şeyleri görebiliyordum; yemek masası, oturma odasındaki koltuklar, sandalyeler ve bir ayna gibi geride kalan mobilyaları. Önünden geçerken, babamın eski cin dolabının hâlâ karanlıkta durduğunu görünce neredeyse yine duraklıyordum. Sessizce yukarı tırmanırken elim merdiven korkuluğunda sıkılaştı ve kendime nefes almamı söyledim.

İkinci kat da birincisi kadar çıplaktı. Kardeşimin odasının önünden geçtik ve boşluğu görmek istemediğim için içeri bakmaya cesaret edemedim.

Emery'nin tavan arasına nasıl çıkılacağını bilmesine şaşırmadım; evin her köşesini araştırmış olmalıydı. Sol taraftaki misafir odasına doğru gitti. Ona yetişmek için acele etmeliydim ama bunun yerine kendimi geride kalmış buldum, eski yatak odama yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyordu.

Bu sefer içeri bakmaktan kendimi alamadım. Kapının önünde dururken ayaklarım hareket etmeyi reddetti. Yatağım hâlâ oradaydı ve karşısındaki dolap boştu. Masam hâlâ pencerenin yanındaydı ama artık çıplaktı. Bir taraftaki boy aynası toz tutmaya başlamıştı ve bir zamanlar posterlerimin asılı olduğu yerin dış hatlarını hala görebiliyordum. Wes Amca ve ben önemli olan her şeyi evden çıkarmak için acele etmiştik.

Tahtanın en küçük gıcırtısını duydum ve başımı çevirdiğimde Emery'nin misafir odasının kapısında beni izlediğini gördüm. Kendimi kapı aralığından uzaklaştırdım ve onunla misafir odasında buluştum.

İçerisi diğer odalardan daha aydınlıktı ve bunun nedeni pencereyi kaplayan tahtanın tam olarak sığmaması ve dışarıya bakmak için küçük bir alan bırakmasıydı.

Pencereye doğru adım attım ve Emery'nin beni durdurmamasına sevindim. Arka bahçeye, kızarmış çimlere ve yaprak yığınlarına baktım. Evin etrafından dolanan ve bahçeyi boydan boya geçerek küçük, boş bir fıskiyeye inen, sonra da onu geçerek nehre inen çakıllı yolu görebiliyordum. Orada iskeleyi ve yanındaki kayıkhaneyi gördüm. Babamın teknesi içeride saklanmıştı. Geniş nehir hatırladığımdan daha koyu görünüyordu, koyu mavimsi bir yeşil.

Emery'nin varlığını hissettim, o da dışarı bakıyordu. Gözlerim ormanı görerek bir tarafa doğru kayarken, onun arkamdaki sıcaklığını görmezden çalıştım.

Kanada tarafına yakın tek tekne vardı. Sadece bir balıkçı yatı. Bu tarafa bakma zahmetine katlansalar, kendi taraflarından görebilecekleri tek şeyin karanlık, boş bir ev olduğundan emindim.

Pencereden uzaklaştım ve odanın kapısının arkasına gizlenmiş, tavan arasına açılan dar kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtım ve zifiri karanlık merdiven boşluğuna baktım. Emery'ye şüpheyle baktım ve onu hâlâ pencerede görünce şaşırdım. Gergin görünüyordu. Gölgelere doğru yan adımlarla ilerlerken yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyor, vücudunu ışıktan uzak tutarken dışarı bakmaya devam ediyordu. Hâlâ örümceği tutan eli, yumruk olup farkında olmadan onu ezmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Örümceği öldürmemeye dikkat etmesini söylemek için ağzımı açacaktım ki onları duydum.

Arkadan bağırışlar geliyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yavaşça pencereye doğru yaklaştım, sonra Emery kolunu uzatarak görülmemem için daha fazla yaklaşmamam konusunda beni uyardığında tekrar irkildim.

Benden biraz daha yaşlı iki adam belirdi. Bir çift kanocu. İskeleyi geçtiler ve avlunun sonundaki küçük kıyıya döndüler. Sezonun bu geç saatinde kanocuları görmek şaşırtıcıydı. Dalgıç kıyafeti ya da mayo yerine kazak ve kot pantolon giymişlerdi; birinin başında turuncu, diğerininkinde siyah bir bere vardı. Dışarı çıktıklarında botları ıslanmıştı ve kanolarını kıyıya sürükleyerek çimlerin üzerine bıraktılar.

Görüşü aşağıdaki adamlara odaklanmış olan Emery'ye baktım. Sadece ne düşündüğünü merak edebiliyordum. Kıyıya yakın bir yerde durmuş eve bakan adamlara baktım, biri diğerine bir şeyler söylüyordu ama kelimeler boğuktu. Endişem arttıkça boğazım düğümlendi. Pencereye yaklaşırsam, ellerimi camın görünen kısmına vurup çığlık atarsam, belki zamanında kafalarını kaldırıp bakabilirler ve belki de...

Hareket etmedim. Emery'nin yanında durdum ve bir dakika boyunca onlar konuşurken onları izledim. Biri telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti.

Buranın hikâyesi kulaktan kulağa yayılmıştı ve artık insanlar ziyarete geliyordu. Ölüm evi.

Eğer biraz daha yaklaşmayı, hatta içeri girmeyi akıllarına koyarlarsa, Emery'nin onlara ne yapacağını bilmek istemiyordum.

Bunu düşündüğünü biliyordum. Sakladığı şeyi korumak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum. Beni burada, yanında tutmak için ne gerekiyorsa tereddüt etmeden yapardı.

"Örümceği yukarı çıkarayım," dedim usulca. "Onu köşede bir yere koyacağım."

Emery gözlerini zar zor ayırdı, örümceği bana uzatacak kadar uzun bir süre. Örümceği avucumun içine alırken korkumu bastırdım.

Korkma, .

Elimde hareket etmeye çalışan şeyin verdiği hissi görmezden gelmeye çalışarak derin, yavaş nefesler aldım.

Bu fırsatı dikkatlice geri adım atmak ve merdivenlerden yukarı doğru sürünerek çıkmak için kullandım. Yukarı çıkarken boştaki elimi korkulukta sabit tuttum.

karanlık tavan arası.

Yukarıdaki kemerli pencereden gelen loş ışık, gölgelerin her zamankinden daha derin görünmesine neden oluyordu. Kutular, eski tıp dergileri ve kitap yığınları alanın çoğunu kaplıyordu. Tavan arasını temizlemeyi bitirecek zamanımız olmamıştı, bu yüzden çoğu geride kalan çöplerdi.

Çabucak karanlık bir köşeye çekildim ve elimi açarak örümceğin kaçıp gözden kaybolmasına izin verdim. Örümcek muhtemelen tekrar aşağıya inecekti ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Sadece yukarı çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Zamanımın kısıtlı olduğunu düşünerek bir dizi kutunun etrafından dolaştım ve bir kenarda, birbirine sıkıştırılmış iki rafın bulunduğu küçük bir köşeye gittim. Emery'nin merdivenlerden çıkmadığından emin olmak için arkama baktım, sonra eğildim ve alt rafa uzandım. Raf duvarın bir bölümünü gizliyordu, burada iç ve dış duvar arasındaki dar boşluğu ortaya çıkaran bir delik vardı. İçeri uzandım, körlemesine aradım, merdivenlerdeki hareketi dinlemeye çalıştım.

Elim sert bir şeye değdiğinde, küçük ahşap bir kutu olduğunu bildiğim şeyi tuttum ve çıkardım.

Sıradan bir kutu değildi, sekizinci doğum günümde ağabeyim tarafından bana verilen bir yapboz kutusuydu. Kısmen açılmasını sağlamak için kapağın belirli kısımlarına aynı basmam gerekiyordu. Sonra kapağı tamamen açmak için başka bir parçayı yerine kaydırmam gerekiyordu. Bunu yaptım, aşağıdan bir ses duyduğumu sandığımda kalbim biraz zıpladı ve rüzgâr yan taraftan uğuldadı.

Kapak açıldı ve kolyenin, onu içine koyduğum gün yerleştirdiğim şekilde durduğunu gördüm.

Emery'nin kolyesi.

Ortasında E harfi olan küçük kalp zar zor görülebiliyordu, küçük mavi ve pembe boncuklar hatırladığım gibi aynıydı.

Elime aldım, yaklaştırdım, başparmağımı E harfine sürttüm. Kardeşim bana verdiğinde, bunu benim için yaptığını düşünmüştüm.

Ona bakarken gözlerim biraz acıdı, kardeşimin yüzüme karşı böyle yalan söyleyebilmesine öfkelendim. Nasıl olur da tıpkı babamız gibi olabilirdi? Elim tıpkı Emery'ninki gibi onu sıkıca kavradı.

"*Eve*."

Arkamdaki fısıltı çok yumuşaktı, ama sessizlikte, delici bir gürültüydü. Bir an için sesin ağabeyimin sesine benzediğini düşündüm.

Ayağa kalkıp etrafımda dönmeden önce kolyeyi gömleğimin içine ve sütyenime soktum. Kardeşimin hayaletini görmeyi bekliyordum. Onun yerine

Emery merdivenin kenarında duruyor.

Ben farkına bile varmadan ayağa kalkması, onun tamamen insan olmadığından korkmamın bir başka nedeniydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Sadece örümceği serbest bırakıyorum."

Emery'nin gözleri üzerimde gezindi, ellerimde hiçbir şey olmadığını gördü. "Adamlar gitti," dedi.

"Oh..." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bekledi. Sonra dedi ki, "Aşağı inmeliyiz. Geri gelirler mi bilmiyorum. Yapmam gereken..." Bitirmedi.

Buna ihtiyacı yoktu. Arkayı bir şekilde tuzağa düşürmeyi ya da nehirden başkalarının gelmesi ihtimaline karşı iskeleyi bir şekilde tehlikeye atmayı düşünmediği için kendine kızdığını tahmin edebiliyordum. Şu anda kesinlikle bunu düşünüyordu. Kimsenin planlarını bozmasını istemiyordu.

Başımı salladım ama benim de kendi planlarım vardı.

Onu takip ettim, kutuyu fark etmediğine şükrediyordum, belli ki hâlâ adamları ve diğer davetsiz misafirleri düşünüyordu. Ne kaçırdığımı fark edemeyecek kadar onlara odaklanmıştı.

Birinci kata inip bodrum merdivenlerine geri döndüğümüzde, bodruma geri dönmemi bekleyerek doğrudan garaja yöneldi. O arka duvardaki dolaplardan birine yöneldiğinde, ben de bir anlığına içeri baktım.

Çalışma masasının üzerinde yayılmış aletler gördüm. Çamaşır suyu ve diğer kimyasalları, kabloları ve fazladan bir araba aküsünü gördüm. Sonra çakmak gazı, yırtık kumaş parçaları, tüyler ve babamın sakladığı votka şişesini gördüm.

Ve bir kutu kibrit.

Emery baktığımı fark edince dondu kaldı. Dolabı kapattı ve doğruldu.

"Aşağıya, Eve," diye emretti.

Protesto etmek istedim. Yine de konuşamadığımı fark ettim. Düzgün düşünemiyordum, başım dönüyordu. Onun isteği üzerine kapıya yöneldiğimi hissettim, kalbim yavaşça karnıma doğru batıyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kuzenimin odasındaki yatağa oturmuş, duvara bakıyordum. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Belki saatlerce. Garajda, daha fazla insanın gelmesi ihtimaline karşı rıhtımın güvenliğini sağlamak için bir şeyler yaptığını duydum.

Hiç önemli değil.

Gözlerimi kapattım ve göz kapaklarımın arkasında yanan, her şeyi tüketen ateşin görüntüsünü gördüm.

Beni yanmam için yalnız mı bırakacaktı yoksa bana katılacak mıydı?

İkisi de koparmıştı. Şu anda bile içimde hastalıklı bir korkunun yuvarlandığını hissediyordum.

İçimden bir ses çok yalnız kalacağımı söylüyordu. Emery'nin hayaletleri ona musallat olmaya devam etmek isteyecekti. Ya da en azından zihninde öyle olduğuna inanacaktı, hala kız kardeşinden vazgeçmek istemiyordu, benim için değil.

Bunu yaptığında beni nereye koyacağını merak ediyordum. Kaçmamam için beni bağlamak zorunda kalacağını biliyordum. Muhtemelen üst katta, yemek odasında ya da oturma odasında bir yere. Acaba merhametli davranıp önce beni bayıltsa, böylece acı hissetmek zorunda kalmasam diye düşündüm.

Yavaşça kalktım ve mutfağa gittim. Pişirdiğim yemeği sonra buzdolabından bir şişe su aldım. Suyu boşalttıktan sonra, düşüncesizce yiyecekleri çıkardım ve elime ne geçerse yedim, bir yoğurdu yırtıp ağzıma attım, bir elmanın yarısını yedikten sonra yere bıraktım ve daha fazlasını istedim. Isırıklar aldım, sonra onları yere attım. Daha sonra dolaplara yöneldim ve bir cips poşeti bulana kadar kutuları bir kenara fırlattım, yırtıp açtım ve onu da yere atmadan önce ağzımı tıka basa doldurdum.

Yarım saat içinde mutfak bir felakete dönüştü; her yerde, yerde, masanın üzerinde yiyecekler vardı. Sonuçta ziyan olması önemli değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Daha sonra oturma alanına gittim ve evin ve bahçenin çeşitli görüntülerinden oluşan TV ekranına baktım. Emery'nin arka taraftan, garajın arka kapısından girip çıktığını gördüm.

Hâlâ koltuğun arkasında duran projektörü alarak ekrana doğru fırlattım. Bir köşeye çarptı ve anında ağ benzeri büyük bir

Bir tarafı çatlaktı. Kilerin kapısına doğru yürüdüm, içeride rafları karıştırmaya başladım. Tabii ki alet yoktu, çünkü hepsini üst kata çıkarmıştı. Onun yerine bir rafın dibinde eski bir dambıl buldum ve onu aldım. Kiler basamaklarını çıkarken, bir şeylerin kırılacağını umarak onu körü körüne kapıya ve kilide vurmaya başladım. Beni duyup duymaması umurumda değildi, halteri tekrar tekrar indirmek için iki elimi de kullandım, kaslarım efordan yanıyordu. Halteri düşürdüm ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına izin verdim. Ağzımı kapatarak arkamı döndüm ve kiler kapısından çıktım.

Aceleyle daireye geri döndüm, kuzenimin odasına girdim ve tökezleyerek banyoya girdim.

Derin derin nefesler aldım, mide bulantısı içimi kasıp kavurdu, vücudum soğuktan titrerken sırtımdan aşağı terler aktı. Panik beni öylesine şiddetli bir şekilde sarmıştı ki hasta olacağımdan, ağzıma tıkıştırdığım tüm yiyecekleri kaybedeceğimden emindim.

Bunun yerine küvetin yanında diz çöktüm, derin derin nefes aldım ve başımı koluma yaslayarak gözlerimi kapattım.

Emery'nin ayak seslerini duymayı bekleyerek orada kaldım. Kapıda sesini duymayı bekliyordum, önce bana ne olduğunu soracaktı. Sonra da iyi olup olmadığımı.

Elimi kaldırdım, parmaklarıma sardığı yara bantlarına baktım ve bir yumruk oluşturdum. Kendime zarar verdiğimde yeterince umursuyordu ama aynı zamanda beni bağlayıp evi ateşe vererek yanışımı izlemeye de hazırdı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama sonra Emery hiç mantıklı gelmedi.

Bir zamanlar onun güvenini kazanmıştım. Ve bu güven kırılmıştı. Yine de tüm o çılgınlığın, tüm o öfkenin içinde bile o çaresizliği, o umudu gördüğüm anlar oldu. Zamanın durduğu, affedebildiğimiz ve unutabildiğimiz o anlar. Seslerden, hastalıktan uzak bir sessizlik anı.

Sadece beni sevebilirdi.

Onun muhakemesini zayıflatan benim ihanetim ve acımdı. Ona acıyla başa çıkmanın tek yolunun bu olduğunu söyleyen hayaletlerine bıraktı çünkü onu mahvetmek ve babamın başlattığı şeyi bitirmek için dışarı çıkmıştım.

Küvete yaslandım, neredeyse uyuşmuş hissediyordum, midem hala dönüyordu. Yukarı çıkıp yapmaması için yalvarabilirdim. Ya da savaşabilirdim. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum.

Yavaşça nefes alarak duştaki suyu açtım ve perdeyi kapattım.

Tavan arasından ve şimdi de kilerden gizlice geçtiğim için kıyafetlerim tozla kaplıydı ve saçlarımda örümcek ağları vardı. Kendimi kirli hissediyordum ve sıcak bir duş midemdeki ve kaslarımdaki ağrıyı hafifletebilirdi.

Pantolonumu çıkardım ve kapıya doğru tekmeledim, sonra gömleğimi başımın üzerine kaldırdım. Gömleğimi çıkarırken bir şey yere çarptı. Aşağı baktım ve Emery'nin kolyesini gördüm.

Elime alıp kalbi parmaklarımla hafifçe ovaladım.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi uçlarını çözdüm, sonra kolyeyi boğazıma doladım, etrafımda sabitledim ve parmaklarımın boncuklar boyunca gezinmesine izin verdim.

Aynadan ona bakarken diğer kıyafetlerimi çıkardım ve bir kenara koydum.

Emery'nin bir görüntüsü arkamda duruyordu, yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde başı aşağı eğilmişti. Başını eğerken kafatası yüzü bana gülümsedi. Eli yukarı kalktı ve boncukların arasından köprücük kemiğimden aşağı indi, sonra göğsümde gezindi, iri ve ağır eliyle sıkıca kavrayıp yoğurdu. Diğeri daha aşağıya, karnımdan aşağıya, sonra da kalçalarımın arasına indi.

"Bırak," diye fısıldadı kulağıma. "Bırak, Evee."

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve başımı kaldırdım. Onun sıcaklığını neredeyse sırtımda hissedebiliyordum. Onun içinde eridiğimi, merkezimdeki ağrıyı, vücudumun nabzının attığını hissedebiliyordum.

Bırak bebeğim.

TIK TIK.

Gözlerim birden açıldı ve nefesim kesildi. Emery'nin görüntüsü

gitmişti. Başımı kapıya doğru çevirdim. Gittim ve açtım.

Kimse yoktu. Kimse yoktu.

Kalbim neden öylece battı?

Plastik kalbi elime aldım, kapının eşiğinde duruyordum, kapının çaldığını duyduğuma o kadar emindim ki. Emery'nin görüntüsü o kadar saftı ki.

Aklımı kaybediyordum ve umurumda

değildi. Umurumda değildi.

Elim kalbimin etrafında sıkıştı.

Hayır, gitmeyeceğim.

Ben olsam bu evle batmazdım.

Ve ben kazanırdım. Kafasındaki o lanet sürtükler kaybederdi.

Yatak odasına girdim ve spor çantasına yöneldim. Aradığım şeyi bulana kadar kıyafetleri odanın dört bir yanına fırlattım. İpekli bornozu aldım ve askısını sıkıca bağlayarak giydim.

Oturma odasına gittim. Artık çatlamış olan ekrana baktım ve aradım.

Onu rıhtımda metal bir boruya bağlı bir dizi kablo yerleştirirken gördüm, vücudu garaja doğru yönelmişti, böylece kapıyı net bir şekilde görebiliyordu. Dışarı çıkma ihtimalime karşı.

Ben de öyle düşünmüştüm ama sorun değildi. Evde saklanıp beklemek daha iyiydi.

Hızlı çalıştığını ve garaja tekrar girmeden önce çok az zamanım olacağını bildiğim için döndüm ve mutfağa girdim. Bıçağın bulunduğu çekmeceye gittim ve onu alıp bornozumun cebine attım. Sonra merdivenlere yöneldim.

En üstte, tereddüt etmedim. Kapıyı iterek açtım, önüne koyduğu eşya kutusunu yerde sürükledim. Üzerinden geçip koridora çıktım ve garaja açılan açık kapıya baktım.

Bodrum kapısını kapatıp mutfağa döndüğümde kalbim küt küt atıyordu. Tahta kaplı penceredeki küçük çatlaktan bile gün ışığının azalmaya başladığını anlayabiliyordum. Ama bütün pencereler kapalı olduğu için gece de olabilirdi.

Yemek odasından geçip ön kapıya gittim. Kapıyı kapalı tutmak için kilidin üzerine çivilenmiş tahtayı gördüm.

Ama kaçmak değil, sadece saklanmak istiyordum. Bir yanım bensiz evi yakmayacağından emindi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama teoriyi test edecek kadar emin hissediyordum. Gece gündüz beni arayacaktı. Hayaletleri bir şekilde kaçmadığımdan emin olmak için bunu talep edeceklerdi. Ve bunun yıldönümünde olmasını istiyorlardı, bir tür ayin gibi. Altı yıl önceki o gecenin bir finali.

Bir kedi fare oyunu. Ama bu sefer fare kediden o kadar da korkmuyordu. Artık değil. Ve eğer onu yakalarsa.

Gözlerimi kapattım.

Artık kavga yok.

Garaj kapısı açıldı. Nefesimi tutarak saklanacak sağlam bir yer aradım. Kolayca arayamayacağı bir yere. Hemen değil. Çünkü beni bulmak için her bir tahta parçasını ters çevireceğini biliyordum.

Kapı çarparak kapandı ve uzaklaşma içgüdüsüyle, adımlarımı olabildiğince hafif tutmaya çalışarak merdivenlere doğru fırladım.

Tavan arasını düşündüm. Doğruca misafir odasına doğru yola çıktım, sonra yavaşlayarak durdum.

Hayır. Oraya er ya da geç mutlaka bakacaktı ve orası çok açıktı, gizlice girilebilecek çok az yer vardı.

Koridordan babamın çalışma odasına baktım. Dolabın içinde bir boşluk vardı, ben-

Merdivenlerde bir gıcırtı duydum. Panik beni hareket etmeye zorladı, onun yerine odama döndüm. İçeri girdim ve yatağın yanında diz çöktüm. *Aptalca bir fikirdi*. *Sanki yatağın altına bakmayacaktı*. Ama dolap çok kolay olurdu.

Kendimi altına kaydırdım, zar zor sığdım. Hızla atan kalbimden gelen nefesleri bastırmaya çalışarak bekledim.

Ses hayal gücümün ürünü olmalıydı çünkü kapının önünde bot falan görmedim. Onun yerine alt katta bir hareket duydum. Bodrum kapısının kapandığını duydum ve bodruma inmiş olması gerektiğini anladım. Dağınıklığı gördüğünde ve benim kaybolduğumu fark ettiğinde içinde yükselecek, zar zor kontrol edebildiği öfkeyi hayal ettim.

Dikkatlice sürünerek dışarı çıktım ve ayağa kalktım. Sessizce koridora geri adım atarak babamın çalışma odasına doğru ilerledim. Kapıya geldiğimde tokmağı çevirdim ve kilitli olduğunu gördüm.

Bir küfür savurdum. Onun yerine misafir yatak odasına girdim ve tavan arasındaki kapıya baktım. Belki yeterince uğraşırsam, bulmaca kutusunu sakladığım deliğe sığabilirdim.

Bodrum kapısı açıldı ve duvara çarptı. Ağır ayak sesleri aşağıda hızla yürüyordu.

"Eve?"

Sikeyim.

O duymadan tavan arasına çıkmak için zaman yoktu. Tekrar panikledim ve yatağa gittim.

Altına girdim, tıpkı yatağımın altındaki gibi sıkıca bastırdım. Etrafta dolaştığını, kapıların kapandığını ve ağır eşyaların hareket ettirildiğini duydum. Başka bir yerde olduğumu biliyordu ve bir şekilde onu atlatıp dışarı çıkmadığımdan emin olmak için zaman ayırıyordu.

Bana tekrar seslendi, yemek odasını geçip merdivenlere doğru ilerledi. Elimle ağzımı kapatarak kaskatı kesildim. Aşağı indi.

koridorda ve her odada. O ararken mobilyalar hareket ediyor, eşyalar takırdıyordu.

Misafir odasına ulaştı, botları yatağın yanında duruyordu. Eli yatağın altında hareket etti ve şimdi yatağı iskeletinden söküp kenara fırlatarak altına bakacağını ve beni orada bulacağını biliyordum.

Kaldırmaya başladığında kendimi destekledim-

THUD. BAM.

Dondu kaldı. Üstümüzden ağır bir şey düştü. Tavan arasına.

Yatağı bıraktı ve tavan arası kapısına doğru koştu. Kapıyı kırarak açtı ve yukarı çıktı.

O bunu yaparken ben de kendimi yatağın altından kurtarma fırsatını yakaladım. Dizlerimin üzerinden kalktım ve koridordan aşağı uçup merdivenlerden inerken arkama bakmadım.

Nefes nefese, nereye gideceğimi bulmak için tekrar durakladım. Mutfağa geri koştum ve garaj kapısına giden koridorun *fırın* da dahil olmak üzere birkaç şey tarafından kapatıldığını gördüm.

Onu nasıl sürüklediği başka bir zaman hayret edilecek bir şeydi. Artık tek yer banyo ya da mutfak dolabıydı. Zavallı April'ın Lena'nın evinde saklandığını düşündüm. Hayır, hiçbiri işe yaramazdı. Kanepe gibi şeylerin arkasına saklanmak sadece bir yere kadar sürerdi.

Yemek odasına döndüm ve durakladım. Babamın eski cin dolabına baktım. Bir tarafındaki uzun çatlak dışında sağlamdı.

Üst kattan bir gürültü daha geldi ve irkildi. Lanet olsun.

Parmaklarımı alt rafın tahtasına bastırdım ve çektim. Tahta yarıya kadar sıkıştı ve sonuna kadar kaydırmak için sertçe çekmem gerekti. Önce ayaklarımı içeri soktum, tıpkı daha önce yaptığım gibi kendimi içeri tıkıştırdım. Kesinlikle biraz büyümüştüm çünkü sadece rahatsız edici derecede sıkışık olmak yerine, neredeyse acı vericiydi ve kendimi daha da sıkı kıvırmak zorunda kaldım.

Ahşap kapıyı kaydırmayı denedim, sıkıştığında ileri geri salladım.

Emery koridorda tepinirken yaklaştı. Tahtayı geriye doğru kaydırırken hayal kırıklığıyla tısladım ama tam olarak kapatamadım ve bir inçlik bir çatlak bıraktım.

Artık tamamen kapatmak için çok geç. Emery merdivenlerden uçarak indi ve o geçerken ben hareketsiz kaldım.

Birkaç kez yanımdan geçti ve adımı söyledi. Bir noktada, tavan arası olduğundan şüphelendiğim ikinci kata çıkarken elinde bir çekiç gördüm. İyi ki duvarda saklanmayı tercih etmemiştim çünkü duvara vurduğunu duydum, belli ki deliği bulmuş ve içeriyi görebilmek için daha fazla açmıştı.

Geri döndü ve adım atmaya başladı. Adımı bağırıyordu.

Sesinde bunu duydum. Paniği. Ama beklediğim gibi öfkeyle dolu değildi. Dehşetle doluydu.

Korkuyordu.

Kalbim çarparak onu dinledim. Sesindeki acı yüksek ve netti. Neredeyse dışarı çıkıp kendimi göstererek ona burada olduğumu ve korkmasına gerek olmadığını göstermek istiyordum.

Yapmamak için kendimi zorladım. Sesindeki endişeyi, çaresizliği duyabilsem de. Hareket etmeyi reddettim.

Adım atmaya devam etti, sonra yavaşladı.

"Evee, dışarı çık. Lütfen. Burada olduğunu biliyorum. Saklanmanın faydası yok, küçük tavşan."

Nefes almamaya çalıştım.

"Sana zarar vermeyeceğim. Sana zarar , Eve."

Ona inanmak istedim. Ama aklından gerçekten ne merak ediyordum.

"Yapmayacağım... Yapmayacağım..." dedi volta atarken. "*Sakın onun adını söyleme,*" diye hırladı.

Kötü kaltaklardan biri, onu, bir şey yapmaması için ikna etmeye çalışıyordu. Plan.

Bodruma indiğinde her şey sessizdi. Ama ben onun
tekrar kontrol etmek için er ya da geç geri dönecekti.

Yine de bekleyebildiğim kadar bekledim.

* * *

Kıvrılıp yatmak dayanılmaz hale gelmeden önce sanırım bir saat kadar dayanabildim. Hareket edemiyordum, tek yapabildiğim karanlıkta etrafı seyretmekti. Bunun anlamsız olduğunu, eninde sonunda bunu anlayacağını ve beni bulacağını düşünerek kendimi garip hissetmeye başladım.

Bir de sesindeki korku vardı. Önemsesem de de kemiriyordu. Tanıdığım Emery yine kayıp gitmişti.

Söylediklerinde ciddi olduğuna, beni gerçekten incitmek istemediğine inanmak için kendimi zor tutuyordum. Seslerine bile karşılık vermişti.

Ateş de yakmamıştı ki bu iyiye işaretti. Yırtılmıştı.

Onların elinden kurtulabilirdi. Sadece çok iyi bir nedene ihtiyacı vardı.

O sebep ben olabilirim.

Tek bildiğim, az uyumaktan bitkin düşmüş bir halde alt katta sızmış olduğuydu. Saklanmak için daha rahat bir yer bulabilirdim.

Emin olmak için biraz daha bekledim. Aşağıdan gelen sesleri dinliyordum. Hareket etmekten korkuyordum ama acı korkumu bastırıyordu. Bıçağın kalçama saplandığını hissedebiliyordum ve yanlış hareket edersem kumaşı ve derimi delebilirdi.

Parmaklarımı küçük sürgülü kapının etrafında kıvırırken vücudumu döndürmeye başladım. Dışarı çıkabilmem için yeterince geriye kayana kadar dikkatlice araladım.

Kendimi dışarı çektim ve yemek odasının zeminine kayarak kurtuldum. Bacaklarım ve kollarım o kadar ağrıyordu ki, onları hareket ettirmeye çalışırken irkildim.

Gözümün kenarında bir gölge hareket etti. Başımı çevirdiğimde ruhumun bedenimden uçup gideceğini sandım. Emery köşeden dönerken ayağa kalkıp kaçmaya çalıştım ama bacaklarım tutmadı ve düştüm, onun yerine sürünmek zorunda kaldım.

"Demek böyle yaptın," dedi masanın yanından bana doğru yürürken. Bunca zamandır dışarı çıkmamı bekliyor olmalıydı. Bodruma gittiğini düşünmem için beni kandırmıştı ama o da bekliyordu.

Cin dolabının yanında durdu ve aşağı baktı. "İlk seferinde benden böyle saklanmıştın. Çok akıllısın, Evee."

Kollarımı ve ayaklarımı iterek ondan oturma odasına doğru uzaklaştım. "Ya da belki sadece bir aptalım." Omuz silkti ve beni takip etti. "Hiç düşünmedim bile-"

Cebimden bıçağı çıkardım ve boğazıma doğru kaldırdım. Emery aynı anda yere düştü ve üstüme çıkarak beni yere yapıştırdı. Eli, şimdi aramızda duran bıçağın kabzasını kavrayan elimi kavradı.

"sanmıyorum," dedi kısık ve boğuk bir sesle.

Bıçağı çekmeye çalıştım ama onun gücü benimkinin çok ötesindeydi, bıçağı benden kolaylıkla aldı ve hemen üstümdeki zemine sapladı.

Orada yatıyordum, nefesim kesilmişti, kalbim küt küt atıyordu. O daha tek kelime edemeden bıçağa tekrar davrandım. Beni aşağı çekmek için bornozumun kumaşını yakaladı, ama bornozum çözüldü.

Arkama yaslandığımda serin havayı göğüslerimde hissettim. Sustu, gözleri boğazıma ve göğsüme kaydı. Kolyeye.

"Burada yanmayacağım," diye fısıldadım. Bedenim onun altında titrerken bile sesim sabitti. "Yanmayacağım, seninle bile. Beni olduğum gibi kabul et ya da hiç etme."

Zar zor hareket etti.

Seçim yapmasını bekledim.

Bakışlarına bir gölge düştü ama daha önce gördüğüm türden bir gölge değildi. Bana bakışları vücudumun bambaşka bir şekilde yanmasına neden oldu.

"Emery..."

Üzerimden kalktı ve bornozun geri kalanını yırtıp attı. Gözleri her santimetremi yuttu, uyluğum boyunca inen uzun yara izinde durdu. Elini yaranın üzerinde gezdirdi, titreyen parmakları uyluğum boyunca ilerliyordu. "Ah bebeğim," diye inledi. "Zavallı tatlı şey." Eli beni nazikçe kavrarken başını salladı. "Tanrım, Evee, çok güzelsin." Diğer eli şakağına doğru bastırdı, yumruğa dönüştü ve bıraktı. "Seni nasıl incitebilirim ki?" Eli kolyeye uzandı, parmaklarını boncuklar boyunca gezdirdi, sonra kalbe indi. "Yapamazdım," diye homurdandı usulca. "Yapmamı istediler. Ama bunu yapamam. Yapamam. Bana zarar versen bile. Yapamam."

Dudağımı ısırdım. "Yemin ederim kolyeden haberim yoktu, Emery."

Başını eğdi ve sert bir nefes verdi. "Seni bulamayınca çok korktum. Artık umurumda olmadığını biliyordum. Sadece güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Elimden geldiğince onları engelledim, sadece seni bulmayı düşündüm." Eli göğsüme doğru hareket etti. "Ama bunu durduramıyorum," dedi alçak bir sesle. "Söyle bana Eve, sorun yok." Başparmağı meme ucumu sıyırdı, sertleştirdi ve lezzetli bir ürperti yarattı. "Lütfen, lütfen, bana sorun olmadığını söyle."

Bu iyi olmaktan çok uzaktı.

Ama benim de umurumda değildi.

O tatlı karanlık uçurumun kenarındaydım. Bu kez zıpladım ve canavarı memnuniyetle dipte karşıladım. Eline karşı kemerli ve yumuşak bir inilti ile cevap verdim.

Elini üzerimden çekti, sadece gömleğinin düğmelerini açıp atabilsin diye, göğsünü ve sert karnını ortaya çıkardı, V çizgisi kasıklarına kadar uzanıyordu. Bu manzara karşısında tısladım.

Eli aşağıya, karnıma, sonra kalçalarımın arasına indi ve Tanrı yardımcım olsun, kendimi ona açtım, duramadım.

İki parmağı içimde kayarken, başparmağı klitorisimin etrafında dayanılmaz bir yavaşlıkla dönerken amım sıkılaştı ve ağrıyordu.

Şok içinde gülümseyen kafatası suratına baktığımda bakışlarındaki ateşi görerek keskin bir nefes aldım.

"Mükemmel hissediyorsun, çok mükemmel bebeğim," diye fısıldadı. Daireler çizerken parmaklarını birkaç kez içeri ve dışarı kaydırdı ve vücudum titredi, bir inilti boğazıma tırmandı. Lanet olsun, bunu yapmayı nereden öğrenmişti?

Benimle uğraşırken diğer eli fermuarına gitti. Fermuarı kalçalarını geçecek şekilde indirdi ve sertleşmiş sikini karnında gördüm. Kendini serbest bırakarak sikini yumruğuyla kavradı. Parmakları benden kayarak maskesinin altına girdi, beni tattı ve gözlerindeki vahşi bakışı gördüm. Kendimi ona hazırlayarak kaskatı kesildim ama o durdu ve kısık bir kahkaha attı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Lanet olsun, on saniye bile dayanamayacağım," dedi.

"Beni böyle korkutma."

Birbirimize baktık ve gülmeye başladık.

"Bunun için biraz üzgün olabilirim, Evee, ama bunun fantezisini çok kez kurdum." Elini yukarı aşağı pompaladı ve ön spermi üzerime, kalçama ve merkezimin hemen üstüne damladı, aşağı süzüldü. "Ama yeterince üzgün değilim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Aletini birkaç kez daha okşadı, sonra vücudu titrerken alçak bir inilti çıktı. Sıcak döl şeritlerini karnımda ve göğüslerimde hissettim. Çok kirli ve yanlış hissettirmesi gerekirdi. Emery ile öyle değildi.

Ve ben bunu biraz fazla sevdim.

Bacaklarımın üzerinden geriye doğru kaydı, bakışları tekrar bedenime kaydı, şimdi onun tarafından işaretlenmişti.

"Bu gerçek dışı. Uykuya daldım ve rüya görüyorum ve şimdi uyandığımda seni bulamamaktan korkuyorum," dedi.

Dudaklarımı yaladım. "Belki ben de uyuyorumdur. Bunun doğru olabileceğine dair yeterince rüya gördüm."

Gözleri tekrar karardı. "Rüyalarımda tat alamıyorum. Emin olsan iyi olur." Kalçalarımı araladı, sonra kendini aşağı indirdi. Maskesini yüzünün üzerine kaldırdı, böylece kafasına yerleşti.

Dudakları üzerimdeydi, dili klitorisimin üzerinde dönüyordu. Boğazımdan boğulurcasına bir çığlık kaçtı. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve sırtımı dikleştirerek kalçalarımı ona doğru fırlattım. O lanet kafatasına bakarken, kendimi sıkılaşmış hissettim, ısı ve zevk patlaması beni tüketti. İnledim ve sızlandım, hatta yalvardım. Acı vericiydi, yıkıcı derecede acı vericiydi. Kalçalarımı yuvarladım, kendimi durduramıyordum. Sonra dilinin içime daldığını gördüm ve kendimi kaybettim.

Çığlık atarak ağzına boşaldım.

Dalgalar içimden geçtiğinde, maskesini yüzüne doğru iterek kendini kaldırdığında tepki verecek zamanım olmadı. Beni yerden çekerek bacaklarımı etrafına doladı. Beni kaldırarak neredeyse ön kapının yanındaki duvara çarpacaktı. Beni istediği şekilde konumlandırırken nefesi sertti, bacaklarımı kaldırdı, beni duvara yapıştırırken ona doğru kıvrılmamı sağladı.

Kalçalarımı kavradığı gibi kendini sabitledi, sonra sikini merkezime bastırdı. İçime daldığında nefesimi içime çektim.

"Ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?" diye fısıldadı. Beni yerimde tutmak için kalçalarıyla sabitlerken, bir eli dizimi kavradı, diğeri boğazımı sardı ve yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde yukarı çekti. "Bundan kaçamazsın, Evee. İkimiz de kaçamayız bebeğim."

Beni tekrar sararak daha derine kaydı. Vücudu ilk başta sanki her bir darbenin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça hareket etti. Pençelerine hapsolmuş bir av gibi tekrar inledim. Tepkimi gördükçe hızlandı, ta ki aklını kaçırana, bana çarpana, beni duvara sabitlerken içime girene kadar. Kalçaları kıçıma çarptıkça aramızdaki ıslak sıcaklığı hissedebiliyordum.

Bırakmayı, beni almayı ne kadar çok istediğini hissettim. Tırnaklarım kollarına batarken o da içime girdi.

Nefes , beden bedene, istediği her şeyi aldı.

Ben.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Yanıyordum. Ne kadar ironik. Ne de olsa beni o yaktı.

Ona sarıldım, zar zor tutunabiliyordum, bedenim onunkine çarpıyordu.

Nefes nefese kalışım dışında evde çıt çıkmıyordu. Dışarıda, uzaklardan bir köpek havlaması duyduğumu sandım.

Bana gülümseyen kırmızı kafatası suratına baktım. Muzaffer. Aç.
Fena halde kendinden geçmiş.

Boğazımdaki eli çeneme doğru ilerledi, başparmağı dudaklarımın üzerinde sevgi dolu bir okşayışla gezindi. Göz kapaklarım onun dokunuşuyla kapandı.

"Evee," dedi, dokunuşu kadar yumuşak bir sesle.

Bedenim ağırlaştıkça ellerim omuzlarından düştü, kendimi destekleyemez hale geldim.

"Oh, tatlım, çok iyiydin," diye nefes aldı yerde diz çöküp kendimize geldiğimiz bir anın ardından. "Çok iyiydin."

Şakağımı omzuna koydum. Birden gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin . Çünkü rahatlamış hissediyordum. İyi hissettim. Çok iyi. Harika hissediyordum. Ve bana bu hissi veren Emery olmuştu. O kadar gerçeküstü, o kadar çılgıncaydı ki, nasıl hazmedeceğimi bilemiyordum.

Kendimi tutamayarak güçlükle duyulabilen bir çığlık attım ve o da duymuş olmalı ki beni serbest bıraktı, yüzümü kavrayarak beni tekrar ona bakmaya zorladı.

"Bebeğim, ağlama. Siktir, özür dilerim."

Son birkaç saat içinde olan her şeyden bunalmıştım. Hatta son birkaç gündür. Son seferden sonra bir daha ağlayabileceğimi sanmıyordum ve şimdi ağlamaktan nefret ediyordum ama duramadım. Sonra ben de gülmeye başladım çünkü ne kadar saçma hissetmiştim. Her şey nasıl hissettiriyordu. O kadar çok duygu vardı ki baş edemiyordum.

"Kahretsin, seni kırdım. Tanrım, Evee." Beni kendisine geri getirdi. "Bebeğim, çok özür dilerim." Yüzümü göğsüne bastırdı ve ben biraz daha güldüm. Beni sallayıp başımı öptükten -daha doğrusu maskesi bana sürtünürken öpmeye çalıştıktan- bir dakika sonra sakinleştim. İyi olduğumu göstermek için kolunu okşadım.

"Ne yapabilirim ki?"

Dudaklarımı yaladım ve yutkundum, sonra mırıldandım: "Duş."

Pantolonunun düğmelerini ilikleyerek hemen kucağına aldı ve taşıdı, beni bodruma götürüyor.

Beni kuzenimin odası yerine Pete Amca'nın eski odasına götürdüğünde şaşırmıştım. Sonra beni banyoya götürdüğünde nedenini öğrendim.

Sadece birkaç kez girmiştim ve kuzeniminkine kıyasla ne kadar büyük ve güzel olduğunu unutmuştum. Lavabonun yanında derin bir jakuzili küvet vardı. Arka duvarın tamamı birden fazla, hatta iki kişiden fazla insanın sığabileceği genişlikte bir duştu.

Beni yere bıraktıktan sonra, bornozumu üzerime sardığımda suyu başlattı, kendimi aniden savunmasız hissettim.

"Hemen döneceğim," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapıya baktım, kalbimin hâlâ çarptığını ama yavaşlamaya başladığını hissediyordum. Bornozun üzerimden düşmesine izin verdim ve duşa girmeden önce saçlarımı geriye atıp cam kapıyı açık bıraktım.

Su inanılmazdı, kaslarımı gevşetecek kadar sıcaktı ve uzuvlarımdaki gerginliği alıp götürüyordu.

Serin duvara yaslanıp bir elimi üzerimde gezdirirken iç çektim. Emery döndü, sabun ve şampuanımı duşa yerleştirdi. Bakışları göğüslerimden kalçalarıma doğru kaydı ve kapıyı sertçe kavradı.

"Ben diğer odada olacağım," dedi sessizce. Ancak bunu söylerken hareket etmedi. "Tabii önce lanet olası gözlerimi senden ayırabilirsem."

Bacağımı biraz açtım ve sırtımın alt kısmını kavislendirdim. "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye azarladı.

Sırıttım, suyun göğüslerimin arasından akmasına ve beni izlemesine izin verdim. Merakla dudağımı çiğnedim, sonra "Bana katıl" dedim.

Düşünüyor gibiydi, boştaki elini bir sıkıyor bir açıyordu. "Lütfen?" diye sordum.

Diğer eliyle kapının kilidini açtı. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koydu ve pantolonunu çıkardı. Önümde çırılçıplak duruyordu ve onu durdurduğumda içeri adım atmak üzereydi.

"Maske de."

İlk başta kararsızmış gibi orada durdu. Sonra temkinli bir şekilde elini kaldırdı. Maskeyi yüzünden kaldırdı, başının üzerinden geçirdi, sonra da tamamen çıkardı. Düşürdü.

Gözlerimi ayıramadan yüzüne baktım. O kadar güzeldi ki. Yara izleri bile bunu gizleyemezdi.

Sanki kötü bir tepki görmeyi bekliyormuş gibi bana baktı. Ben tepki vermeyince dikkatlice içeri girdi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Sanki bu durum onu rahatsız ediyormuş gibi başını öne eğdi ve bakışlarımla buluşmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini benden kaçırdı.

Ellerini sıktı ve çözdü, çenesinin acı çekiyormuş gibi gerildiğini gördüm ama bana dönmedi. Bunun yerine, parmaklarını kumral saçlarında gezdirerek akıntının onu yıkamasına izin verdi. Tek kolunu kaldırdığında oradaki bandajı gördüm.

Nefesim kesildi, o da bana baktı. "Bok gibi görünüyorum, biliyorum."

Biraz güldüm. Bu kez dudaklarının kıpırdadığını, yüz ifadesini ilk kez tam olarak gördüğümde büyülenme sırası bendeydi. "Hayır, öyle değil," dedim. "Yaralandığını unutmuşum." Elimi bandaja doğru kaldırdım. Karanlıkta dikkatimi çekmemişti ama şimdi Lena'nın evinde onu sıyırıp geçen kurşunun açtığı yarayı sardığını gördüm.

"Ah, şu." Kolundaki elime baktı, nedense hâlâ ona dokunmama şaşırıyordu. "Evet, o kadar da kötü değildi. Sadece bir sıyrık."

"Monty Python'dan bir alıntı değil mi, cidden?"

Sırıttı ve kalbime bir bıçak saplamış gibi oldu. Yara izleriyle gölgelenmiş muhteşem gülümsemesini görmek ruhsal olarak bana acı veriyordu. "Hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Sanırım içim buruştu." Güldüm. "Bu kadar büyük bir inek olduğunu bilseydim, senden ne kadar hoşlandığımı herkese açıklayabilir miydim bilmiyorum."

Bir kolunu iki yanıma koyup beni duvara yaslarken sırıtışı eğlenen küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Yani beni seviyor musun?" dedi. "Çünkü sevdiğini biliyorsun, tatlım. Ve biliyor musun?" Daha yakına eğildi. "O sözün ne anlama geldiğini sen de biliyorsun."

"Herkes bunun nereden geldiğini biliyor."

"mi?" Kaşlarını kaldırdı ve bunu görmek hoşuma gitti.

"Belki de değil."

Gülümsemesi genişledi. Her ifadesi kalbime bir atış gibiydi.

Kendimi durduramayarak elimi yüzüne doğru kaldırdım.

İrkilerek uzaklaştı.

Kaşlarımı çatarak elimi bıraktım. "Özür dilerim."

Ciddi bir ifadeyle bana baktı ve bir nefes verdi. "Hayır, Evee, özür dilerim."

"O..." Ona bunu yapanın babam olup olmadığını sormak istedim. Ama bu konuyu şimdi açmaktan korkuyordum, ya çok erken olursa diye.

Yine de kimden biliyordu. Başını iki yana salladı. "Ben. Ben."

"Bunu... kendine mi yaptın?" "Evet."

"Neden?" Nefes aldım.

Cevap vermesi bir anını aldı. Duymak için başını o şekilde eğdi Kız kardeşi konuştu, sonra gözlerini kapadı ve arkasını döndü, onu görmezden gelmek zorunda olduğu için acı çekiyordu ama yine de bunu yapıyordu.

"Depodan sonra, ajansa geri dönmeye zorlandım. Beni satmaktan bahsediyorlardı. Yaşlı adamlara arkadaşlık edecek gençler arayan özel bir müşteri kitlesine."

Tiksintiyle gözlerimi kapattım.

"Zaten kafadan çatlaktım, *bir de bu* tür bir istismara katlanmak istemedim. Eğer kimse bana bakmak istemezse..." Omuz silkti. "O zaman gülümseyen kadın da daha çok konuşmaya başlamıştı. O... bu kararı çok etkiledi. Ne yapacaklarına dair korkularımla oynadı. Ben de bir bıçak aldım ve kestim. Beni hastaneye götürdüler ve gerisi tarih oldu."

"Maske takmaya o zaman mı başladın?" Ben sordum.

"Hemen değil. Ama kendime bakmayı gittikçe daha zor buldum. İntikamımı istemeye başladığımda değişiyordum. Kendimi ölüm gibi hissediyordum. Maskeyi buldum ve Martel'i avlamaya karar verdim. Sonrasında benim bir parçam gibi hissettim. Yeni ben olduğumu hissettim. Sanki korkmuş küçük çocuk ölmüş ve yerini bir canavar almış gibi. Ve diğer canavarları uzak tutmak için... gibi canavarları..."

"Babam," dedim üzüntüyle.

"Beni olduğum gibi görmeleri gerekiyordu." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu mantıklı mı?"

"Senin için... evet, öyle."

Elime baktı. "Depodan sonra bana dokunulmasından hiç hoşlanmadım. Ama... bu senden önceydi." Yüzü benimkine yaklaştı. "Eğer gerçekten istiyorsan, devam et. Seni elimden gelen her şekilde hissetmek anlamına gelecekse anlaşırız."

Elimi tekrar kaldırmadan önce tereddüt ettim. "Emin misin?"

"Evet. Bunu hak ediyorsun."

Bundan emin değildim. Yine de elimi kaldırdım. Parmaklarımı yavaşça yüzünde, uzun bir yara izinin üzerinde gezdirdim. Gözlerini kapadı ve nefes aldı. Vücudunun gerildiğini görebiliyordum ama hareket etmedi, ürkmedi.

Parmaklarım ağzına doğru başka bir yara izini takip etti, hâlâ bunu yaptığına inanamıyordum, daha fazla travmaya katlanmaktan o kadar korkmuştu ki daha fazla istismara uğramaktansa ezilmiş bir yüzle yaşamayı tercih etmişti.

Ama onu kim suçlayabilir ki?

Diğer elimi kaldırıp yüzünü kavradım. Gözleri yarı kapalı, rahatlamaya başlarken beni izliyordu.

Kendimi durdurmak istemeyerek yüzünü kendime doğru çektim. Dudaklarım onunkinden bir santim uzakta durduğunda bakışları parladı.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadım, onu kendime yakın tutarak. "

olur mu?" "Hayır diyeceğimi mi sanıyorsun?"

Dudakları beklentiyle aralandı. Bir nefes aldım, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım.

Önce alt dudağının dolgun kısmını, sonra da bir yara izinin diğerine bağlandığı üst dudağını öptüm. Nefes alış verişi değişti. Dilimi biraz dışarı çıkarıp ihtiyatlı bir şekilde karşılık vermesini sağladığımda, keskin bir şekilde nefes aldı ve beni tekrar öptü, şimdi aç ve çaresizdi, sert vücudunu benimkine bastırmak için eğildi. Bana karşı hareket etti ve sikinin aramızda sertleştiğini, karnıma baskı yaptığını, başka bir raunda hazır olduğunu hissettim. Başımı arkaya yatırıp beni daha derinden öperken eliyle saçlarımı avuçladı, alt dudağımı ısırarak beni nefessiz bıraktı.

Boynumdan aşağı inerek orayı da ısırdı, sonra göğüslerime geldi ve bir meme ucunu ağzına aldı.

Boğazımdan bir inilti yükseldi. Kahretsin, o ağzı seviyordum.

Dili orada oyalandı, sonra boynuma doğru ilerledi, suyu yalayarak beni ürpertti. Aletini okşadığını gördüm. Hiç düşünmeden kalçalarımı onunkilere bastırdım ve ona doğru sürtündüm. Kalçalarımdan tutup sırtım göğsüne gelecek şekilde beni çevirerek karşılık verdiğinde şaşırdım. Bacaklarımı ayırdı, sonra iki parmağını içime soktu. Okşarken kaslarımın onun etrafında kenetlendiğini hissettim, bu da beni tekrar inletti. Diğer eli boğazımı çevreledi, bu sefer biraz sıktı ama aldırmadım. Arkamdan bana doğru bastırırken bileğini kavradım.

"Küçük bir sır bilmek ister misin?"

Dudağımı ısırdım, zihnim onun acı veren yavaş vuruşlarına odaklanmıştı. Ama yine de, "Ne?" diye sordum.

"Seni avladığım süre boyunca o kadar sinirliydim ki..." Özür diler gibi omuz silkti. "Ve seni bağladığımda, başka hiçbir duyguya yerim olmadığını düşündüm. Ve yine de-" Kıkırdadı. "Ah, Evee, o zaman bile beni heyecanlandırmıştın."

Parmaklarını vücudumu yeniden ateşe verecek şekilde ileri geri hareket ettirirken içime çektim. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç kez sertleştim. Seni engellediğimi sanıyordum ama hala beni tutuyordun. Mutfakta beni yere serdiğinde kaybedeceğimi sandım, hatırlıyor musun?"

Unutmam mümkün değildi. Kalçalarımı oynattıkça vücudum zonkluyordu.

"Bunun için küçük bir velet gibiydin." Ben kızarırken gülümsedi, parmakları tekrar içeri dalmadan önce klitorisimin etrafında dönmek için dışarı kaydı. Kendimi tekrar orgazmın eşiğinde hissederken ürperdim, diğer eli çenemi tutmak için boğazımdan kaydı.

"Belki de sadece durum böyleydi, ama... kıyafetlerini görmek de bunu yaptı. Sanırım üzerlerinde senin kokun vardı. Sonra arka koltukta bağlı olduğun zaman... neler yapabileceğimi hayal ettim." Gülümsemesi azaldı, gözleri karardı. "Bu beni daha kötü hissettirdi. Beni biraz daha kızdırdı. Daha çok kendime. Ama seni çok fazla istediğimi fark ettim, o zaman bile benim için çok geçti." Ben kıvranırken parmakları daha hızlı hareket etti. "Seni istemekten vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum, Evee."

Çığlık boğazımı parçaladığında ağzımı kapattım, parmakları hareket etmeye devam ederken doruk noktası sert bir şekilde vuruyordu. Sonra beni öptü, çığlığımı yuttu.

Bedenim onunkine karşı sarsıldı, sarsıldı, kıvrandı. Kasıtlı olarak vücudumu onunkine bastırdım ve kıçımı ona yasladım. Beni duş duvarına bastırarak inledi. İçime kaydı ve sıcaklığı beni içine çekerken haykırdım, o kadar sahipleniciydi ki nefesimi kesti.

İçime boşaldı, vücudu daha önce olduğu gibi gerildi, zonkladı, dişlerinin arasından bir inilti süzüldü. Tehlikeli bir oyun oynadığımızı biliyordum, bunun kısa bir süre içinde tekrar olmasına izin veriyordum. Geleceği düşünmedim çünkü şu anda bunun benim için bir önemi yoktu. Sadece o vardı.

Yeterince sakinleşip birbirimize dokunmayı bıraktığımızda yıkandık. Ona giysilerini henüz giymemesini söyledim ve bornozumu da giymedim; onun yerine onları kilerdeki çamaşır makinesine attım. O ise

Giysilerim için çok büyüktü, ama St. Agnes'den aldığı giysilerin hâlâ kamyonda olduğunu söyledi.

O onları almaya giderken ben de bir çift ev şortu ve gömlek giydim. St. Agnes'ten takım elbiseyle geri döndüğünde, oradan kurtulmak için neler yaptığını hatırlamaktan kendimi alamadım. Ayrıntıları bilmek istemiyordum, Emery'nin o çirkin tarafını daha fazla görmek istemiyordum. Bu bencilce ve çılgıncaydı. Bunu tekrar kabul etmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ama kendime "sonra" dedim. Şu anda sadece sevdiğim Emery ile bu anı yaşamak istiyordum. Bir canavar olmak istemeyen Emery ile.

BÖLÜM YIRMI YEDI

Eve.

Bir fısıltı.

Eve.

Kafamın içinde.

bir yerde bir kükreme. Yanıyor.

Daha yüksek. Daha yüksek.

EVE.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çığlık da kükreme gibi bir anda yok oldu.

Gözlerimi karanlığa diktim. Sesin kime ait olduğundan emin değildim ama yine de kalbim çarpıyordu. Kıpırdamadan yattım, çok kıpırdamadan, zihnim gerçekliğe geri dönüyor, gözlerim odayı tarıyordu. Sadece oturma odasından, televizyondan gelen yumuşak bir ışık vardı. Onun dışında, karanlıkta sadece çarpık gölgeler ve nesnelerin şekilleri vardı.

Arkamda bir iç çekiş duydum ve nefesi boynumda hissettim. Üzerime sarılan ağır bir kol beni daha da yakınlaştırdı.

Emery'nin beni saran sıcaklığının tadını çıkararak gözlerimi

kapattım. Dün geceyle ilgili düşünceler aklıma üşüştü.

Duştan sonra Emery yaptığım pisliği temizlememe yardım etti, dışarıda kalan ve yere saçılan yiyecekleri attı. Projektörü yeniden yerleştirdi, ben onu odanın öbür ucuna fırlattıktan sonra hâlâ çalışmasına ikimiz de şaşırmıştık.

Emery, bir köşesinde birkaç çatlak bulunan ve ekranın bir kısmı yeşil bir lekeden başka bir şey olmayan monitörü inceleyerek, "Seninle kötü olmak istemezdim, tatlım," dedi. "Ben de çok sinirli olduğumu sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Korkunçsun, bunu biliyor musun?"

"Evet, benimle uğraşma yoksa hiç uyarmadan her yere rastgele nesneler fırlatırım. Ben böyle deliyim."

"Biliyorum. Benim küçük sevimli kasırgam." O zaman bile maskesini çıkarmamıştı, ne kadar sevdiğimi fark ederek yüzünü görmeyi hatta eğer onu yaptıysa

rahatsızdı. Bazen başını birini dinliyormuş gibi eğiyordu ama sesleri hiç duymuyor, onları görmezden gelmeye çalışıyordu. Onu yüzünü buruştururken ya da başka bir ifade takınırken yakaladığımda, ona ulaşmaya çalıştıklarını anlıyordum ama cevap vermiyordu. Bu durum bazen seslerin hala orada olduğunu ve ona musallat olduğunu unutmamı kolaylaştırıyordu.

Temizliği bitirdiğimizde, mutfakta çalışmaya başladım ve bu sefer düzgün bir yemek yapmaya çalıştım. Karnımı doyurduktan sonra bile oturup bir şeylerin tadını çıkarmak istiyordum. Emery yardım etmeyi teklif etti ve ben kıymayı çıkarırken ona kanepeye oturmasını söyledim. Kıymayı tavada pişirirken bir yandan da yarısı boş bir rendelenmiş peynir torbasını ve kullanılmamış marulları çıkardım. Kurtardığım domatesten kalanları parçaladım ve tavaya attım.

Emery bir süre beni sonra huzursuzlandı ve bana yukarı çıkıp taşıdığı eşyaları, yani fırını ve tavan arasına attığı şeyleri yerine koyacağını söyledi. Ona fazla gecikmemesini çünkü yemeğin birazdan hazır olacağını söyledim.

Dolaptan bir paket hazır pirinç çıkarıp onu da pişirmeye başladığımda onun eşyaları taşımasını dinlerdim. Sonra başka bir dolabın arkasına tıkıştırdığı taco kabuklarını bulup tabak ve çatallarla birlikte masaya yerleştirdim. Belki de yaşanan onca şeyden sonra her şeyin bu kadar tesadüfi görünmesi tuhafıma gitmeliydi ama aramızdaki gerginliğin büyük kısmı gittiği için mutluydum. Geçici bir süre için bile olsa.

Yemek bittiğinde, beni duymasını beklemeden yukarıdan Emery'ye seslendim. Sadece bir dakika sonra, tepinerek aşağı indi.

"Beni gerçekten tavan arasından mı duydun?" Önümde belirdiğinde dedim ki Ben.

Kulağına dokunurken sırıttı. "gibi işitiyorsun."

Pilav ve et kaselerini masaya koyarken kaşlarımı kaldırdım. "I
O zaman şansım yaver gitmiş olmalı,"

dedim. Başını öne eğdi. "Nasıl
yani?"

Ona utangaç bir bakış attım. "Yeterince sessiz olmadığımı düşündüm... bilirsiniz."

"Benden sakladın mı?" dedi gözlerini kısarak.

Başımı salladım.

Dirseklerini masanın üzerine koyarak masaya oturdu. "Evet. Bunu kesinlikle şans olarak sayıyorum. Senin için çok şey var, tatlım."

Karşısına oturduğumda dudağım biraz kıvrıldı. O tabağına pilav koyarken ben de taco yapmaya başladım.

"İlaç yüzünden, değil mi?"

Kaşığı pirinç kâsesine geri koyarken başını kaldırıp baktı. "Peki ya Bu mu?"

"Bu seni çok... Bilmiyorum, bir tür insanlık dışı yapıyor," dedim. "Sen Bilirsiniz, daha iyi duyabilmek, daha güçlü ve daha çevik olmak."

Hep merak etmiştim ama sormaya korkuyordum. Normal bir insandan biraz daha anormal reflekslere ve duyulara sahip olduğu açıktı. Tavan arasında olduğum ve onun merdivenlerden çıktığını bile duymadığım zamanı düşündüm. Ya da bana ulaşmak için kapıyı nasıl kırdığını. Daha önce, St. Agnes'de bile, bana neden bu kadar tehlikeli olduğunu gösterdiğini hatırlıyorum. Dosyalar ve videolar babamın neyi test ettiğine dair iyi bir tahminde bulunmamı sağladı ama Emery'nin daha ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

Sanki içinde bir anı canlanmış gibi benden öteye baktı. Sonra acı çekmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim, konuşmanın zor olduğunu biliyorum. Eğer yapamazsan..." Onu heyecanlandırmak istemedim, şimdi olmaz.

"Üzerimizde bir dizi test ilacı kullandılar," dedi düşünceli bir sesle. "Ama hepsinin aklında tek bir amaç vardı. Duyduğum konuşmalar ve onlar bakmıyorken okuduğum veriler bizi bir şekilde geliştirmeye çalıştıklarını gösteriyordu. Duyuları geliştirmek. Zihni ve bedeni geliştirmek. Ama her zaman bir bedeli vardı."

"Yan etkiler," dedim acımasızca.

Yavaşça başını salladı. "Algılarımızı, düşüncelerimizi değiştirdi. Duyularımız silikleşti. Enerji dalgasıyla başa çıkamayan bedenlerimiz, bazılarımızı günlerce, bazılarımızı ise sonsuza dek uyutacak şekilde tükenirdi."

Çatalımı pilavımın içinde dolaştırdım. "Babam bir videosunda sizin onun en büyük başarısı olduğunuzu söylemişti."

"Ona göre en az ölümcül yan etkiye sahip olan bendim. Zihinsel durumu dikkate almadı. Sadece fiziksel durumu. Hayatta kalan, benim gibi dayanabilen başkaları olsa da, ben belki de diğerlerinden daha fazla dayandım. Testlerimde en yüksek başarı/başarısızlık oranına sahiptim."

"Yani uyuşturucunun iyi tarafını aldın," diye ekledim.

Omuz silkti. "Bir arabanın motorunu kaldırabilmek ve karanlıkta birkaç metre öteden bir sineği görebilmek ama günün yarısında size sırıtan çılgın bir kadınla

zaman ve Lovecrafta taş çıkartacak diğer korkunç halüsinasyonlar. Seçme şansım olsaydı 'siktir et' derdim."

Yemeğimden birkaç ısırık alarak durakladım. "Bunu neden yaptıklarını hiç düşündün mü? Mesela ilaçların ne için kullanıldığını?"

"Daha çok, kimin için yaratıldıkları gibi," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Kim için?"

Taco'sundan bir ısırık aldı ve omzunu döndürdü. Yutkunurken şöyle dedi: "Manipüle edebildiklerinden başka kim olabilir? Kullanabilecekleri ve kontrol edebilecekleri kişiler."

"Onlar derken...?"

"İnsanlara istediklerini yaptırma gücüne sahip olan herkes. Hükümetler, elitler. Beş milyon gibi fiyakalı bir fiyat karşılığında, düşmanlarınızın kıçını yırtan ve asla iz bırakmayan kendi ajanınıza sahip olabilirsiniz. Hiçbir organizasyonun ayakta kalamayacağı kadar yıkıcı olacak bir ajan ekibi."

"Gerçekten bunu yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Sanmıyorum. Eminim," dedi.

"Böyle bir şeyin gerçek olabileceğine inanmak bile zor," dedim.

Pirinci kepçeyle aldı ve tabağına bıraktı. "MKUltra gerçekti. Ve o sadece bunun bir habercisiydi."

Boğazım düğümlendi. Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. Bana baktı ve ben de ona özür dileyen bir bakış atmaya çalıştım. Avucunu çevirdi ve karşılık olarak elimi nazikçe sıktı.

Ondan sonra konuyu değiştirdim. Yemek yedik, konuştuk ve Aziz Agnes'ten beri ilk kez neredeyse eski halimize döndüğümüzü hissettim. Neredeyse.

Yemeğimiz bittiğinde Emery kalan yemekleri paketleyip buzdolabına geri koyarken ben de tabakları alıp lavaboya koydum ve üzerlerinden sıcak su akmasını sağladım. Gözlerim fırının üzerindeki küçük dijital saate kaydı. Saat on bire doğru yanıp sönüyordu ve elektrikler geldiğinden beri hiç değişmemişti.

"Saat kaç?" Saati düzeltmek için bakarak sordum. Zaman algım sadece tahtaların arasından gelen ışıktan ibaretti.

Emery monitörün yanına gitti ve her bir yayının altındaki küçük yazıları inceledi. Şimdiye kadar fark etme zahmetine katlanmadığım tarih ve saati içeriyor olmaları gerektiğini fark ettim.

"On iki buçuk," dedi.

O bana doğru dönerken ben de ona baktım. İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıydık.

Cadılar Bayramı arifesiydi.

Katliamın yıldönümü. Ve

benim...

Yüz ifademi görmemiş olmasını umarak bulaşıkları çabucak yıkadım. Yine de aramızdaki enerji değişince kaskatı kesildim.

Bir anlık sessizliğin ardından, "Konuş benimle, Evee," dedi.

Ona dönmeye cesaret edemeden tabakları yıkadım ve bir kenara koydum.

"Ne söylememi istiyorsun?"

Yüzümü inceledi, sonra yanıma geldi ve elimi tuttu. "Bunu gözlerinde görüyorum. Eğer bana bağırmak istiyorsan, bunu kabul edeceğim."

Çenemi sıktım. "Bunu zaten yaptım, değil mi?"

Dudağı seğirdi. "Evet, yaptın. Ama tekrar alacağım."

Bakışlarım ellerimize kaydı. "Üzgün olmadığını biliyorum," dedim sessizce.

"Hayır," diye cevap verdi. "Onlar için üzgün değilim." Yüzümdeki bir tutam saçı nazikçe taradı, parmakları çenemde gezindi. "Ama üzgünüm... seni incittiğim için."

Bana attığı bakış tarif edemeyeceğim bir şeydi. Ama artık beni incittiği için gerçekten üzgün olduğunu biliyordum.

"Bilseydim..." dedi.

"Beni de öldürebilirdin." Sözcükler ben onları durduramadan geldi. Ama pişman değildim.

Yüz ifadesi acıya dönüştü. Ama o da ben de bunun doğru olduğunu biliyorduk. İntikam peşindeydi. Kan dökmek istiyordu.

"Sevindim," diye fısıldadı. "Benden saklandığın için çok mutluyum, Evee. Seni bulamadığım için."

"Ben de."

Hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerinin üzerine çöktü. Belimi kavradı ve yüzünü karnıma bastırarak beni kendine çekti.

"Çok sevindim..."

Ellerimi omuzlarına koydum. Bir anlığına bana sarılmasına izin verdim, ne kadar memnun olduğunu, ne kadar üzgün olduğunu tekrar tekrar söylemesine izin verdim. Parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimde sustu.

"En azından bu gün geçmişin tekrarı olmayacak," dedim sonunda, sonra güldüm. "Sadece yaşadığım en unutulmaz ikinci doğum günüm olacak."

Başını kaldırıp bana baktı. Hızla ayağa kalktı, beni inceliyordu. "Doğum günün mü?"

Başımı salladım. "Sence annemle babam bana Eve adını başka bir nedenle mi verdiler? Cadılar Bayramı arifesinde doğdum. Duh."

Yüzünü elleriyle kapattı ve inanamayarak başını salladı. "Hayır. Hayır," diye inledi. "Ne?"

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Siktir!" Utanmış gibi arkasını döndü. "Bu boku nasıl anlamadım? Senin doğum gününü kutluyorlardı. Onlardan biri olduğunu sanmıştım. Şimdi mantıklı geliyor."

Bu konuda gerçekten çok heyecanlanmıştı. "Bunu anlamanı beklemiyordum," dedim, onu bu konuda acı çekerken görmek beni biraz eğlendirmişti. "Ya da senin hatırlaman için. Yine de..."

Bana geri döndü. "Ne?"

Dudaklarımı büzdüm. "Ziyafette bana o... *hediyeyi* bıraktığından beri belki fark etmişsindir diye düşündüm."

Neden bahsettiğimi hatırlaması bir saniyesini aldı. Sonra bakışlarını kaçırmadan önce gözlerindeki suçlu bakışı gördüm. "Ah, o. Evet, tam olarak bir doğum günü hediyesi sayılmaz. Kafamın ne kadar sikik olduğunu bir kez daha hatırlattı. Yine de kabul etmelisin ki-"

Kollarımı kavuşturdum ve o cümlesini bitirmedi. "Berbat," dedim. dedi.

"Sıçıp batırdım," diye tekrarladı. En azından bunu kabul etti.

Tekrar bana döndü, sinirlenmişti. "Hayır, ama neden bana söylemedin? Yapmayacak mıydın? Tüm bunlar olurken bu işin peşini bırakacak mıydın?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

"Büyük bir şey değil-" diye homurdandı. "Benim için büyük bir mesele." Başparmağıyla göğsünü etti. "Bebeğim, hepsi senin doğum gününde oldu. Lanet olsun, ben dünyanın en büyük pisliğiyim. Pisliğin tekiyim."

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimden emin değildim.

Sanki bilmediği bir şeyi düzeltmenin bir yolunu bulabilecekmiş gibi etrafına bakındı. "Emery, sorun yok," dedim.

"Geri döneceğim," diye cevap verdi beni duymamış gibi.

İç çekerek temizliğe geri döndüm, sonra banyoyu kullandım, yüzümü yıkadım ve saçlarımı taradım. Dışarı çıktığımda Emery'nin maskesini masanın üzerinde buldum.

yatak odası zemininde. Uzanıp yerden aldım ve kafatası suratına baktım.

Gerçekten basit bir parti maskesiydi. Başta hiçbir özelliği yoktu. Yine de uzun süre kabuslarımda ve rüyalarımda oynamıştı. Artık çok daha fazlasıydı.

Maskeyi ters çevirip yüzüme taktım.

Ben de farklı hissetmedim. Ama neden hissedeyim ki? Şaşkınlıkla fark ettiğim tek şey, nefes almanın beklediğim kadar zor olmadığı oldu.

Kapının gıcırtısını duydum ve Emery'nin orada durduğunu görmek için başımı çevirdim. Şok içinde bana bakıyordu. Bakışlarının üzerinden bir gölge geçerken başını eğdi. Sonra bir anda kayboldu. "Buraya gel, Evee," dedi usulca.

Maskeyi çıkardım ve ona doğru yürüdüm. Geri uzattım ve o da aldı. Önce bana, sonra maskeye baktı. Sonra çok rahat bir hareketle maskeyi tekrar taktı.

Sanki bunca zamandır çıplakmış ve sonunda onu örtecek bir şey bulmuş gibi gerginliğinin gittiğini gördüm.

"Yüzünü görmeyi sevdiğimi biliyorsun,"

dedim. "Biliyorum. Sadece zamana

ihtiyacım var..."

Anlayarak başımı salladım.

Arkasını döndü. "Gel de gör."

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Sonra kanepenin önündeki küçük masaya bakınca durdum. Elimle gözlerimi kapatarak gülmeye başladım. "Oh, Emery, gerçekten buna gerek yoktu."

Işıklar kısılmıştı, bu yüzden tek gördüğüm tek bir alevin titremesiydi. Bir kibrit bulup yakmış ve mutfaktan aldığı yaban mersinli keke benzeyen şeyin içine sokmuştu.

"Çok ezikçe, biliyorum," dedi. "Ama bu seferlik psikopat bir pisliği şımart." Elimi tuttu ve beni kanepeye doğru götürdü. Beni kanepenin bir ucuna oturturken kendisi de karşısına yerleşti. Çapraz oturdu ve çöreği aldı, aramıza koyarken patlamadığından emin oldu.

"Devam et ve dileğini dile."

Ona baktım, içimde bir hüzün gibi bir ağırlık hissetmeme, kalbimin düğümlendiğini hissetmeme rağmen gülümsedim. Ne dilemiştim?

Küçük aleve baktım.

Komikti. Her şeyi yakıp kül etmeyi planlamıştı. Şimdi ateş karanlıkta bir titreşimden başka bir şey değildi. İkimiz de bunu tahmin edemezdik.

Etrafımızdaki gölgelerde, arkamdan ismimin fısıldandığını duyduğumu sandım.

Titreyerek gözlerimi kapattım.

Bir daha asla korkmamayı diliyorum.

Mumu söndürdüm ve karanlık çöktü.

* * *

Yatakta uzanırken, Emery bana sarılmış, nefes alış verişi sabitken etrafımızdaki sessizliğe geri döndüm.

Gözlerimi kapadım, sakinliğin ve sessizliğin tadını çıkardım.

Dışarıdan bir kuş diğerine seslendi. Görmek istercesine bakışlarımı pencereye , sonra göremeyeceğimi hatırlayarak kalbim sıkıştı.

Yeterince hareket etmiş ya da ses çıkarmış olmalıydım çünkü Emery'nin arkamda kıpırdadığını, kolunun belime dolandığını hissettim.

"Günaydın" diyecektim ki, ben daha konuşmadan bana cevap verircesine homurdandığını duydum. Sonra tutarsızca mırıldandı.

Sırıttım. Emery uykuda konuşuyordu. O da horluyordu. Kulağımda yumuşak bir mırıltı. Rastgele birkaç kelime mırıldandı ve sonra inledi.

"Hayır, hayır, lütfen. Acıtıyor... dur."

Nefes alışları sertleşti, yumuşak bir hıçkırık kaçtı. "Yapma," diye bağırdı.

Yavaşça ona doğru döndüm, rahat hareket edebilmek kolumu biraz kaldırmaya çalıştım. Gözleri sımsıkı kapalıydı, yüzü acıyla buruşmuştu. Titriyordu.

Kolumu ona doladım, sırtını nazikçe okşadım.

"Emery," diye fısıldadım. "Her şey . Artık sana zarar veremezler."

Tekrar inledi, sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı. "Yapma," diye tısladı. "Gitme." Yüzünü göğsüme bastırarak beni tekrar kendine çekti.

Bir elimi saçlarında gezdirdim. Demek kâbuslarımda yalnız değilmişim. Sonunda ondan gelen yumuşak çığlıklar gibi titremesi de azaldı. Hareketsizleşti ve sessizleşti ve kolu hareket edip eli beni sıkıca kavradığında rüyasız uykuya geri olabileceğini düşündüm. yüzüm göğsümden kalkıyor.

Eve," diye boğuk bir sesle konuştu. "Gerçekten burada mısın?" "Evet, buradayım," dedim.

Yavaş bir nefes aldı. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Onu götürdüler," dedi. "Onu götürdüler ve bir daha geri dönmedi. Çok yalnızdım."

Dudaklarım gerildi.

Nina. "Biliyorum, özür dilerim."

"Anlamıyorum. O kaçtı. Yukarıda kaldı," diye mırıldandı. "Sonra onu benden aldılar. Ziyaretime gelene kadar çok uzun süre ortalıkta yoktu. Ama... sadece rüyalarımda." Yanıma doğru kaydı. "Yalnız kalmayayım diye yanımda kaldı. Yakınımda duruyor ve bana fısıldıyor."

"Biliyorum."

Sonrasında pek bir şey söylemedi; gözleri benimkilere takılana kadar karanlıkta etrafı araştırdı. Yarı kapalı bir bakışla beni izledi.

"Ben derin sulardayım ve sen aysın," diye fısıldadı. "Bunu biliyor muydun?"

Tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve sırlı bakışları kayboldu. Eli kaburgalarımdan kalçama doğru ilerledi. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet. Yaptım."

"Seni çok fazla rahatsız etmedim değil mi?" "Hayır."

"Güzel." Beni daha yakına çekti, kolu beni sardı, bacağı benimkiyle kesişti. "Sanırım sen yanımdayken yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum."

Kaşlarım göğsüne doğru çatıldı. "Ama sen sadece..." "Ne?"

"Az önce rüyayı hatırlamıyor musun?"

Düşünüyormuş gibi durakladı. "Hayır." dedi bir süre sonra. "Pek sayılmaz. Neyse ki çoğunu hatırlamıyorum. Sanırım uzun zaman sonra onları susturmayı öğrendim."

"Bunu daha önce de söylemiştin, unutmuş olmalıyım." Başka bir şey hatırlayarak ona karşı biraz kıpırdandım. "Emery... ilk tanıştığımızda bir rüya gördüğünü de söylemiştin, hatırlıyor musun? Bunun kafanda bir hikâyeye dönüştüğünü söylemiştin. Bunu sık sık düşündüğünü?"

Yer değiştirdi. "Evet." diye nefes aldı. "Kahretsin, ben... Ben senin..." diye düşünürken elimden kayıp gitmesine izin verdim.

O söylemedi ama ben biliyordum. Bana ulaşmak için ölümcül bir öfke içindeyken.

"Neydi o?" diye sordum. "Rüya."

Bana daha sıkı sarıldı. "Bu oldu."

"Bu mu?"

"Birbirimize sarılıyoruz... *Aşıklar* gibi."

Ona bakmaya çalıştım ama yüzünü göremedim. Göğsünde yumuşak bir kahkaha gibi bir gümbürtü hissettim.

"Hava aydınlık ve sıcaktı ve sen... sen oradaydın, bana gülümsüyordun, beni kollarının arasına almıştın. Saçların esintiye kapılmış, yüzüme dokunuyordu. Bebeğim, çok güzeldi. "

Şok olmuş bir halde, tek kelime edemeden orada yatıyordum.

"Rüyadan sonra," dedi, "kimsenin bizi bulamayacağı uzak bir yerde olduğumuzu hayal ettim. Cennet gibi bir yer. Çok mutluyduk."

Gözlerimi kırptım, boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Hikâye,"

diye fısıldadım. "Evet. Okyanus kıyısında küçük bir çiftliğimiz

vardı. Ne kadar klişe değil mi?" "Hiç de değil."

"Okyanus..." diye devam etti. "Bazen tekneyle açılırdık.

Ve fırtınanın uzaklara geçişini izle."

Beni öyle sıkı kavrıyordu ki. Ben de zihnimin gözünde gördüm ve kalbim kabardı.

Oh, bu ne kadar harika olabilir.

Çok hızlı hareket etti, beni tutuşundan kurtardı. Birdenbire enerjik görünüyordu, bir şeyler için heyecanlanmıştı.

"Bugün senin doğum günün, tatlım." Sırıttı, sonra boğazımı öptü, beni şakacı bir şekilde ısırdı ve şaşkınlıkla inlememe neden oldu. Yüzünü boynuma sürterken vahşi bir köpek gibi hırladı.

"Emery." Güldüm. "Ne oluyor ?"

O da güldü, sonra yataktan fırladı. Mahkûm üniformasını çekti, kollarını beline bağladı ve arkasını dönmeye başladı. Ben de peşinden gittim ama beni durdurdu.

"Hayır. Sen kal. Ben kahvaltı hazırlarım." Yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görünce gözlerini bana sırıttı. "Ne? Yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Bebeğim, ben tamamen işe yaramaz değilim. Kırılmış olabilirim ama işe yaramaz değilim."

Ona böyle bir şey söylemediğimi anlatmaya çalıştım ama çoktan odadan çıkmış, mutfağa doğru gidiyordu.

İçimi çektim ve arkama yaslandım. Onun rüyasını düşündüm ve gülümsememe engel olamadım.

Ne yazık ki asla gerçekleşmeyecek, diye aklımın gerisinden bir ses geldi.

Bunu fark ettiğimde gülümsemem soldu. Üstümdeki tahta pencerenin çatlakları arasından sızmaya başlayan gün ışığıyla aydınlanmaya başlayan tavana baktım.

O avlanıyordu ve ben de aranıyordum. Bu bir gerçekti. Benim bulunmam ve onun yakalanması an meselesiydi. O hapse geri dönecekti ve ben de...

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şekilde devam edecektim çünkü başka seçeneğim yoktu. Ben de kafamda bir hikaye uydurmaya başladım. Pek hoşlanmadığım bir hikaye.

Gizlice yazılmış mektuplar. Uzaklaşmak. İzolasyon. Her gün dikkatli gözler altında ziyaretler. Özlem. Yalnızlık.

Birdenbire bulunmak istemediğimi çılgıncaydı.

Yavaş yavaş yataktan kalktım ve banyoya gittim. Sonra üzerime yeni bir çift kıyafet giymek için gizlice kuzenimin odasına gittim. Emery ocakta çalışırken fark etmedi bile.

Ne giymek istediğimi düşünerek katlanmış kıyafetlerimi gözden geçirdim. Bir yere gitmeyi beklemediğim için yine rahat bir şeyler giyebilirdim. Emery'nin seçtiği elbiseye rastladım ve gülümsedim. Pembe kumaşa dokundum. Basit ama sevimli bir elbiseydi. Muhtemelen bir randevuda giymiştim.

Boş . Doğum günümdü.

Giydim, düzelttim. Üst kısmı beni güzelce sararken, etek kısmı kalçalarımın etrafından akarak bacaklarımı gösteriyordu. Kolları omuzlarımdan sarkarken bir askı boynuma dolanıyordu. Saçlarımı başımın üstünde at kuyruğu yaptım. Aynada kendime baktım, gözlerim hala taktığım kolyeye kaydı. Parmaklarım kalbi düzeltip merkeze hizalarken sırıttım. Giyinmek ruh halimi düzeltti ve odadan çıkarken adımlarımda neredeyse bir sıçrama vardı.

Ben içeri girdiğimde Emery iki tabağa krepleri dağıtıyordu. Adımlarımı duymuş olmalı ki bakmadan, "Şurup almadım, o yüzden krepler için sadece bal ya da reçelimiz var," dedi. Başını salladı, kendine kızgındı. "Ama yumurta getirdim, belki o kadar da boktan değildir." Arkasını döndü ve beni gördü, neredeyse tabakları düşürüyordu.

Sırıttım, donup bana bakarken yüzüm ısındı, bakışları elbisemden aşağı düştü. Biraz döndüm ve gözlerinde bir ateş parıltısı gördüm.

"Beğendin mi?"

Dikkatle, gözlerini kaçırmadan tabakları masaya yerleştirdi. Sanki karşısında beliren efsanevi bir yaratıkmışım ve yanlış bir hareketimde kaybolup gidecekmişim gibi yanıma geldi.

Duyamadığım bir şeyi engellemek istercesine elini kulağına götürdü.
Ya da birini.

Kulağındaki eli yumruk oldu ve yere düştü.

"Bugün senin doğum günün sanıyordum, benim değil," diye mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymuyordum.

Gülümseyerek yanından geçtim, beni takip eden gözleri içimi ürpertti. Oturdum, sonra uzandım ve yanımdaki koltuğu okşadım.

Tekrar yanıma geldi, önce yumurtalar yanmasın diye ocağı kapatmaya gitti. Sonra yanıma oturdu. Gözleri benden hiç ayrılmadı.

Ellerini yumruk yapıp kalçalarının üzerine koyduğunu gördüm. Onun hareketsizliğini fark etmemiş gibi davranarak balı aldım ve kreplerimin üzerine az miktarda koyarak ıslanmasına izin verdim. Çatalımı aldım ve dudağımı ısırarak ona baktım.

"Peki, yemek yiyecek misin?" Sinirli bir şekilde güldüm.

Çatalını almak için bir yumruğunu açtı. Krepini kesip bir ısırık aldı ve ben ağzımı kapatarak yine sessizce güldüm.

"biraz da bundan ister misin?" Balı aldım ve salladım.
o.

Gözleri şişeye kayarken karardı, dudakları inceldi.
sıkı bir gülümseme. Balı aldı ve bir kısmını tabağına dağıttı.

Bir süre sessizce yemek yedik ama aldırmadım, beni izlemesinden keyif alıyordum. Yemeğini umursamadan yerken tabağına neredeyse hiç bakmıyor gibiydi. Sadece birkaç ısırık alıyordu. Sanki görmek istediği tek şey bendim; yemek bile onu doyuramıyordu.

"Gerçekten çok iyi," dedim.

Bir yudum su aldı ve yere koydu. "Öyle mi?"

Yemeğimi karıştırdıktan sonra başımı kaldırmadan, "Bana hikayenden biraz daha bahseder misin?" diye sordum.

Hemen cevap vermedi ama sonra başladı: "Etrafımızda orman var, kimse görmesin diye bizi saklıyorlar. Garajı olan bir ev ve arkasında bir ahır var. Çoğunlukla dışarıda kalmayı tercih eden birkaç kedimiz var. Her ihtimale karşı bir bekçi köpeği. Sana bir at ve midilli aldım. Catherine adında gri bir kısrak ve Heathcliff adında siyah bir at çünkü hoşuna düşündüm. Hikâyenin o kısmı daha sonraya kaldı." Koltuğunda kıpırdandı. "Teknemizin olduğu yere bir milden daha az bir mesafede kendimize ait küçük bir okyanus parçası var. Tepede görebilirsiniz. Arabayı al

ya da bazen yürürüz. Sahilde gittiğimiz bir kamp alanı var, orada toplanıyoruz. Belki... belki çocukların oyununu izleriz."

Yüzüm . Boğazımı temizledim. "Bunu gerçekten düşünmüşsün."

"Evet."

"O kısım da daha sonra mı geldi?" "Evet."

Elimdeki çatalı sıktım.

"O zaman dışarı çıkıyoruz." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Dans etmeye falan gideriz. Ve... sonra seni kamp alanına geri götürüyorum, bu sefer sadece ikimiz, gece bizi çevreliyor. Dalgaları zar zor görebiliyorum. Ve ben... Üzerindeki kıyafetleri yırtıp atıyorum -tıpkı bu seksi küçük elbise gibi- ve seni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyorum."

Dirseklerimi masanın üzerine koyarak eğildim. "Oh?"

Başını salladı. "Seni serbest bırakmam için bana yalvarıyorsun ama bırakmayacağım çünkü yalvarmanı duymaya bayılıyorum. Buna bayılıyorum."

Kalçalarımı birbirine bastırdığımı fark etmeden dudaklarımı büzdüm. "Hikâyenin bu kısmını seviyorum."

Çatalı tabağına çarptı. Ben daha kıpırdayamadan sandalyesinden kalktı ve benimkini kendine doğru çevirerek beni kendine yaklaştırdı. Elbisemin eteğini belime kadar çekti ve bacaklarımı ayırdı. İç uyluğumu ısırdı ve nefesim kesildi. Sandalyenin kenarlarından tuttum, bacaklarımı bükülü tuttum, külotumu bir tarafa yırtıp yüzünü kalçalarımın arasına gömerken boğazımı yırtan bir inilti duydum.

Ağzının üzerimdeki sıcaklığı vücudumun neredeyse anında gerilmesine neden oldu. Başımı arkaya atarak doğruldum. Kalçalarımı yaklaştırmaya çalıştığım her seferinde kasıtlı olarak geri çekiliyordu. Çaresizlik içinde ona uzandım ve o da bileklerimi tutarak başını kaldırmak için geri çekti.

"Gerçekten ne istiyorsun, Evee?"

Nefes nefese, kafam karışmış bir

şekilde ona baktım.

"Sana şu anda bir şey verebilseydim, ne isterdin? Dürüst ol."

Yüzüne baktım, yara izleri biraz solmuştu. Hayaletleri onu şüpheye düşürecek ne söylemişti?

Ama ona yalan

söylemeyecektim. "Dışarı

çıkmak istiyorum."

Gözleri karardı. "Hâlâ benden kurtulmak istiyor musun?"

"Hayır. Dışarı çıkmak istediğimi söyledim."

Beni yakından inceledi. "Sana güvenmek istiyorum,

Evee." "Biliyorum."

Başını eğdi, sonra çevirdi ve gözlerini kapattı. "Bu gece." "Bu gece mi?"

Onları açtı ve bana baktı. "Bu gece dışarı çıkmana izin vereceğim. Böylece onların yanıldığını kanıtlayabilirsiniz."

Onlar. Onun hayaletleri. Onlara -ona- kanıtlamak. "Tamam mı?" dedi,

bileklerimi sıkarak.

Başımı salladım.

Ellerimi dudaklarına götürdü. "Tamam."

Eğilip başladığı işi bitirmek üzereydi ki dizlerimi göğsüne dayayarak onu durdurdum.

"Tadını çıkar," dedim. "Bu geceye kadar."

Dişlerinin arasından inledi. "O kadar uzun süre dayanabileceğimi

sanmıyorum." "Dene. Seni benim için çaresiz görmek benim de

hoşuma gidiyor."

"Tehlikeli bir oyun," diye fısıldadı başını sallayarak. "Zaten doğru düzgün düşünemiyorum bile."

"O zaman o zamana kadar zihninizi meşgul etmeniz gerekecek."

Sırıttı. "Pekala." Bileklerimi bıraktı. "Bir fikrim var." Ellerini sandalyemin iki yanına koydu, yüzü benimkine yaklaştı. "Ama uslu durmalı ve bir süre burada kalmalısın, tamam mı?"

"Ne yapacaksın?"

Ağzını benimkine yapıştırdı, en azından buna karşı koyamayacak kadar çaresizdi. Alt dudağını ısırdım ve inledi. Dudağını yalayarak geri çekildi. "Bu hiç adil değil, seni küçük velet."

Ona sırıttım.

"," dedi. "Önce... bu gecenin nasıl geçeceğini göreceğiz, tamam mı?"

Elimi kaldırdım ve parmaklarımın yara izlerini takip etmesine izin verdim. "Tamam. Ama sadece sana güvenmeyi seçtiğim için."

Alnımdan öptü ve o anda beni istediği gibi alamamanın ona acı verdiğini söyleyebilirdim. Zamanla ne kadar süreceğini görecektik.

Güven iki yönlü olmalıydı.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

"Hadi, burada bir tane olmalı," diye fısıldadım kendi kendime. Alet kutusunu karıştırdım, didik didik ettim.

Küçük bir testere parmağıma battığında lanet ettim ama neyse ki kan akmadı. Anahtarlar, vidalar, testereler. Daha derine bakmak için onları bir kenara koydum.

Aradığım şeyi bulduğumda sevinç çığlıkları attım. İhtiyacım olan şey için yeterince küçük, basit bir düz tornavida.

Kutunun kapağını kapattım, sonra donup kaldım ve bakışlarımın garajda kısa bir süre dolaşmasına izin verdim. Eve döndüğümden beri ilk kez içeri adım atıyordum. Emery'nin beni arabadan eve taşımasını saymazsak.

Evde yalnız dolaşmama izin vermişti. Dışarıda ve bir süre ortalıkta görünmedi. Dışarıya açılan kapı tam karşı taraftaydı. Kilitlemenin bir yolunu bulmuş olabilir. Ama bulamadıysa, dışarı çıkabilirdim ve beni asla yakalayamayabilirdi.

Bir elimle tornavidayı tuttum, kapıya baktım. Sonra geri adım atarak evin kapısına yöneldim.

Bu gece. Bu gece kaçmak istemediğimi kanıtlamam için beni dışarı çıkaracağına söz verdi. Kalbim beklentiyle çırpındı.

Şimdi, her şeyden sonra, onun hayaletlerinin yanlış olduğunu kanıtlamak istiyordum. Çatlamayacaktım, ona ihanet etmeyecektim.

Ama içimde hâlâ korkan küçük bir parça vardı. Fikrini değiştirebileceğinden korkuyordu. Hâlâ bana inanmamasından, hâlâ bana güvenmemesinden korkuyordum. Onun küçük hazinesi gibi kilit altında kalmak istemiyordum. İkimizin de özgür olmasını istiyordum.

Daha önce birçok kez kendini kaybettiğini görmüştüm. Şimdi dengeliydi, ama Emery'min tekrar gitmesi, bir şeyin onu tetiklemesi, o korkunç şeytanı geri getirmesi ne kadar sürerdi? Bu sefer ben kazandım. Ama her zaman yüzleşmemiz gereken başka zorluklar olacaktı.

Ne kadar sürecek?

İçeri geri döndüm ve merdivenleri tırmandım, koridoru dönerek sondaki kapıya kadar indim. Önünde diz çöktüm ve tornavidamı alıp kilide soktum ve düğmeyi çevirdim.

Evin her tarafını dolaşmıştım bile. Tavan arasını karıştırdım ama orada uzun süre kalmaya dayanamayacağımı fark ettim. Sessizlik beni rahatsız eden sesler çıkarıyordu, rüzgârın gıcırtıları ve iniltileri çığlıklara ve fısıltılara benziyordu. Zaten yukarıda bulacak pek bir şey yoktu. Babamın sakladığı eski kitaplar, dergiler ve gazeteler. Terri ve benim bebekken oynadığımız eski oyuncaklar. Kırılmış ve asla onarılmamış.

Babamın çalışma odasında da bir şey olmasını beklemiyordum. Ama evin tamamını görmem gerektiğini hissettim. Son bir kez. Ve Wes Amca bir sebepten dolayı kilitlemiş olabilirdi. Nedenini bilmek istiyordum.

Tornavidayı daha da bastırdım ve yumuşak bir klik sesi duyana kadar bir yandan diğer yana çevirdim. Düğmeyi çevirince kapı gıcırdayarak açıldı. Biraz daha ittim ve içeri baktım.

Pencerenin içi sadece yarıya kadar kaplanmıştı, bu yüzden normalden daha fazla ışık vardı. Camda sanki bir şey fırlatılmış gibi bir çatlak vardı. Duvarlarda hâlâ birkaç kitap sıralanmıştı. Eskiden bilgisayarının bulunduğu masada şimdi sadece bir yığın klasör vardı. Kağıtlar yere saçılmıştı. Wes Amca'nın tavan arası ve bodrumun bir kısmı gibi bu odaya da tam olarak giremediği belliydi. Muhtemelen bu yüzden kilitlemişti. Babamın iş eşyaları da dahil olmak üzere pek çok eşyası hâlâ içerideydi.

Kitaplara dokunmak ve kâğıtları karıştırmak için zaman ayırarak etrafımda döndüm. Yaptığı kötülüklere rağmen çok zeki biriydi. Sırf görmek için yığınları ve çekmeceleri gözden geçirdim, fazla bir şey bulmayı beklemiyordum. Daha fazla evrak, bir mektup açacağı, ofis malzemeleri. Masanın altındaki bir çekmeceyi açtım ve durdum. İçine uzandım ve kalın deri ciltli bir günlük çıkardım.

Günlüğünü sadece bir ya da iki kez görmüştüm. Düşüncelerini geleneksel yöntemlerle yazmayı severdi.

Masanın kenarına oturarak kendimi destekledim ve kitabı açtım. Bir kısmını okudum, her sayfada kalbim sıkışıyordu.

Çoğunlukla ben ve kardeşim hakkında konuşurdu. Tatile çıkmamızdan ya da aile gecelerinden. Okuldaki başarılarımızdan. Diğer yaşam anlarımız.

Başta işle ilgili hiçbir şey yoktu, depo bile. Ta ki sonlara doğru gelene kadar. Depo dememeye ya da isim vermemeye çok dikkat ediyordu ama yeterince iyi tahmin edebiliyordum. Bahsetti

üzerinde çalıştığı konular. "Baş ağrıları". Sonuçlardan nasıl hayal kırıklığına uğradığını. Sadece "Bay Merkür" dediği bir müşterisi için nasıl endişelendiğini ve fonunu kaybedeceğinden nasıl emin olduğunu.

Tehlikeli olmaya başladılar, dedi bir pasajda. *Psikotik, rahatsız. Eğer doğru kimyasal kombinasyonu bulabilirsem, tekrar bir bütün olabilirler. Onları zamanla düzelteceğim. Evrimleşmiş, daha iyi, daha güçlü olacaklar. Tanrılara hepimizden daha yakın olacaklar. Daha iyisi için duygularımı bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Ama onlar benim çocuklarım gibi. Ben sadece onlar için en iyisini istiyorum. Ve başardığımda her şey değişecek.*

Başımı öfkeyle salladım. Bu, pek çok kişi ölmeden ve hayatta kalanlar kendi başlarının çaresine bakmaları için dışarı atılmadan önce olmalıydı. Biraz daha göz gezdirdim ve varsayımlarımı doğrulayan başka bir pasaja geldim.

Onlar küçük canavarlar. Zavallı şeyler. Doğru şeyi yapmak istedim. Daha iyi olmalarını istedim ama başaramadım. Bu işin bitme zamanı geldi ama artık onlara yardım edemem. Bunun ötesindeler. Bay Mercury anlıyor ama gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. İşe yarayabilecek yeni bir yöntem önerdi. Ama reddetmek zorunda kaldım. Bu çok fazlaydı. Bu zaten beni çok yıprattı. O çocuklar artık ömür boyu zarar görecekler ve eğer şirketimi, imajımı ve ailemi kurtarmak istiyorsam, onları bırakmak zorundayım. Çok üzgünüm.

Babamın bunu kendi el yazısıyla söylediğini görmek, yaptığı her şeyi daha da kötüleştirdi. Bay Mercury'yi düşündüm, adını ziyafetteki listede görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım. Ama listenin çektiğim fotoğrafları hâlâ telefonumdaydı. Keşke görebilseydim.

Gerisini görmek için günlüğü karıştırmaya başlamıştım ki arkasından bir şey kayıp yere düştü. Onu elime aldım ve bir fotoğraf olduğunu gördüğümde nefesim ciğerlerime kaçtı.

Onlardı. Çocuklar. Ya da en azından bazıları. Emery ölmeden önce kız kardeşiyle oradaydı. Omuz omuza oturuyorlardı. Fotoğrafta yedi kişi vardı, hepsinin adını dosyalardan biliyordum. Beyaz bir duvarın önünde bir araya toplanmışlardı, böylece orada bulunmayan hiç kimse bunun bir sınıf olduğunu anlayamazdı. Hiçbiri gülümsemiyordu, gözleri donuktu.

Elim titredi. Fotoğrafı ters çevirdim ve tarih dışında bir şey olmadığını gördüm. Başka bir şey koymak babamın suçluluğunun daha fazla kanıtı olurdu.

Günlüğü çekmeceye geri koydum. Yeterince görmüştüm.

* * *

Gün çok çabuk geçti. Yukarıda oyalandığım için saate bakmaya pek zahmet etmemiştim. Aşağı indiğimde de yemek hazırlıyor, benim ve Emery'nin giysilerini katlıyordum.

Kapının kapandığını ve Emery'nin merdivenlerdeki ayak seslerini duyana kadar, üzerinde çalıştığı şeyi bitirmiş olması gerektiğini fark etmemiştim.

Pete Amca'nın yatak odasının kapısında beni görünce durdu. Maskesini yine takmıştı, yüz ifadesi ama bana bakışı nabzımın hızlanmasına yetti.

Kolları ve elleri koyu bir maddeyle kararmıştı. Yağ gibi görünüyordu.

"Hava ," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Öyle mi? Fark etmemiştim," diye cevap verdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, bir elini başımın üstündeki kapı aralığının iki yanına koyarak içeri eğildi. "Dışarı çıkmaya hazır mısın, doğum günü kızı?"

Heyecanımı gizleyemeyerek dudaklarımı büzdüm. "Evet."

Bir an beni inceledi ve dışarı çıkmama izin verme konusunda kararsız olduğunu, hayaletlerinin hala onu güvenilmez olduğuma ikna etmeye çalıştığını söyleyebilirim. Hiçbir şey belli etmedim, sadece sessizce fikrini değiştirmemesini umdum. Bana son bir kez baktı, sonra kollarını indirdi. "Bırak da yıkanayım ve üstümü değiştireyim. Sonra gideriz."

Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

O kıyafetlerini çıkarıp banyoya girerken ben de spor çantamdan kendime bir ceket aldım çünkü havanın serin olmasını bekliyordum, özellikle de sudan gelen esintiyle. Ama ayakkabım yoktu. Tek çift ayakkabımı Lena'da bırakmıştım ve Emery de fazladan bir çift ayakkabı almayı akıl edememişti. Bu yüzden çorapları ikiye katlamaktan ve bir yerlerde ıslak zemine basmamayı ummaktan başka çarem yoktu. Biri siyah, diğeri krem beyazı bir çift kısa çorap buldum ve önce onları giydim, sonra da üzerlerine daha kalın çoraplar geçirdim. Aptalca görünüyor olabilirdim ama ayaklarım korunduğu ve bir nebze de olsa sıcak tuttuğu sürece bunun bir önemi yoktu.

Aynada saçımı düzelttim, Emery'nin karışık kıyafetlerime ve ayakkabısız halime eğlenerek baktığını hayal ederek sırıttım ve çantaya bir çift ayakkabı atmadığı için üzüldüm.

Sonra içimde gergin bir burkulma hissettiğimde gülümsemem düştü. Herhangi bir belirti göstermemişti ama evden çıkmak istediğimi itiraf ettiğimden beri aramızdaki gerginliğin yeniden arttığını hissediyordum.

Ya bir şey onu tekrar kızdırdıysa? Ya dışarı adımımı atar atmaz kendini kaybederse, aklındaki şüpheleri görmezden gelemezse? Beni içeri geri gönderirse, ona teslim olsam da olmasam da hâlâ onun tutsağı olduğumu öğrenirsem, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. En başa, beni ilk aldığı zamana dönebilirdik.

İkimiz de yanlış bir hareketle çatlamaya hazır ince bir zemin üzerinde yürüyorduk...

Derin bir nefes aldım.

Bu sadece bir yürüyüş, hepsi bu. Yanında olduğunuzu, bağa veya tasmaya gerek olmadığını görür görmez, kalmak isteyen iyi bir kız olduğunuzu anlayacaktır.

Kafamda bile bu kulağa çılgınca geliyordu. Ama eğer gereken buysa.

Mutfakta Emery bekliyordu, üzerinde ziyafetten kalma siyah gömlek ve pantolon vardı, saçları nemliydi, birkaç dalgalı tutam maskeli yüzünün yapışmıştı.

Beni gördüğünde elleri iki yanında kenetlendi ve çözüldü, bana bakarken bakışlarındaki o karanlık ateş yeniden parladı.

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Sonra bana doğru bir adım attı ve başımı geriye doğru eğmemi sağladı. Eli çenemin altına girdi, başparmağı yumuşak, tatlı bir okşamayla alt dudağımın hemen altını okşadı.

Alçak bir sesle, "Burada kalmak ve elbiseni dişlerimle soymama izin vermek istemediğine emin misin?" dedi.

Göz kapaklarım titriyor, vücudum bu düşünceyle ısınıyordu. Çok cazipti ama...

"Önce dışarısı," dedim dikkatlice. "Sonra... Ne istersen yapmana izin vereceğim. Anlaştık mı?"

Bunu düşündü. Gözlerinde yine o belirsizlik ifadesini görebiliyordum. Elini bıraktı ve geri çekildi.

"Pekala," dedi.

Merdivenlere yöneldi ve ben de tereddüt etmeden onu takip ettim.

Koridora çıkan merdivenleri tırmanırken hiç tereddüt etmedi, sonra garaja döndü. Sadece dışarı açılan kapıya geldiğimizde

Durdu. Omzunun üzerinden bana baktı, sonra ayaklarıma baktı. "Ayakkabı yok, ha?"

Başımı salladım.

Kapıya doğru döndü. "Dikkatli adım attığımızdan emin olacağım." Kapı kolunu çevirdi ve iterek kapının açılmasını sağladı.

Serin gece havası yüzüme dokundu ve taze toprak, çam ve su kokusunu içime çektim. Emery dışarı çıktı, sonra geri çekilerek bana alan açtı. Arka bahçenin ışıklarının sönmediğinden emin olduğunu fark ettim, nehirden teknelerin geçme ihtimaline karşı her şeyi karanlık tutuyordu. Yine de berrak gökyüzünden ve yukarıdaki çeyrek aydan kayıkhanenin ve rıhtımın yakınlardaki şekillerini görebiliyordum. Dışarı çıktım ve ayaklarımın altındaki soğuk zemini hissettim. Neredeyse hiç esinti yoktu ve hava beklediğim kadar soğuk değildi. Yine de ceketimi omuzlarıma attım. Yaprakların hafif hışırtısı ve rıhtıma çarpan suyun şırıltısı dışında çok az gürültü vardı. Garajın yan tarafındaki küçük, kapalı kutusundaki jeneratörün uğultusunu zar zor duyabiliyordum.

Emery açtı ve kapattı. Zaten şu anda ona ihtiyacımız yoktu. Garaj kapısını kapattı ve sessiz adımlarla yanıma döndü.

Ne yapabileceğimi görmek için keskin gözlerle beni izledi.

İlk başta orada öylece durup her şeyi içime çektim. Yukarı baktım ve bazı yıldızları görebildim. Nehrin diğer tarafındaki evlerin loş turuncu ışıklarını gördüm. Bakışlarımı sağımdaki ve solumdaki ormana çevirdim, ay ışığından sadece kenarlarını görebiliyordum.

Mükemmel bir kamp ateşi gecesiydi. Bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve avluyu geçerek evin sağ tarafındaki ormana doğru ilerledim. Aklıma taze bir anı geldi ve gitmek istediğim yeri biliyordum.

Onun beni takip ettiğini duymadım ama Emery'nin büyük, uğursuz bir gölge gibi arkamda yürüdüğünü ve beni izlediğini biliyordum. Ben ormana doğru ilerlerken içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Ağaç sınırının ötesine adımımı atar atmaz kaçacak mıydım? Beni kovalamak zorunda kalacak mıydı?

Bu düşünceyle gerildim. Ama kaçmak gibi bir planım yoktu. Emery özgürce dolaşmama izin verdiği sürece olmazdı.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, dar bir yol bulmuştum. Ailemin arazisi biraz içerilere doğru uzanıyordu. Sadece küçük bir dere bizim arazimizle komşular arasındaki sınırı belirliyordu. O kadar uzağa gitmeyi beklemiyordum ama gitmek istediğim yer ormanın içinde sadece küçük bir yoldu.

Emery nereye gittiğimi sormadı. Beni ormana neyin sürüklediğini merak ettiğini biliyordum. Keşke onu rahatlatmak için elini tutabilseydim ama patika ikimizin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı ve son kullandığımdan beri çok fazla büyümüştü.

Küçük bir açıklığa geldiğimde durdum, karanlıkta bile aradığım şeyi bulduğumu biliyordum.

Kumlu zemin, sığ bir çukuru çevreleyen küçük bir kaya çemberine yol açıyordu. Sandalyeler çukurun etrafına dağılmıştı, bazıları kırık ya da yan yatmıştı.

Birkaç metre ötede, dalları aşağıya sarkan bir meşe vardı. Yukarıda, tepesine yakın bir yerde küçük ahşap bir ağaç ev vardı. Amcam yıllar önce çocukken bizim için inşa etmişti. Şimdi tahtaların bir kısmı düşmüş ve eğilmişti. Ağacın yakınında, bir zincir halkası kırılmış, usulca sallanan eski bir salıncak vardı. Yanında da bir kum havuzu vardı.

"Kardeşimle ben burada takılırdık," dedim düşünmeden. "Bazen geceleri ateş yakmak için gizlice kaçardık." Açıklık boyunca yürüdüm. Ayağım bir şeye çarptı ve yerde kardeşimin eski oyuncak su tabancasını gördüm. Onu aldım ve ters çevirdim.

Kayıp bir anı daha ama aynı zamanda görmem gereken bu yerin başka bir parçasıydı.

Emery tek kelime etmedi ve ben de etmesini beklemiyordum. Mesafesini koruyarak bir anlığına da olsa çocukluğumu yaşamama izin verdi. Su tabancasını düşürdüm ve çimlerin üzerinde ezilmiş bira kutularını fark ettim. Bir tanesini kenara tekmelerken kaşlarımı çattım. Belki babam ve amcam da buraya gelmişlerdi ve ben unutmuştum.

Emery çukurun yanına çömeldi ve garajda bulmuş olması gereken bir çakı çıkardı. Çakıyı çevirerek açtı ve çukuru kazmak için bıçağı kullandı. Küllerin arasında gömülü bir şey vardı.

Daha iyi görebilmek için yaklaştım. Kararmış bir çubuk yığınına benziyordu.

"Ne..." Söylemeye başladım. Emery bir parçayı çevirdi ve ben de ne olduğunu daha net gördüm.

Kemik.

"Burada biri varmış," dedi kopuk bir sesle.

Nabzım hızlandı. "Kim?" diye sormak için ağzımı açtığımda ayağa fırladı ve bana doğru hamle yaptı, elimi tuttu ve beni hızla arkasına saklanabileceğim kadar kalın bir ağaç kümesinin arkasına çekti.

Sırtımı tahtaya yasladı ve bedenimi kendi bedeniyle siper etti. Elini ağzımın üzerine koyarak ağzımı kapattı.

Ağacın bir yanından açıklığı izledi.

Ve sonunda ne duydum. Dalların şakırtısı, yaprakların çıtırtısı, kahkaha sesleri.

İnsanlar geliyordu.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Grup açıklığa girerken ışık ağaçların arasında bir o yana bir bu yana dans ederek titreşti.

"Yo, buldum," diye seslendi alçak bir erkek sesi.

Biri cevap olarak bağırdı. Çok geçmeden kıkırdama sesleri açıklığa yayıldı.

"Jason, seni pislik," diye kaba bir kadın sesi geldi, "neden böyle önden koştun? Yemin ederim kaybolsaydım seni öldürürdüm."

"Yavaş olman benim suçum değil."

"Hey, çakmağı uzatsana," dedi bir diğeri. Bir şey gümbürtüyle yere düştü. Etrafta yürüdüklerini duyabiliyordum ama sadece ağaçlardaki gölgelerini yakalayabiliyordum. Çakmağın çakılışını duydum, sonra birkaç şeyin yere vuruşunu.

Adamlardan biri, "Mal, biraz ateş yakıcı getir, yaprak değil, o şey bizi duman eder," dedi.

Ayak sesleri yakınlarda çıtırdadı ve Mal adındaki kız yaklaşırken zorlukla nefes aldım. Neredeyse bizi görecek kadar yakındı. Bizi fark ederlerse... Emery'nin ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Burası için çok korumacı davranmıştı. Kimsenin bizi bulamayacağından emin olmak için... *beni* bulamayacağından. Elindekini korumak için adam öldüreceğini bilmek için iki kere düşünmeme gerek yoktu.

Ve onu durdurabilir miydim bilmiyordum.

Evet, izinsiz girmişlerdi. Ama masumlardı. Seslerinden genç olduklarını anlayabiliyordum. Muhtemelen benden daha gençlerdi. Belki de liselilerdi.

Bunu dile getirmek istedim ama Emery'nin eli hâlâ ağzımın üzerindeydi, iri vücudu neredeyse beni ezecekti. Kasları yaylanmaya hazırmış gibi gergindi.

Birkaç dakika sonra etrafımızdaki orman loş turuncu bir parıltıyla aydınlanırken bir ateşin çıtırtısını duydum ve dumanın kokusunu aldım.

"Al, Lance, yakala," dedi az önceki çocuk, Jason. "Bu
biradan nefret ediyorum," diye homurdandı bir kız bir kutu
patlatırken. "Çabuk içersen içmezsin." Birisi güldü. "Pekâlâ,
pekâlâ, herkes iyi mi?" dedi Jason.

"Evet, evet."

"Harika." Ateşten büyük bir patlama sesi geldi ve birinin nefesi kesildi. Diğerleri güldü. "Korktun mu?"

Mal, "Burası beni her zaman ürkütmüştür... Sanki biri sürekli izliyormuş gibi geliyor," dedi.

Emery'ye baktım ama hiç irkilmedi bile.

"Belki de ," dedi Jason. "Burada bir sürü insan öldü, mu?" "Evet, bu yüzden kendimi neden seninle birlikte buraya sürüklediğimi sorguluyorum." "Bu gece için daha iyi bir yer yok."

"Ve bu geceden bahsetmişken - hadi tenekelerinizi kaldırın millet," diye emretti diğer kız.

Birisi homurdanırken diğerleri gergin bir şekilde güldü.

"Kasabamızı kötü şöhrete kavuşturduğu için Harper Pointe Şeytanı'na içelim." "Ve bize Şeytan Gecesi'ni geri getirmemiz için katil bir sebep verdiği için,"

Çocuk -Lance olduğunu varsayıyorum- ekledi.

"Eve Martel'i kurtarsınlar ve onu cehenneme geri göndersinler," diye bitirdi Mal usulca.

Bir an sessizlik oldu. Emery'nin bakışları benimkilere döndü. Dikkatle elini ağzımdan indirdi, ses çıkarmadı.

Yutkundum ve yavaş, sessiz bir nefes aldım.

Teneke kutuların çıtırtısı ve birinin geğirmesi duyuldu, ardından birkaç kişi güldü.

Mal bir süre durakladıktan sonra, "Onun için çok üzülüyorum," dedi.

"O orospu çocuğunun serbest kaldığına inanamıyorum," dedi Lance.

"Tanrım, ama hayal edebiliyor musun? Tüm aileni bir psikopata kaptırdığını, güvende olduğunu düşündüğünü ve yıllar sonra işini bitirmek için peşine düştüğünü? Bu çok boktan bir şey," dedi diğer kız.

"Sizce onu nereye götürmüştür?"

"Haberler yukarı yarımadada olduğunu söylüyor, değil mi?" "Evet, yine de iz yok."

"Kesinlikle onu ormanda bir kulübeye bağlamışlar. *Evil Dead*."

"Umarım iyidir," dedi Mal. Sesindeki titremeyi duyabiliyordum. "Sadece birkaç gün oldu."

"Birkaç gün içinde çok şey olabilir."

Bir duraklama oldu. "Sence ona tecavüz mü etti?" Jason sordu.

"Tecavüz etti. Kız hâlâ elinde," diye yanıtladı Lance.

"Yapamaz mıyız?" dedi Mal.

"Bahse girerim onu gerçekten mahvetmiştir."

"Ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyorum."

Grup benim hakkımda konuşurken bakışlarım onunkilerden ayrılmadı... bizim hakkımızda. Yüzümü boş tutmaya çalıştım ama Emery'nin gözlerimde bir şey gördüğünü biliyordum, saklayamadığım bir duygu.

Çığlık atabilirim. Şu anda bir ses çıkarıp onları varlığımızdan haberdar edebilirdim. Emery bir ya da ikisini yakalasa bile, kaçmaya başlarlarsa hepsini yakalayamazdı. Kaçanlar polise gidip durumu anlatabilirdi.

Emery'nin ne düşündüğüm hakkında bir fikri olduğunu biliyordum ama yine de ağzımı kapatmadı. Henüz kapatmadı. Ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Beni test ediyordu.

Yine bir çakmak sesi duydum ve çok geçmeden esrar kokusu geldi.

"Muhtemelen ölmüştür," dedi Jason elden ele dolaştırılan esrarın ardından. "Eğer şu anda onları bulamadılarsa... muhtemelen cesedi ormanda bir yerde bırakmış ve şimdiye kadar Kanada'ya siktirip gitmiştir."

"Sanırım internette bir yerlerde oraya bakmayı çoktan bıraktıklarını duydum..."

"Gerçekten mi? Vaz mı
geçtiler?" "Bilmiyorum,
sanırım?"

"İmkânı yok. Hâlâ ipucu arıyor olmalılar."

"Umarım bulunur," dedi Mal.

Emery beni ağaca sabitlerken titrememek için kendimi zor tuttum. Yüzü biraz eğilmiş, merakla beni izliyordu.

Grup bir süre daha konuştuktan sonra birisi teneke kutuyu tekmeledi. "Pekâlâ. Hadi şu ritüeli başlatalım," dedi Jason.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" diye sordu Mal.

"Bu konuda küçük bir sürtük gibi davranma yoksa eve gidebilirsin."

"Bu çok aptalca," diye fısıldadı. "Neden bunu tekrar yapmak
zorundayız?" "Kayla bir satanist ve bunun şeytanı yatıştıracağını
düşünüyor."

"Yapmıyorum!" dedi diğer kız, Kayla. "Ve bu bir çeşit wicca. Sadece burayı temizlemeye ve kötülüğün geri gelmesini engellemeye yardımcı olmak için."

"Tuhafsın."

"Lance, kemik torbasını bana ver."

Birkaç kelimeyi tekrarladılar ve kemik torbasının çukura atıldığını duyduğumda ateşin ışığı biraz daha parlaklaştı. Küçük bir esinti geçti ama değişen bir şey olmadı.

"Gördün mü, bu," dedi Kayla.

"Harika. Şimdi, asıl eğlenceye gelelim. Benimle eve kim geliyor?" Jason sordu.

İkimiz de gerildik. Sonunda gözleri benimkilerden ayrılıp gruba dik dik baktı. Benimkiler dehşet içinde genişledi.

Hayır, bundan gerçekten hoşlanmadı.

"Bu sefer gerçekten girebileceğini düşünüyor musun?"

Lance öyle dedi. "Geçen sefer zar zor deneyebilmiştim,

hatırladın mı?" dedi Jason.

"Çünkü geçen sefer o şerefsiz komşu bizi yakaladı," dedi Kayla.

"Genelde eve göz olur, değil mi?" dedi Mal. "Ama ben hiç Onu gördüm."

"Evde değildi. Kim bilir, muhtemelen erkenden Florida'ya gitmiştir."

"Yani, içeri giriyoruz," dedi Jason. "Pencereler kapalı olabilir ama İyi bir levye o kapılardan birini açabilir." "Bundan

hoşlanmadım," dedi Mal. "Ben gitmiyorum."

"Hadi ama, bu kadar irinli olma-"

"Bırak onu Jason," dedi Kayla. "Ben onunla kalacağım, siz ikiniz de git."

"Cidden burada tek başına kalmayı sorun etmiyor

musun?" "Neden? Kendimizi idare

edemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?" "Ben-"

demedim

"Her neyse. Sen döndüğünde ben de girerim," dedi Kayla. "Güzel."

Ayrılmaya başladıklarında Lance, "Önce işemem lazım,"

dedi. "Sadece evin yan tarafına yap."

Çocuklar güldü.

"Pekala, görüşürüz kızlar. Bir şey görürseniz çığlık atın."

Çocuklar ormana, eve doğru ilerlediler. Sessizce Emery'nin üzerimden kayması mümkündü. Ağacın etrafından baktım ve kızların ateşin karşı tarafına, meşeye doğru ilerlediklerini gördüm, sırtları ağaç evi incelemek için dönüktü. Öldürmeye hazır görünen Emery'ye baktım. Dişlilerin döndüğünü görebiliyordum. Ya onların peşinden gidip beni geride bırakacaktı ya da şimdi gidip başka bir yerde saklanacaktık.

bizim pozisyonumuz. Yakındaki işgal edilmiş evlerin etrafında tıpkı bizimki gibi kameralar olduğunu biliyordum, bu yüzden görülme riskimiz vardı.

Emery uzaklaşmaya başladı ama ben kolunu yakaladım.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen, yapma. Eğer onlara zarar verirsen, beni bir daha göremezsin," diye uyardım.

Göz göze geldik. Yavaşça elimi kolundan çekti ve başını geriye doğru eğdi.

Elini maskesine götürdü ve maskesini çıkardı. Sonra maskeyi
Ben.

"Seni görmelerine izin verme," dedi. Ağzımı açtım ama eli
çenemi kavramak için geldi, başparmağı dudaklarıma bastırdı. "Hemen döneceğim." Sanki canı yanıyormuş gibi bir sonraki sözlerini düşünüyor gibiydi. "Bu noktadan ayrılma."

Bu onun kendi uyarısıydı. Eğer döndüğünde burada olmazsam, beni tekrar avlayacaktı. Sadece korktuğundan emindim, beni kaybetmekten korkuyordu. Ama ben de korkuyordum. Bana ulaşmak için yeterince insana zarar vermişti. Eğer onlara zarar verirse, onu ikinci kez affedemezdim.

Alnımdan öptü. Sonra gölgelerden çıktı ve karanlıkta kayboldu.

Bu arada Kayla ağaç eve tırmanıp tırmanamayacağını merak ederken Mal ona denerse muhtemelen boynunu kıracağını söyledi. Sonunda ateşe geri döndüler.

Kayla küfretti, "Jason kapıyı açmak için bu levyeyi kullanacağını söylememiş miydi? Gidip bunu onlara versem iyi olacak."

"Başka bir yol bulabilir, değil mi?"

"Şüpheli, o salağın kilit açabileceğini mi düşünüyorsun? Ben onları uzaklaştırmaya çalışacağım."

Mal inledi. "Harika, sanırım içeri
giriyorum." "Birdenbire cesur mu oldun?"

"Hayır. Ama yalnız kalmamayı tercih ederim."

Hepsi gidiyordu. Emery'nin onlara zarar vermeyeceğine inanmak istiyordum ama eğer bunalır ve birkaçını bayıltmak zorunda kalırsa... o zaman ne yapardık?

Bizi öğrenmelerini engellemenin tek yolunun onları sonsuza dek uyutmak olduğunu biliyordu.

Korku beni sardı ve ağacın etrafına bakmama neden oldu. Belki de onlara seslenip gitmemelerini söylersem bu onları korkuturdu ve belki de

Git.

Bir adım attım, onlara bağırmaya hazırdım ki altımda bir dal kırıldı.

Kızlardan biri neredeyse anında dönerek beni ağacın arkasına geri itti.

"Hey, kim var orada?"

Ağaca yaklaştım. *Lanet olsun.*

"Kayla," diye tısladı Mal.

"Ne?"

"Sanırım şu ağacın arkasında biri var."

"Gerçekten mi?"

Birkaç saniye sonra ayak sesleri yaklaştı.

Kahretsin.

Aklım başımdan gitti. Eğer görürlerse, muhtemelen tanıyacaklardı. "Hey! Alo?"

Düşüncesizce Emery'nin maskesini aldım ve taktım. Ağacın etrafından baktılar ve beni gördüler.

"Dostum, bu da ne?"

Kızlardan biri diğerini kavradı. Uzun boylu olanın başında bir bere vardı, saçları örgü şeklinde arkadan bağlanmıştı ve uzun bir deri ceket giyiyordu. Diğerinin saçları kısaydı, kırpılmıştı ve kabarık kırmızı bir palto giyiyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu uzun boylu olan Kayla.

Onlara döndüm.

Onları korkut, *belki ,* dedi küçük bir ses.

Elbisemin içinde reverans yaptım ve başımı Emery'nin yaptığı gibi eğdim. Bunun onları tedirgin ettiğini görebiliyordum.

Mümkün olduğunca ürkütücü bir şekilde ağacın etrafından dolandım.

"Burada olmamalısın," dedim neredeyse şarkı söyler gibi bir sesle. "Gitmelisin."

"Neden?" Kayla tersledi. "Sen de kimsin lan?" Elinde tuttuğu levyeyi gördüm ama endişeli görünmemek için kendimi zor tuttum.

Kayla'nın omzunun arkasında duran Mal onun kolunu çekiştirdi. "Kayla, o maske..."

"Ne? Sen bir çeşit katile tapan biri misin?" Kayla sordu.

Kıpırdamadan durdum, hiçbir şey söylemedim, ellerimi arkamda tuttum.

"Alo?"

Cevap vermedim.

Mal arkadaşının kolunu sıktı. "Kayla, bundan hoşlanmıyorum. Bu beni gerçekten korkutuyor-"

Uzaklardan gelen bir çığlık onun sözlerini kesti. Kızlar küfürler ve bağırışlar geceyi yararken etraflarına baktılar.

" oluyor?"

Onlara doğru bir adım attım ve Kayla levyeyi savurdu. "Woah,

geri çekil, seni çılgın sürtük!"

"Kayla, hadi gidelim!"

Mal arkadaşını uzaklaştırmaya çalışırken, çocuklar ormandan çıkıp açıklığa geldiler. Onları kanlı ve çürük bulmaya hazırdım ama öyle olmadıklarını görünce şaşırdım. Kıyafetlerinin kirli ve saçlarının yaprak parçalarıyla dolu olmasının yanı sıra, korkudan altlarına sıçmışlardı.

"Koca götlü bir orospu çocuğu birdenbire ortaya çıktı," diye bağırdı içlerinden biri. "Lance'i kaldırdı ve on beş metre falan fırlattı." Beni görünce tökezledi. Arkadaşı biraz topallayarak kızların yanında dururken o çantasını almaya gitti.

"Bela istemiyoruz," dedi Jason bana. Sesindeki titremeyi duyabiliyordum. Lance, daha uzun boylu bir çocuktu, kalın gözlükleri artık kısmen kirle kaplanmıştı, açıklığın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı, bunun nasıl sona erdiğini görmek için burada kalmadı.

"Lance, bekle!" diye seslendi.

Lance dinlemedi. Topallayarak da olsa koşmaya çalışarak dışarı çıkıyordu. Diğerleri onu takip etmekte tereddüt etti.

CSHHHH. SNAP.

Ses neredeyse kulaklarımı acıtıyordu. Kocaman bir şey yere çarptı. Grup sıçradı, içlerinden biri çığlık attı. Tavşan gibi kaçıştılar.

Ormanın içinde kayboldular.

Onları takip edip ormana kaçabilir ve saklanmaya çalışabilirim. Bir komşunun evine giderim.

Ama ben takip etmedim.

Kaçabileceğimi düşünsem bile, o zaman artık kaçamayacağımı anladım.

Yine de onları aradım. Maskeyi çıkardım, ormana bakarken kendime doğru tuttum, garip hissediyordum, neredeyse kendimde değildim. Sanki geçmişimin, şimdiki zamanımın ve geleceğimin sınırındaydım ve artık kim olduğumu bilmiyordum.

Belki de maskenin gücü buydu.

"*Eve.*"

Sesi rüzgârda sadece bir fısıltıydı ve sanki hâlâ burada olmamı beklemiyormuş gibi bariz bir şaşkınlıkla doluydu. Ona döndüm, tam karşımda karanlığın kenarında dururken bile onu zorlukla görebiliyordum.

Onunla yüzleştim. Bana bakışı tüylerimi ürpertti. Alevler içindeki kedi gibi gözleri, sanki başka hiçbir şey göremiyormuş gibi sadece bana odaklanmıştı. Derin sularda sadece ay ışığını görmek gibi.

"Kaçmadın," dedi usulca.

"Hayır."

Yemin ederim onu titrerken yakaladım ya da belki de sadece ateşin titremesiydi. "Düşündüm de..." diye başladı.

"Biliyorum," dedim. Başımı ateşe doğru çevirdim. "Onlara zarar vermedin. En azından çok kötü değil."

Onu gülümserken yakaladım. "Çocuk yaprak yığınının üzerine düştü," diye cevap verdi. "İyileşecek. Sadece ödleri boklarına karıştı. Bunun yeterli olduğunu düşündüm."

"Teşekkür ederim."

"Eğer sevgilimin istediği buysa."

Gözlerimi kapattım, yüzüm ısınıyordu ve bu sadece ateşten kaynaklanmıyordu. "Artık benimsin, Evee."

Gözlerimi açtım ve ona döndüm. Yüz ifadesini okumak zordu. Neredeyse soğuk bir kayıtsızlık sanacaktım, sanki duygularını saklamaya, maskelemeye çalışıyordu, çünkü şu anda elimde onu koruyacak bir şey yoktu. Ama gözlerindeki belirsizliği gördüm. Birinin, hayır, *benim* onu sevmemi isteyen küçük çocuk. Umutsuzca.

Ona söyledim ama o hala emin değildi. Tüm işaretlere rağmen bunun doğru olmadığını söyledi.

Ben de ona başka bir işaret verdim.

Yanına gittim ve maskesini geri verdim. O maskeyi takarken ben de elbisemin üst kısmını yavaşça aşağı sıyırdım.

Gömleğinin düğmelerini açtım ve o da çıkardı. Önünde diz çöktüm ve pantolonunun düğmelerini açtım, sonra fermuarını açtım.

"Beni gerçekten mahvettin," diye fısıldadım.

Tek kelime etmedi ama bunun doğru olduğunu biliyor olmalıydı. Beni kendisine uydurmak için küçük parçalara ayırmıştı ve parçalar birbirine yapışmaya başlamıştı.

Sert karnında ince bir ter tabakası görebiliyordum. Eğildim ve kalça kemiğine yakın bir yerden öptüm, sonra ortasına doğru

küçük ter taneciklerinin tadına bakmak için dilimi dışarı çıkardım. Onu öperken pantolonunu daha da aşağı indirdim.

Aleti kaya gibi sertti. Dudaklarımı alaycı bir şekilde sikinin yan tarafına değdirdim.

Boğuk bir küfür savurdu. Bir eli uzandı, önce nazikçe, parmakları yüzümde sevgiyle gezindi. Parmak eklemleri yanağıma değdiğinde, ağzımı ucuna götürdüm ve dudaklarımı onun etrafında ayırdım.

"Siktir, Evee," diye inledi usulca, titriyordu. Elini başımın üzerinden geçirdi ve saçlarımı yumruğuna dolayarak başımı yerinde tuttuğunu hissettim. Kalçalarını oynattı ve ben de onu santim santim içime almak için ağzımı açtım. Dilime doğru kayarken onun tadının tadını çıkardım. Emdim ve alay ettim, daha fazla yapamayana ve geri çekilene kadar daha derine kayarken nefesinin düzensizleştiğini duydum. Hızını artırdıkça ellerim bacaklarını kavradı, siki boğazımın arkasına çarptı.

"Oh, bebeğim," diye hırladı. Ağzıma tekrar tekrar girerken eli beni sabit tuttu. Mırıldandığını duydum, daha fazla övgü, daha fazla yalvarış, kelimeler tutarsız, saçma görünmeye başlayana kadar. "Benim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. Vücudu kahkahalarla sarsıldı ve birden aklıma, sıkıcı bir panikle, bir nöbet geçiriyor olabileceği geldi. Kendimi geri çekmeyi düşündüm ama o bunu yapmıyordu, başım güçlükle hareket ediyordu. Bu yüzden, kendi kendine çıkacağına güvenerek beni kullanmasına izin verdim. "O benim," dedi nefes nefese. "O benim, ona sahip olamazsın. Bana da sahip olamazsın, seni kaltak." Tekrar güldü, sonra yüksek sesli bir iniltiyle kesti.

İttikçe başım sallanıyordu. Başımı geri çekti, böylece ona bakmaya zorlandım, sonra birkaç kez daha itti. "Gördün mü? Çok iyi hissettiriyor," dedi. "Onun tatlı ağzına boşalacağım ve buna bayılacağım. Bayılıyorum... Onu seviyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. *Ben onunum*."

Vücudu sarsıldı, sonra inledi ve tıpkı söylediği gibi geldiğini hissettim. Ağzımın içinde sıcak ve acı bir şekilde titreşirken onu içime çektim. Ve bundan zevk aldım.

Sonunda beni serbest bıraktı, dudaklarımın arasından kaydı. Eli saçlarımdan çözülürken nefes nefese kaldım. Nefes nefese önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

Bir kahkaha krizini daha bastırdı. "Kaybettin... kaybettin. Ben tamamen onunum."

Hiç düşünmeden maskesini çıkardım ve o da hiç irkilmedi. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum ve onu içimde hissetmek istiyordum. Ama içimdeki yardımcının onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Ellerimi yüzüne bastırdım ve gözlerini kapattı, mırıldandı ve kelimelerini tekrarladı.

"Emery," dedim. "Bana geri dön."

"Birbirlerine karışmışlar," dedi gözlerini açarak. "Artık onları birbirinden ayıramıyorum. Ama beni tutmuyorlar."

"Hayır, yapamazlar."

Gözleri bana dikildi ve tekrar karardı. O kadar hızlıydı ki, hareket edip vücudunu benimkinin üzerine çekerek ellerimi üzerimde sabitlediğinde nefesim kesildi. Eteğimi yukarı iterek bacaklarımı ayırdı. Külotumu yırtıp çıkardı ve sikini içime soktu.

Sırtımı dikleştirdim ve inledim. Göğsü yüzümden birkaç santim uzaktayken eli kalçamı kavradı ve içime daha derin girebilmek için yukarı doğru büktü.

"İşte bu, benim için çığlık at," diye fısıldadı. "Göster onlara, göster *bana,* sen benimsin." İticileri sertleşti ve vahşileşti, beni yere çarptı.

Vücudum yanıyordu, sarılıyordu. Onun altında kıvrandım. Tıpkı geçen seferki gibi bıraktım, istediğini almasına izin verdim.

"Söyle onlara Eve, benim olduğunu

söyle." "Ben seninim," diye inledim.

"Bu doğru. Kimse seni benden alamaz. Ne onlar, ne de başkası." Başparmağı alt dudağıma sürtünerek dudaklarımla dişlerimin arasına girdi. Daha da sertleşti, hareketi bir şekilde öncekinden daha sahipleniciydi ve vücudumun gerildiğini hissettim.

Ben çığlık attıkça vücudu üzerime çöktü. Dalgalar bana çarptığında ve kalçalarımın arasından damlayan ıslak sıcaklığı hissettiğimde durmadı. Onun altında kıvrandım ve o da yavaşladı. Aramızda tek bir kalbin atışı gibi derin bir titreşim hissettim.

Bir süre bu şekilde yattık, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Sonra benden çekildi, bedenini benimkinden ayırdı. Soğuk gece havasıyla birlikte sıcaklığının da sızdığını hissettiğimde neredeyse bir hayal kırıklığı sesi çıkaracaktım.

"Evee'm," dedi. Ona baktım ve sarı gözleri benimkileri yakaladı. Beni öyle bir şefkatle öptü ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı. Ona sarıldım, ellerimi sırtına gömdüm ve bacaklarımı etrafına doladım.

"Çok sıcaksın." İçimi çektim.

Homurdanarak onayladı.

"Etli bir fırın gibi."

İkimiz de biraz güldük. Kollarını bana doladı ve daha sıkı sarıldı. "Sonsuza kadar senin etli fırının olacağım."

Ona doğru kıvrıldım, parmakları saçlarımın arasında geziniyordu.

Bir süre birlikte sessizce uzandık, ateşin ve ormandaki hayvanların seslerini dinledik.

Emery bir süre sonra, "Bu kötü düşüncelerin aklıma gelmesine izin verdiğim için özür dilerim," dedi.

Şaşkınlıkla başımı ona çevirdim. Ne demek istiyordu?

Bana baktı ve yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyordum. "Üzgünüm, onlara hiç izin vermedim..." Gözlerini kapattı. "Bırakın halüsinasyonlar ve sesler beni böyle etkilesin."

Yüzünü inceledim, benimkinin çok fazla şey vermesini engellemeye çalıştım. "Sorun yok," dedim usulca.

"Bir süreliğine beni gerçekten ele geçirdiler. Ama... Sadece ben varım, değil mi? Kız kardeşim..."

Dudağımı ısırdım. Başındaki bir tutam saçı taradım.

"Yaptığım şeyden sonra bile bana gerçekten yardım etmek istedin," dedi. "Belki ilk başta değil," diye itiraf ettim. "Ama sonunda... evet, istedim."

Yavaşça başını salladı. Başını göğsüme gömdü ve duymadığım bir şeyler mırıldandı.

Kısa bir süreliğine de olsa tekrar sessizliğe gömüldük. Yukarı baktım ve ateşin parıltısının hemen üzerindeki ağaç çizgisinden bana göz kırpan birkaç yıldız gördüm. Bütün gece burada onunla kalabilirdim, tamamen memnun bir şekilde.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi ve bir solukla doğruldum. "Aman Tanrım, Emery, tuzakların!" Çocuklar ormana doğru koşuyorlardı ve biz başka bir şey duymamıştık. Aniden fark ettiğim şey beni dehşete düşürdü.

Emery oturduğu yerden kalktı, gülüyordu.

"Hiç komik değil!" Ayağa kalkmak üzereyken beni geri çekti. "Bebeğim, onları burada bizimle birlikte bırakacağımı mı sanıyorsun? I
Ormana gitmek isteyeceğinizi varsaydım, bir tane bulma ihtimaliniz varken bu riski almak istemedim ve..."

Gözlerimi ona diktim. "Kaçma ihtimalime karşı tuzakları sen kurdun," dedim.

"Kapıdaki hariç tüm tuzaklar," diye vurguladı. "Diğerleri, evet. Seni kurduğum bir tuzak yüzünden paramparça olmuş halde bulursam kendimi kaybetmeyeceğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır, bunun olmasına izin veremezdim."

Rahatlayarak iç çektim. Eliyle sırtımı ovarken başımı omzuna yasladım.

"Belki... belki de onları ayarlamadan bırakmalıyız, ha?" Dikkatlice söyledim.

Eli omurgamda gezindi. "Yapabilirim. Zaten artık onlara ihtiyacım yok."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzüme baktı ve bana sırıttı. Ayağa kalktı ve fermuarını tekrar çekti, sonra beni de çekti. "Benimle gel, sana göstereyim," dedi.

Tereddütle elbisemi geri çektim. Emery ateşe kum atarak onu söndürdü. Maskesini taktı, sonra elimi tuttu.

Suya ya da nemli toprağa basmamaya dikkat ederek onu eve kadar takip ettim. Bir tarafın göründüğünü gördüğümde yavaşladım, tüylerim diken diken oldu.

Ormandan çıktık ve bu kez elimde olmadan durup evin yan tarafına baktım. Emery de duvara bakarken hâlâ elimi tutuyordu.

Birisi evin yan tarafına büyük kırmızı harfler çizmişti. O çocuklardan biri olsaydı merak ederdim ama önemli olmadığını biliyordum. Yazılara bakarken çenem iyice gerilmişti.

ŞEYTAN BURADAYDI.

Emery'ye baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Elimi sıktı. "Bu taraftan," dedi ve beni arka bahçeye doğru çekti. Onu takip ettim.

tekrar, kelimeleri zihnimden temizlemeye çalışarak.

Beni kayıkhaneye götüreceğini anladığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Yan kapıyı açtı ve içeri girdik.

Kapının yanındaki el fenerini aldı ve yaktı. Babamın eski teknesini gördüm, üstü açıktı ama hâlâ bağlıydı ve karanlık suda usulca sallanıyordu. İçine sığacak kadar büyüktü. Yazın beni nehirde, körfezde ve hatta Huron Gölü'nde birçok kez gezintiye çıkardığını hatırlıyorum. Geceyi teknenin altındaki odada geçirmiştik ve karanlık, bulanık suyun beni ne kadar ürküttüğünü, bir canavarın bizi derinlere çekmesini hatırlıyorum.

Orada öylece durdum, anılar yeniden canlanırken nutkum tutulmuştu. Demek Emery bütün gün bunun üzerinde çalışıyordu.

Emery, "Elimden geldiğince çalıştım," diye açıkladı. "Her şey iyi çalışıyor gibi görünüyor. Küçük sorunları çözebildim. Yağın nasıl değiştirileceğini bulmak

bulabildiğim tek şey bir el kitabı olunca ilk başta çok zorlandım. Tekne uzmanı değilim ama her şey mahvolmadan önce bir süre tamircilik yaptım."

Bir tarafa doğru yürüdüm ve teknenin dışını temizlediğini fark ettim. İçerideki küçük kapıdan içerisinin de derli toplu olduğunu görebiliyordum.

"Sen... sen gitmek istiyorsun,"

dedim. "Ben değil... *biz*."

Işığı indirdi ve bana doğru bir adım attı. "Uzaklara yelken açıyoruz... sadece sen ve ben. Kimsenin bakmaya tenezzül etmeyeceği bir yere siktir olup gideriz."

"Rüya," diye fısıldadım.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerimi kavrayarak alnını benimkine doğru eğdi.

"Sen, ben ve o güzel yer... Görebiliyorum Eve. Artık karanlık yok, acı yok, korku yok. Küçük cennetimiz."

Nutkum tutulmuştu, şok olmuştum. Her şeyi geride mi bırakacaktım? Evimi bırakacaktım, arkadaşlarımı bırakacaktım, başladığım geleceği bırakacaktım. Her şeyi bırakacaktım.

Onunla git ve dünyadan kaybol. Ve yeni bir hayat kur.

Başka biri olsaydı, bunun mümkün olduğuna inanmazdım. Ama Emery ile her şey mümkün görünüyordu. Tek yapmam gereken.

"Evet de," dedi. Ellerimi biraz daha sıkı kavradı, umutsuzca cevabımı bekliyordu. "Evet de, Eve."

Gördüğüm o diğer gelecek. Benim yalnız olduğum ve Emery'nin kilit altında tutulduğu gelecek hiçliğe karışmaya başlamıştı. Herkesin istediği gibi gitmek zorunda değildik. Bu bizim hikâyemizdi, onların değil. O benimdi.

Diğer her şeyi feda etmek anlamına
geliyorsa... Tereddüt etmeden kabul
ettim.

Emery gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Tekrar
söyle." Elini sıktım ve "Evet" diye tekrarladım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kuzenimin odasının zemininde diz çökmüş, kıyafetlerimi, diş fırçamı ve diğer eşyalarımı spor çantasına yerleştiriyordum. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacaktık. Ben elimdeki azıcık eşyayı ve kalan yiyecekleri toplarken, Emery tekneyi hazırlamayı bitirdi. Ona bir gün beklemesini söyleyebilirdim ama endişeli olduğunu görebiliyordum. Ve gerçekten ben de öyleydim. Zaten ev artık bana evim gibi gelmiyordu. Sadece anıları barındıran bir yerdi, başka bir şey değil.

Gitme konusunda beni tedirgin eden şey ev değildi. Çok az planlamayla böyle spontane bir yolculuğa çıkmak korkutucuydu. Ama Emery'nin bizi sonuna kadar götüreceğine güveniyordum.

Yaptığımız küçük planlama, daha çok gittiğimizde ne yapacağımıza hazırlanmak içindi. Kabul ettikten sonra, eleştirel ve fazla düşünen bir sürtük olan beynim, ne yapacağımızı ve bunun neleri gerektirdiğini anladığında sessizce paniklemeye başladı.

Emery sıcak bir yer olacağını söyledi, açık gökyüzü ve okyanus olan bir yer. Ona bana daha iyi bir fikir vermesi gerektiğini söyledim. Etrafa biraz göz gezdirdikten sonra tavan arasında sudan zarar görmüş eski bir harita kitabı bulduk ve ABD'nin güneyi ile Güney Amerika arasındaki körfezin etrafındaki bölgeye baktık. Parmağıyla Yucatan'daki Merida'nın üzerine dokundu.

"Kıyıdan başlayacağız ve doğu kıvrımı boyunca ilerleyeceğiz," diye açıkladı.

"Yani bu Meksika Körfezi'ne ulaşmak demek. Bu da demek oluyor ki..." Su yollarını bulana kadar haritaları karıştırdım. "Illinois Nehri'ne varana kadar eyaletin etrafından dolaşmamız ve Mississippi'ye inmemiz gerekecek."

"Alternatifinden daha iyi." Parmağını Erie Gölü boyunca ve Maine sahiline kadar gezdirdi.

"Ne kadar sürecek?" Gergin bir şekilde sordum.

"Birkaç hafta. Eğer çok fazla vermezsek." Lanet ettim.

Emery bana sırıttı. Maskesini artık daha uzun süre kapalı tutuyor, onu kapalı tutmaya daha fazla alışmaya çalışıyordu. Maskesi daha fazla olduğu için

Artık gerçek yüzünden daha çok tanınıyor, daha dar, daha kalabalık bölgelerden geçerken bunu takarsa fark çok kolay olacağını biliyordu.

Bu da başka bir şeydi. Geçmemiz gereken kanallar olacaktı. Bu da devriyelerin olası kontrolleri anlamına geliyordu. Emery'nin ehliyeti yoktu ve benimkinin de süresi dolmuştu. Dizüstü bilgisayarımdan internete erişimim olsaydı, ehliyetimi internet üzerinden yenileyebilirdim ama bu da konumumuzun açığa çıkma riski anlamına geliyordu.

Sonra yiyecek vardı. Bırakın daha fazlasını, birkaç hafta yetecek kadar bile yiyeceğimiz yoktu. Bu yüzden bir yerde durmak zorundaydık.

Eğer çıkmayı başarırsak, uğraşmamız gereken bir körfez vardı. Tekne başarabilecek miydi? Sahil güvenlik bizi bekliyor olacak mıydı? Ya bir fırtınaya yakalansaydık? Ya...

Cehennem gibi sinir bozucuydu. Ve Emery'nin bu konuda bu kadar sakin olması beni neredeyse kızdırıyordu.

"Bunu ilerledikçe anlayacağız," dedi sırıtarak.

Kahretsin, hazırlanmak için bir haftaya ihtiyacımız vardı. Onun yerine, bir gece içinde ayrılıyorduk.

Gideceğimiz yeri belirledikten sonra, kendimi meşgul etmek için eşyalarımı toplamaya başladım.

Giysilerimin geri kalanını katlarken, bundan sonra ne olacağını düşünmeye başladım. Eğer Merida'ya varabilirsek, muhtemelen bir süre teknede saklanıp yaşamamız gerekecekti. Sonra doğru zaman geldiğinde, hesaplarımı yapmaya başlayabilirdim. Sonuçta babam bana hiçbir şey bırakmamıştı. Kardeşim kendi mirasını alamayacağı için iki katına çıkan iyi bir mirasım vardı. E-posta ve nihayetinde aile avukatını aramak en hafif tabirle ilginç olacaktı. Ve gerçekten güvende olduğumuzu hissettiğimde, arkadaşlarımla ve Wes Amca'yla iletişime geçip iyi olduğumu bildirecektim. Onlara Emery ile birlikte olduğumu söylemeyecektim, hayatta olmazdı. Ama onlara geri dönmeyeceğimi söylemek zorundaydım.

Her şey halledildikten sonra hayalimiz gerçekten gerçekleşebilirdi.

Spor çantasını doldurduktan sonra banyoyu boşalttım ve Emery'nin evimden aldığı soğutucu ve birkaç poşetle mutfaktaki yiyecekleri çıkardım. Sonra saate baktım ve saatin sabah altı buçuk olduğunu gördüm. Güneşin doğmasına birkaç saatten az kalmıştı. Emery'yi arka bahçedeki kamerada gördüm, tekneye götürmek üzere bir çanta dolusu alet taşıyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı.

Eşyalarımı toplamayı neredeyse bitirdim. Sadece ihtiyacım olan bir şey daha vardı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, sonra sola dönerek garaja girdim. Dizüstü bilgisayarım çalışma masasının üzerinde duruyordu. Onu aşağıya götürdüm ve fişe taktım. Yerine koyduğumda ekran açıldı. İki kez baktım ve kalbimin yerinden fırladığını hissettim, sonra biraz battım.

Arka planda kedim Sammy'nin sırt üstü yatmış, patilerini havaya kaldırmış bir resmi vardı. Onun sevimli pembe patilerine baktım ve birden göğsümde keskin bir ağrı hissettim. Orada oturup kedimi, Jamie ve Lena'yı, hatta Wes Amca'yı düşündüm ve o acıyı tekrar hissettim. Onları gerçekten özleyecektim. Hâlâ üzgün değilmişim gibi davranamazdım. Yapmayı kabul ettiğim şeye, Emery ile birlikte gitmeye ve bir daha geri dönmemeye razı olmama rağmen üzülüyordum. Hepsini seviyordum, gerçekten seviyordum ama uzun zamandır kendimi çok yalnız hissediyordum. Hiçbirinin bana ihtiyacı yoktu. Sammy iyi olacaktı; Jamie'nin ona bakacağına güveniyordum. Bensiz de iyi olacaklardı, Lena da öyle. Wes Amca'nın ailesi ona destek oluyordu, o da iyi olacaktı.

Hayır, hiçbirinin bana ihtiyacı yoktu. Ama Emery'nin vardı. Ve her ne kadar berbat olsa da, benim de ona ihtiyacım vardı.

Boş bir word belgesi açmadan önce bir süre ekrana baktım.

Onlara henüz bir şey gönderemezdim. Ama yine de onlara yazabilir ve mektubu daha sonrası için saklayabilirdim. Gideceğimiz yere vardığımızda, hazır olduğumda onlara e-posta ile gönderebilirdim.

Derin bir nefes aldım ve beni en çok özleyecek olanlara söylemem gereken her şeyi yazdım.

* * *

Yola çıkmamız için mektuplarımı tam zamanında bitirdim. Emery bodrumdan eşyaları taşımama yardım etti. Spor çantamı aldım ve omzuma attım. Tüm odaları son bir kez daha kontrol ettik ve her şeyi aldığımızdan emin olduğumuzda onu garaja kadar takip ettim.

Emery eşyaları karıştırırken garaj darmadağın olmuştu. İçeri gireve son kez veda ettim, bir daha adım atmayı düşünmüyordum.

Dışarı açılan kapıya geldiğimde tereddüt ettim. Yağmur bir saat içinde daha da şiddetlenmişti, gökyüzü o kadar fırtınalıydı ki saatin güneşin doğmaya başladığını söylemesine rağmen hava hâlâ karanlık görünüyordu. Emery doğruca

kayıkhane, yağmuru neredeyse hiç düşünmeden. Ona yetiştim, ceketime rağmen sırılsıklam oldum, damlacıkları gözlerimden uzak tutmak için normalden daha fazla göz kırpmak zorunda kaldım.

Rıhtımın yanında tekrar duraksadım, akıntının nehrin aşağısına doğru hızla aktığını fark ettim. Körfeze çıkmak ve dalgalı suya girmek zor olacaktı.

Kayıkhanenin içinde, endişemi gizlemeye çalıştım ve eşyaları tekneye yüklemeye devam ettim. Ya da daha doğrusu Emery'nin bunu daha hızlı yapmasını izledim. Ben suyun yükselişine dikkat ederken o her şeyi yerleştirdi.

"Her şey bu kadar mı?" diye sordu kendini kenarda dengede tutarken.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim. Dışarıdan küçük bir şimşek çaktı, ardından uzaktan gök gürültüsünün sessiz patlaması duyuldu. "Belki de beklemeliyiz," diye ekledim. "Bilirsin, fırtınanın geçmesini."

Emery girişe doğru baktı, gözleri kısılmıştı. Yağmuru yüzünden uzak tutmak için olduğunu tahmin ettiğim maskesini takmıştı, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum.

"İlk başta biraz sert olabilir ama bu yağmur bütün gün sürebilir." Bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun, tatlım?"

Dudaklarımı büzdüm. Bu kıyafetle dışarı çıkacağım için gergindim. Ama aynı zamanda uzakta olmak için de endişeliydim.

"Sadece yarım saat," dedim sonunda. "Eğer o zamana kadar yavaşlamazsa git."

"Pekala. Her şeyi son bir kez kontrol edeceğim.
iyi, tekne ısınsın."

Başımı salladım. "Bence bu iyi bir fikir."

Elimi tuttu, suya düşmediğimden emin olurken beni daha yakına çekti. Alnını benimkine bastırdı. "Biz hallederiz bebeğim. Kısa sürede güneşe çıkacağız, bekle ve gör."

Hayal ederek gözlerimi kapattım. "Biliyorum." Derin bir nefes aldım. Maskesini unutarak kafatası suratını öptüm ve eninde sonunda maskesini tamamen kaybedeceğini bilerek gülümsedim. Küçük cennetimize vardığımızda iyileşmek için zamanımız olacaktı.

Yumuşak nefes alışını duydum, gözlerinin parladığını gördüm. Elimi kafatası yüzüne götürdü ve hafifçe bir tarafa bastırdı. Elimi bıraktı ve anahtarları çıkararak teknenin dümenine döndü.

"Oh, jeneratör!" Ağzımdan kaçırdım. "Kapalı olduğundan emin iyi olur."

Başını kaldırdı. "Ah, evet, bunu unutmuş olabilirim.
Gerçekten önemli değil, kendi kendini kurutabilir."

"Sadece bir saniye sürecek. Hemen döneceğim." Kapıya doğru döndüm, ceketimin fermuarını sonuna kadar çektim ve dışarı çıktım. Avluya koştum ve garajın yanından geçtim. Kutunun küçük kapısını açtım ve düğmeyi kapattım.

Jeneratörün gücü kesildi, uğultu azaldı. Kutuyu kapattım ve geri dönmeye başladım.

Köşeyi döndüğümde garaj kapısını açık bıraktığımı fark ettim. Kapatmaya gittim, sonra durakladım ve içerideki karanlığa baktım.

Karanlıkta durmuş bana bakan figürler gördüğümü sandım. Kalbim sıkıştı ve yüzümü silerek yağmur damlalarını göz kırparak uzaklaştırdım. Tekrar baktığımda gitmişlerdi.

İlk başta soğuk ve sarsılmış hissettim. Sonra anladığımı hissettim. "Güle güle," dedim bu kez yüksek sesle. "Beni bekleme."

Yavaş ve titrek bir nefes alarak kapıyı kapattım. Hayaletler bensiz yollarına devam edebilirlerdi.

Kayıkhaneye dönmek üzere arkamı döndüğümde kendimi bir adamla yüz yüze buldum.

Emery değil.

"L-Liam," diye nefes aldım.

Ses çıkarmamam konusunda beni uyarmak için bir parmağını dudaklarına götürdü. Diğer elinde bir silah vardı. Tamamen siyah giymişti, bu da arkaya doğru taranmış parlak saçlarıyla tezat oluşturuyordu.

Elimi tuttu ve beni avlu boyunca ormana doğru sürüklemeye başladı.

Elimi çalıştım. "Liam, dur!" Tersledim.

Bana döndü, kafası karışmıştı, sonra eğildi, eliyle kolumu sıkıca kavradı. "Sorun yok. Artık yanındayım" diye fısıldadı. "Korkma, seni yakalayamaz, nerede olduğunu biliyorum ve peşimizden gelirse onu vururum. Ama şimdi gitmeliyiz Eve, tamam mı?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, yapamam!"

"SWAT ön taraftan geliyor. Hareket eden her şeyi biçecekler. Onları uzaklaştırmak için zar zor zamanım oldu." Beni tekrar ormana doğru çekti.

Emery'ye seslenmek istedim ama bunu yaparsam hayatını tehlikeye atacağımı biliyordum.

Ve eğer polisler gerçekten geliyorsa... bu çok kötü olurdu.

Panik içinde kayıkhaneye ama Emery dışarı çıkmadı.

Liam beni tekrar çekiştirdi ve bu sefer kendimi ormana bıraktım.

Lütfen Emery, git buradan. Tekneyi al ve git!

Onlar gelmeden giderse, kaçmak için bir şansı olabilirdi. İstediği kadar saklanabilir, sonra hazır olduğunda beni tekrar bulabilirdi.

Liam beni ormanın içindeki dar patikaya götürdü. Ateş çukurunu geçtik ve arazinin kenarına doğru ilerledik.

Liam'ın beni nereye götürdüğünü merak ederken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Şimdiye kadar Emery neden bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığımı merak etmiş olmalıydı. Kaybolduğumu görecek ve çılgına dönecekti. Beni , bunu biliyordum. Ben istemesem bile, çünkü bu gitmemek anlamına geliyordu ve Liam yalnız gelmediğini söylediğinde ona inanmıştım.

Aile arazisi ile komşular arasındaki sınırı oluşturan dereye ulaştık. Ayakkabım olmadığı için zar zor yetişebilmeme ve birden fazla kez tökezlememe rağmen beni sığ bir bölümden geçirdi ve onunla birlikte koşmamı sağladı.

"Liam, bekle," diye konuşmaya çalıştım, nefesim kesilmişti. "Liam-"

Yağmurun tıslamasıyla birlikte gök gürültülü, yeri sarsan bir patlama sesi geldi ve ikimiz de sıçradık. Gök gürültüsü gibi değil de daha çok bir bombanın patlaması gibiydi. Liam olduğu yerde durdu ve eve doğru baktı.

Yüzümden kan çekildi. Tanrım, Emery'nin kapıdaki tuzağı. Patlamıştı.

"Kahretsin," diye sertçe küfretti Liam, sonra beni ileriye doğru çekti. "Neredeyse vardık."

Ormanın son kısmından geçtik. Avluya çıktığımızda Liam bizi arkaya doğru çevirdi.

Küçük bir yokuştan aşağı indiğimde komşunun nehre doğru uzanan iskelesini gördüm. En uçta, sol tarafa bağlanmış bir tekne vardı.

Karşıya geçerken yavaşladı ve kaymadığımdan emin oldu. Tekne yaklaştıkça ayaklarım altımda sürükleniyor, hareket etmek istemiyor gibiydi.

Sadece birkaç metre uzaklaşmıştık ki bir şeyin vınlayarak geçtiğini gördüm ve Liam'ın aniden acı içinde bağırarak beni bıraktığını duydum. Küfrederek eğildi ve kolundan akan kanın rıhtıma damladığını gördüm. Arkasını döndüğünde, bıçağın arka omzunun derinliklerine saplandığını gördüm.

Kıpırdayamayacak kadar şok olmuş halde gözlerimi rıhtım boyunca Emery'nin durduğu kıyıya çevirdim. Başı eğilmiş, omuzları kamburlaşmış, göğsü koşuyormuş gibi inip kalkıyordu.

Bu mesafeden bile gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordum. Ve bu beni ürpertti.

Ona doğru bir adım attım ve Liam kolumu sıkıca kavradı. Emery rıhtım boyunca bize doğru ilerledi. O yaklaştıkça Liam beni arkasına itti ve silahını çekti.

"Hayır!" diye haykırdım.

Liam nişan aldı ama tetiği çekmedi. "Olduğun yerde kal, Emery."

Emery yavaşladı, sonra sadece birkaç adım ötede durdu. Yağan yağmur takım elbisesinin üzerine yapışmasına, dalgalı saçlarının maskesine yapışmasına neden oldu.

Liam'ın omzunu tutmaya çalıştım. "Silahını indir, Liam."

Parmağı tetiğin üzerindeydi.

Liam tek koluyla beni geride tuttu. Emery' bana bakmasını istedim ama odağı sadece Liam'daydı.

"Kahraman olduğunu mu ?" Emery dedi ki. "Onu kurtardığını mı sanıyorsun?" "Onu kurtarıyorum," dedi Liam. "Ve eğer beni durdurmaya çalışırsan, ateş ederim."

Emery başını salladı. "Hayır. Onu kurtarmayacaksın. O seninle gitmek , anlıyor musun? O beni seçti."

"Sana inanmıyorum."

"Ona sor."

Liam bana bakmadı. Sadece başını salladı. "Ya yalancısın ya da onu stokladın."

"Liam." Kolunu salladım. "Sadece silahını indir. Ona zarar vermeyeceğine yemin edersen ben de seninle gelirim." Emery'ye baktım ve gözlerimiz kilitlendi. "Emery, bırak onunla gideyim. Tekneyi al ve git."

Liam bana şaşkın bir bakış attı. "Eve."

"Lütfen Emery, geliyorlar."

Uzaktan adamların ve köpeklerin havlamalarını duyabiliyorduk. Emery omzunun üzerinden baktı, sonra bana döndü.

Liam'a, "Onsuz hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "O da benimle geliyor."

"Hayır, değil," dedi Liam.

Emery başını öne eğdi. "Bana vurma şansın olduğunu mu sanıyorsun?" dedi, bir adım sonra diğerini atarak. Yırtıcı bir hayvan gibi bize doğru sinsice yaklaşıyordu. "Bana vurma şansın olduğunu mu sanıyorsun?

tek bir kötü kol mu? Aramızdaki mesafeyi kapatıp seni yere sermeden önce bana yeterince vurabileceğini mi sanıyorsun?"

Liam'ın kolu titredi. "Bu riski almaya hazırım."

Bu gerçekten oluyordu. Kavga edeceklerdi. Ve ben onları durduramadım.

Yine de durmalarını haykırmak için ağzımı açtım, Liam'ın kolunu aşağı itmeye ve aralarına girmek için kendimi arkasından çıkarmaya hazırdım.

Ama Emery daha hızlıydı. Bana ulaşmak için Liam'a doğru hamle yaptı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki beynim yeterince hızlı işleyemedi.

İlk atış Liam'dan geldi. İkincisi arkadan, ağaçların arasında bir yerden geldi.

Liam'ın atışı onu omzundan vurdu. Arkadan gelen ise onu sırtından vurdu.

Emery sendeledi. Ama yine de gelmeye devam etti.

Sonra Liam tekrar ateş etti. İki mermi daha, birbiri ardına.

Kan rıhtıma sıçradı. Emery bir adım attı ama bir adım daha atamadı.

"Eve," dedi uzaktan. "Eve...e."

Emery dizlerinin üzerine çöktü. Ben hareket edemeden, düşünemeden düştü.

Karanlık suya düştü. Vücudu suya battı ve akıntı onu

Onu.

Hayır.

HAYIR.

Bir çığlık kafatasımı deldi ve benim çığlığım olduğunu fark

ettim. "Emery!" Çığlık attım.

Liam beni tuttu ve ben onun tutuşuna karşı mücadele ettim. Atlamaya çalıştım ama o bırakmayı reddetti.

Ağaçların arasından uzun namlulu silahıyla bir adam çıktı. Sonra diğerleri köpekleriyle geldi.

Tek yapabildiğim Emery için haykırmaktı.

Emery, şimdi nehre kapılmıştı.

BÖLÜM 4

ACI SONA KADAR

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tekme ve çığlıklarla tekneye sürüklenmek zorunda kaldım. Yine de Liam sırtındaki bıçağa rağmen dayandı.

Ben tekneye zorla bindirilirken uzun namlulu silahı olan adam arkamdan geldi. Botun bağlarını çözdü, sonra içine tırmandı ve motoru çalıştırdı. Liam ikimizi de bir koltuğa oturturken tekneyi nehre doğru çekti. Elinde çırpındım ama beni sıkı sıkı tutuyordu. Ağzından kelimeler döküldü ama dinlemeye zahmet etmedim. Emery dışarıdaydı. Suyun içindeydi. Ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

Feryat ettim. Yalvardım. Savaştım. Ama ikisi de kımıldamadı. Tekne hızlandı, şimdi karanlık suyun üzerinde uçuyordu. Yüzümde rüzgârı ve serpintiyi hissettim, uyuşana kadar soğuğun varlığıma sızdığını hissettim. Liam bile beni ısıtamazdı. Şu anda bile onun dokunuşundan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum.

Kavga etmekten yoruldum ve kucağında ağlayarak oturdum, öne doğru eğildim, ondan ayrılmaya çalıştım. Tekne bir aşağı bir yukarı sallanırken motorun gürültüsü kulaklarımda çınlıyordu.

Dümendeki adam omzunun üzerinden, "Neredeyse geldik," diye seslendi.

Liam tutuşunu sıkılaştırdı. Nefes nefese kaldığını, sonra da acı içinde homurdandığını hissedebiliyordum. Başımı ona doğru çevirdim ve göz göze geldik. Yüzü solgundu, gözleri sadece öfke olduğunu tahmin edebildiğim bir şekilde parlıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "O dışarıda. Sadece git ve onu yakala. Onu hapse götürebilirsin. Onu sonsuza dek hapsedin, sadece tekneyi geri döndürün. Lütfen Liam, onun için geri dön."

Tek kelime etmedi. Çok kötü yaralandığını biliyordum ve ne kadar korkunç olsa da bu da umurumda değildi. Sadece geri dönüp Emery'yi bulmalarını istiyordum.

"Her şeyi yaparım," diye devam ettim, bir şekilde fikrini değiştirebileceğini düşünüyordum.

Ağzı sert bir çizgi halindeydi, çenesi dişlerini sıkar gibi sıkılmıştı. "Onu bir daha asla görmeyecek ya da onunla konuşmayacak mısın?"

Ona baktım, şok olmuştum. Nutkum tutulmuştu. "Geri dönmüyoruz," dedi kararlılıkla.

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Yolun geri kalanında hıçkırıklarımı bastırdım.

Sonunda tekne yavaşladı. Pencereden yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. Dümendeki adam küçük bir marinaya benzeyen bir rıhtıma yanaştı. Diğerleri tekneyi bağlamak için koşarak geldiler.

Liam beni tutmaya devam ederken kendini kaldırmaya çalıştı ama acıdan yüzünü buruşturarak sendeledi. O anı kendimi ondan kurtarmak için kullandım. Ben daha tekneden inemeden kolumu yakaladı.

Birlikte rıhtıma çıktık ve her iki yanım polis memurları tarafından çevrildi. Yüzleri bulanıktı. Tekrar bağırmak istememe rağmen sesimi bulamıyordum. Uzaklaşmak ve rıhtımdan nehre doğru koşmak istedim.

Çekiştirdim ve Liam'ın tutuşu daha da sıkılaştı.

İskelenin hemen yanında birkaç polis arabası ve bir ambulans vardı. Liam, beni kapıları kilitli bir arabanın arkasına bindirene kadar görevlileri tarafından görülmeyi reddetti.

Yumruğumu cama vurdum ama kimse bana bakmadı. Liam ambulansa bindirildi ve birden içimi bir korku kapladı.

Çok yalnızdım. Bir arabanın içinde kilitliydim, etrafımda yabancılar vardı. Emery dışarıdaydı ve ben ona yardım edemiyordum. Hiçbir şey yapamazdım ve artık zamanım yoktu.

Elimi acıyana kadar cama vurdum. Cama ve beni arka koltukta tutan kafes bariyere tekme attım. Hiçbir şey olmadı. Gözler üzerimdeydi, onlarcası. İnsanlar konuşuyor, bir araçtan diğerine koşuyor, telsizleriyle ve telefonlarıyla konuşuyorlardı. Ama kimse kapıyı açmaya gelmedi.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama bana sonsuza kadar oturmuşum gibi geldi. Daha fazla dayanamayana kadar ağladım, artık çok geç olduğunu biliyordum ama yine de dışarı çıkmak için çaresizdim. Koltuğa kıvrılmış bir şekilde uzandım, öfkeden, travmadan ve korkunç soğuktan titriyordum.

Arabanın kapısı açıldı ve başımı kaldırdığımda koyu renk paltolu bir kadının üzerinde şemsiye tutan bir erkek memur gördüm.

"Merhaba Eve, nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Sanki ölmek istiyormuşum gibi. Bunu yüksek sesle söylemedim, sadece ona baktım.

"Sadece hızlı bir inceleme yapmam gerekecek, sorun olur mu?" Bir kalem ışığı ve küçük bir cihaz çıkardı. "Benim için oturabilir misin?"

Yavaşça yaptım. Işığını kullanarak beni muayene etmesine izin verdim. Bana sorular sordu ve ben de cevaplarımı kısa tuttum. Kan basıncımı ve kalp atış hızımı kontrol etti, sonra hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsedi. Sanki onun önünde ruhsal bir çöküntü yaşamıyormuşum gibi.

"Çok şey yaşadın. Ama artık güvendesin, tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle. Bundan nefret ederdim. "Seni buradan çıkaracağız."

"Hayır," diye araya girdim. "Sadece çıkmama izin ver. Nehre gitmem gerek. İhtiyacım var-" "Daha iyi tetkikler yapabilmemiz için sizi bir hastaneye götürmemiz gerekiyor.

Bazı testler ve-"

"Boğuluyor!" Bağırdım.

"Üzgün olduğunu biliyorum."

Oh, siktir et. Onu iterek yolumdan çektim ve yanından geçmeye çalıştım. Sanki bir işaretmiş gibi, bir grup polis etrafımı sardı ve beni arabaya geri itti. Onlarla mücadele ettim. Birini ısırmış bile olabilirim. Sonra bir baktım, biri diğerine beni tutması için bağırıyor. Koltuğa doğru itildim ve beni kelepçelediklerini hissettim.

Beni tekrar bıraktılar ve ben de arabanın tavanındaki yağmuru dinleyerek öylece uzandım. Emery'yi düşünüyordum.

Emery.

İri yarı, gür sakallı bir polis şoför mahalline, ardından da ortağı yolcu mahalline girdi. Uzaklaşmaya başladılar ve ben oturup marinanın küçülmesini izledim. Nehrin kayboluşunu izledim.

Arabalar arkadan takip etti. Ancak Liam'ın içinde bulunduğu ambulans takip etmedi. Ters yöne giden farklı bir yola saptı.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Hastaneye," dedi şoför.

"Hayır, yanlış yöne gidiyorsunuz. Ambulans diğer yöne gitti." "Farklı bir yere gidiyorsunuz," diye cevap verdi.

Gerildim. "Nereye?"

"Benzersiz koşullar için bir hastane..."

Bir an için Aziz Agnes diyeceğini sandım. Dudaklarımdan küçük, histerik bir kahkaha dökülmeye başladı bile.

Şoför aynadan bana endişeli bir bakış attı. "Buna Severfalls diyorlar."

Severfalls. Bu ismi biliyordum.

Arabayı iç kesimlere, sık ormanlık alanlara doğru sürdük. Küçük bir tepeye doğru kıvrılan bir yola girdik ve St. Agnes gibi eski ama bir şekilde daha az güzel olan bir binanın önüne park etti. Ama arkadan daha modern bir eklenti görebiliyordum. Şehirdeki Martel binası gibi.

Ancak dikkatimi çeken binadan çok önünde duran insanlar oldu.

Birini Wes Amca'nın ortağı Bay Foley olarak tanıdım. Diğeri Tyler Kennedy'ydi, ziyafette tanıştığım adam.

Pencereden onlara baktım. Memurlar beni dışarı yanlarına getirdiklerinde ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Eve, iyi olmana çok ." Tyler gülümsedi. "Beni hatırladın mı?"

Hatırladım. Sadece birkaç gün geçtiğine inanmak zordu. "Burası ailemin tesislerinden biri," dedi, yüzümdeki ifadeyi görünce.

Karışıklık. Ziyafette yaptığımız konuşmayı hatırladım. "Bay Foley şu anki durumuyla burada olamayacağı için amcanızın yerine burada. Ben de size eşlik etmek için burada olmak istedim, böylece güvenli bir yerde olduğunuzu bilirsiniz."

Dudaklarımdaki yağmur suyunu yaladım, boğazım kurudu. "Ben neden buradayım? Neden Liam'la Detroit Mercy'ye gitmedim ki?"

"Bunu amcanız istedi," dedi Bay Foley. "Eğer -hayır, ne zaman demeliydim- bulunacak olursanız size en iyi şekilde bakılmasını istedi."

Tyler'ın gülümsemesi genişledi; takım elbisesi yağmurda bile tertemizdi. Şemsiyesiyle üzerimi örterek yanıma geldi.

Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Burada en iyi bakımı alacaksın Eve, söz veriyorum."

Her şey çok hızlı oluyordu. Hâlâ o iskelede sıkışmış Emery'nin düşüşünü, suyun altına inişini izliyordum. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

"Geri dönmem gerek. Onu bulmalıyım... Ben... Ben..." Yine kaybedecektim. Kırılmayı asla durduramayacaktım. Dalgalar gibi. Tekrar ve tekrar.

Ayağım mı kaydı yoksa yorgunluktan mı düşmeye başladım bilmiyordum ama Tyler beni yakaladı.

"Önce senin iyi olduğundan emin olalım, Eve. Gel hadi. İçerisi sıcak ve sen donuyorsun. Şoka girmeni istemeyiz." Arkamdaki memura baktı. "Kelepçelerini çözün, o bir mahkûm değil."

Emrettiği gibi yaptılar ve ellerim yanlarıma düştü. Tekrar kaçmaya çalışmadım. Nereye gidebilirdim ki? Tek araba polis arabasıydı. Yerimi bile bilmiyordum.

Ve nehre geri dönebilsem bile. Şimdiye kadar.

Gitmiş.

Düşünce orada, yüksek ve netti. Şiddetle ürperdim ve Tyler bunu beni binanın merdivenlerine götürmek için bir işaret olarak aldı.

Her adımda düşüncelerimi susturdum. İradem kırıldıkça kendimi kapattım. Parça parça.

Kapıları açıp beni içeri aldıklarında, tanıdığım Eve onu takip etmedi. Emery ile birlikte karanlık sulara gömüldü.

BÖLÜM OTUZ İKİ

EMERY

Soğuk.

Kara

nlık.

Acı.

bir şey yok. bir ışık yok. Bu korkunç cehennem hiç

bitecek miydi?

* * *

Bir çığlık sesiyle uyandım.

Uzak . Çığlıktan çok bir uluma. Bir hayvanın.

Diğer her şey aceleyle geldi. Altımdaki ıslak toprak, bacaklarıma vuran su, sırtımdaki rüzgâr.

Kahretsin, hava soğuktu.

Hareket etmek acı vericiydi, nefes almak acı

vericiydi. Her şey acı vericiydi.

Yine de kendimi her zamankinden daha canlı hissediyordum, varlığımın her zerresi elektrikleniyor, içimde bir ateş gibi yanıyordu.

Ya da belki de hipotermi başlamıştı.

Acıyla inlemeden önce vücudum kahkahalarla sarsıldı.

Hayattaydım. Sanırım bunun için Roman Martel'e teşekkür etmeliyim.

Yine de ölümle olan bu yarışı kaybetmeye çok yaklaşmıştım.

Parmaklarımı soğuk zemine gömdüm, kollarımı hareket ettirmeye çalışırken kaslarım gerildi. Omzumda, sırtımda, bir kaburgamın yanında ve kalçamın hemen üstünde keskin bir ağrı vardı.

Dişlerimi sıktım, sonra donakaldım. Etrafımda biri yürüyordu. Bir hayalet kadar sessiz.

Gülümseyen kadın çıktı. Hayır, artık sadece o değildi. Kız kardeşimin yüzüne sahipti. Sadece gülümsemesi yanlıştı. Bükülmüş, kanlı, oyulmuş

derisi, ezilmiş dişleri görünüyor.

Başını eğerek yanıma çömeldi.

Bunu kendine sen yaptın. Sen tam bir eziksin, Emery. Seni öldürmelerine izin verdin. Ve şimdi ben de öleceğim. Bunu mu istiyorsun?

O benim kardeşim değildi. Artık değildi. Kız kardeşim ölmüştü.

Ölmemi istiyorsun, değil mi? Hepsi onun yüzünden. Onun yüzünden.

Gözlerimi kapattım ve çok parlak, çok güzel bir görüntü bana saldırdı. Ben.

Eve.

Saçları esintiye kapılmış, güneşte parlıyordu.

Gözlerimi kocaman açtım, dehşet beni doğrudan karnımdan vurdu. Eve.

O gitmişti.

Onu benden aldılar.

Ooooh, gülümseyen kız kardeşim. *Kıymetlinizi kaybettiniz Evee, çok üzücü.* Gözünü siliyormuş gibi yaparak suratını astı. Sonra ayağa kalktı ve yüzüme toprak attı. *Acınacak haldesin. Beni kurtaramadın ve onu da kurtaramadın. Belki de sadece ölmelisin.*

Ani bir dürtü hissetmediysem ne olayım.

Gözlerimi tekrar kapattım ve bu sefer olabileceğimi düşündüm çünkü imgelemler, rüyalar çok gerçekçiydi.

Eve gülümsüyordu, Eve gülüyordu. Artık karanlıkta değildim ve o yanımdaydı. Çıplak yüzüme dokundu ve hiç ürpermedi. Ama gözlerinde yaşlar gördüm.

"Gitme Emery," dedi. "Çok yaklaşmıştık. Gitme."

Gözlerimi açtım. Bedenim öfkeyle titriyor, ateşim daha da harlanıyordu.

Hayır. Siktir . Ben ölmüyordum. Burada ölmüyordum. Eve'i almalıydım.

Her nasılsa.

Tekrar hareket etmeye çalıştım. Kendimi bir santim kaldırdım, sonra çamura düştüm. Bir süre orada yattım, ayağa kalkacak gücü bulmaya çalışmam gerektiğini biliyordum.

Bir deneme daha yapmak için kendimi hazırladığım sırada, bir motor hafifçe kükredi ve sesi giderek yükseldi. Bir çift far uzandığım kumsalda parladı.

Bir arabanın kapısı kapandı, sonra ayak sesleri duydum.

"James! Çık dışarı!" diye bağırdı bir erkek sesi. Başka bir ayak sesi daha katıldı.

"Tanrım, yaşıyor mu?"

"Evet, sanırım öyle. Çabuk, onu arabaya götürelim."

Eller etrafıma dolandı ve beni kaldırmaya çalışarak yerde sürükledi.

Beni kamyonun arkasına kaydırmalarına ve üzerime bir muşamba örtmelerine izin verdim. Maskem gitmişti. Ama bu iyiydi. Bu iyiydi. Sadece hayatta kalmam gerekiyordu.

Eve'in yüzünü tekrar gördüm, bu sefer suyun yüzeyinin hemen üzerinde bana bağırıyordu.

O gitmişti. Onu
kaybetmiştim. Ama onu
tekrar bulacaktım.

Ve kimse yoluma çıkamazdı.

MASKESİ DÜŞÜRÜLMÜŞ DÜETİN 2. KİTABI ÇOK YAKINDA!

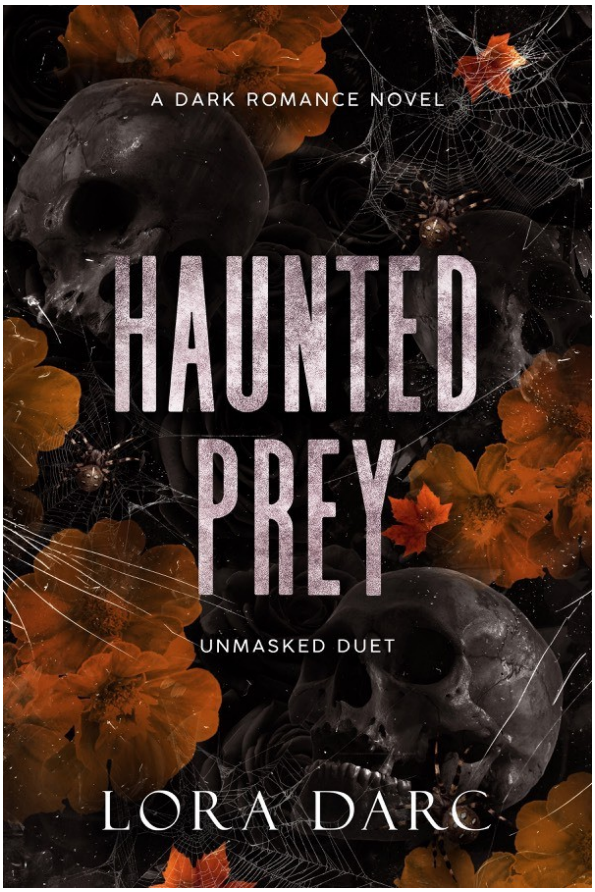

Burada bulabilirsiniz

Yeni bonus içerikleri, güncellemeleri ve promosyonları almak için haber bültenime kaydolun:

https://loradarc.com/newsletter/

YAZAR HAKKINDA

Lora tuhaf ve tabu olan şeyleri sever, aşkı ve arzuyu karanlık yerlerde bulur.

Karanlık çağdaş ve paranormal romantizm yazmadığı zamanlarda, genellikle ruh halini okuyor, tuhaflıklar topluyor, arkadaşlarıyla (Tremer ve Giovanni - iykyk) bir vampir olarak rol yapıyor veya en sevdiği filmleri izliyor.

Amerika'da ailesi ve aralarında mavi dilli skink ve Morla adında bir timsah kaplumbağasının da bulunduğu yarım düzine evcil hayvanıyla birlikte yaşıyor.

Onu sosyal medyada şu adreste bulabilirsiniz:
https://loradarc.com/

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.